

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA KINGS
BOOK ONE

RUTHLESS

reign

MONICA KAYNE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

ACIMASIZ HÜKÜMDARLIK

KARANLIK MAFYA YASAK AŞK

BRATVA KRALLARI

KİTAP 1

MONICA KAYNE

Telif hakkı © 2024 Monica Kayne Tüm

hakları saklıdır.

Yukarıda belirtilen telif hakkı kapsamındaki haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme girilemez ya da herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, işyerleri veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kitap Kapağı: Qamber Design

Beta okuma ve satır düzenleme: Romantik Edebiyat Editörü Nina

Fiegl s.p. Metin düzenleme: Krista Dapkey

İlk baskı 2024

*Bu kitap, 1,90 m boyundaki yakışıklı bir bratva liderinin saçlarını çekip
Rusça övgülerini dinlemeyi hayal eden herkese ithaf edilmiştir...*

Sizi Roman Vasiliev ile tanıştırayım...

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

25. Bölüm

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[55. Bölüm: Epilog](#)

[Monica Kayne'nin Diğer Eserleri](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Ruthless Reign, yetişkin temaları ve küfür içeren karanlık bir mafya romanıdır. Tetikleyici unsurlar ve

içerik uyarıları için lütfen web sitemin SSS bölümünü kontrol edin.

[Ruthless Reign için CW/TW'ye buradan ulaşabilirsiniz](#)

Lütfen dikkat: Rus isimlendirme geleneklerinde, kadınlar genellikle aile soyadlarının dişil halini kullanır. Örneğin, "Ivanov" "Ivanova" olur.

BÖLÜM BİR

LIZA

Gözümün altındaki morluk kesinlikle sorun olacak.

Mor lekeli bölgeye dikkatlice dokunuyorum, acıdan yüzümü buruşturuyorum. Makyaj çekmecemi karıştırırken, sağ üst köşede uzun zamandır unutulmuş şeftali-mercan rengi bir ruj buluyorum. Göz altındaki koyu halkaları gizlemek için izlediğim bir YouTube makyaj videosuna göre, mor tonları nötralize etmek için şeftali tonları en iyi sonucu veriyor.

Ama gizlemeye çalıştığım şey, geç saatlere kadar dışarıda kalmam değil. Bu, dün geceki partide, belediye başkanına yeni toplu taşıma planının kusurlu olduğunu söylediğim için nişanlımın bana yaptığı morluk. Ben sadece gerçekleri söylüyordum, ama daha iyi bilmeliydim. Anatoly, politikadan bahsetmemi hiç sevmez. Onunla aynı fikirde olmadığım da hiç hoşlanmaz. Ve kamu önünde ona karşı çıktığımda gerçekten çok sinirlenir.

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz yüzü sertleşti. Hiçbir şey söylemeden kolumu tuttu ve beni verandanın karanlık bir köşesine götürdü. Öfkesi genellikle azarlama şeklinde ortaya çıkar, bu yüzden yumruğunu beklemiyordum. Her şey çok hızlı oldu. Kolunu kaldırdı ve bana bir tokat attı. Acı, şimşek çakması gibi kafatasımı sarsarken çığlık attım. Gözyaşlarım akarken elim yüzüme gitti. Vücudum titriyordu, sadece soğuk havadan değil, aynı zamanda içimdeki kaba, karışık bir inanamama duygusundan da.

Inanamama ve korku.

Dizlerim titrerken gözlerindeki parıltı hafızama kazındı. Bundan hoşlanmıştı. Kendini güçlü hissettirmişti. Anatoly'nin güçten daha çok sevdiği bir şey yok, özellikle de benim üzerimde.

Boğucu bir çaresizlik beni sardı. Bana bir kez el kaldırdıysa, bunu tekrar yapmasını ne engelleyebilir ki?

Morluğun üzerine dikkatlice ruj sürerken biraz yüzümü buruşturuyorum, mor renk kaybolana kadar hafifçe vuruyorum, sonra ten rengime uyan son bir kat kapatıcı sürüyorum. Derin bir nefes veriyorum ve aynanın parlak ışıkları altında çenemi bir o yana bir bu yana çeviriyorum, hiçbir şeyin görünmediğinden emin olmak için. Mükemmel görüldüğümünden emin olmak için.

Yatak odamın kapısına gelen keskin vuruş sesine irkiliyorum.

Cevap beklemeden, annem Chanel No. 5 parfümünün kokusu ve mutlak özgüveniyle odama dalıyor. Her zamanki gibi, Anastasia Ivanova kusursuz görünüyor—saçları zarif bir topuz şeklinde toplanmış ve vücudu özel antrenmanlarla şekillendirilmiş, Anatoly'nin cömert cüzdanı sayesinde en son moda tasarımcı kıyafetleriyle giyinmiş.

"Saçın ya da makyajın için yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim," diyor annem olabildiğince tatlı bir sesle, ama ikimiz de onun gerçekte neden burada olduğunu biliyoruz.

Gözleri yüzümü tarayarak beni değerlendiriyor. Bu sabah morluğu fark etmiş olmalı — tabii ki hiçbir şey söylemedi. Ailem, Anatoly söz konusu olduğunda çok uygun bir şekilde başka tarafa bakıyor çünkü onlara göre o, faturalarımızı ödeyen ve sosyal statümüzü koruyan beyaz şövalye.

"Yardıma ihtiyacım yok," diyorum sert bir sesle. "Sofiya nerede?"

Nedense annem, bu akşam vereceğimiz akşam yemeği partisi için kız kardeşimin yatılı okuldan eve gelmesi konusunda ısrar etti. Bunun neden gerekli olduğunu anlamasam da, Sofiya'yı görmekten her zaman mutlu olurum. O, dünyamdaki tek parlak ışık.

"Odasında hazırlanıyor. Yakında onu göreceksin." Annem elini uzatıp küpelerimden birini düzeltiyor. "Bu gecenin ne kadar önemli olduğunu sana hatırlatmama gerek yok."

Yani, onun için önemli. Bu akşam, Moskova'nın en etkili iki ailesini ağırlıyoruz: nişanlımın ailesi ve Rusya'nın en büyük nakliye şirketinin sahipleri olan Petrovichler ile en iyi arkadaşım Kira ve ülkenin en güçlü mafya örgütünün lideri olan kocası Maxim Belov'un da dahil olduğu Belovlar.

Mama'nın, Kira geçen yıl Maxim ile evlenene kadar ona hiç aldırış etmemesi ne tuhaf. Şimdi ona sanki İngiltere Kraliçesiymiş gibi davranıyor

ve bu beni deli ediyor. En azından Kira bu konuda esprili davranıyor.

İçimi çekip kollarımı kavuşturuyorum. “Bu bir parti, onu devlet yemeği gibi gösterme. Her şey yoluna girecek.”

Kaşlarını çattı. “Liza, burada senin gelecekteki ailenden bahsediyoruz. Her şeyin mükemmel gitmesi çok önemli. Anatoly’nin gönderdiği elbiseyi aldın mı?”

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. “Elbette aldım.”

Bu sabah, pislik nişanlığının gönderdiği süslü bir hediye kutusu —evimize teslim edildi. İçinde bir elbise, bir çift tasarımcı ayakkabısı, mücevherler ve bir gül buketinin içine sıkıştırılmış “özür dilerim, bir daha asla olmayacak” notu vardı. Elbise beyaz, vücuda yapışan ve tasarımcı markasına rağmen ucuz. Tam da onun benim giyinmemi istediği gibi.

Annem onun cömertliğinden bahsedip durdu, ama sözde hediyeleri beni kontrol etmenin başka bir yolu. Bu geceki görünüşümün her şeyi onu memnun etmek için ayarlandı. Uzun koyu kumral saçlarım dalgalı ve açık. Makyajım dumanlı ve seksi, burnumdaki çiller fondötenle kapatıldı. Hatta onun seçtiği iki kabul edilebilir parfümden birini bile sürüyorum.

Eskiden olduğum kız — iri takıları, bol elbiseleri ve dağınık topuzları seven kız — artık yok. O, bir elmas yüzük ve aylık harçlık karşılığında takas edildi.

“Şimdi, izin vererseniz anne, gerçekten üstümü değiştirmem gerekiyor.”

O, pek de ince olmayan imayı görmezden geliyor ve nazıkçe bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. “Çok güzel bir gelin olacaksın.”

Vücutum kaskatı kesildi. “Bir gün. Yani *bir gün* güzel bir gelin olacağım demek istiyorsun.”

Düğünü insanca mümkün olduğu kadar erteleyebilmeyi umut ettim ve dua ettim. Tarih belirlenir belirlenmez, kabus gerçeğe dönüşür. Bu, Anatoly’nin yanına taşınmak ve sonunda onun çocuklarını doğurmak anlamına gelir. Kaçış yolu olmayan bir tuzağa düşmüş olacağım.

Gözlerinde öfke parıldıyor. “Hayatım, yirmi beş yaşındasın ve daha da gençleşmeyeceksin. Anatoly gibi bir adamın sonsuza kadar bekleyeceğini mi sanıyorsun?”

“Hazır hissetmeden evliliğe aceleyle atılmayacağım.”

“Acele mi? Bir yıldır nişanlısın.” Kolumu tuttu ve parmakları derime batarak, sıcak bir anne-kız anının illüzyonunu paramparça etti. “Bu evliliğin gerçekleşmesi gerekiyor, Liza. Anatoly’nin verdiği aylık harçlık cömertçe, ama ihtiyaçlarımızı karşılamak için yeterli değil. Ve kız kardeşin için o korkunç pahalı okula gitmesi konusunda ısrar edenin sen olduğunu unutma. O fahiş ücretleri ödemek zorunda olmasaydık...”

“Bu tartışmaya açık bir konu değil,” diyorum, sesim gergin. Neden şimdi bu konuyu açıyor?

Gözlerini kısıyor. “Nişanlısın; düğün doğal bir sonraki adım. Evlendiğinde Anatoly, babana Petrovichler’in yönetim kurulunda kazançlı bir pozisyon ayarlayacak.” Bir an duruyor, yüzü sertleşiyor. “Geleceği düşün, Liza. Mesele sadece sen değilsin. Bu hepimizi etkiliyor. Sofiya’yı da.”

İşte bu. Annem zayıf noktayı biliyor. Yaptığım her şey Sofiya için. Anatoly’nin parası olmasaydı, sokakta kalırdık ve kız kardeşimin rahat hayatı ve iyi eğitimi elinden alınırdı.

Boğazım düğümleniyor ve içimde öfke yanıyor. Ona, babamın kumar oynamasını engelleseydi ve görünüşe takıntılı olmasaydı, bu karmaşanın içinde olmazdık diye hatırlatmak istiyorum. Ama “kişisel bedeli ne olursa olsun aile her şeyden önce gelir” diye bir nutuk dinleyecek havamda değilim, o yüzden sessiz kalıyorum. Zaten söylediğim her şeyi çarpıtıyor.

Derin bir nefes alıp, olabildiğince sakin bir şekilde ona sesleniyorum. “Anatoly, babası kanser tedavisi görürken aile işini yürütmekle meşgul. Düğün, aklındaki en son şey.”

Annem, ifadesiz bir yüzle yanağımı okşadı. “Gerçekten giyinmelisin.”

Arkasını dönüp çıkmak üzereyken, göğsümde yerleşmiş olan o tedirgin hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bir saat sonra, tehlikeli derecede yüksek topuklu bir çift Louboutin giymeye çalışırken, yatak odamın kapısı bir patlama gibi açılıyor.

bakmadan bile kim olduğunu tam olarak anlıyorum.

“Lizka, seni özledim.” Kız kardeşim gülümsüyor ve kollarıyla bana sarılıyor. “Açıkçası, bu dönem hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.”

Sofiya benden sekiz yaş küçük olabilir, ama on yedi yaşında, neredeyse benim boyumda, bu da beni her zaman şaşırtıyor. Benim zihnimde, o sonsuza kadar at kuyruklu ve dişleri aralıklı gülüşlü sırık gibi bir kız olarak kalacak. Ama şu anda karşımda duran kadın kesinlikle o değil.

“Ben de seni özledim.” Bir adım geri çekilip, benimkilere çok benzeyen koyu dalgalı saçlarını inceliyorum. “Misafirler gelene kadar bir saatimiz var. Bana neler olduğunu anlat.” Heyecanla ellerimi ovuşturuyorum. “Bütün sırlarını dök.”

Sofiya gözlerini devirdi ve teatral bir iç çekişle yatağıma uzandı. “Sırlar mı? Sanki. Rahibeler, o hapishane gibi yatılı okulda sır saklamana izin vermezler.”

Ona bir yastık fırlatıp, bu dar elbiseyle yapabileceğim tek şey olan yatağın kenarına dikkatlice oturuyorum. “Hadi ama. O kadar da kötü değiller.”

Aynı yatılı okuldan yedi yıl önce mezun oldum, o zamanlar ailemin hala parası vardı. Kira ve Anatoly de oraya gidiyordu, hepimiz orada tanıştık.

“Öyleler! Alina Solovyova, müdire yastığının altında bir erkekten gelen mektuplar bulduğu için bir hafta uzaklaştırma cezası aldı.” O sırtıyor. “Mektuplarda yaz tatili boyunca birlikte geçirdikleri zamanla ilgili bazı açık detaylar vardı, ama yine de. Özel hayatımızda ne yaptığımız onları ilgilendirmez.”

“Özel hayat demişken... Özel biriyle tanıştın mı?”

Hafifçe gülümsüyor. “Erkek okulundan Denis adında bir çocuk var. Oldukça sevimli, ama birbirimizi pek göremiyoruz. Rahibeler asla yalnız kalmamamızı sağlıyorlar.”

Yumuşak bir şekilde gülüyorum. “Evet, bizi beladan uzak tutmakta ne kadar başarılı olduklarını hatırlıyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Sanki sen hiç belaya bulaşmışsın gibi. Eminim sen de mükemmel bir öğrenciydin, tıpkı mükemmel bir kız evlat ve mükemmel bir nişanlı olduğun gibi.”

“Mükemmel olmaktan çok uzağım,” diye hemen cevap veriyorum, ama bunun ona da dahil olmak üzere tüm dünyaya karşı sürdürdüğüm bir maske olduğunun farkındayım.

“Eh, belli ki doğru bir şeyler yapıyorsun.” Sol elimi tutar, parmağımdaki prenses kesim pırlanta yüzüğü hayranlıkla inceler. Aşk beyanından çok, bir pranga gibi hissettiren bir yüzük.

Ellerini başının arkasına koyar. “Yemin ederim, hayallerindeki erkeği bulduğun için çok şanslısın.”

Kabuslarımın erkeği desek daha doğru olur.

Sofiya, Anatoly’nin yaşam tarzımızı finanse ettiğini biliyor, ama bunun bana neye mal olduğunu bilmiyor. Onun geleceği için kendi mutluluğumu feda ettiğimi bilmiyor. Ve umarım bunu asla öğrenmez. Bu sadece onu üzecektir.

“Makyajını yapayım mı?” Konuyu değiştirmek için teklifte bulunuyorum.

“Ohhh, evet!” Ellerini çırpar ve makyaj aynamın önündeki koltuğa oturur. “Bu rujun nesi var?” Tüpün kapağını açar ve elinin arkasına ince bir tabaka sürer.

Yüzümü buruşturup ruju elinden alıyorum. “Makyaj çekmecemi temizliyordum, ihtiyacım olmayan şeyleri atıyordum.”

“Onu da o yığına ekleyebilirsin. Şeftali rengi dudaklar bu sezon kesinlikle moda değil.”

Ona şakayla karışık bir itiş yapıyorum, sonra çekmecemi karıştırıp, benimkiyle aynı tonlarda olan yeşil gözlerini vurgulamak için dumanlı gri bir göz kalemi ve altın rengi bir göz farı alıyorum.

Eyelineri sürmeyi bitirirken, o gözlerini kısar. “Ah, sevimli erkeklerden bahsetmişken... Roman Vasiliev’in bu gece geleceğini duydum.”

O ismi her duyduğumda olduğu gibi kalbim durdu. “Roman mı?” Yutkundum. “Ülke dışındaydı sanıyordum.”

“Geri dönmüş. Annem az önce bahsetti. Sanırım beni onunla eşleştirmeye çalışıyor, ki bu çok tuhaf. Yani, yakışıklı ve zengin falan ama benim iki katım yaşında.”

Dışlerimi sıkıyorum. Annem resmen aklını kaçırmış.

Roman tehlikeli bir adam, Maxim’in sağ kollarından biri. Pavel Fedorov ile birlikte, üçü Belov Sendikası’nı yönetiyorlar.

“Bana geleceğinden hiç bahsetmedi, ama bahsetseydi, onu davet etmeye değmeyeceğini söyledim.”

Sofiya bana anlamlı bir bakış attı. “Hâlâ ona kin mi besliyorsun? O sadece işini yapıyordu.”

Roman, Kira ve Maxim evlendiğinde Kira'nın "koruması"ydı. Aslında Roman, Maxim'in yeni karısının görücü usulü evliliği kabul etme nedenlerinden şüphe duyduğu için Kira'yı gözetliyordu. Kira ve ben ne zaman alışverişe çıksak ya da bir şeyler içmeye gitsem, Roman oradaydı—onu izliyordu, ama nedense hep bana bakıyordu. Bana hissetmek istemediğim şeyler hissettiriyordu.

Keşke Roman'la olan sorunumun basit bir kin olduğunu söyleyebilseydim; o zaman görmezden gelmek kolay olurdu. Ama onun bende uyandırdığı duygular hiç de basit değil.

Yumuşak bir fırçayı göz farı kutusunun içinde agresif bir şekilde çeviriyorum. "Evet, şey, gözetlenmek hoşuma gitmedi. Söylediğimiz her şey Maxim'e rapor edildi." Boğazımı temizliyorum. "Biliyorum, bu geçmişte kaldı, ama onu hâlâ sevmiyorum. O çok, çok..." Seksi. Sinir bozucu. Saçma sapan derecede yakışıklı. "Kendini beğenmiş."

Kız kardeşim anlamlı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Öyle görünen her erkeğin buna hakkı vardır."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Doğru, ama bunu asla itiraf etmem.

"İnan bana, onun gibi erkeklerden uzak dur. Büyüdüğünde flört etmek için bolca vaktin olacak. Şimdilik okula ve arkadaşlarıyla eğlenmeye odaklan."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Neden iyi notlar almam ve üniversiteye gitmem konusunda bu kadar takıntılısın? Senin gibi zengin biriyle evlenmeyi tercih ederim."

"Yemin ederim Sofiya, eğer sen..."

"Sakin ol, şaka yapıyorum!" Kız kardeşim burnunu çeker. "Sınıfımın neredeyse birincisi olduğumu biliyorsun, ama hayatta başka şeyler de var."

"Elbette. Ama eğitim güçtür. Bağımsızlıktır ve bu dünyada elde edilebilecek her avantajı elde etmeni istiyorum. Bir gün kocan aniden ölürse ya da evliliğin bozulursa ne olacak? Kendini ve olabilecek çocuklarını geçindirmek için eğitilmiş olman gerekiyor."

Sofiya bir an düşünceli bir ifade takındıktan sonra, ağzında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Benim sevgililerimin de zengin olduğundan emin olmalıyım."

Kıkırdar ve ben de gülümsemeden edemem. Kız kardeşim her zaman, gerçek ebeveynlerimizden daha çok benim ebeveyn gibi davrandığımı söyler, ki bu o kadar da

. Büyürken, ebeveynlerim istediklerini yapmak için seyahat ederken, ben neredeyse tamamen hizmetçiler tarafından büyütüldüm. Sofiya doğduğunda, ona benim hiç sahip olmadığım sevgiyi ve ilgiyi vereceğime yemin ettim. Ayakkabı bağcıklarını bağlamayı ve bisiklete binmeyi ona ben öğrettim. Aşırı koruyucu olabileceğimi biliyorum, ama bunun tek nedeni onun için en iyisini istemem. “Peki ya sen? Sen üniversiteyi bitirmedin,” diye hatırlatıyor.

Boğazıma acı bir tat geliyor. “Paramız yetmedi. Bu yüzden senin için daha iyisini istiyorum. Ve kendi kendime eğitim almaya devam ettim.” Dizüstü bilgisayarımın yanındaki masada yığılmış iş ve yatırım kitaplarını işaret ediyorum.

Kız kardeşimin bilmediği, kimsenin bilmediği şey, hisse senedi ve tahvil ticareti yapmaya başladığımdır. Büyük paralarla oynamıyorum, sadece anne babamdan saklayabildiğim büyükannemin mirasından kalan birkaç yüz dolarla. Bir gün bana özgürlük kazandıracağını umduğum beceri budur.

“Bitti.” Sofiya’nın aynada kendini görebilmesi için bir adım geri çekiliyorum. Yansımayı hayranlıkla inceleyip gülümsüyor, sonra beni kendine çekip hızlıca sarılıyor. “Aşağı insek iyi olur. Herkes yakında burada olacak.”

“Arkadaşlarıma göndermek için bir selfie çekmem lazım!” diye bağılıyor. “Hemen dönerim.”

“Tamam, *sestra*, aşağıda görüşürüz.”

Odayı terk edene kadar yüzümdeki gülümsemeyi kaybetmemeye çalışıyorum.

BÖLÜM İKİ

LIZA

ANATOLY ve ailesi ilk gelenler. Nişanlım, dünyadaki yerini bilen bir erkeğin kendine güveniyle kapıdan içeri giriyor. Yirmili yaşlarının sonlarında, seyrekleşen kirli sarı saçları ve keskin kesimli takım elbiselerle gizlediği giderek büyüyen bir göbeği var.

Okuldayken yakışıklı sayılırdı, ama görünüşü, sahip olabileceği her türlü çekicilikle birlikte solmuş. Bunu göremeyen tek kişi, şu anda sanki İsa'nın ikinci gelişiymiş gibi ona yalakalık yapan annem.

Anatoly'nin anne babası da kapıdan içeri giriyor. Annesi Talya, kocası Stepan'a ilerlemesine yardım ederken bana hızlıca bir öpücük gönderiyor. Onu kısa bir süre kucaklıyorum. Yakın zamanda kolon kanseri teşhisi konulan Stepan, gözle görülür şekilde zayıflamış ve ayakları üzerinde dengesiz duruyor.

"Sana ilk gelenlerin biz olacağımızı söylemiştim." Anatoly'nin küçük kız kardeşi Katerina, anne babasının yanından hızla geçip, hayal kırıklığıyla giriş salonuna bakınıyor.

Petrovich ailesinden en az kimi sevdiğimi söylemek zor, ama Katerina ve Anatoly kesinlikle birinci sıra için yarışıyor. Tıpkı kardeşi gibi, o da kendisinin Tanrı'nın dünyaya bir armağanı olduğuna inanıyor.

"Katerina," diye selam veriyorum ve ona garip bir şekilde yarı kucaklamak için eğiliyorum.

Geri çekildiğinde, beni baştan aşağı yavaşça süzer, elbiseme olan küçümsemesi bellidir. Eh, o zaman ikimiz de aynı durumdayız.

Tam bir sosyetik gibi görünen Katerina, ışıltılı altın rengi elbisesini uyluk boyu çizmelerle ve geçici körlüğe neden olacak kadar çok mücevherle tamamlamış.

“Bu gece gelebildiğine çok sevindim,” diye yalan söylüyorum.

Burada olmaktan mutlu gibi davranmaya bile zahmet etmiyor. Bunun yerine, saçlarını omzunun arkasına atıyor ve fuayeyi tarıyor. “Roman Vasiliev’in bu gece geleceğini duydum. Bu doğru mu?”

Gözüm seğiriyor. Bütün gece Katerina’nın Roman’ın koluna asılı kalmasını izlemek zorunda kalırsam, gözlerimi oyup atabilirim. Roman’ın kiminle birlikte olduğu umurumda olduğu için değil, çünkü bu... sinir bozucu olur.

“Öyle söyleniyor,” diye onaylıyorum. “Haberler gerçekten de çabuk yayılıyor.”

İlgilendiğine şaşırmıyorum, o tam Katerina’nın tipi. Zengin, yakışıklı ve acımasız... tıpkı Katerina gibi.

Katerina bana gergin bir gülümseme atar, sonra bir içki içmesi gerektiğini söyleyip uzaklaşır.

Kenardan izleyen Sofiya’nın gözüne bakarak, “Sürtük,” diye fısıldıyorum. Kız kardeşim, Anatoly’nin kız kardeşine karşı hislerimi çok iyi bildiği için kıkırdıyor.

“Elizaveta. Nişanlını henüz selamlamadın.” Anatoly yanağıma bir öpücük kondurduğunda kaskatı kesiliyorum. Tıraş losyonu çok keskin kokuyor ve elinin kalçama dolanışından nefret ediyorum.

Eh, bu gece harika bir başlangıç yapıyor.

"Affedersin Sofiya. Kız kardeşinle baş başa konuşmamız gerekiyor." Kolumu tutar ve beni fuayenin sessiz bir köşesine çeker.

Dün geceden sonra, gözlerine bakmak için kendimi zorlamam ve yüzüne tükürme dürtüsüne direnmem gerekiyor.

Parmak uçları yüzümü okşuyor, tam da tokat attığı yeri. “Güzel, morluk yok. Seni çok sert vurmadığımı biliyordum.” Ona siktirip gitmesini söylememek için yanağımı ısıyorum. “Bunu istemediğimi biliyorsun. Babamla ilgili olan biten her şey yüzünden çok stresliyim.”

Kendi yalanlarına mı inanıyor?

Artık dilimi tutamıyorum. “Morluk görmemenin sebebi, onu makyajla kapatmış olmam.”

Elini hafifçe sallayarak sözlerimi geçiştiriyor. “Kavga etmek istemiyorum. Bu gece kutlama gecesi. Bu arada, mükemmel görünüyorsun.”

Gözleri vücudumda dolaşıyor ve ben onun ateşli bakışları altında kıvranıyorum. Umarım bu gece onunla baş başa kalmak için zaman ayıracağımı düşünmüyor. Açıkçası, solucan yemeyi tercih ederim.

“Teşekkür ederim,” diyorum, ortalığı yatıştırmak için. “Elbise...” Sürtükçe. “Cesur.”

“O tatlı vücudunla, bunu rahatlıkla taşıyabilirsin.”

Anatoly’nin omzunun üzerinden, Kira ve Maxim’in şık bir şekilde geç geldiklerini görüyorum. Ailem onları karşılamak için acele ederken, Kira odanın diğer ucundan bana el sallıyor.

Gülümsüyor ve el sallayarak karşılık veriyorum, sonra Anatoly’ye dönüyorum. “Burada işimiz bitti mi?

Karşılacağım başka misafirlerim var.”

Ağzı sertleşiyor. “Bu akşam yemeği önemli. Senden buna uygun davranmanı bekliyorum.”

“Benden ne beklendiğini biliyorum,” diyorum dişlerimi sıkarak.

Bu gece, Petrovichler ile Belovlar arasında yapılan yeni ve çok kazançlı bir anlaşmayı kutluyoruz. Kısacası, Petrovich gemileri, Rusya’daki Belov Şebekesi ile Kira’nın kardeşlerinin yönettiği Brooklyn merkezli Kozlov Bratva arasında yasadışı mallar taşıyacak. Esasen, ABD malları Avrupa’da satılacak ve bunun tersi de geçerli olacak.

Benden başka herkes bu ortaklıktan heyecan duyuyor. Çünkü Anatoly’nin en iyi arkadaşımın kocasıyla iş yapması, beni ona bağlayan bağları daha da sıkılaştırıyor ve bu, dünyada ihtiyacım olan en son şey.

Hâlâ kolumu sıkıca kavrayan eline bakıyorum. “Lütfen beni bırakır mısın?” diye fısıldıyorum. “İnsanlarla kaynaşmam lazım.”

Beni bırakıyor, ama beni çok sıkı tuttuğu yeri hâlâ hissedebiliyorum.

“Senin için sadece en iyisini istediğimi biliyorsun,” diye mırıldanıyor. “Bizim için en iyisini, ama sen bunu her zaman kolaylaştırmıyorsun.”

Kira bize doğru geliyor ve ben bu konuşmayı bir an önce bitirmek istiyorum. Elimden gelen en tatlı gülümsemeyi takınıyorum. “Baştan başlayalım. Seninle kavga etmekten nefret ettiğimi biliyorsun.”

Kıçımı okşadı. “Özrünü kabul ediyorum.”

Kira yaklaşıp beni kollarına aldığı anda yüz ifademi kontrol altına alıyorum. Birkaç santim daha kısa olabilir, ama iki katı büyüklüğünde birinin varlığı var ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi sarılıyor.

Kira dönüp Anatoly’yi zoraki bir nezaketle selamlıyor. Onu pek sevmiyor. Okuldayken Anatoly’yi sevmezdi ve şimdi daha çok sevdiğini de söyleyemem.

Bazı açılardan pek bir şey değişmedi; o zaman da bugün olduğu kadar kendini beğenmiş, zengin bir züppeydi. Yine de yakışıklılığı ve soyadı sayesinde kızlar onunla çıkmak için sıraya girerdi. Belki de ona ilgi duymadığım için peşimden geldi. Onu her seferinde başımdan savdım, ama o pes etmedi. Okul danslarında beni köşeye sıkıştırır, istemediğim hediyeler gönderir, hatta bir gece bir buket çiçekle yurt odamıza zorla girdi. O zamanlar oda arkadaşım olan Kira, onu neredeyse pencereden dışarı itecekti.

Kaplanların çizgilerini değiştirmediğini bilmeliydim. "Seni görmek ne güzel!" diye haykırır Kira.

"Sen de öyle. Hem de muhteşem görünüyorsun," diye hayranlıkla söylüyorum; Maxim arkamdan yaklaşıp karısını güçlü kollarıyla sarmalarken. "Hamilelik sana gerçekten çok yakışmış."

"Ona bunu sürekli söylüyorum," diyor Maxim, karısının boynuna fısıldayarak, elinin avuç içiyle karnının alt kısmını okşuyor, her ne kadar hamileliğinin bu kadar erken bir aşamasında henüz belirgin bir şişkinlik olmasa da.

"Üçüncü üç aylık döneme girdiğimde, bir balina kadar şişmanlayıp ayakkabı bağcıklarını bağlayamadığımda da aynı şeyi söyleyeceğinden emin değilim."

"Kulağa çok seksi geliyor," diye mırıldanır. "Seve seve dizlerimin üzerine çöküp ayakkabılarını bağlarım."

Kira'nın yüzünde sinsi bir gülümseme yayılır. "Bu teklifini kabul edeceğim."

Milyon yıl düşünsem Maxim'in —buz gibi soğuk bratva liderinin— kimseye, özellikle de benim yaramaz en iyi arkadaşıma karşı eriyip gideceğini hayal edemezdim, ama tam da bu oldu. Onları birlikte mutlu görmek harika, ama aynı zamanda içime bir parça hüzün de sokuyor. Bu, onların sahip olduklarını benim asla yaşayamayacağımı hatırlatıyor.

Kira kolunu Maxim'in boynuna doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Siz erkekler gidip iş konuşmaya ne dersiniz? Liza ile baş başa kalmam lazım."

Maxim bana göz kırpar ve Anatoly'yi bara doğru yönlendirir.

Kira, nişanlımın uzaklaşmasını alaycı bir gülümsemeyle izliyor. Sakladığım çürüğü bilseydi ne yapardı, sadece tahmin edebilirim.

Kolumu onun koluna takıp, konukların çoğunun elinde şampanya ile sohbet ettiği oturma odasına doğru ilerliyoruz. Köşedeki büyük piyanoda bir piyanist tarafından çalınan yumuşak caz müziği havada yankılanıyor

. Ailemin o aptal lüks için ne kadar para ödediğini bilmek istemiyorum.

"İnsanların seninle fazla ilgilenmesinden nefret ettiğini biliyorum," diyorum, "ama nasıl hissediyorsun? Gerçekten."

Kısa bir süre önce, Kira bir suikast girişiminden kurtuldu. Bu olay, hamileliğinin yüksek riskli olarak sınıflandırılmasına neden oldu, bu yüzden stres ve endişeyi en aza indirmesi gerekiyor.

Kira inliyor. "Kocam beni delirtmesi dışında harika hissediyorum. Bana doğum öncesi yoga, tai chi, günlük meditasyon ve masaj programı hazırladı. Bütün bu rahatlama beni delirtiyor."

"Böyle hissedecek tek kişi sensin." Gülümsayarak başımı sallıyorum. "Bu durumda Maxim'i dinlemelisin bence. O akıllı bir adam."

"Bazen," diye kabul eder.

Bir garson gelip bize birer kadeh şampanya ikram eder. Kira başını sallar, ben ise bir kadehi kabul edip serin sıvıyı bir yudum alırım. "Neyse, bana New York'ta geçirdiğin zamanları anlat."

Gözleri parlıyor. "Çok yoğun geçti, ama herkesi görmek harikaydı."

Son seyahatini anlatırken, odada derin bir bariton kahkaha yankılanır.

O ses.

Göğsümde hem gerginlik hem de heyecan karışımı bir his uyanıyor. Başımı kaldırdığımda nefesim kesilir.

Roman Vasiliev'in ne kadar çekici olduğunu hep unutuyorum.

Koyu espresso rengindeki delici gözleri ve kalın, dağınık siyah saçları... Parmaklarımı o saçların arasında gezdirmeyi, itiraf edebileceğimden çok daha fazla kez hayal ettim. Giysilerinin kumaşı altında bile belirgin olan uzun boylu yapısı ve belirgin kaslarından bahsetmiyorum bile. Bu gece, vücuduna mükemmel şekilde oturan şık, koyu lacivert bir takım elbise giymiş, yakasından dövmeleleri görünüyor. Onu kot pantolon, tişört ve belki bir deri ceket dışında başka bir şey giyerken görmeye alışkın değilim, bu yüzden bu onun her zamanki tarzından bir sapma. Kesinlikle şikayet etmiyorum.

Ne yazık ki o kadar sinir bozucu ki.

Şu anda köşede Katerina ile sohbet ediyor, Katerina sanki arkadaşmışlar gibi elini onun koluna dayamış. Ya da daha fazlası.

İçimde bir rahatsızlık hissi uyandı.

Sanki Roman bakışlarımı hissetmiş gibi, dikkatini bana çeviriyor. Gözlerimiz buluşuyor ve içimden sıcak ve davetsiz bir şey geçiyor. Aşırı dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

Bir erkeğin böyle bir ağzı olmamalı. Neredeyse... somurtkan gibi. Sertçe yutkunup arka dönüyorum, her yakınlaştığında hissettiğim o sıcaklık dalgasını söndürmeye çalışıyorum

O her yanımda olduğunda hissettiğim o sıcaklığı bastırmaya çalışıyorum.

"Oh, bu arada." Kira'nın sesi beni sisli zihnimden çıkarır. "Londra için her şey hazır! Knightsbridge'den Soho'ya kadar tüm hamile giyim mağazalarının haritasını çıkardım."

Kira ve ben bu hafta sonu İngiltere'ye seyahat edeceğiz. Haftalardır sabırsızlıkla beklediğim bir şey.

Ona sahte bir sert bakış atıyorum. "Biraz dinlenmen gerekmiyor mu?"

"Merak etme, sık sık ikinci çayı molaları vereceğiz.

Londra'nın tadı da bu değil mi?"

"Hiç gitmedim," diye itiraf ediyorum, "ama bana etrafı gezdireceğin için çok heyecanlıyım."

Şampanyadan bir yudum alıp, içimdeki gerginliği hafifletmesini umarak köpüklerin tadını çıkarıyorum. Bu gece gergin olmamın birkaç nedeni var, ama Katerina'nın Roman'a yalakalık yapmasını izlemek bu listenin en başında geliyor.

Roman, duvara rahatça yaslanmış, başparmağıyla alt dudağını okşuyor. Katerina onunla konuşuyor, ama gözleri benden ayrılmıyor.

Bu bizim oyunumuz. Başkaları etrafta olduğunda kibar davranıyoruz, ama keskin bakışlarımız söyleyemediğimiz her şeyi ifade ediyor. Ancak şu anda, o gerçekten bana dik dik bakmıyor. Bana kuru bir eğlenceyle bakıyor.

Kira cümlesinin ortasında konuşmayı kesiyor, kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı? Dikkatin dağınık gibi."

"Biraz başım dönüyor. Bugün yeterince yemek yememiş olmalıyım." Başımı sallıyorum ve içkimin geri kalanını bir dikişte içmeye odaklanıyorum.

Kira cevap veremeden, babamın gür sesi gürültünün üstüne çıkıyor ve herkesi yemek odasına davet ediyor.

Akşam yemeği zili beni kurtardı.

"Tuvalete gidiyorum," diyorum Kira'ya, kolunu hafifçe sıkarak. "Yemek odasında görüşürüz."

BÖLÜM ÜÇ

ROMAN

IVANOVLAR hâlâ zenginmiş gibi davranmakta çok başarılılar.

Az önce, son derece şık bir şekilde dekore edilmiş, Rublevka'daki lüks malikanelerine vardım. Giriş yolunda yepyeni, üç katlı bir çeşme göze çarpıyor, fuayenin zemini ışıltılı İtalyan mermeriyle kaplı ve duvarlar nadir sanat eserleriyle süslenmiş.

Boris Ivanov, sıcak bir el sıkışma ve sırtıma hafifçe vurarak beni içeri davet ediyor. "Vasiliev, çok uzun zaman oldu. Ne kadar oldu, bir yıl mı? İki yıl mı? Seni tekrar görmek ne güzel."

"Seni geçen ay Morozov'un düzenlediği nadir spor araba müzayedesinde görmüştüm."

Boris duraksıyor, hafızasında o geceyi arıyor. Hatırladığım kadarıyla, onunla karşılaştığımda çoktan sarhoş olmuştu. "Doğru, doğru. Seni tekrar görmek güzel."

Her şeye sahip olarak doğmuş birinin bu kadar dibe vurabilmesine her zaman şaşırıyorum. Boris, kazanmadığı parayı çarçur etmenin en iyi örneğidir.

Karısı Anastasia, bir sosyal tırmanıcı gibi bana doğru koşar ve selamlar. Maxim ile olan bağlantım olmasaydı, bana yüz vermezdi herhalde. Tabii, artık zengin ve önemli biriyim, ama sıfırdan geldim. Bana bunu karşıma koyacak türden biri gibi geliyor. Yapmacık bir gülümsemeyle beni oturma odasına götürür; parti çoktan başlamıştır.

Odayı hızlıca tarıyorum. Maxim, Anatoly ve babası Stepan ile derin bir sohbe dalmış. Omuzlarımı silkiyorum ve bir bar arıyorum; Anatoly Petrovich ile sohbet etmeye başlamadan önce bir ya da üç içkiye ihtiyacım var.

Anatoly Petrovich ile sohbet etmeden önce bir iki içkiye ihtiyacım var. O, Rusya kadar büyük bir egoya ve porselen dükkanındaki bir boğa kadar sosyal zarafete sahip.

Bana kalsa ondan uzak dururdum ama acımasız bir sevgili olan kader bana bu seçeneği sunmadı. Maxim, Kira ile yeni ailesine odaklanmak için geri çekilirken, ben Belov Sendikası adına bu nakliye işini yürütüyorum. Stepan kanserle mücadele ederken, Anatoly nakliye şirketinin günlük yönetimini üstlendi, bu da onunla yakın çalışacağımız anlamına geliyor. Bundan kaçış yok.

Doğrusu, etrafımda bir sürü pislik var ama bu herif, tanıştığımız günden beri aklımdan çıkaramadığım bir kadınla nişanlı.

Liza Ivanova, şairlerin soneler yazabileceği bir ağza, sonsuz kıvrımlara ve izin versem beni kolayca mahvedebilecek geniş yeşil gözlere sahip, tüm fantezilerimin gerçeğe dönüşmüş hali. Ki buna izin vermeyeceğim.

Barda, iyi soğutulmuş ve sek bir votka sipariş ediyorum ve barmen, sunulan abartılı kokteylleri düşününce seçimimden hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Sanki iki malzemeden fazlasını içeren bir şeyi içtiğim için ölürüm de.

Bara yaslanarak, odayı koyu kırmızı saçlı bir kadın arıyorum; o saçlar, onu yumruğuma sıkıca sararak yatağıma götürme hayallerimi ateşlemişti.

Bingo. Köşede Kira ile sohbet eden onu gördüğümde göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

Barmen içkiyi önüme kaydırıyor ve ben gözlerimi Liza'dan ayırmadan onu alıyorum.

"Bakmak kabalık sayılır, biliyor musun?"

Maxim'in diğer sağ kolu ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Pavel yanıma otururken, bardağıma bakarak gülüyor ve omuz silkiyorum.

"Odayı inceliyorum, bu güzel akşamın manzarasının tadını çıkarıyorum."

O sırtarak bir içki sipariş ediyor. "Çok ince bir espri, *kardeşim*."

Derin bir nefes verip votkamı tek yudumda bitiriyorum.

Liza konusunda gerçekten soğukkanlı davrandığımı sanıyordum, ama ne yazık ki Pavel'in son derece sinir bozucu süper güçlerinden biri de olağanüstü algısı. Yine de, bu konuda bir şey yapacağımdan değil tabii...

rahatsız edici çekicilik. O benim sikimi sertleştirebilir, ama Anatoly'nin nişanlısı olduğu için kesinlikle yasak bölge.

Onu umursadığımdan değil, ama Maxim'e ve çeteye sadığım. Artık Petrovich'lerle iş yapıyoruz ve milyonlarca dolar söz konusu, bu anlaşmayı mahvedecek hiçbir şey yapmayacağım. Özellikle de bir kadın için.

Liza başka bir konuğu selamlamak için dönüyor ve gerginlik omuzlarımı kaskatı yapıyor. Kahretsin, o elbise yasaklanmalı. Beyaz ve dar, arkasında bir yırtmaç var ve bu yırtmaç, onun güzel kıkırını daha iyi görebilmek için onu öne eğilmeye ikna etmenin yollarını aramama neden oluyor.

"Hâlâ bakıyorsun," diyor Pavel, sarı saçlarını eliyle geriye atarken.

"Eh, bana bakacak bir şey veriyor." Barmen'e işaret ederek bana bir içki daha getirmesini istiyorum.

"Onun yerine Katerina'ya bir bakmalısın; içeri girdiğinden beri sana aşk dolu bakışlar atıyor." Pavel, içkisini yavaşça yudumlarken eğlenerek dudaklarını kıvırıyor. "Liza'yı kafandan atmak için tam da ihtiyacın olan şey taze kan olabilir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kesinlikle olmaz."

Katerina'yı, kardeşini sevdiğim kadar seviyorum, yani hiç sevmiyorum. İkisi de kendini beğenmiş züppeler. Sanırım, son derece zengin bir ailede büyüdüğünde bu normal bir şey.

Maxim sonunda Petrovich'lerle olan sohbetinden kurtulur ve bize doğru gelir. Kravatını gevşetme şeklinden, bu gece onlardan bıktığını ve sert bir içkiye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum. Barmene sek Macallan isterim ve Maxim bize doğru yürürken içkiyi ona uzatırım.

Teşekkür etmek için içkiyi kaldırır ve ahşap panelli bara yaslanarak büyük bir yudum alır. "Tanrım, Anatoly kendi sesini dinlemeyi seviyor."

"Sence bu partide daha ne kadar kalmak zorundayız?" Zaten sabırsızlanmaya başlamıştım. Dayanamadığım tüm o saçma sapan sohbetler yüzünden, ama elimden gelse bütün gece Liza'yı izleyebilirdim. Tabii bu pek akıllıca olmazdı.

Maxim ve Pavel de benimle aynı fikirde oldukları için gülüyorlar. Hepimiz aynı dünyadan geliyoruz, buradan çok daha sert bir dünyadan.

Toplulun üst kademelerine yükseldik, ama özümüzde hâlâ şehrin yoksul mahallelerinde büyümüş, parçalanmış ailelerin çocuklarıyız.

Bu iki adamla olan bağım gençlik yıllarıma kadar uzanıyor. Kaybolmuş ve annemi babamın acımasız elinden kaybetmenin yıkımından hâlâ sarsılmış haldeydim. Bu dünyada beni en çok seven tek kişiyi benden aldığı için ona bedelini ödetmek istediğimde henüz on beş yaşımdaydım. En çok sevdiğim kişiyi. Ondan sonra, hayatta kalmak için kendimi sokaklarda dolandırırken buldum.

Maxim benden birkaç yaş büyüktü, yeraltı dövüş dünyasında şöhreti vardı ve kendi çetesini kurmaya başlamıştı. Aptalca bir şekilde adamlarından birinin cebini boşaltmaya çalıştığımda Maxim müdahale etti ve boynumu kırmalarını engelledi. Sonra bana bir seçenek sundu: ya sokaklarda dolanmaya devam edecektim ya da onun saflarına katılacaktım. Seçim kolaydı.

Maxim, kimse bana şans vermezken bana bir şans verdi. Öfkeyle yanıp tutuşuyordum ve yaşamak ya da ölmek umurumda değildi. Kendi trajik geçmişi olan Pavel ile birlikte, Maxim bizi güvenilir sağ kolları haline getirdi. Biz seçilmiş kardeşleriz ve onun için her şeyi yaparız, o ailesinin tadını çıkarırken çeteyi yönetmek de dahil.

Pavel kaşlarını kaldırdı. "Bu bir akşam yemeği partisi; genellikle yemek servis edilene kadar kalmak nezaket kuralıdır."

"Peki," diye mırıldanıyorum, "ama tatlıya kadar kalacağımı garanti edemem."

Maxim viskisini yudumlarken gözleri kalabalığı tarıyor. "Sana bir teklifte bulunayım: İlk birkaç servis için kal, sonra izin isteyebilirsin."

Bu teklifin arkasında başka bir şey olduğunu hissederek başımı eğiyorum. "Peki bunun karşılığında ne istiyorsun?"

O içini çeker. "Kira'nın Liza ile planladığı Londra gezisini hatırlıyor musun? Bu hafta sonu beş günlüğüne gitmek istiyor."

Kaşlarımı çattım. Liza ile beş gün. Harika. "Tabii... O." Pavel gülmekten kaburgaları kırılacakmış gibi görünüyordu, ve ben ona ölümcül bir bakış atıyorum.

Maxim elini omzuma koyar. "Dinle, önemli olmasaydı istemezdim. Bebek göz açıp kapayana kadar doğacak ve Kira arkadaşıyla bu zamanı geçirmeyi gerçekten istiyor. Ben giderdim ama Pavel ve benim

Kırım silah anlaşmasını sonuçlandırmamız gerekiyor. Kira'nın hayatını başka kimseye emanet etmediğimi biliyorsun. Bunu patronun olarak değil, kardeşin olarak benim için yap."

Buna ne demem gerekiyor? Maxim için önemliyse, onu geri çeviremem.

"Onu canım pahasına koruyacağım," diye temin ettim. Ve arkadaşına fazla sarkıntılık etmemeye çalışacağım.

"Teşekkür ederim. Liza'ya da göz kulak ol."

Maxim içkilerini bar tezgahına sertçe bırakıp yeni gelenleri selamlamak için uzaklaşır, Pavel ise sırtarak bana bakakalır.

"Kızlar gezisinin her ayrıntısını bana canlı olarak mesajla gönder. Hiçbir şeyi atlama."

Genelde ciddi olan arkadaşımın bu kadar neşeli olması şaşırtıcı. Beni kızdırmak, ona gerçek zevk veren birkaç şeyden biri.

"Siktir git." Bardağımı o kadar sıkı tutuyorum ki, elimde parçalanabilir. "Fotoğraf istiyorum."

"Benim ıstırabımdan zevk mi alıyorsun?"

Pavel duraksıyor. "Evet. Öyle görünüyor."

Başımı sallıyorum. "Sorun değil. Beş gün. O sürede ne olabilir ki?"

Pavel sevincini gizlemeye bile çalışmıyor. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi sana veda ediyorum... ve iyi şanslar."

İyi şanslar mı?

Bana selam verir ve rahat bir tavırla güzel bir garsona doğru yürür.

İşte o anda onun aceleyle uzaklaşmasının sebebini anlıyorum. Katerina, avını takip eden bir kedi gibi gizlice bana doğru geliyor. Ne yazık ki, onun yaklaşmasını engellemek için çok geç kalmışım; tek yapabileceğim çarpışmaya hazırlanmak.

"Roman Vasiliev," diye mırıldanıyor, sesinde pek de ince olmayan bir davet var. "Burada olacağını bilmiyordum, ama ne hoş bir sürpriz."

Yanağımı öpmek için yaklaşıyor, dudakları neredeyse ağzımın köşesine değiyor. O bölgeyi elimin tersiyle silme dürtüsüyle mücadele etmek zorundayım. Onun çevresindeki çoğu kişi gibi, Katerina Petrovich de cesur, küstah ve sürekli ilgi odağı olmak isteyen biri.

Onun gibi kadınların neden bana ilgi duyduğunu anlıyorum. Heyecan peşindeler. Hayatı rahat geçmiştir, her türlü ayrıcalık ona gümüş tepside sunulmuştur. Ben, arkadaşlarına övünebileceği bir tehlike tadıyım.

Cinsel maceralarımla ilgili dedikoduların yarısı uydurma. Sosyetiklerin kokteyl partilerinde hava atmak için uydurdukları hikayeler. Genelde bu beni rahatsız etmez, ama bilmiyorum... Son zamanlarda canımı sıkmaya başladı.

"Gerçekten mi, burada olacağımı bilmiyordun? Sendikamızla ailen arasındaki anlaşmayı kutlamak için düzenlenen bir partide?"

Omuz silkiyor. "Aile işleriyle falan hiç ilgilenmiyorum. Yapacak daha önemli işlerim var."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu kadın ne kadar sığ konuştuğunun farkında mı acaba?

"Bu arada, bu hafta sonu bienalde bir sanat etkinliği var. Neden benimle gelmiyorsun? Harika olacağı söyleniyor."

O zaman neşeli eski Londra'da Kira'ya ve belli bir yasak meyveye göz kulak olacağım. Ki bu, doğrusu, başlı başına bir işkence olacak. Gerçi Katerina'nın yanında birkaç saat geçirmek kadar acı verici olmayacak.

"Kulağa hoş geliyor. Pavel'e sormalısın, o avangart sanatı çok sever." Yalan. "Maalesef çalışacağım."

Katerina kaşlarını çattı ve alt dudağını ısırıldı; muhtemelen seksi olduğunu düşündüğü ama aslında sadece sinir bozucu olan bir hareket. "Oh." Bakışları Pavel'e kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Pavel'in yağmacı bir Viking gibi yakışıklı bir adam olduğunu kabul edecek kadar erkeğim, ama onda benim cazibem yok. Sanki umurunda değilmiş gibi, ama kadınlar biraz flört ve şakalaşmayı sever. Yine de ikimiz de bir ilişki aramıyoruz. Bir kaçamaktan ötesine geçemeyecek kadar berbat durumda olduğumuzu biliyoruz.

Kısa bir süre önce Maxim için de aynı şeyi söyledim, ama onun Kira'ya aşık olmasını izlemek bana yeni bir bakış açısı kazandı. Yine de, benim için bir kadın varsa, onu henüz bulamadım. Ve kesinlikle karşımda duran kadın o değil.

"O zaman belki başka bir zaman?" diye soruyor Katerina umutla.

Odayı tarıyorum, ta ki bakışlarım Liza'yla çarpışana kadar. Bana zehir dolu bakışlar atıyor ve çenesi o kadar sıkı sıkıya kapalı ki, dişini kıracağından endişeleniyorum. Katerina'yla konuştuğum için mi kızgın? Hayır. Ama... belki?

Bu yeni teoriyi test etmeye karar veriyorum ve Katerina'ya büyük, flörtöz, gamzeli bir gülümseme atıyorum. "Tabii, belki başka bir zaman." Pazılarımın belirginleştiğini bildiğim bir şekilde kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Ne tür şeyler yapmaktan hoşlanırsın?"

Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor. "Alışveriş. En iyi restoranlarda yemek yemek. Tabii ki spor salonuna gitmek."

"Vay canına, kendini hiç sınırlamıyorsun, değil mi?" Katerina, alaycı tavrımı fark etmeden başını sallıyor.

Liza ile bu bakışmayı çok fazla keyif aldığım için, söylediklerine neredeyse hiç dikkat etmiyorum.

Tüylerim diken diken oluyor. Dudaklarımın köşeleri hafifçe yukarı kıvrılıyor, o ise bana somurtarak karşılık veriyor.

Eskiden oynadığımız bu oyunun tamamen benim kafamda olduğunu düşünürdüm, ama artık bundan o kadar emin değilim. Benden başka herkese karşı şeker gibi tatlı davranıyor. Onda bir isyan uyandırıyorum ve nedense bu beni gerçekten tahrik ediyor.

Katerina bana konuşmaya devam ediyor, ama ben hâlâ Liza'ya odaklanmış durumdayım. Bu dansımızdan iyi bir şey çıkmaz. Muhtemelen bunu şimdi bitirmeliyim. Arkanı dönüp bütün gece ondan uzak durmalıyım. Ama kimi kandırıyorum ki? Bu imkansız.

Liza, birkaç gün sonra ona ve Kira'ya Londra'ya eşlik edeceğimi biliyor mu? Muhtemelen hayır. Eğer bilseydi, hoşnutsuzluğunu açıkça belli ederdi.

Dürüst olmak gerekirse, sürprizini bozmanın ne eğlencesi var ki? Uçağa bindiğinde, nefret ettiği adamla tam beş gün geçirmek zorunda olduğunu fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmekten başka bir şey istemiyorum.

Hepimizin bir yerlerden zevk aldığı şeyler vardır.

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

LIZA

Banyo aynasındaki yansımamı *inceliyorum* ve ucuz mağazadan aldığım makyaj malzemesinin gözümün altındaki morluğu gizlemeye yarayacağına dair küçük bir dua ediyorum.

Baş ağrısının başladığını hissedince, çantamı karıştırıp iki ağrı kesici çıkardım, ağzıma attım ve bir yudum şampanya ile yuttum. Anatoly'nin varlığından hoşlanıyormuş gibi davranmak ve Roman ile Katerina'nın flörtöz tavırlarına katlanmak arasında, bu gece şimdiden bitmek bilmiyor gibi geliyor, oysa gecenin daha ikinci saatindeyiz.

Banyo kapısını açıp dışarı çıkıyorum, ama birden duruyorum.

Roman orada, çok seksi ve sinir bozucu bir şekilde, duvara yaslanmış duruyor. Dudaklarında yavaşça alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Liza. Burada karşılaşmak ne tesadüf."

Elini kalçama koyuyor. "Hiç de komik değil. Ben burada yaşıyorum."

O kıkırdıyor ve ses ses bir bir garip içimde içimde

"Doğru." Duvardan ayrılıp bana doğru bir adım attı. "Yine de, sanki bütün gece benden kaçıyormuşsun gibi geliyor."

"Belki de benden kaçan sensindir, Katerina ile sohbet etmekle çok meşguldün."

Kahretsin. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz hatamı anladım.

Kartlarını açık oynadın, Liza.

Koyu renkli kaşlarını kaldırdı. “Evet, Katerina’nın pek çok hobisinden bahsetmesini dinlemek beni büyüledi. Çok çeşitli ilgi alanları olan bir kadın; alışveriş, öğle yemeği, spor.”

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, ama içimde küçük bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Soğukkanlı davranma niyetime rağmen, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. “O kesinlikle eşsiz bir kadın.”

Roman, bakışları yüzümde dolaşırken ellerini ceplerine sokar. Bana her zaman öyle bakar, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

Az önce girdiğim kapıyı işaret ediyorum. “Şey, biz akşam yemeğine oturmak üzereyiz. Sanırım tuvaleti kullanmak istemiştin.”

Kıpırdamıyor bile. Onu itip geçmek üzereyim ki boğazından bir ses çıkar. “Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?” Gözlerimi yere dikiyorum. Ne demem gerekiyor? Vücudumun sana verdiği tepkiden hoşlanmadığımı mı? Omuz silkiyorum, çünkü bu en güvenli cevap gibi görünüyor. “Kişisel bir şey değil. Kira ve beni gözetlemeni Kira'yı ve beni gözetlemeni sevmedim.”

“Öncelikle, birinden hoşlanmadığında bu her zaman kişiseldir. İkincisi, seni asla gözetlemiyordum.”

“Bu durumu daha iyi hale getirmez.”

Elindeki içkiyi kaldırıp uzun, tembel bir yudum alıyor. Yutkunurken boğazındaki damarları izliyorum. “Nişanlınla yakın çalıştığımı düşünürsek, belki bir ateşkes ilan edebiliriz.”

Onun ve Anatoly’nin artık aynı tarafta olduğunu hatırlayınca göğsüm sıkışır. Dudaklarımı büzüşdürürüm. “Peki bu nasıl olur?”

“Birbirimize nazik davranırız. O kadar da zor olmamalı.

Diğer herkese karşı gayet naziksin.”

Çünkü diğer herkes Roman değil. Diğer herkesin, beni büyüleyen ve aynı zamanda sinirime dokunan o soğukkanlı özgüveni, hızlı zekası ve rahat çekiciliği yok.

“Sana karşı her zaman nazik davranıyorum,” diye belirtiyorum.

“Az önce odanın diğer ucundan bana attığın bakışlar hiç de öyle değildi.”

Yanağımın içini ısıriyorum. Bunun, Katerina’nın onun her sözüne kulak kabartmasıyla çok ilgisi vardı. “Benim yüzümde sürekli somurtkan bir ifade var.”

Roman boğuk bir kahkaha atar. “Sadece bana karşı yüzünde sürekli somurtkan bir ifade var.”

Hafifçe gülümsüyorum. “Hepsi cazibemin bir parçası.” “Bu, arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?”

Arkadaş mı? Roman ve ben hiç arkadaş olmadık. Ona karşı hislerimi özellikle dostane olarak tanımlamam ama kabul etmek daha güvenli görünüyor.

“Arkadaşlar.” Başımı sallıyorum.

El sıkışarak anlaşmayı pekiştiriyoruz, ama eli elime değdiği anda, sanki elektrikli bir kabloya dokunmuşum gibi kolumdan küçük kıvılcımlar fırlıyor.

Lanet olsun ona ve o elektrikli dokunuşuna.

Tuvalete giderken yanımdan geçerken bana göz kırptığında boğazım kurur.

Diğer misafirlere katılabilecek kadar sakinleşebilmem için bir dakika geçmesi gerekiyor.

Dönen bir şahin gibi, Anatoly yemek odasına adımımı attığım anda üzerime çullanır ve beni koluna takarak yerime götürür. Başkaları varken sevgi dolu nişanlı rolünü oynamayı çok sever.

"Bu gece kutlama için güzel bir gece, sence de öyle değil mi?"

Ses tonundaki bir şey beni duraksatır. Şakaklarımı ovuştururum, ağır kesicilerin etkisini göstermesini dilerim.

"Ne demek istiyorsun?" diye temkinli bir şekilde soruyorum. "İki güçlü ailenin birleşmesi."

Bu adam ne kadar övgü bekliyor? “Evet, Anatoly, Belovlarla yapılan anlaşma çok heyecan verici.”

Sessizce kıkırdarak sandalyemi çekiyor ve kulağıma fısıldıyor, “Nakliye anlaşmasından bahsetmiyorum.”

Tüylerim diken diken oluyor. Ne halatlardan bahsettiğini sormak için aniden dönüyorum, ama ağzımı açmadan babam sözümü kesip şarap seçimi konusunda Anatoly'ye danışıyor. Aramızdaki bu konuşmada bir terslik var gibi geliyor, ama belki de ben fazla anlam çıkarmaya çalışıyorum.

Şaraplar doldurulur ve odada hafif bir sohbet havası hakimdir ki, Roman nihayet içeri girer. Katerina onu oturduğu yere çağırmaya çalışır, ama o onu görmezden gelir ve Sofiya'nın yanındaki boş koltuğa oturur; benim hoşuma gitmese de, tam karşımda.

Artık arkadaş olmamız gerektiğini biliyorum, ama bunun nasıl bir şey olacağını hiç bilmiyorum.

"Sofiya, değil mi? Daha önce tanışmıştık, ama üzerinden epey zaman geçti." Roman elini kız kardeşime uzatır; kız kardeşim bir okul kızı gibi kızarır — sanırım Roman ilgi gösterdiğinde çoğu kadın böyle tepki veriyor.

Anatoly yanımdaki koltuğa oturup kolunu sandalyemin arkasına doladığında, ben özenle kucağıma peçeteyi seriyor ve Roman'ın bakışlarından kaçınıyordum. Hemen kaskatı kesildim.

"Ee, Sofiya, ne tür şeylerden hoşlanırsın?" Roman, bir grup garson ilk yemeği servis ederken soruyor.

Sofiya'nın gözleri parlıyor. "Sahne sanatlarıyla ilgileniyorum. Aslında bu yıl okul tiyatrosunda oynuyorum. *The Sound of Music*'i sahneliyoruz."

"Bir grup gencin oynadığı müzikal kimin umurunda," diye araya girer Anatoly. Sanki "*Genç kızlar aptal değil mi?*" der gibi Roman'ın gözüne bakmaya çalışır.

Roman ona sert bir bakış atar.

"Her neyse, Vasiliev. Şu şemalara bakma fırsatın oldu mu..."

"Hangi rolü oynuyorsun?" Roman, Anatoly'nin yorumunu tamamen görmezden gelerek Sofiya'ya sordu. Roman'ın keskin reddi beni memnuniyetle doldurdu.

Sofiya kızarır ve saçlarının uçlarıyla oynar. "Von Trapp çocuklarından biriyim. Çok büyük bir rol değil, ama yine de oldukça heyecanlıyım."

Roman, gerçekten ilgileniyormuş gibi başını eğiyor. "Lederhosen giyecek misin?"

Kız kıkırdar. "Sadece erkekler giyiyor. Sanırım ucuz atlattım — pek rahat görünmüyorlar."

Roman, kız kardeşime hafifçe göz kırıyor. "Umarım gösteriye davet edilebilirim."

Roman'ın sadece nazik davranmaya çalıştığını biliyorum, ama çabasını takdir ediyorum.

Roman'ın gözleri masanın üzerinden geçip bana takılır. "Peki ya sen abla, sen de sahneye çıkmayı seviyor musun?"

"Hayır. Hayatım pahasına bile doğru düzgün şarkı söyleyemem."

"Her zaman şarkı dersleri alabilirsin," diyor Sofiya. "Okulda biz de öyle yapıyoruz ve bu büyük bir fark yarattı."

"Belki bir gün..."

Anatoly'nin alaycı bir homurtusu sözümü keser. "Benim karım sahneye çıkıp şarkı söylemeyecek ya da dans etmeyecek. Bu saçmalık."

Ona karısı olmadığımı hatırlatmak dilimin ucunda, ama gözleri bu konuyu kapatmamı uyaran bir bakışla bana çevrildiğinde, susuyorum.

"Şarkı söylemeyi öğrenmenin nesi yanlış?" Roman'ın dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Anatoly'yi çöpünü karıştıran bir kemirgen kadar çekici bulunduğu açık. "Eminim Liza'nın çok güzel bir sesi vardır."

Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum, ama vücudum öyleymiş gibi tepki veriyor — karnımda bir kıpırdanma hissediyorum ve bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Peki, Vasiliev, seninle konuşmak istediğim yeni bir yol var, bu yol erişimimizi önemli ölçüde genişletebilir."

Roman kadehindeki şarabı çalkalıyor. "Eminim Liza ve Sofiya iş konuşmalarımızı dinlemek istemezler. Bunu akşam yemeğinden sonraya bırakalım."

Anatoly'nin yüzündeki alaycı ifade her şeyi anlatıyor, ama Roman'a karşı çıkmaya cesaret edemiyor. Bunun yerine sandalyesini geriye itip uzaklaşıyor, muhtemelen çok daha istekli bir dinleyici olan babamla bir şeyler konuşmak için.

Sofiya gözlerimi yakalar ve bana "*Vay canına, bu çok garipti*" der gibi bir bakış atar, ama ben başımı sallarım. Anatoly'ye kızması için hiçbir neden vermek istemiyorum. Bu gece değil.

Çatalın bardağa çarpmasıyla çıkan ses, benim de dahil olmak üzere odadaki herkesin dikkatini çeker. Bakışlarım masanın başına kayar; babamın ayağa kalkıp, saygın misafirlerimizin şerefine sarhoş bir şekilde coşkulu bir konuşma yapmasını beklerim — bu, daha önce pek çok kez yaptığı bir şeydir — ama odadaki herkesi kendine çeken o değildir. Anatoly'dir.

Tüm gözler ona kilitlenir.

Şampanya kadehini kaldırıp vücudunu bana doğru çevirdiğinde, omurgamdan bir ürperti geçiyor. Farların ışığında donakalmış bir geyik gibi görünmemeye çalışıyorum, ama onun şimdi söyleyeceklerini beğenmeyeceğimi biliyorum.

"Anatoly, hâlâ yemek yiyoruz. Şimdi sırası değil," diye yalvarırım.

Cevap vermez, ama herkes sessizleşene kadar bekler. “Hepinizin bildiği gibi, Liza ve ben nişanlıyız.” Onaylayan mırıldanmalar odayı doldurur. “Düğün tarihinin belirlendiğini duyurmak istiyorum. Bir ay sonra, Liza’yı mihraba götüreceğim ve onu gelinim yapacağım.” Gözleri benimkilere takılır ve bana bakan o sahiplenici ışıltıdan nefret ederim.

Alkışlar patlar, en yüksek sesle alkışlayanlar annemle babamdır. Aslında annem mutluluktan neredeyse ağlamaktadır, heyecanını dile getirirken, ben ise yüzüme yapıştırdığım gülümsemeye rağmen tek hissettiğim şey soğuk, sert bir korkudur.

Bu günün geleceğini biliyordum, ama tüm varlığımla bunun çok uzak bir gelecekte olması için dua etmişim. Ama bir ay... Bu nasıl mümkün olabilir?

Kira, Sofiya ya da ince sakinlik perdemin arkasını görebilecek kimseyle göz teması kuramıyorum, ama nedense gözlerim Roman’inkine takılıyor. Gördüğüm şey kafamı allak bullak ediyor. Bana hiç mantıklı gelmeyen nedenlerden dolayı, sanki patlayacakmış gibi, resmen sinirli görünüyor.

"Sevgilim" —Anatoly yaklaşırken sesimin titrememesi için kendimi zor tutuyorum— "Bu biraz aceleci değil mi? Hayallerimizdeki düğünü gerçekleştirmek için hâlâ planlamamız ve organize etmemiz gereken çok şey var."

Anatoly somurtuyor. “Para bunun için var, Elizaveta. Şehirdeki en iyi düğün organizatörünü tutacağım. Detaylar hakkında endişelenmene gerek yok.”

Ayağa kalkıyorum, kusacakmışım gibi hissediyorum ama Anatoly bunu beni öpmek için bir davet olarak algılıyor. İnce dudakları benimkilere bastırıyor ve ayakta kalmak için elimden gelen tek şey bu.

Ayrıldığında kulağıma fısıldıyor: “Seni sikmek için daha fazla bekleyemem, prenses.”

Boğazıma kusmuk geliyor, ama yutuyorum. Başka şeyler yapmış olsak da, düğün gecem için beni saf istemesi nedeniyle hâlâ bakireyim.

Sofiya’nınki de dahil olmak üzere herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu çok iyi biliyorum. Bu evlilik ihtimalinden dolayı mutsuz görünmemden dolayı endişelenmesini ya da nedenini sorgulamasını istemiyorum. Bu yüzden duygularımı bastırıyorum, yüzüme

gölümseme takınıyorum, herkesin tebriklerini kabul ediyorum ve içimden ölmüyor gibi davranıyorum.

BÖLÜM BEŞ

LIZA

Banyo tezgahının soğuk mermerine yaslanarak, kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum. Anatoly'nin sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyor.

Bu günün geleceğini biliyordum, ama içten içe ailemi geçindirmek ve Anatoly'nin pençesinden kurtulmak için başka bir yol bulabileceğimi umuyordum. Bu sadece boş bir hayaldi.

Gözlerimi aynadaki yansıma dikiyorum. Zamanı geri alıp bu ana yol açan tüm seçimlerimi geri alabilmeyi dilemek için çok fazla enerji harcadım.

Her şey iki yıl önce bir bağış etkinliğinde Anatoly'ye rastladığımda başladı. Bir tanıdığım la sohbet ederken tuvaletten çıkıyordum ki, o birden önümde belirdi. İlk yaptığı şey, geçmişteki davranışları için, açıkça ilgilenmediğim halde peşimden koştuğu için özür dilemekti.

Onun "pislikten iyi adama dönüşen" numarasına kanmış olmaktan nefret ediyorum, ama onun gibi erkekler bukalemun gibidir. Sen çıkışı bulamayacak kadar derine batana kadar seni tatlı sözler ve abartılı jestlerle cezbederler. O gece o çekici, özenli ve şaşırtıcı derecede düşünceliydi. Sanki yeni bir adam gibiydi.

Bağış etkinliğinden kısa bir süre sonra, bana en sevdiğim çiçeklerden bir buket gönderdi ve benimle çıkmak isteyip istemediğimi sordu. Mezuniyetimizin üzerinden beş yıl geçmişti ve herkesin değiştiğini ve ikinci bir şans hak ettiğini düşündüm. O ilk randevu bir sonrakine, sonra da bir sonrakine dönüştü. Aşık değildim, hatta ondan çok da etkilenmemiştim, ama bunların zamanla gelişebileceğini biliyordum.

Ailem, Petrovich servetinin gelecekteki varisiyle çıktığım için sevinçten havalara uçmuştu.

Ancak ilişkimizin yaklaşık bir yıl sonra her şey değişti. Bana ilk başta gösterdiği ilgi ve özen hızla azaldı. Babam, Kalinsky Bratva'nın üst düzey üyeleriyle oynadığı bir poker oyununu kaybettiğinde, ben de ilişkiyi bitirmeye hazırlanıyordum. O noktada, babamın borcunu ödeyecek paramız yoktu, yakınından bile geçmiyorduk.

Ailem beni yanlarına çağırıp durumu açıkladı. Babam, Anatoly ile bir plan üzerinde anlaşmıştı ve şimdi benim de onayımı istiyorlardı. Evlilik karşılığında Anatoly, babamın borçlarını ödeyecek ve bundan sonra ailemize aylık bir harçlık verecekti.

Başka seçeneğim yoktu. Hayır dersem babam ölecek, ailemin geri kalanı da sokaklarda kalacaktı. Yapmam gerekeni yaptım ama bu, onun yüzüğünü takmayı hiç de kolaylaştırmıyor.

Banyo küçülüyormuş gibi geliyor, duvarlar üzerime çöküyor, ama şimdi dağılmamam lazım. Yemek odası, benim gülümser bir şekilde ortaya çıkmamı ve en mutlu haberim olması gereken şeyi kutlamaya hazır olmamı bekleyen insanlarla dolu.

Son birkaç nefesimi içime çekip, dağınık bir saç tutamını geriye doğru düzelterip, ikinci derim haline gelen soğukkanlılık maskesini takıyorum.

Banyodan çıkarken, hemen Anatoly tarafından engelleniyorum.

Yoluma çıkıyor, soğuk varlığı beni yine tuzağa düşürüyor. "Her şey yolunda mı, prenses?" Sesinde en ufak bir yumuşaklık bile yok.

"Her şey yolunda," diye sertçe cevap veriyorum. "Biraz şaşırdım. Çoğu kadın, böyle bir duyurudan önce önceden haber verilmesini takdir eder." Ellerimi belime koyuyorum ve sinirimi gizlemeye çalışmıyorum.

O alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Memnun olacağını sanmıştım. Annen kesinlikle memnundu."

Damarlarım buzla doluyor. Annemin az önceki ziyaretinin anlamı artık gün gibi ortada.

Anatoly bir adım öne çıkar ve beni yavaşça duvara doğru sıkıştırır. "Senin için yaptığım her şeyi tam olarak takdir etmediğini düşünüyorum. Ailen için yaptıklarımı."

Ağzım kurur. Ne söylersem söyleyeyim, sözlerimi çarpıtıp aleyhime kullanmanın bir yolunu bulacaktır, bu yüzden sessiz kalırım.

Kıçımı kavrayıp beni kendine doğru çekiyor, içimden bir tiksinti dalgası geçiyor. “Masanda yemek olması benim sayemde. Kız kardeşinin eğitim alması benim sayemde. Babanın, borcu olduğu o alçakların hiçbirisi tarafından öldürülmemiş olması benim sayemde. Ve yine de...”—yüzü asılıyor—“benimle evlenmek sanki bir yükmüş gibi davranıyorsun.”

Sözleri zorla ağzımdan çıkarıyorum. “Bu bir yük değil. Sadece hazır değildim. Daha fazla zamana ihtiyacım var...”

“Artık zaman kalmadı.” Saçımı avuçlayıp kalçalarını bana sürtüyor, ereksiyonu karnıma batıyor. “Hissediyor musun, Liza? Senin için çok sertleşmişim. Ellerini ve ağzını kullanmaktan bıktım. Bu am benim ve artık onu sahiplenme zamanı geldi.”

Anatoly ile seks yapma düşüncesi midemi bulandırıyor. Ellerimi ve ağzımı ona dokundurmak bile yeterince kötü. Tadı hoşuma gitmiyor. Saçımı avuçlayıp ağzıma doğru itmesi, nefes alamayacakmışım gibi hissettirmesi hoşuma gitmiyor.

O boynuma ıslak bir öpücük kondururken parmakları kıçımın etine gömülünce bir panik dalgası beni olduğum yere kilitliyor. “Seni istediğim zaman, istediğim yerde ve istediğim pozisyonda alacağım. El değmemiş amın bana ait ve...”

“Çekil üstümden!” Ne yaptığımın farkına bile varmadan ellerim uzanır ve tüm gücümle göğsüne iterim.

Bu patlamam ikimizi de şaşırtır ve ben bu fırsatı değerlendirip, kalbim ağzımda, Anatoly’nin elinden sıyrılırım. Ama eli hızla uzanır ve beni yerinde tutmak için saçımı yakalar. Gözleri kısıılır ve alkol kokan nefesi yüzüme çarpar.

“Tavrını değiştirsen iyi olur, çünkü yüzüğümü takan sen olmazsan, ailenin o sefil ailesini geçindirecek başka birini bulmak zorunda kalacaklar. Senin ne kadar kaltağın olduğunu düşünürsek, tatlı, masum Sofiya’yı evlendirmek için o kadar çaresiz kalabilirler.”

Midem düğümleniyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, ama cevap vermiyorum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Sofiya’nın bu dünyada hayatım pahasına koruyacağım tek kişi olduğunu biliyor. Ruhum pahasına.

“Aynen öyle, Liza. Burada hiçbir gücün yok. Hiçbir kontrolün. O yüzden çeneni kapat ve dediklerimi yap. Tek istediğim bu, prenses. Tabii ki”—dudakları şeytani bir sırıtışa büründü—“gizli bir offshore hesabında sakladığın bir milyon doların yoksa. Benimle evlenmek istemiyor musun? Ailene verdiğim her kuruşu geri öde, o zaman özgürlüğün hakkında konuşabiliriz.”

Zafer dolu bakışı, karnıma yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Beni tam da istediği yere getirmiş: köşeye sıkıştırılmış, çaresiz ve ona borçlu.

Beni hafifçe iterek kollarından bırakır ve geri adım atar, sanki az önce dünyamı paramparça etmemiş ve geleceğime dair tüm umutlarımı yok etmemiş gibi kol düğmelerini düzeltir ve kravatını düzeltir.

Başparmağıyla işaret parmağı arasında çenemi kavrayarak, yoğun bakışlarıyla gözlerime bakmamı sağlıyor. “Anlaştık mı?” Dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum, gözyaşlarım hâlâ serbestçe akıyor. “Güzel,” diye fısıldıyor. “Şimdi kendini topla. Dönmemiz gereken bir parti var.” Dönüp yemek odasına doğru yürüyor.

Soğuk duvara yığılırım, kayarak yere çökerim ve avuç içlerimi gözlerime bastırırım. Bir an için, umutsuzluğumun tüm ağırlığını hissetmeye izin veririm.

BÖLÜM ALTINCI

ROMAN

SON BİR NEFES ALIRIM, nikotin ve katranı ciğerlerimin derinliklerine çekerim. Başımı Ivanovların evinin yan duvarına yaslayıp, dumanın gece havasında tembelce kıvrılmasını izlerim. Nadiren sigara içerim, ama böyle zamanlar için her zaman elimde bir sigara bulundururum — gerginliğim yay gerginliği kadar olduğunda ve etrafta yumruk atabileceğim bir kum torbası olmadığında.

Anatoly'nin açıklaması nefesimi kesti. Öyle olmamalıydı. Liza'yı tanıdığımdan beri nişanlıydı, yani bir düğün her zaman ufukta görünüyordu.

Liza'nın Anatoly ile parlak kişiliği için değil, dolup taşan banka hesabı için birlikte olduğunu anlamak için aptal olmaya gerek yok. Adam son derece zengin.

İlişkilerinin temeli ne olursa olsun, bu beni ilgilendirmez. İş ortağımla evlenecek bir kadına karşı böyle hissetmemem gerekir. Ama hissettiğim için, aramıza mesafe koymam gerekiyor — en azından bu gece için.

Çünkü ne şanslıyım ki, yakında Londra'da onunla tam beş gün geçirmek zorunda kalacağım. Hayatım mahvoldu.

Buradan defolup gitmeye karar verip, sigaramı söndürüp çalılarının arasına attım. İşle ilgili bir bahane uydururum ya da hiç olmayan köpeğimi gezdirmem gerektiğini falan söylerim.

"O sigalardan bir tane daha var mı?" Beklenmedik bir ses beni düşüncelerimden koparıyor.

Liza karşımda duruyor, parlak yeşil gözleri geceyi bir projektör gibi delip geçiyor. Benimle dalga geçiyor olmalı. Mükemmel Liza sigara mı istiyor?

Yüzündeki bir ifade beni susmaya zorluyor.

Tek kelime etmeden cebime uzanıp paketimi çıkarır ve ona uzatırım. Bir sigara alır ve dudaklarının arasına yerleştirir. Çakmağı çakar ve o nefes alırken alevi sabit tutarım. Sigara içmeyi ustaca becerirken, kaşlarımın saç çizgime değdiğinden eminim.

“Sigara içtiğini bilmiyordum.”

Omuz silkti. “Ben de senin içtiğini bilmiyordum.”

“Sadece stresli olduğumda ya da... Boş ver.”

Bana alaycı bir bakış atar ve gecenin karanlığına küçük bir duman bulutu üfler.

Onu bir süre incelerim. Elleri titriyor ve gözleri biraz şişmiş. Anatoly'nin açıklamasından sonra yüzünde gördüğümü sandığım heyecan çoktan yok olmuş.

“Sanırım tebriklerimi sunmam gerekiyor,” derim, durumu yoklamak için.

Gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğerek evin tuğla duvarına yaslar. “Doğru.”

Beklediğim gelin sevinci tam olarak bu değildi.

Elimi uzatıp elini tutuyorum ve sigarayı dudaklarıma götürüp bir nefes çekiyorum. Gözlerini açıp beni dikkatle izliyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum, sesimde alaycı bir ton yok. Şu anda onda tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir melankoli var.

“Ne demek istiyorsun?” Gözlerime bakmıyor, yerine uzağa bakıyor.

Loş ışıktaki onu incelerken dumanı dudaklarımdan arasından dışarı salıyorum. “Üzgünsün. Ne oldu?” diye biraz daha sert bir sesle tekrar soruyorum.

Sigara izmaritini yere atıp ayaklarıyla ezdi. “Sana ne bundan?”

İşte o dişi aslan, sadece bana karşı sert davranıyor.

“Önemli,” diye homurdanıyorum. “Unutma, artık arkadaşız.” Arkadaşmış, hadi oradan.

Bileğini kavrayıp, göğsü göğsüme değene kadar onu kendime çekiyorum. Avucum beline konuyor, onu yerinde tutuyor, hayal gücünün sınırlarını zorlayacak kadar yakın.

“Ne yapıyorsun?” Sözleri dudaklarıma bir nefes gibi çarpar, ama iyi bir kızın yapacağı gibi beni itmez ya da bırakmamı söylemez. Nabızı boğazında atarken gözlerime bakmaya devam eder.

Eğilip vanilya kokusunu içime çekiyorum ve vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum, bunu hafızama kazıyorum çünkü muhtemelen ona en yakın olduğum an bu. Bu çok pervasızca ama umursamıyorum.

"Bana neler olduğunu söyle."

Gözlerini bana diyor. "Bir şey yok. En azından seni ilgilendiren bir şey yok."

İçimde bir öfke kıvılcımlanır ve sırf onu kışkırtmak için eğilip kulağına fısıldarım, "Sanırım mükemmel küçük Elizaveta Ivanova, hayatının geri kalanını hapiste geçirmek zorunda kalmadan önce tehlikenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyor."

Sözlerim alaycıdır, ama o ne irkilip ne de başka yere bakar. Sabit bakışlarıyla beni süzerek devam etmem için beni kışkırtır.

"Belki de tehlikenin nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum." Bana sert bir gülümseme atıyor, gözlerine hiç ulaşmayan bir gülümseme, ve beni itiyor. "Ve her zaman mükemmel değilim, ama öyleymiş gibi davranmak işleri kolaylaştırıyor."

Liza ağzına bir sakız atar, omuzlarını düzeltir ve içeri doğru büyük adımlarla yürür, göğsümde sadece rahatsız edici bir ağırlık bırakarak.

Bir sigara daha yakıp, tedirgin ellerimle saçlarımı saçlarımı karıştırıyorum.

Ben de tam bir pisliğim. İşte buradayım, Liza'nın yanında olduğumda

Liza'nın yanında olduğumda mantıksız bir sahiplenme duygusundan başka bir şey hissetmediğimi söyleyerek kendime yalan söylüyorum. Bu böyle devam edemez, bir iş ortağının yakında karısı olacak kadına özlem duymak. Bu, ruhunu karartan türden bir günahdır. Daha da kötüsü. Bu, seni öldürtebilecek türden bir takıntıdır.

Yapacak tek bir şey var.

Cebimden telefonumu çıkarıp düzenli olarak görüştüğüm kadınlardan biri olan Tanya'ya mesaj atıyorum. Kısa sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri var — tam Liza'nın zıttı.

Liza'yı bir dahaki sefere gördüğümde, o zamana kadar o kadar çok kadınla yatmış olacağım ki, o benim için sadece radarımda bir nokta olacak.

BÖLÜM YEDİ

LIZA

KIRA ZATEN OTURMUŞ, restoranın arkasındaki özel bir masada beni bekliyor. İçeri girdiğimde dikkatimi çekmek için el sallıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Masaların arasından geçerken sırtımı dik tutarak kendinden emin adımlarla yanına yürüyorum.

Kira bugün öğle yemeği ısrar etti ve ben bunun nedenini çok iyi biliyorum. Partide baş başa konuşma fırsatımız olmadı ama Anatoly'nin açıklamasının ardından endişeli bakışları her şeyi anlatıyordu.

"Dün gece eğlendin mi?" Menüyi elime alıp göz teması kurmamak için onu kalkan olarak kullanırken, sesimin doğal çıkmasına çalışıyorum.

Elini masaya vurarak dikkatimi çekiyor. Menüyü indirip Kira'nın yoğun bakışlarıyla göz göze gelince alt dudağımı ısıyorum.

"O da neydi öyle?" diye tıslayarak öne eğildi. "Anatoly bir ay sonra evleneceğine karar verip bunu herkese duyurabilir mi?"

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak, sonraki sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Bana sürpriz yapmak istedi," diyorum sakın bir sesle. "Bir yıldır nişanlıyız. Bu durumun geleceğini tahmin edemediğimden değil."

O anda, hiçbir şeyden haberi olmayan bir garson ortaya çıkıyor. "Menüye göz attınız mı..."

1,57 boyundaki enerjik arkadaşım, elini kaldırarak onu susturur. "Bol miktarda ekmek sepeti, menüdeki tüm karbonhidratlı yemekler, benim için alkolsüz bir kokteyl ve arkadaşım için bir şişe şarap istiyoruz."

Garson aceleyle uzaklaşır.

Su bardağıma uzanıyorum. “Bir şişe şaraba ihtiyacım yok. Ben gayet iyiyim.”

“Nasıl yani? Nefret ettiğin bir adamla evleniyorsun. Bana yardım et. Neyi kaçırıyorum?” Yoğun bakışlarıyla yüzümde bulamayacağı cevapları arıyor.

Partiden sonra saatlerce odamda otururken, zihnimde bir şey çok netleşti: Anatoly, geleceğimi avucunun içinde tutuyor. Üzerimde mutlak kontrol sahibi olmak istiyor ve eğer ona bunu izin vermezsem, bedelini kız kardeşim ödeyecek. Birkaç ay sonra on sekiz yaşına girecek ve ailem onu pazarlık kozu olarak kullanabilecek.

Sofiya ile kaçmayı defalarca düşündüm, ama ona ne tür bir hayat sunabilirdim ki? Param ve üniversite eğitimim olmadan, pek de iyi bir hayat olmazdı. Anatoly’nin parası ve kaynakları elinin altında olduğuna göre, bizi bulmak isterse bulabilir. Her zaman güçsüz kalırdık.

"Tamam, Liza, kendine gel. Şimdi gerçekten endişelendim." Kira kaşlarını çatarak bir grissini ısırdı. "Neden panikle miyorsun? New York'a gitmeden önce, bu evlilikten kurtulmak için her şeyi yapardın."

"Doğru," diyorum, olabildiğince sakın bir sesle. "Ama düşünmek için zamanım oldu ve Anatoly ilk tercihim olmayabilir, ama kabul edelim ki onunla evlenmek birçok sorunumu çözüyor. Ailem için güvenlik anlamına geliyor ve biliyorsun... O kadar da kötü biri değil."

Kira bana temkinli bir şekilde göz kırptı. "Anatoly ile evlenmek istediğine bir saniye bile inanmıyorum. Bana haber verirsen Maxim'in yardım edebileceğini biliyorum."

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Kira'nın bana yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyorum, ama dün gece Belovlar ile Petrovichlerin ne kadar derin bağları olduğunu bir kez daha hatırladım. Ondan benimle kocasının iş ortağı arasında seçim yapmasını istemek onu imkansız bir duruma sokar ve bu stres şüphesiz bebek için kötü olur.

Ne olursa olsun, onu bu işe karıştırmayacağım.

"Anatoly ilk tercihim olmayabilir, ama bu evliliğin benim ve ailem için en iyisi olduğunu kabul ettim." Onu sakinleştirmek için elimi elinin üzerine koydum. "Maxim, Petrovich'lerle iş yapıyor, o yüzden aralarındaki ilişkileri karmaşıklaştırmayalım."

Kira'nın yüzü düştü. "Maxim için endişelenmiyorum, senin için endişeleniyorum." Bir an sessiz kaldı. "Dinle, eğer mesele paraysa, yardım edebilirim..."

"Öyle değil," diye sözünü çabucak kestim. Petrovichlere ne kadar borçlu olduğumuzu bilmesini istemiyorum. Bu sadece aşağılayıcı değil, aynı zamanda karmaşık bir durum. "Anatoly güvenilir, hırslı ve aileme ve onların tüm... tuhafliklarına katlanmaya hazır."

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Güvenlik için evlenmek bazı sorunları çözebilir, ama ya aşk? Aşksız bir evliliğe razı olma."

Garson şarabımı doldurana kadar bekledikten sonra devam ettim. "Aşk için evlenmek mi?" Güldüm. "Sen, teyzenin ölümünün intikamını almak için Maxim'le evlendin."

Kaşlarını çatıp bir parça ekmeği ikiye kopardı. "Ve şimdi neyi kaçırmış olabileceğimi bildiğim için, bunun sana da olmasını istemiyorum. Cidden," diye yalvardı, "Maxim'le tanışana kadar aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordum. Hayatının aşkını bulmaktan, onun her zaman arkanda olduğunu bilmekten daha güzel bir şey yok. Sen bunu hak ediyorsun."

Acı bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Aşk benim geleceğimde yok. Ne şimdi, ne de gelecekte. Gençken, hepimizin bir ruh ikizi olduğuna ve bir gün hayatımın aşkını bulacağıma içtenlikle inanırdım. Komik olan ise, Kira'nın, kendi deyimiyle "tüm o romantik saçmalıklara" hiç aldırış etmeyen kişi olmasıydı. Ama hayat her zaman istediğimiz gibi gitmez. Bu acı bir gerçek.

Sofiya güvende ve mutlu olduğu sürece, bu benim için yeterli.

"Maxim'i bulmana çok sevindim." Sesime hafif bir ton katmaya çalışıyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu benim için bir öncelik değil. Bazı insanlar aşk için evlenir, ama pek çoğu evlenmez. Benim için sorun değil."

Kira içini çeker ve bir grup garson gelip ziyafet masasını kurarken başka yere bakar. Masa, pizza, makarna ve çeşitli diğer yemeklerin ağırlığı altında inliyor gibidir. Bütün gün bir şey yemedim ama midem düğümlenmiş durumda. Sadece arkadaşına yalan söylemekle kalmıyorum, bir ay sonra da bir canavara doğru yürüyeceğim.

Tekrar baş başa kaldığımızda, Kira arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Ailen senin isteklerini ya da duygularını hiç dikkate almıyor."

İçim sızladı. Elbette haklıydı, ama bunu hatırlatması canımı yaktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bu çok sert oldu."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak yutuyorum. "Özür dileme. Doğru."

Yüzünde hayal kırıklığı ve üzüntünün karışımı bir gölge beliriyor. "Ailenin seni hak etmek için ne yaptığını bilmiyorum, ama ne kadar harika bir kızları olduğunu fark etseler iyi olur." Dudaklarını büküyor ve önündeki yemeği karıştırıyor. "Umarım seçiminden pişman olmazsın."

"Şimdilik düğünü unut," diyorum, kucağımdaki peçeteyi düzeltirken. "Londra'dan bahsedelim."

Bana acı tatlı bir gülümseme atıyor. "Hayat çılgınlaşmadan önce — yani, şu anda olduğundan daha çılgınlaşmadan önce — birlikte vakit geçirebildiğimize sevindim."

Başımı sallıyorum, az önceki konuşmamızın ağırlığının bir kısmının kalktığını hissediyorum. "Ben de öyle." Şarap kadehimi Kira'ya doğru kaldırıyorum, o da içkisini kaldırıyor. "Sıkıcı olmak istemem," diye devam ediyorum, "ama tüm o turistik şeyleri yapabilir miyiz? Mesela Londra Kulesi'ni ziyaret etmek ve gün batımında London Eye'a binmek gibi."

"Tabii ki!" Elini kaldırıp benimkiyle tokuşturuyor ve bir anda her şey biraz daha normal hissettiriyor. "Turistik şeyleri yapmayı seviyorum. Bunlar şehrin en kalabalık yerlerinden olduğu için Roman'ın çılgına döneceğinden eminim. Ama neyse, bununla başa çıkmak zorunda kalacak."

"Roman mı?" Başımı sallıyorum. "Onun bununla ne alakası var ki?"

Kira, makarnasını ağzına götürürken durdu. "Şey, o bizim korumamız olarak geliyor."

Masanın altında topuklu ayakkabılarımı çıkarırım, içimi rahatsız edici bir sıcaklık kaplar. Gece gündüz Roman'ın yanında olmak düşüncesi bile cildimde sinirsel bir kızarıklık oluşmasına yeter. Sanki evrenin acımasız bir şakası gibi.

Şarabımdan bolca yudumladım. "Yapacak daha önemli işleri yok mu? O çok meşgul bir adam."

Kira, tepkimi ölçmeye çalışır gibi başını yana eğdi. "Roman ve Pavel, Rusya'da olmadığımız zamanlarda Maxim'in bana bakması için güvendiği tek kişiler." Omuz silkti. "Bu konuda pek seçeneğim yoktu"

ve sen de huysuz Pavel'i tercih edeceğini söyleyemezsin." Yüzünü buruşturur.

"Pavel gayet sevimli."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Roman seni sinirlendirmeyi seviyor çünkü sen ona izin veriyorsun. Önemli olan onun oyunlarına katılmamak."

Omurgamdan yukarı doğru bir gerginlik yükselir ve omuzlarımın arasına yerleşir.

Roman'ın yanında olmak beni gerginleştiriyor. Güçlü elinin benimkini kavrayıp sigaramı dudaklarına götürdüğünü hatırlamak... Tanrım. Sert dokunuşu davetsiz bir şekilde zihnimde dolaşıyor, ama onun varlığına ne kadar itiraz edersem, Kira o kadar çok soru soracak.

"Romanla aram iyi," diyorum. "Aslında dün gece ateşkes ilan ettik. Artık arkadaşız."

Kira şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Bu iyi. Her neyse, eğleneceğiz ve Roman arka planda kalacak."

Tabii, ne demezsin. Roman ne zamandan beri arka planda kalıyor ki? Bu imkansız.

Garson gelir ve tatlı tabaklarını gösterişli bir hareketle masaya koyar; bu hareket, bir an için düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlar. Tatlı sipariş etmemiştik, ama sanırım personel Kira'yı çözmüş.

"Oh, bu opera pastası mı?" Kira çatalını uzatır.

Yabancı bir şehirde Roman'la geçireceğimiz beş gün.

Yutkunuyorum. Sorun yok. Yalnız kalacak değiliz ve ne de olsa ben bir yetişkinim. Roman'ı elimden geldiğince görmezden geleceğim. Sorun değil.

"Vay canına, bu pastayı denemelisin." Kira, ağzı doluyken inliyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar açıyorum ve ona parlak bir gülümseme atıyorum. "Tabii. Çok lezzetli görünüyor!"

BÖLÜM SEKİZ

ROMAN

Banya'nın ahşap bankına oturduğumda etrafımı buhar sarmalıyor, ısı kaslarıma nüfuz ederek Moskova kışının soğuşunu uzaklaştırıyor. Oda, çam ve huş ağacı özsuğunun keskin kokusuyla dolu; Ruslar bunun bedeni temizlediği kadar zihni de sakinleştirdiğine inanıyor.

Keşke ruhumu da temizleyebilse. Ama kirlenmiş ve çürümüş bir şeyi temizlemek mümkün değildir.

Sauna kapısı açılıyor, Anatoly ve babası Stepan, Maxim, Pavel ve beni selamlayıp banklara oturmadan önce buhar odaya doluyor.

Ivanovlar'daki partiden bu yana birkaç gün geçti ve Stepan daha da kötü görünüyor. Kanseri tedavisi muhtemelen onu çok zorluyor, ama bugün neden geldiğini anlıyorum. Tıpkı Maxim'in bana dizginleri devrettiği gibi, Anatoly'nin babası da aynısını yapmalı ve o sağlığına odaklanırken oğlunun işin önemli kısımlarını devralmasına izin vermeli.

Maxim birkaç ay önce bu anlaşmayı ilk yaptığında, Stepan ile çalışacağımıza inanıyordu; Stepan kusursuz bir adam değildi ama dürüstlüğüyle saygı duyulan biriydi. Ancak Anatoly, babasının saygınlığından yoksun; bencil arzularından başka hiçbir kuralı yok. Onun aksine, ben yaşam ve ölüm meselesi olarak gördüğüm bir kuralı benimsiyorum: kardeşlerimi korumak, sözümün arkasında durmak ve ne pahasına olursa olsun onurumu korumak.

"Beyler." Ayaklarımin yanındaki buz kovaşından bir şişe votka alıyorum. Camında ter damlaları gibi yoğunlaşma damlaları var. "Birçok başarılı sevkiyatın ilki için kadeh kaldırmak istiyorum."

Dün, Petrovich filosunun ilk gemisi New York'tan buraya geldi; gemide, Avrupa'nın dört bir yanına satacağımız Kozlov Bratva'ya ait silahlar var. Aynı gemi, Kozlovlar'ın ABD'de dağıtacağı sahte ilaçlarla dolu olarak şimdiden ABD'ye doğru yola çıktı. İlk birkaç sefer iyi geçerse, yakında genişleyeceğiz: daha fazla gemi, daha fazla liman, daha fazla ürün. Ve nihai hedef: daha fazla para.

Votkayı shot bardaklarına doldurup tek tek dağıttım ve kadehimi kaldırdım. "Büyümeye, refaha ve zamanın sınavından geçecek bir ortaklığa."

Genelde söylediğim her kelimenin arkasında dururum, ama bu kadeh kaldırma dilimde acı bir tat bırakıyor. Anatoly ile uzun soluklu bir ortaklık düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Yine de, Maxim'e bunu sineye çekip bu anlaşmanın yürümesini sağlamakla yükümlüyüm. En karanlık zamanlarda birbirimizin yanında olduk ve Maxim payına düşenden fazlasını yaşadı. Yıllar önce acımasız bir mafya saldırısında çocuğunu kaybetmenin cehenneminden sonra, Maxim, Kira ve bebekleriyle hayatına odaklanmayı hak ediyor ve ben de ona bunu yapmasına izin vermeye kararlıyım. İşinin en önemli yönlerinden biri olan nakliye bölümünü yönetmem için bana güveniyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve geleneklere uygun olarak göz teması kurarak Anatoly ile kadeh tokuşturuyorum. Doğduğum günkü kadar çıplakım ve kaslı, dövme vücuda yönelttiği bakışlarının farkındayım. İçimi küçük bir heyecan kaplıyor, bir erkeğin bana bakmasından hoşlandığım için değil, aramızdaki keskin zıtlığı görmesini istediğim için. Bırakın her kas çıkıntısını, her kıvrımı, her iyileşmiş yara izini ve kurşun deliğini görsün. Bırakın gerçek bir erkeğin ne olduğunu görsün.

Buna karşılık, o solgun tenli, göbeği çıkık ve derisinde hiçbir dövme izi yok.

Diğer erkekler sohbete dalarken, ben Anatoly'nin yanına oturup alnından damlayan ter damlalarını izliyorum. O, yoğun sıcaktan rahatsız olarak yerinde kıpırdanıyor.

Belki de tam da bu nedenle banya görevlisine sıcaklığı yükseltmesini istemişimdir.

"Geçen gece yaptığın duyuru oldukça sürpriz oldu. Bir ay sonra düşün." Dişlerimin arasından ısıklık çalıyorum. "Ne

“Bu telaş da ne?”

Anatoly alnını siler ve susuzluğunu gidermek için buz gibi votkaya uzanır. Bir shot daha içtikten sonra, donuk gözleri tekrar bana takılır. “Bir liderin yanında bir eşi olmalı, sence de öyle değil mi?”

Omuz silkerim. “Bunun bir zorunluluk olduğunu sanmıyorum.”

Gözleri sertleşir. “O güzel kalçalı kadını beklemekten bıktım.

Okuldayken Liza benim için fazla iyi olduğunu düşünürdü. Bana yüz vermezdi. Eh, artık o kaltağın başka seçeneği yok.” Anatoly’nin onurlu bir adam olduğuna dair hiçbir yanılsamam yok, ama şu anda ağzından çıkan sözler yüzünü

“Evlenmek için aptalca bir neden gibi görünüyor,” diye dişlerimi sıkarak söyledim. O, sözlerimdeki zehri anlayamayacak kadar çarpık bir adam.

“O bakire orospuyu sahiplenmek, bana kalırsa evlenmek için en iyi sebeplerden biri.” Kıkırdıyor ve bu kanımı daha da kaynatıyor. “Ve en iyi kısmı,” diye devam ediyor, “onun zavallı ailesi ne dersem yapıyor. Zıpla dersem, ne kadar yükseğe diye soruyorlar. Dans et dersem, dans eden maymunlara dönüşüyorlar. Annesi istesem bana sakso çeker.”

“Ne kadar da çekici,” diye tükürdüm. “Ama eminim bacaklarını açmaya razı olan pek çok kadın vardır. Neden kendini bağlayasın ki?”

Anatoly burun kıvrır. “İnan bana. İstedğim zaman, istediğim kişiyle yatıyorum, ama hiçbirini nişanlım kadar lezzetli değil,” diye mırıldanır.

Sözleri canımı sıkıyor. Liza ile evlenmek, onun kontrol ihtiyacından başka bir şey değil. Onun gibi erkekler acınası. Babam da aynı karanlık dürtüyle hareket ederdi ve bunun getirdiği yıkımı gördüm.

Boynumu kırıştırıyorum, içimde tehlikeli bir kokteyl gibi karışan öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. “Düğün, işimizden dikkatini dağıtmasın. Bu kadar büyük bir anlaşmada hata yapmaya yer yok.”

O, küçümseyen bir hareket yapar. “Düğün planlamak kadınların işidir. Benim tek yapmam gereken oraya gitmek.”

Büyük bir zevkle, yüzünün hastalıklı bir yeşil tonuna büründüğünü ve seyrekleşen saçlarının buharlı sıcaklıkta solduğunu fark ediyorum.

Anatoly tekrar votka şışesine uzanıyor, teri bardaktan boşalırcasına akıyor.

“Biraz ara vermenin zamanı gelmiş olabilir.” Huş ağacı duvara yaslanarak, iyi olduğumu belli ediyorum. “Sıcaklık insanı gerçekten etkileyebilir.”

"Ben iyiyim. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim..."

Son kelimesini bile bitiremeden yere kusmaya başladı.

Onu uyarmadığımı söyleyemem.

BÖLÜM DOKUZ

ROMAN

“O KADAR ASIK YÜZLÜ BAKMA. Bu çok eğlenceli olacak.”

Gözlerim yolcu koltuğundaki Kira'ya kaydı, yüzünde geniş bir gülümseme yayılmıştı.

Ben de gülümsemeden edemedim. Yaşadığı onca şeyden sonra, iyi vakit geçirmeyi hak ediyordu. Keşke onun iyi vakit geçirmesi, beni ve hayatımın geri kalanında görmemekten mutluluk duyacağım kadını içermeseydi. Ama kader, insanı hayalarından yakalayıp sertçe bükme konusunda ustadır.

Önemli değil. Liza baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali olabilir, ama ona yaklaşmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Mutlu bir küçük aile gibi beş gün birlikte geçirecek olsak bile.

Boğazımı temizleyip, Liza'nın ailesinin malikanesine giderken Moskova'nın karla kaplı sokaklarında yolumu bulmaya çalışıyorum. "Senin için eğlenceli olacak," diye Kira'ya hatırlatıyorum. "Benim için değil. Yapmam gereken bir iş var."

"Hadi ama. Zamanlarının çoğunu alışveriş ve yemek yiyerek geçirmeyi planlayan iki kadını korumak ne kadar zor olabilir ki? Bu kesinlikle en zor görevlerin değil."

"Bunu zaman gösterecek." Kira'ya göz kırparım. "Ne kadar uslu durduğuna bağlı."

"Normalde endişelenecek bir şeyin olurdu, ama bu aralar pek yok." Dediğini vurgulamak için karnını okşadı. "Gerçi..." Kira sanki bana küçük bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. "Liza'nın gerçekten eğlenmesini sağlayacağım. O *mudakla* evlenmek zorunda kaldığı için bunu hak ediyor."

Kira'nın sesindeki alaycı tona şaşırmadım. Bu konuyu hiç konuşmamış olsak da, ara sıra yaptığı iğneleyici yorumlar, Anatoly'yi sevmediğini açıkça gösteriyor. Petrovich'lerle iş ilişkilerimiz olduğu için dikkatli davranmaya çalışıyor, ama Kira duygularını saklayacak biri değil. Onu suçlamıyorum; ben de ona tahammül edemiyorum.

“Sanki Liza onu evlenmeye zorlanıyormuş gibi konuşuyorsun. Tam olarak kafasına silah dayalı değil ya.” Evet, benden sigara dilendiğinde biraz keyifsiz görünüyordu, ama onu üzen başka bir şey de olabilir.

“Bundan o kadar emin olma,” diye homurdanıyor Kira. Ona bir göz atıyorum. “Neden böyle söylüyorsun?”

O içini çeker. “Sadece... Boş ver. Ne önemi var ki? Düğün yapılacak ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Sözlerinde beni duraksatan bir şey var. “Neden en yakın arkadaşının düğününü engellemek isteyesin ki?”

Kira pencereden dışarı bakarak dikkatini geçen manzaraya verir. “Bana ne derse desin, ya da kendine ne derse desin, o, ailesini mutlu etmek için onunla evleniyor. Onu sevmiyor. Onu sevmiyor bile.”

Vites yükselttiğimde dudaklarım seğiriyor. “Çünkü o bir pislik.” Kira ve ben aynı fikirde olduğumuz için duygularımı saklamanın bir anlamı yok. “Ama o zengin bir pislik. Ve insanların para için neler yapabileceğini bilirsin.”

“Liza öyle değil,” diye homurdandı Kira. “Onun ailesi öyle. Onlar üzerinde gerçek bir etkiye sahipler.”

Göğsümde bir düğüm oluşur. Herkes Liza'nın Anatoly ile parasının bol olması için birlikte olduğunu bilir. Ama belki de hikayede ilk başta düşündüğümde daha fazlası vardır. Bu hiçbir şeyi değiştirmez tabii. Çünkü o hala onun yüzüğünü takıyor ve bir ay sonra, ona doğru yürüyerek düğün törenine katılacak.

Yanımda duran Kira bir dakika boyunca sessiz kalır. Sonunda konuşmaya başladığında sesinde daha hafif bir ton vardır. “Ona Londra’da hayatının en güzel günlerini yaşatacağım. Eğer bu onun son eğlencesiyse, bunu ona gerçekten degecek hale getireceğim.”

Kira'ya gülümsüyorum. “Kahretsin. Belki de yanımızda daha fazla koruma getirmeliydik.”

Ivanovların dairesel ön garajına girdiğimde, dışarıda gelişimizi duyurmak için bekleyen personel yok, ama kenarda park etmiş Anatoly'nin Aston Martin Valkyrie'sini görüyorum.

“Hemen dönerim.” Land Rover'ın motorunu çalışır halde bırakıyorum.

Eve doğru yürürken, parmaklarımın arasına bir anahtar sıkıştırıp Anatoly'nin sınırlı sayıda üretilmiş spor arabasının kusursuz boyasına bastırıyorum. Geriye dönüp aracın uzunluğu boyunca uzanan pürüzlü, düzensiz çizgiyi inceliyorum ve aniden içim çok daha hafifliyor.

BÖLÜM ON

ROMAN

LIZA TAMAMEN kendi dünyasında; gözlerinde kalplerle, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mutlu. Neredeyse koridorlarda zıplıyor, gördüğü her şeye dokunuyor ve biz Prada'da, Jimmy Choo'da ya da başka bir tasarımcı mağazasında değiliz. Notting Hill'deki şirin bir ikinci el kitapçıyız ve o, neredeyse bulaşıcı olacak kadar parıldıyor.

Onunla ilgili her küçük ayrıntıyı fark etmemem gerekirdi, ama ediyorum. Orman yeşili giydiğinde gözlerinin nasıl parladığını ve mutlu olduğunda kendi kendine nasıl mırıldandığını fark ediyorum. Yaklaşan düğünü söz konusu olduğunda dudaklarının nasıl gerildiğini ve kalın İngiliz aksanlarını duyduğunda şaşkınlıkla kaşlarını nasıl çattığını fark ediyorum.

İki gün önce Londra'ya indiğimizden beri gözlerimi ondan ayırmamış olmam da durumu hiç kolaylaştırmıyor. Elbette gözlemci olmak benim işim, ama ilgim profesyonel sınırların çok ötesinde. Belki de sadece sahip olamayacağım şeyi istiyordum. Her halükarda, bu çekim son derece sakıncalı ve göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığı. Tek yaptığı kafamı karıştırmak ve kanın aletime hücum etmesine neden olmak.

Boynumu kırıp telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum.

Mağazayı halka kapatabildiğimiz için Bogdan ve Feliks'e öğle yemeği yemelerini söyledim. Şimdi o kararımdan pişmanım; Liza'nın kitap alışverişini izlemenin bu kadar büyüleyici olacağını fark etmemiştim.

"Şuna bir bak," der Liza, Kira'ya çocuk yetiştirmeye ilgili başka bir kitabı sallayarak.

Kira kitabı Liza'dan alır ve sayfalarını çevirir. "Bu yirmi yıl öncesinden. Umarım bebek yetiştirme konusunda işler değişmiştir

bebek yetiştirme konusunda işler değişmiştir.”

Liza kıkırdıyor. Tanrım, bu benim en sevdiğim yeni ses.

Bu seyahatte, onu tanıdığım tüm zaman boyunca güldüğünden daha fazla güldü. Belki de Kira'nın yanında olması ya da ailesinden ve nişanlısından uzak olmasıdır, ama görünüşe göre bu mola tam da ihtiyacı olan şeydi.

Liza omuz silkiyor. “Neden? Yani, bebek yapmak dünyanın başlangıcından beri aynıdır.”

Kira bir sayfayı incelerken yüzünü buruşturur. “Aman Tanrım. Burada ilk birkaç hafta boyunca bebeği beslemek için birkaç saatte bir uyanman gerektiği yazıyor. Bu doğru olamaz, değil mi?” Nedense, Kira'nın gözleri birkaç metre ötedeki durduğum yere kayar.

“Bana gerçekten bebek bakımı konusunda tavsiye mi istiyorsun?” diye patlarım.

“Biliyorum. Ne düşünüyordum ki?” diye mırıldanır Kira. “Sen bu konuda en son bilecek kişisin.”

Omuz silkiyorum. “Dadılar bunun için değil mi? O zengin sosyete kadınları gece dadıları, gündüz dadıları, öğleden sonra dadıları... kokteyl saati dadıları olduğundan bahsedip duruyorlar.”

Kira gözlerini devirdi. “Şey, biraz yardım almamın sakıncası yok, ama her şey için dadı tutmayacağız.”

“Ben sana yardım ederim,” diyor Liza. “Tamam, belki gece yarısı olmaz, ama başka ne yapacağım ki? Sofiya'nın bebek olduğu zamanları hatırlıyorum. Ben de çocuktum, ama yemin ederim ki ona ailemden daha fazla yardım ettim.”

Kira içini çeker. “Bu ufaklık doğduğunda sen yeni evli olacaksın. Galalara katılmakla ve tenis kulübünde öğle yemeği yemekle meşgul olacaksın.”

Liza titrer. “Tanrım, hayır. Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Senin için her zaman zaman ayıracağım.”

“Hayat değişecek,” diye ekler Kira yumuşak bir sesle.

Liza'nın yüzü asılır, ama bu konuda tam olarak karşı çıkamaz.

Kira ellerini çırpır. “Ben o koltukta dinlenip bu bebek kitabını okuyacağım. Sen de gözünü diktiğin *Jane Eyre'nin* ilk baskısını bulmaya çalış.”

Liza başını sallar ve gülümser, ama Kira uzaklaşırken kaşlarının arasındaki kırışıklığı gözümden kaçmaz. Başparmağımı uzatıp onu düzeltmek isterim

düz

eltm "Tam olarak ne arıyorsun?" diye soruyorum.

ek Bana düşünceli bir şekilde bakar. "*Jane Eyre*. Hiç duydun mu?"

istiy "Beni gerçekten bu kadar küçümsüyor musun?" Ona alaycı bir

oru gülümseme atarım. "O bir
m.

kitap. Çok eski bir kitap."

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılır. "Çoğu insan buna klasik derdi, ama tamam... 'Eski kitap' da olur. Konusu ne, biliyor musun?"

Kollarımı kavuşturup kitaplığa yaslanıyorum, öğleden sonra ışığında saçlarının daha kızıl görüldüğünü fark ediyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Düşündüğüm gibi." Dudaklarını büzüyor. "Böyle bir ikinci el kitapçıda olduğumda, nadir kitapları, koleksiyon parçalarını, ilk baskıları aramayı severim. Ne bulacağınızı asla bilemezsiniz."

"Ne arayacağını nereden biliyorsun?"

Şakaklarına dokunur. "İyi bir gözüm var." Bunun üzerine, topuklarını döndürür ve koridorun sonundaki kitap yığınının doğru ilerler, her sırayı titizlikle tarar.

Bir şey bulduğunda yüzü aydınlanıyor, parmak uçlarıyla ulaşamadığı kitabın sırtına dokunmak için parmak uçlarına yükseliyor.

Genelde her şeyi görebileceğim bir yere geçerim, ama dükkan halka kapalı olduğu için Liza'ya doğru yürüyorum. Benim vücudum sırtına hafifçe yaslandığında hâlâ uzanıyor; omzunun üzerinden uzanıp aradığı kitabı alıyorum.

Vücudundan yayılan sıcaklık içimi titretir. Elim kitabın sırtını kavrar, ama onu aşağı çekmek için hiçbir hareket yapmam. Bunun yerine, her şeyi içime çekerim: sert vücuduma bastıran yumuşak kıvrımları; vanilya ve baharat karışımı kokusu; göğsüme değen nefesinin iniş çıkışları.

"Güzel kokuyorsun," diye fısıldıyorum.

Dudaklarım kulağına değiyor ve o hafifçe inliyor. Elimi saçlarına dolayıp çekerek boynunu bana açığa çıkarmak için duyduğum arzuyla mücadele etmek zorundayım.

Bir kadın için uzun sayılsa da, boyu omzuma kadar geliyor. Bana doğru sallanıyor ve ben

"İstediğin bu muydu?" Ağzı açık kalır ama kitabı ona uzattığımda anlar.

Yüzü hafifçe kızarmış, aramızdaki hava beklenmedik bir yoğunlukla dolmuş. "Şey, teşekkür ederim."

Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. Yüksek topuklu deri çizmeler, dar gri bir kazak ve kışının lezzetli kıvrımlarını hiç gizlemeyen dar kot pantolonuyla muhteşem görünüyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimi ondan ayırıp kot pantolonumda büyüyen şişkinliği görmezden geliyorum. *Sakin ol, evlat.*

Dudaklarını ısıyor ve elindeki kitaba bakıyor. "İlk baskı değil, ama sorun değil. İlk baskıları bulmak neredeyse imkansız," diyor, sesi biraz kısık.

"Kitap ne hakkında?" diye soruyorum. "Güzel bir kız benimle bunu tartışmak isterse diye. Bilgimle onu etkileyebilirim."

Gözlerini kısar. "Neden kendin okumuyorsun?"

"Bunu bir meydan okuma olarak alacağım." Parmak eklemlerimle çenemi ovuşturuyorum. "Bu kitabın nesini bu kadar seviyorsun?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büküyor. "Hâlâ okuldayken okudum ve bana... Bilmiyorum. Garip bir şekilde umut verdi. Jane, yetim olarak gerçekten çok kötü bir başlangıç yapıyor ama bunun üstesinden gelmeyi başarıyor. Mürebbiye oluyor, hayatta kendi yolunu çiziyor... Aşık oluyor."

Göğsümde bir şey canlanıyor. "Yani, bu bir aşk hikayesi." "Evet ve hayır. Karmaşık bir durum."

Başımı sallıyorum. "Her şey karmaşık."

Liza elini kalçasına koyar. "Gerçekten okuyacak mısın?" "Tabii ki."

Avucumu açarım ve o bir dakika boyunca avucuma bakar sonra kitabı elime bırakır. "Sana haber veririm." "Yarısını bile bitirirsen şaşırirım."

Boynumun arkası ısınır. "Şaşırmaya hazır ol, Liza."

"Oh, gerçekten mi?" Gülüyor ve bu ses yüzümde güneş ışığı gibi hissettiriyor. "Sanırım yakında göreceğiz."

BÖLÜM ON BİR

LIZA

“O bebek mağazasının yarısını satın aldığımıza içelim.” Elimdeki bira bardağını kaldırıp Kira’nın maden suyu bardağına tokuşturuyorum.

“Epey hasar verdim, değil mi?” Geniş bir gülümsemeyle. “Zavallı Feliks, Moskova’ya geri gönderim işini organize etme zevkini yaşayacak.”

“Bence halledebilir,” diyorum alaycı bir şekilde, Kira kıskanç gözlerle bakarken bir yudum bira içiyorum. Genelde tercih ettiğim bir içki değil ama Londra’nın şirin bir pub’ındaysan, en azından yerliler gibi içmelisin.

Bugün benim için mükemmel bir gün oldu. Aslında, tüm gezi oldukça harikaydı. İlk birkaç gün, tipik turistler gibi Londra Kulesi’nden British Museum’a gittik, biraz alışveriş yaptık ve günü unutulmaz yemeklerle sonlandırdık. Bugün Londra’nın en lüks mahallelerinde alışveriş yaparak geçirdik. Kira, doğmamış bebeği şımartmak için epey bir fatura biriktirdi.

Yarın burada geçireceğimiz son tam gün olacak ve Kira’nın ne planladığını hiç bilmiyorum, ama ne olursa olsun, ona eşlik edip keyfini çıkarmaktan mutluluk duyarım. Arkadaşımla vakit geçirmek, evde beni nelerin beklediğini her düşündüğümde karnımda ağır bir yük gibi duran o korku hissinden uzaklaşmama yardımcı oldu.

“Peki...” Kira, sodasına limon sıkarken temkinli bir şekilde soruyor. “Düğün planlaması konusunda bir fikrin var mı?”

“Aslında pek değil. Bunu anneme bırakmayı umuyordum. Zaten bu düğün onun için.” Sesimdeki acı tonunu gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Kira içkisine bakarak kaşlarını çatı ve söylemediği tüm sözleri hissedebiliyordum. “Peki, yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım. Gelinlik alışverişi, pasta tadımı, kiliseden kaçış planın... Neye ihtiyacın olursa.”

Gülüyorum, ama şaka mı yapıyor emin değilim. “Teşekkürler. Yardıma ihtiyacım olursa, ilk arayacağım kişi sen olacaksın. Sofiya’nın baş nedimem olmasını umuyordum, ama ne yazık ki Anatoly, Katerina’nın olması konusunda ısrarcı.” Burnumu buruşturuyorum.

“Bu çok kötü,” diyor Kira açık sözlü bir şekilde. “Kendi baş nedimenizi bile seçemiyor musunuz?”

İçkimi karıştırırken gözlerim yanıımızdaki şömineye kayar. “Bunun için tartışmaya değecek bir konu gibi gelmiyor. Önümde daha pek çok tartışma olacağını düşünerek, annem ve Petrovich’lerle gireceğim kavgaları seçmeye çalışıyorum.”

Kira içini çeker ve elini uzatıp koluma koyar. “Tekrar tekrar aynı şeyi söylemek istemem ama herhangi bir konuda fikrini değiştirirsen, ben buradayım.”

“Teşekkür ederim.” Niyetinin iyi olduğunu biliyorum, ama Anatoly’nin ağına ne kadar derinden dolandığını bilmiyor. Ona olan borcumuz ve kız kardeşime yönelik pek de ince olmayan tehditleri arasında, kapana kısılmış durumdayım. Ve gerçekten de, Belovlar ile Petrovichler artık birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğu için onun da eli kolu bağlı.

Kira başını eğip kucağındaki peçeteyi düzeltir. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, endişesini alışılmış bir gülümsemeye gizler. “Yarın senin için çok özel bir sürprizim var. Asla unutamayacağın bir deneyim.”

Başımı yana eğiyorum. “Endişelenmeli miyim?”

“Lütfen. Bayılacaksın.” Parmaklarıyla dudaklarına dokunur. “Biraz içip gevşedikten sonra.”

“Başım belaya girecek gibi.”

Kira'nın yüzünde yaramaz bir ifade belirir. "Sadece iyi türden."

“Eh, pek de uğursuz bir şey değil,” diye şaka yapıyorum ve biramın son yudumunu içiyorum.

Kira bana kaşlarını oynatıp telefonuna bakıyor. “Maxim arıyor. Dışarı çıkıp cevaplasam sorun olur mu?”

"Tabii ki."

Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurur, sonra ayağa fırlar ve barın ön tarafına doğru yürür, Bogdan da hemen arkasından gider.

Vay be, korumaları işlerini ciddiye alıyorlar, ama bu beni şaşırtmadı. Kira'ya bir şey olursa, Maxim'in öfkesi hayal edilemez olurdu. Dahası, Roman bir ağabey gibi Kira'yı koruyor.

Bana olan ilgisinin kardeşçe bir ilgi olmadığını hissediyorum.

Son birkaç gündür Roman her yerde karşımıza çıkıyor, neredede olursak olalım gizlice nöbet tutuyor. Sadece işini yaptığını biliyorum, ama dikkati sık sık bana kayıyor, özellikle de baş başa kaldığımızda. Feliks ve Bogdan'ın uyanıklığına rağmen, onların beni izlediğini hiç *hissetmiyorum*. Roman'da durum farklı—bakışlarında derimin altında bir ürperti uyandıran belirli bir yoğunluk var.

Her içgüdüüm onun varlığına ayarlanmışken kayıtsızmış gibi davranmak hassas bir denge gerektiriyor. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Kafamı kaldırıp baktığımda, onun bardan beni süzdüğünü fark ediyorum. Koyu renk kot pantolonu ve boynuna kadar uzanan dövmelelerini ortaya çıkaran rahat beyaz tişörtüyle hiç çaba harcamadan havalı görünüyor. Göğsüne bağlanmış silahı ve kılıfı saklamak için bir blazer giyiyor. Onunla ilgili her şey keskin ve belirgin; çene hattı, elmacık kemikleri, güçlü profili. Pub'daki her kadının gözlerini üzerine çeken, ham ve çekici bir erkek enerjisi yayıyor. Ama o kadınları umursamıyor gibi görünüyor.

Koyu kirpiklerinin altından bana bakıp selam vermek için bardağını kaldırdığında kalbim hızla atmaya başlıyor. Bardakta berrak bir sıvı var; mesai saatinde olduğu için bunun votka değil su olduğunu biliyorum. Blazerinin kollarını sıvayıp kaslı ve bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkardığında yanağımın içini ısıırıyorum.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırarak içimde biriken baskıyı biraz hafifletmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Eminim parmakları işe yarardı.

Dün o kitabı almak için üzerime uzandığında durum hiç de iyiye gitmedi. O kadar yakındı ki, vücut ısısının sırtımı yakmasını hissettim. Yerimde donakalmış, kokusunu içime çekiyordum; yüksek sesle inlememek için tüm gücümü kullanmam gerekti, vücudum onun dokunuşuna daha fazlasını istiyordu.

Tanrım, kendime hakim olmalıyım.

Göz göze her geldiğimizde bu kadar heyecanlanıp tedirgin olamam. Er ya da geç Kira bunu fark edecek ve bu çok utanç verici olacak.

Kendime biraz kontrolü geri kazanmaya çalışarak, çantamda telefonumu aradım ve mesajlarımı kontrol etmeye odaklandım. Sofiya'nın şimdiye kadar güvenli bir şekilde vardığını bildiren bir mesaj atmış olmasını ummuştum, ama şansım yaver gitmedi.

Bugün erken saatlerde, Anatoly'nin onu okula geri götürdüğünü söylemek için mesaj atmıştı. O kelimeleri okuduğum anda, içimden soğuk bir titreme geçti. Onu iyilikten götürmediğini biliyorum; yaptığı her şey gibi, bu da bana çizgiden çıkarsam bedelini Sofiya'nın ödeyeceğini hatırlatmak için. Yaklaşan düğünümüzü duyurduktan sonra tavrımı beğenmemişti. Eve döndüğümde tatlı ve itaatkar olmamı istiyor. Bu, oynamam gereken rol.

"Neden kaşlarını çattın?"

Roman'ın sesi beni ürküttü ve elimi kalbime bastırdım. "Tanrım, Roman. Bir kıza gizlice yaklaşma."

"Arkanızdan gizlice yaklaşmadım. Tam yirmi saniyedir karşınızda duruyorum." Kaşlarının arasında bir çizgi oluşur. "Durum farkındalığınızı geliştirmeniz gerekiyor."

"Durum farkındalığım gayet iyi." Telefonumu çantama geri koyuyorum. "İnsanlara ninja gibi gizlice yaklaşan sensin."

Dudaklarından eğlenceli bir nefes çıkar. "Bir içki daha ister misin?" Başını bara doğru eğiyor.

"Hayır, teşekkürler." Nedense bunu, Kira'nın boşalttığı koltuğa oturmak için bir davet olarak algıladı.

"Sürekli telefonuna bakıyorsun," diyor. "Bir aramayı mı bekliyorsun?" "Bana çok dikkat ediyorsun, değil mi?"

"Her zaman." O kelimeyi bir an için aramızda asılı bırakınca kalbim hızla atmaya başlıyor. "Bu benim işim."

Başımı sallayıp masadaki peçeteyle oynamaya başlıyorum. "Ben senin işin değilim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Maxim'e göre öylesin." "Doğru."

"Sana bir şeyim var." Bunu o kadar ansızın söylüyor ki, beynimin onun sözlerini işlemek için bir an zamana ihtiyacı oluyor.

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. “Tamam.”

Blazerinin cebine uzanıp, bir tür koruyucu kılıfla sarılmış bir kitap çıkarır, sonra onu aramızdaki masanın üzerine koyar.

“Bir kitap mı?”

“Sıradan bir kitap değil. *Jane Eyre’nin* ilk baskısı.”

Bir an için dilim tutulur. “Bunlar çok pahalı ve nadirdir. Bir günden az bir sürede nasıl buldun?” Masadaki kitaba bakarım, elime almaya bile cesaret edemem.

O sırtıyor. “Tanıdıklarım var, ve bu tanıdıklarımın bazıları bana bir iyilik borçlu.”

Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissederken başımı sallıyorum. “Kira ve ben bir tane almam konusunda şaka yapıyorduk. Bunu kabul edemem.”

Bana o kadar yaklaşır ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. “Neden olmasın? İstiyorsun, değil mi?”

Elbette istiyorum, ama bu hediye fazla abartılı. Eğer kabul edersem, Roman'a ne tür bir mesaj vermiş olurum?

Zihnimin derinliklerinde küçük bir ses, onu çok paraya satabileceğimi fısıldıyor. Son duyduğuma göre, *Jane Eyre’nin* ilk baskıları müzayedede neredeyse yüz bin dolara satılıyormuş.

“Bunu nasıl kabul edebilirim? Doğru olmaz.” Duygularımı yutkunup fısıldıyorum, “Ben neredeyse evli bir kadınam.”

Roman, nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi yüzünü parmak eklemleriyle okşadı. Sonunda omuz silkti ve kitabı yavaşça ceketinin cebine geri koydu.

İyi paraya satabileceğim bir şeyi elden çıkarmakla aptallık ediyor olabilirim, ama bu kadar özel bir şeyi satma düşüncesi midemi bulandırıyor. Ancak, dünkü olaylardan ve aramızdaki inkar edilemez kimyadan sonra, onun yanlış bir izlenime kapılmasına izin veremem. Bu ikimiz için de kötü olur.

“Sen bilirsin.” Boğazını temizler ve sandalyesine yaslanır.

Hayal kırıklığı omuzlarımı ağırlaştırıyor. Bunun kitabı reddetmemden mi, yoksa bana daha önce olmayan bir soğuklukla bakmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

“Okuma fırsatın oldu mu?” diye soruyorum, konuşacak bir konu ararken.

“Yarısına geldim.”

Vay canına. Bunu beklemiyordum. “Şu ana kadar ne düşünüyorsun?” “Biraz ürkütücü, değil mi?”

Boğazımdan bir kahkaha kaçıyor. "Sanırım öyle. Tam da bu yüzden gotik roman olarak biliniyor."

"Benim için sorun değil. Karanlığı seviyorum." "Bence bu senin hakkında çok şey söylüyor."

"Belki." Gözleri yüzümü tararken, dalgın dalgın masadaki bardak altlığıyla oynuyor.

"Ne?" Sonunda kendimi rahatsız hissederek soruyorum.

"Bu seyahatte, seni hiç bu kadar gülümserken görmemiştim."

Biraz savunmacı bir tavırla omuz silktim. "En iyi arkadaşım ile tatildeyim, gülümseyecek çok şeyim var."

Öne doğru eğilip masamızdan kabuksuz bir fıstık alıyor ve parmaklarıyla dış kabuğunu kırıyor. "Ve seni bekleyen bir düğün var."

Gözlerine bakmak istemediğim için boş bardağımın kenarını parmağımla izliyorum. "Aynen öyle."

Fıstığı dudaklarının arasına alıp çiğniyor, sanki dünyaya gösterdiğim maskenin arkasını görebiliyormuş gibi beni izliyor.

"Peki ya sen?" diyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Senin geleceğinde düğün çanları çalıyor mu?"

Arkasına yaslandı, kalın, kaslı kolunu solundaki boş koltuğa attı. "Hiç yok. Kuş gibi özgürüm ve böyle olmasını seviyorum."

Yutkunuyorum, boğazımda bir sıkışma hissediyorum. "Doğru. Duyduğuma göre, aynı kadınla iki kez birlikte olmamışsın."

Gözleri büyür ve sözlerimden hemen pişman olurum. Sanki onun hayatını takip ediyormuşum gibi geliyor, ki öyle değil. Ama Roman, Moskova'nın en gözde bekârlarından biri ve toplum dedikodularını görmezden gelmek imkânsız.

Kırılmış gibi görünmek yerine, merakla kaşlarını kaldırdı. "Bunu duydun, ha? İnsanlar benim hakkımda başka ne diyor?"

"Kira'dan değil," diye hemen açıklığa kavuşturuyorum. "Senin hakkında konuşmuyoruz. Ama bilirsin işte... Başkaları konuşuyor." Keşke o koca ağzımı hiç açmasaydım, ama artık geri dönmek için çok geç.

“Tabii.” Gözlerini k sar. “Hepimiz dedikoduyu severiz. Anlat bakalım. Diğer insanların hakkımda ne dediğini duymak için can atıyorum.”

Bu konuşmayı sonlandırmam gerektiğini bilsem de, merakıma yenik düşüp dudağımı ısııyorum. “Geçen yıl komiserin karısıyla yattığını ve sonra onu bir daha görmek istemediğini söylüyorlar. Kadın o kadar  z lm ş ki kendini asmakla tehdit etmiş, ama sen umursamamışsın.”

Yüzü karardı, ama devam etmem için başını salladı.

“Birinin hayatının akıp gittiğini hissetmeyi sevdiğin için çıplak ellerle öldürmeyi tercih ettiğin söyleniyor. Karanlık bir tarafın olduğu söyleniyor.”

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. “O zaman sanırım benim hakkımda bilinecek her şeyi biliyorsun.”

Göğsümde bir suçluluk duygusu yerleşir. Neden kendimi kötü hissettiğimi bilmiyorum, sanki onu berbat bir insan olmakla su lamışım gibi. “Bu, duyduğum her şeye inandiğım anlamına gelmez,” derim, sanki bu durumu d zeltecekmiş gibi.

Çenesi gerilir. “ yle görünüyor.”

“Lütfen, benim ve ailem hakkında yeterince kötü şey söyleniyor zaten. Tabii, bu söylentilerin bazıları doğru, en azından babamla ilgili olanlar.”

Yüzünde eğlenceli bir ifade beliriyor. “Yani, işkence etmeyi tercih etmediğim sürece herkesle sadece bir kez yattığıma mı inanıyorsun?”

Omuzlarımı kaldırıp alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. “Dediğim gibi, herkesle değil. En azından kime işkence edeceğin konusunda seçici olduğunu tahmin ediyorum.”

“Beni bu kadar takdir etmene sevindim.” Başparmağını  enesindeki çukurda gezdirdi. “Hakkımda bir şeyi doğru anlamışsın.”

“O da nedir?”

“İnsanları öldürmeyi seviyorum. Ama bunu kendi ellerimle yapıp yapmadığım umurumda değil.”

Ona bakarak gözlerimi kırpıyorum. Bu, ondan duymayı beklediğim en son şeydi. Moskova’da kadınlarla yattığını itiraf edeceğini sanmıştım ve kıskançlık damarlarımda çoktan yanmaya başlamıştı. Ama insanları öldürmeyi sevdiğini itiraf etmek mi? Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

“Tek umursadığım şey, bunu hak eden biri olması. Benim dünyamda  alışıyorsan, çoğu zaman durum böyledir.”

Bana doğru eğilir ve elini dizime koyar, sahiplenici bir şekilde sıkar.

Aman Tanrım. Tüm duyularım temas noktasına odaklandı.

“Birlikte olduğum birçok kadın, tüm zaferlerim hakkında...” Masanın altında, eli uyluklarımdan yukarı kayıyor, eteğimin kenarına gelmeden duruyor. “Duyduğun her şeye inanma.”

Nefes nefese ona bakıyorum ve yanaklarıma yayılan kızarıklığın çok belirgin olmaması için dua ediyorum.

Bana göz kırptı, koltuğunda geriye yaslandı ve tam da Kira pub'ın kapısından içeri girip bana bir içki daha sipariş etmem gerektiğini söylerken bara doğru yavaşça yürüdü.

İhtiyacım olan kesinlikle bu değil.

Soğuk bir duşa ihtiyacım var. Ve yeni bir iç çamaşırına, çünkü bu çamaşır sıırıslıklam oldu.

Bir saat sonra otele geri dönüyoruz. Güvenlik nedeniyle hepimizin paylaştığı büyük bir çatı katı süiti ama en azından hepimizin kendi odası var.

Elimde telefonla, yatak odamda sinirli bir şekilde volta atıyorum. Sofiya'dan hâlâ haber almadım. Burada saat neredeyse dokuz, yani Moskova'da gece yarısı yaklaşıyor.

Şanslıyım ki Kira erken yatmak istedi, çünkü artık gerginliğimi daha fazla saklayabileceğimi sanmıyorum.

Sofiya'ya sesli ve yazılı mesajlar bıraktım ama cevap gelmedi, bu hiç ona göre değil. Belki telefonunun şarjı bitmiştir ya da mesajlarını kontrol etmeden uykuya dalmıştır, ya da en kötü senaryoda bir trafik kazası geçirmişlerdir.

Telefonumu sıkıca tutarak derin bir nefes alıyorum ve Anatoly'nin numarasını arıyorum.

Doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor. Kelimeleri zorla çıkarıp sesimin titrememesi için mücadele ediyorum. “Bütün gün Sofiya'dan haber almadım. Onu

Onu okula geri götürdüğünü biliyorum. Lütfen bunu dinlediğinde beni ara. Endişeleniyorum.”

Sonra annemi arıyorum.

"Anne, sonunda!" Üçüncü zil sesinden sonra telefonu açtığında diyorum. "Sofiya'dan haber aldın mı?"

"Henüz ne demek?" diye bağırır gibi sorar. Arka planda konuşma sesleri ve müzik duyulur. "Anatoly onu saatler önce bıraktı. Neden ondan haber alayım ki?"

Gözlerimi kapatıp burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Evden saat kaçta çıktılar?"

Annem sinirli bir şekilde nefesini verir. "Bilmiyorum. Kim bu tür şeyleri takip eder ki? Neyse, Petrovich ailesi bu akşam operadaki özel localarını bize teklif etti. Gerçekten kapatmam gerek."

"Anne!" diye haykırıyorum çaresizlikle. "Sofiya'dan okula döndüğünde beni aramasını istemiştim ama hiç haber almadım. Ona bir şey oldu diye endişeleniyorum."

"O, bir haftadır arkadaşlarını görmemiş bir genç kız. Muhtemelen sohbet etmeye dalmış ve sana mesaj atmayı unutmuştur. Sen de eskiden aynı şeyi yapardın."

Öyle değildi ama annemin, kendisine yarar sağlayan seçici bir hafızası var

.

"Her neyse, Popovları görüyorum. Gidip merhaba demeliyim. Sen de

"Fazla endişelenme," diye tavsiyede bulunur. "Ve Londra'da kilo almamaya çalış. Eve döner dönmez gelinlik provasına gitmen gerekecek."

Hat kesilir ve tanıdık bir reddedilme acısı beklenenden daha sert bir şekilde vurur. Bu yeni bir şey değil. Bu, ebeveynlerimin benimle vakit geçirmek yerine ışıltılı sosyal etkinlikleri tercih ettikleri sayısız anı hatırlatıyor. İsviçre'ye kayak gezisi için okul piyesindeki başrolümü kaçırdıkları yıl vardı, bir de onlar denizaşırı bir düğünde eğlenirken ben sadece hizmetçiyle birlikte on dördüncü yaş günümü kutladığım zaman vardı.

Bu yüzden Sofiya'nın koruyucusu rolünü bu kadar şiddetle benimsedim. Anne babamızın geçmişine bakılırsa, her zaman onun arkasını kollayan tek kişi olmaya kararlıyım.

Endişeden o kadar gerginim ki, yatak odasından fırlayıp otelin terasına çıkıyorum. Arkamdaki sürgülü kapıları kapatıp rüzgârla yüz yüze geldiğim anda, ruhumu arındıran derin bir çığlık atarak tüm öfkemi dışarıya boşaltıyorum. Ciğerlerim bu rahatlamayla yanıyor.

"Bu iyiye işaret değil."

Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde, Roman'ı parmaklıklarına yaslanmış, parmakları arasında bir sigara ve dudaklarından dumanlar yükselirken buluyorum. Ay ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor ve şaşkın ifadesini vurguluyor.

"Ben, şey, biraz stres atmam gerekiyordu."

"Görünüşe göre öyle." Sigara uzatır, bir nefes çekmemi ister. "Bana göre sana daha çok ihtiyacı var gibi görünüyor."

Bir an tereddüt ettim, ama sinirlerimin gerginliği galip geldi. Yaklaşarak sigarayı ondan aldım. Duman ciğerlerime sert geldi, serin gece havasıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu, ama beni sakinleştirdi. Yavaşça nefes vererek dumanın karanlığa dağılmasını izledim ve sigarayı ona geri verdim.

Yavaşça bir nefes çeker, sonra bana bakar, bakışları artık daha yumuşaktır. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sorusu, aramızda uzanan sessizlikte garip bir şekilde samimi geliyor.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Neden gece yarısı bir hayalet gibi çığlık atma ihtiyacı duyduğunla başla."

İç çekip öne eğilirim, kollarımı balkon korkuluğuna dayarım. Normalde sırlarımı sıkı sıkıya korurum, ama bu gece her şeyi içimde tutacak gücüm yok. Az önce tanık olduğu şeyden sonra olmaz.

"Bütün gün kız kardeşimden haber almadım. Anatoly onu okula geri götürecekti, ama saat geç oldu ve hâlâ haber yok."

Endişeyle kaşlarını çattı. "Yani, kız kardeşinin sana geri aramaması alışılmadık bir durum mu?"

"Kesinlikle." Yeni bir endişe dalgası üzerime çöküyor.

"Anatoly'yi aradın mı?"

"Evet. Cevap vermedi. Mesaj bıraktım ama ondan da haber almadım."

Sigara izmaritini küllüğe söndürüp cebinden telefonunu çıkardı. "O da senin ve

, değil mi? Ben bir bakayım.”

Kaşları havaya kalktı. “Senin bu işe karışmanı istemedim.”

Elini sırtıma koydu, dokunuşunun sıcaklığı hemen içimi rahatlattı. “Önemli değil. Yardım edebilirim. Bırak da bunu senin için halledeyim.” Karşı çıkamadan, elini yanağıma dokundurdu, gözleri şefkat doluydu. “Her şeyi tek başına omuzlamana gerek yok, *milaya*.”

Tatlım.

Nefesim kesildi. Suç dünyasıyla bağlantıları olan ve sert bir dış görünüşü olan Roman, benden şefkat bekleyeceğim bir adam değildi, ama bana tam da bunu gösteriyordu.

Başımı sallıyorum, boğazımda bir düğüm hissediyorum çünkü insanların yardımını kabul etmeye alışkın değilim. Ama bu benden daha büyük bir mesele; bu Sofiya’nın güvenliğiyle ilgili.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Hemen dönerim." Kapıyı kaydırarak açar ve telefonu kulağında, çatı katına doğru yürür.

Arkamı dönüp şehri seyrediyorum, düşüncelerimle ve göğsümdeki ağır yüklerle baş başa. Başkalarını hayatımın felaketine sürüklemekten nefret ediyorum, ama birinin bana yardım etmesinin iyi hissettirdiğini inkar edemem.

Elimdeki telefon çaldığında şaşırıyorum.

"Aman Tanrım, Sofiya," arayanı görünce ağızımdan kaçırıyorum. Sesim duygudan boğulmuş. "İyi misin?"

Sesini duymanın verdiği rahatlama kısa sürer. “İyiyim, merak etme. Telefonumun şarjı bitti ve Anatoly beni okula bırakmadan önce iş arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkardı.”

"Dur, kiminle akşam yemeği?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. İş yaptığı bazı adamlarla. Uzun bir geceydi. Yorgunum." Sözleri biraz belirsiz.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başlıyor. Bir terslik var. “Sofiya, içki mi içtin?” diye soruyorum, cevaptan korkarak.

Bir duraksama oluyor. “Anatoly bana biraz şarap içmemi söyledi... ve belki bir shot votka. Önemli bir şey değildi. Eğleniyorduk.”

Midem düğümleniyor, dehşet beni sarıyor. “Bu önemsiz bir şey değil,” diye ısrar ediyorum, ama onu üzmemek istemediğim için sakın konuşmaya çalışıyorum. “Bir bardak su iç ve biraz dinlenmeye çalış, tamam mı? Sabah başın ağrırsa bir aspirin al. İyi gelir.”

“Tabii, Lizka. Telefonumu şarj etmeyi unuttuğum için özür dilerim.”

“Önemli değil. Yarın konuşuruz. Biraz uyu. Sofiya?”

“Evet,” diye cevapladı

esneyerek. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Kalbim gırtlığımda, teras duvarından aşağı kayarak dizlerimi kucakladım.

İş arkadaşlarıyla akşam yemeği mi? Alkol mü? Onu daha sonra bir grup erkekle dışarı çıkarmak için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimi ezici bir ağırlık bastırıyor.

Teras kapısı açılır ve Roman ortaya çıkar, yanıma diz çöker. “Hey, nefes al.” Yüzümü ellerinin arasına alır.

Henüz konuşamıyorum; kafam o kadar karışık ki düşüncelerimi kelimelere bile dökemiyorum.

Sanki bunu biliyormuş gibi, Roman'ın gözleri benimkilere kilitleniyor, yüzünde endişe belirgin. Yüzümdeki ifadeden ne okuduysa, beni kendine doğru çekiyor, yüzüm sert göğsüne gömülene kadar.

Parmakları saçlarımı okşuyor ve ben başımı kaldırıp kokusunu içime çekiyorum. Roman harika kokuyor, orman ve hafif duman kokusu gibi. O sadece beni rahatlatmaya çalışıyor ama vücudum sanki bir düğmeye basmış gibi tepki veriyor, içimdeki elektrik enerjisini ateşliyor.

“Bana ne olduğunu anlat,” diyor bir dakika sonra.

Ondan uzaklaşıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. “Sofiya. Aradı. O iyi, sadece telefonunu şarj etmeyi unutmuş.”

“Bu iyi. Okulunu aradım ve çok şaşkın bir rahibeyi uyandırdım.” Gülümsüyor. “Ve okuluna bir koruma gönderiyorum. Yurduna göz kulak olacak.”

Gözlerim yaşlarla doluyor. O bir katil olabilir, soğuk ve tehlikeli bir dünyada yaşıyor olabilir, ama içinde iyi bir şeylerin tohumları var.

“Ne oldu? Bu iyi bir haber.” Elini boynumdaki nabız noktasına koyuyor ve ben küçük bir inilti çıkarmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Nasırlı eli çıplak tenimde çok iyi hissettiriyor.

“Sadece çok duygulandım, hepsi bu.”

Boğazından bir ses çıkarır ve geri çekilir, çenemi kaldırarak bana bakmamı sağlar. “Eğer bir sorun olsaydı bana söylerdin, değil mi?”

Dudaklarımı yaladım ve yüzüme zorla küçük bir gülümseme yerleştirdim.

İşte o anda her şey netleşiyor: ne kadar yakın olduğumuz – yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta – göğsünün ne kadar sert olduğu ve ne kadar güzel koktuğu. Saniyeler geçiyor ve ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Beni öpecek mi? Öne eğilip dudaklarını benimkilere bastırması hiç de zor olmazdı. Bakışları gözlerimden ağzıma, oradan da tekrar gözlerime kayıyor ve kızarıklığımı gizleyen karanlığa şükrediyorum. Bu konuda uzman değilim ama gözlerinin boğazımdan aşağı kayarkenki açgözlü bakışı, onun da aynı şeyi hissettiğini gösteriyor.

Bir sonraki nefesimi almaktan daha çok onun beni öpmesini istiyorum. Ama bir öpücük tehlikelidir. Nasıl sadece bir tatmakla yetinebilirim ki?

"Artık uyumam gerek," diyorum, uzaklaşarak, onun manyetik çekim alanından çıkmaya çalışıyorum.

Tek kelime etmeden bir adım geri çekilip derin bir nefes aldım; elini koyu renkli saçlarının arasından geçirdi — bu, sık sık yaptığı bir hareketti. Onunla ilgili sayısız başka ayrıntıyı da fark etmiştim; örneğin karar verirken boynunu ovuşturması ya da yeni bir yere girdiğimizde tabanca kılıfını kontrol etmesi gibi.

Kendimi toparlamak için birkaç kez derin nefes alıyorum ve sonra içeriye açılan Fransız kapılara doğru geri çekiliyorum.

"Bütün bunları Kira'ya söylemesek mi?" Şehre göz gezdiriyorum, Kira'nın benim çılgınlıklarımı duymadan uyumasını diliyorum. "Onu endişelendirmek istemiyorum, hamileliği ve her şey varken, bu ona gereksiz bir stres olur."

O dönüyor ve kot pantolonunun fermuarını gerginleştiren belirgin bir şişkinlik fark ediyorum.

Bunu ona ben mi yaptım?

“Bunu kimseye söylemek zorunda değiliz,” diye beni temin ediyor, sesi biraz nefes nefese. “Ama adamımı birkaç günlüğüne kız kardeşine göz kulak olması için bırakabilirim.”

Dudaklarımı ısıyorum. Cömert bir teklif, ama okulda Sofiya'nın peşinde bir bratva koruması mı? Bu pek de ideal değil. "Gerek yok," diyorum, "ama teklifin için teşekkür ederim."

Loş ay ışığında onu inceliyorum. Beni rahatlatmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan Roman'ı nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. O, benim korumam olmanın çok ötesine geçti ve bu, zavallı, ölü kalbimi karıştırıyor.

Onu incelediğimi fark ediyor ve kaşını kaldırıyor. “Ne?”

Boğazımı temizliyorum. “Hiçbir şey, sadece... bana yardım ettiğin için teşekkürler. Buna gerek yoktu ve dürüst olmak gerekirse, onunla konuşmasaydım aklımı kaçıırırdım.”

Başını sallayıp benden uzaklaşır, iki kolunu terasın korkuluğuna dayayarak şehri seyreder. “İyi geceler, Liza.” Sesi saf bir erkek sesidir ve kadınsı yanlarımı ateşe verir.

"İyi geceler, Roman."

BÖLÜM ON İKİ

ROMAN

LIZA Sanki saçlarım yanıyormuş gibi terastan geri çekilir.

Siktir. Bu gece planlandığı gibi gitmedi.

Sadece onu teselli etmek istemiştim, ama nefesinin sığlaşması, dudaklarının aralanması ve o kocaman yeşil gözleriyle bana baktığında yüzünün kızarması, başımın belada olduğunu anlamamı sağladı. Sağduyum bana terastan hemen çekilip bir şişe viskiyle yatak odasına kapanmamı haykırıyordu.

Ama dinledim mi? Hayır.

Korkmuş ve savunmasızdı, ama onu uzaklaştırmak yerine tam tersini yaptım. Akli başına gelip içeriye koşmasaydı, çok daha fazlasını yapardım.

Bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına sıkıştırdım, nikotinin damarlarımdan akan şehveti öldüreceğini umarak. Son zamanlarda çok fazla sigara içiyorum ve bunun suçunu tamamen Liza'nın varlığına atıyorum. Aklımı karıştırıyor.

Tanrım, bu kız bana ne hissettiriyor. Arzu bir şey, ama ben ona bakmak istiyorum. Onu korumak ve gülümsemesini görmek istiyorum — kitapçada olduğu gibi, gerçekten mutlu görüldüğü, masum gülümsemesini.

Eve döndüğümde kafamı toparlayacağım. İşe odaklanacağım, bir sonraki Kozlov sevkiyatı yakında geliyor ve eminim halletmem gereken bir sürü başka sorun da vardır. Hatta bir sonraki sorgulamaya gönüllü olacağım. Biraz şiddet ruhumu yatıştırır.

Cebimden telefonumu çıkararak, en son aradığım numarayı tuşladım. Savin en güvenilir askerlerimden biri. Birkaç yıl önce benimle çalışmaya başladı, ama zeki ve acımasız; bu kombinasyonu çok seviyorum.

Savin ilk zilden sonra telefonu açıyor ve "Buraya geleli çok olmadı. Sofiya güvenli bir şekilde yurda döndü" diyor.

"Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma olmuş. Çocuk telefonunu şarj etmeyi unutmuş ya da onun gibi bir şey."

Bir dakika sessiz kalır, tereddüt etmesi hiç ona göre değildir. "Bunun tüm hikaye olduğundan emin değilim."

"Öyle mi?" Bir duman halkası üfleyip devam etmesini bekledim.

"Olanları görmek için okulun CCTV sistemine sızmayı başardım. Yurda oldukça geç dönmüş, ama yalnız değildi." Bir an durup, söyleyeceklerini tartıyor. "Anatoly de onunla birlikteydi. Ayakları oldukça titriyordu."

Ensenemdeki tüyler diken diken oldu. "Nasıl dengesiz?"

"Biraz fazla içmiş."

Dişlerimin arasından bir nefes veriyorum. "O lanet domuz. Kız on yedi yaşında."

On yedi yaşındaki çocukların alkol denemeleri yaptığını biliyorum, ama genellikle kendilerinden çok daha yaşlı, yakında kayınbiraderleri olacak biriyle yapmazlar. Onu okula geri götürmesi gerekiyordu, içmeye çıkarmaması. Ne haltlar döndü?

Öfke damarlarımda kaynıyor. Ya Liza gerçeği bilmiyor, ya da benimle paylaşmamaya karar verdi.

"Ne yapmamı istiyorsun patron? Anatoly yaklaşık bir saat önce çıktı. Rahibeler onu yatakhane almadı," diye ekliyor Savin hafifçe gülerek.

Midemdeki o kötü his, daha karanlık ve çarpık bir şeye dönüşüyor. Gözlerim kan çanağına dönüyor.

İş yaptığım kişi bu pislik mi? Daha da kötüsü, Liza'nın evleneceği adam bu mu?

"Birkaç gün buralarda kal," diye talimat veriyorum. "Ona göz kulak ol ve Anatoly tekrar ortaya çıkarsa bana haber ver."

"Anlaşıldı."

“Savin?” Dişlerimi sıkıyorum, sormak istemiyorum ama bilmem gerekiyor. “Ona dokunmaması gereken bir şekilde dokundu mu? Elle taciz etti mi?”

Bir an durdu.

“Hayır.” Tanrıya şükür.

Anatoly’yi yok etmek istesem de, iş ilişkilerimiz yüzünden elim kolum bağlı. Beni yanlış anlama; eğer o bir yırtıcıysa, Styx Nehri’ne bir yolculuk yapmasını sağlayacağım. Ama akıllı davranmalı ve saldırmak için doğru anı beklemeliyim.

BÖLÜM ON ÜÇ

ROMAN

Bardakımda kalan viskiyi son bir yudumla ^{içiyorum}; bu geceki ilk ve son içkim çünkü önümde hâlâ işler var. İçki, bu smokinde ne kadar rahatsız olduğumu ve içimde kopan fırtınayı unutmamı pek sağlamıyor.

Diğer elimle telefonu kulağıma tutarken, ofis olarak kullandığım çatı katı süitindeki bir odada koltuğa yaslanıyorum.

Hattın diğer ucunda Pavel, içinden bir küfür mırıldanıyor. Az önce ona dün gece Anatoly ile olan biten her şeyi anlattım. Genelde başkalarının işlerine karışmam — böylece uğraşmam gereken sorunlar azalır — ama Liza'nın üzgün olduğunu gördüğüm anda içimdeki tüm koruma içgüdüğü alevlendi.

On beş yaşındayken, annemi şiddet uygulayan babamdan korumayı başaramamıştım. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacağıma yemin etmiştim. Bir erkek bir kadına zarar verecek kadar hasta ise, başına cehennem yağmasını hak eder.

“Demek iş yaptığımız adam bu mu?” diye homurdandı Pavel. “Ailesine haber vermeden bir genç kızı bütün gün dışarıda tutmayı hiç önemsemeyen bir adam mı?”

Elimdeki artık boş olan viski bardağını sıkıca kavradım. “Gerçekte ne olduğunu öğrenene kadar elimiz kolumuz bağlı. Savin, Sofiya'yı gözetliyor; Anatoly tekrar ortaya çıkacak mı, ya da başka bir şey olacak mı, göreceğiz.”

“Liza ne dedi?” Sesi benimki kadar karamsardı.

“Hiçbir şey. Ya içki içtiğini bilmiyor ya da ağzını sıkı tutuyor, ama sarsılmıştı, o kadar belliydi.”

“Eğer o kıza parmağını bile sürerse, onu paramparça etmekten büyük zevk duyacağım.”

Şakaklarımdaki bir damar atıyor. Anatoly’nin her günahının bedelini ödemesini ne kadar istesem de, şu anda ürünümüzle dolu bir kargo gemisi elinde. Henüz boğazına sarılmamalıyız...

“Ne tür sırlar saklıyorsa, onları ortaya çıkaracağız. Ama Maxim’e gitmeden önce sağlam kanıtlarımız olsa iyi olur. Zaten başı yeterince dertte ve elimizde kesin kanıt olmadıkça bu anlaşmayı bozamayız.”

“Her ne ise, sana garanti ederim ki son derece şüpheli bir durum.”

“Buna itirazım yok,” diye katılıyorum. “Onu gözlemleyelim. Gerçekte neyin peşinde olduğunu görelim.”

“Ben hallederim,” diye söz veriyor Pavel.

Veda ediyoruz ve ben penceredeki yansımama dönüp yakaları düzeltiyorum, elimi pantolon paçaları boyunca gezdirip smokinin kırısklıklarını düzeltiyorum.

Bu, Moskova’ya dönmeden önce Londra’da geçireceğimiz son gece ve Kira’nın özel bir planı var, ama bana ne olduğunu söylemiyor.

Sanki kafamın üzerindeki kara bulutu hissetmiş gibi, Kira odaya rüzgar gibi girer ve beni yansımama dikkatle bakarken bulunca gözlerini kısar. “Neden bu kadar düşüncelisin?”

Pencerenin yansımada onun bakışlarıyla karşılaşırım. “Kim demiş somurtkan olduğumu?”

Odaya girip kapıyı arkasından kapatıyor. Kira, altın rengi bir gece elbisesi içinde her zamanki gibi göz alıcı görünüyor, sarı saçları gevşek bir topuz halinde toplanmış.

“O bakışı tanıyorum. Bir şeyden memnun değilsin.” Kollarını kavuşturup duvara yaslanıyor. “Söyle hadi.”

Dilimi üst dişlerimin üzerinde gezdirip ona dönüyorum. “Bu gecenin Liza için bir sürpriz olmasını istediğini biliyorum, ama nereye gideceğimizi bilmeden işimi düzgün yapamam.” Bilgisayarıma işaret ediyorum. “Kulübün kayıtlı bir adresi yok, web sitesi yok ve Google’da da çıkmıyor. Sanki hiç yokmuş gibi. Devam edebilmem için daha fazla bilgiye ihtiyacım var.”

Derin bir nefes verir. “Panik yapmayacağına söz ver.”

Omuzlarım seğiriyor. Bu kadın beni öldürmeye çalışıyor. “Söz vermem. Söyle gitsin.”

“Peki.” Çenesini kaldırdı. “Bir seks kulübüne gidiyoruz.”

Gerçekten nefesim kesildi. “Lanet olsun, Kira. Aklından ne geçiyor?”

Benim şok olmuş ifademi görünce gülüyor. “Bu yüzden sana söylemedim. Sakin ol, tamam mı? Hiçbir şey yapmayacağız. Sadece bir gösteri. Oraya izlemeye gidiyoruz, başka bir şey değil. Maxim ve ben daha önce oraya gittik ve o da güvenliğin birinci sınıf olduğunu doğrulayabilir.”

“Neden?” Söyleyebildiğim tek kelime bu. Aklıma başka bir düşünce geliyor. “Yani Liza bilmiyor mu?”

Kira yavaşça başını sallıyor. “Tek bildiği, bunun biraz sıra dışı olduğu.” Koluma hafifçe dokunuyor. “Hadi ama. Liza da eğlenmeye hak etmiyor mu? Moskova’da asla böyle rahatlayamaz, ama hayatında en az bir kez, bağlanmadan önce çılgın bir geceyi hak ediyor.”

Boğazımı temizliyorum. “Gece kulübü rahatlamaktır,” diyorum. “Ama seks şovu...”

“Seks kulübünde erotik şov,” diye açıklıyor. “Arada fark var.”

“Doğru.”

Kira’nın yüzü düşer. “Ne kaçırdığını bilmeli. Çünkü er ya da geç, hayatının geri kalanını o pislikle bağlanarak geçirecek. Ve neyin iyi olduğunu asla bilemeyecek” —Kira kaşlarını kaldırır— “*sen ne olduğunu bilirsin*. Çünkü Anatoly onun ilk ve sonu olacak.”

Tanrım. Düşüncelerim doğrudan pisliklere dalıyor. Eğer Liza “ne olduğunu” merak ediyorsa, ona göstermekten mutluluk duyarım. Anatoly’nin onun bekaretine değer verdiğini biliyorum—o domuz bunu banya’da yeterince açıkça belli etmişti—ama belki ben de en az onun kadar sapkınım, çünkü bacaklarını açıp o sıkı sıcaklığının içine giren ilk erkek olma düşüncesi, bu lanet maymun kostümünün fermuarını zorluyor.

Kira’yı durdurmak için elimi kaldırıyorum. “Evet, anladım. Bana bunu harf harf heceleme gerek yok.”

O içini çeker. “Ona unutamayacağı çılgın bir gece yaşatmak istiyorum. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum, ama belki gözlerini biraz açabilir.”

Bana umut dolu bir gülümseme atıyor. “Bunu garip hale getirmemize gerek yok. Sen işini yap, ben Liza’nın hayatının en güzel anlarını yaşamasını sağlayayım, ve bir daha bu konuyu asla konuşmayalım.”

Ellerim yumruk haline gelirken parmak eklemlerim beyazlar ve zihnim karanlık bir yere batar. Hiç tereddüt etmeden düzinelerce insanı öldürdüm, sakatladım ve işkence ettim. Ama bu, şimdiye kadarki en zor işim olabilir — Liza’nın ilk kez zevki yakından ve kişisel olarak deneyimlemesini izlemek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak.

Tanrım, evrenin ne kadar çarpık bir mizah anlayışı var.

Aslında evreni suçlamamalıyım, bunların hepsi Kira’nın suçu.

Yumuşak bir vuruş duyulur ve ardından Liza kapıyı iter.

Gözlerimiz buluşuyor ve anında pişman oluyorum. Kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor, sanki ölümlülerin arasına inmiş bir tanrıça gibi. Elbisesi, kıvrımlarını bir alev gibi saran cesur bir kırmızı renkte ve zarif boynuna narin bir altın kolye dolanmış.

Elim o boynun etrafında çok daha iyi dururdu.

Harika. Düşüncelerim şimdiden benden uzaklaşıyor

Derin bir nefes alıyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve dikkatimi silahımı belimin arkasına sokmaya veriyorum. “Vay canına, kızım.” Kira ısıklık çalıyor. “İnanılmaz görünüyorsun.”

Ama bu yetersiz kalır. Başka bir yere bakıyorum çünkü kafamdan geçen her yasak fantezi muhtemelen yüzümde açıkça okunuyor, herkesin görebileceği şekilde.

Liza dudaklarından bir nefes kaçırıyor ve kollarını açıyor. “Bütün bu giyinip süslenmişken nereye gideceğimizi bilmiyoruz.”

Kira arkadaşının koluna girer. “Her şey yakında ortaya çıkacak.”

İçimde şiddetli bir sıcaklık dalgalanıyor. Dilimle dişlerimi sıyırıp, Liza'ya ikinci bir bakış atmadan yanından geçiyorum.

Buraya bir iş için geldim. Başka bir şey için değil.

“Paltolarınızı alın,” diye arkamdan bağıriyorum. “Felix’e arabayı getirmesini söyleyeceğim.”

Odadan fırlarken rahatsız edici bir sessizlik hissediyorum. Pislik gibi davrandığımı biliyorum, ama alternatifim kontrolümü kaybetmek.

Bu pervasız takıntının devam etmesine izin veremem. Bu düşünceleri kafamda barındırmak bile delilik.

Bu geceyi atlatmam lazım, o zaman mesafemi koruyabilirim. Sonsuza kadar.

BÖLÜM ON DÖRT

LIZA

FELIKS arabayı kaldırıma yanaştırıyor ve motor uğultuyla duruyor.

Pencereden dışarı bakınca, kulübün girişini zar zor seçebiliyorum. Tek gördüğüm, görkemli cephesi lüks mahalleye uyum sağlayan büyük bir konak.

Nerede olduğumuzu veya burada ne yaptığımızı hiç bilmiyorum, ama Kira bunun bir sürpriz olduğu konusunda ısrarcı. Bu gece için verdiği tek talimat, seksi görünmem ve çekingenliğimi kapıda bırakmamdı, bu ne anlama geliyorsa. Bu gece bizim için ne hazırladığını merak ediyorum, ama her şeyden çok, buradaki son gecemizin özel olmasını istiyorum, bu yüzden aklım başka yerde olsa da onun planına uymaya ve heyecanlı davranmaya çalışıyorum. Tam olarak yüzlerce mil doğuda.

Anatoly'nin ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum, ama beni kontrol etme oyununda Sofiya'yı bir piyon olarak kullandığından korkuyorum. Anatoly bugün hiçbir aramama cevap vermedi — ne ofisine, ne cep telefonuna, ne de evine. Bu seyahate çıktığım için beni cezalandırdığını biliyorum, ama daha fazlası olduğu yönündeki bu rahatsız edici duygudan kurtulamıyorum. Benim göremediğim bir şey.

Telefonuma bakıp, bugün erken saatlerde kız kardeşimle yazıştığım mesajları gözden geçiriyorum. Bu, içimi rahatlatmadı, sadece daha fazla sorunun kapısını açtı; mesela bu sözde iş ortakları kimler ve neden Sofiya'yı onlarla yemeğe götürdü?

■

Ben: Uyandığında lütfen ara ya da mesaj at, iyi olduğunu bilmem lazım

Sofiya: Üzgünüm, dersteydim! Bu sabah biraz başım ağrıyor ama iyiyim, merak etme

Ben: Elimde değil, dün gece ne oldu?

Sofiya: Sana zaten söyledim, sadece bir akşam yemeği idi, önemli bir şey yok

Ben: Anatoly, senin yaşında sana alkol vermeye hakkı yoktu

Sofiya: Bütün arkadaşlarım içiyor! Yemin ederim, sarhoş bile değildim

Ben: Bu beni rahatlatmıyor. Sen biraz dinlen, tamam mı?

Sofiya: Tabii, abla. Sonra görüşürüz.

Mesajlaşmalarımızı okumak bile kanımı kaynatıyor. Sofiya açıkça tehlike sinyallerini görmüyor ve belki de bu benim hatam. Onu Anatoly'nin gerçek yüzünden korudum. O, Anatoly'nin kendisine müstakbel yengesi olarak ilgi gösterdiğini düşünüyor; onun ahlaksızlığının derinliğini bilmiyor. Korkutucu olan şey, benim de bilmiyor olmam.

"Onu arabada bıraksan iyi olur."

"Ha?"

Başımı kaldırıp baktığımda Kira bana gülümsüyor.

Telefonumu işaret ediyor. "Cep telefonun. Kulüpte telefon yasak."

Başımı sallayıp şimdiki ana dönmeye çalışıyorum. "Bu tuhaf." Sırıtarak onun yaptığını taklit edip telefonumu aramızdaki orta konsola koyuyorum. "Acaba burası ünlülerle dolu mu?"

Kira omuz silkiyor. "Öyle bir şey."

El çantamdan rujumu çıkarır ve küçük bir aynada yansıma izleyerek sürerim. Sonunda başımı kaldırdığımda, dikiz aynasında Roman'ın yoğun bakışlarıyla karşılaşırım. Kalbim göğsümde biraz daha hızlı atmaya başlar.

Bugün çok sessizdi ve bunun dün geceyle, bedenimin onun rahatlığını daha fazlasıyla karıştırdığı aramızdaki o gergin anla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Ama o yakınımda olduğunda göğsümde parlayan kıvılcımları inkar edemem. Bu sabah bana bir fincan kahve doldurdu ve ben neredeyse bacağına sürtünecektim. Ve bu akşamın başlarında, Roman'ı smokin içinde görmek neredeyse beni mahvediyordu.

İki üniformalı vale gecenin karanlığından ortaya çıkıp kapılarımızı açtı; biri nazikçe Kira'ya yardım ederken, diğeri de benim arabadan inmeme yardım etti.

Roman kaputun arkasından çıktı. Bir kolunu arabanın tavanına dayayarak, başını eğip açık pencereden Feliks'le bir şeyler konuştu. Ne dediğini bilmiyorum ama Feliks ciddiyle başını salladı ve arabayı sürmeye başladı.

Roman dikleşir ve takım elbisesinin her iki manşetini de çeker. Uzun boylu, esmer ve inkar edilemez derecede yakışıklı olan Roman, düşünceli bir James Bond'a benziyor. Uzun bir gece olacak.

Bu seferlik Feliks ve Bogdan bize içeriye kadar eşlik etmiyor. Kira, güvenliğin zaten çok sıkı olduğunu ve konuk listesinin seçkin kişilerden oluştuğunu söyledi. Roman'ın bundan pek hoşlandığını sanmıyorum, ama Kira istediği zaman ikna edici olabiliyor.

Kira, konak evine doğru önümüzden gider. Dış cephenin sadeliği, bordo kadife duvar kağıtlarıyla kaplı duvarların ve kristal avizelerin sıcak bir ışık yaydığı lüks bir iç mekana yerini bırakır.

Şık siyah bir elbise giymiş güzel bir kadın öne çıkıyor ve Kira'nın elini tutuyor. "Sanctuary'ye hoş geldiniz, Bayan Belov. Arkadaşlarınızı da getirdiğiniz için teşekkür ederiz."

Hoş geldiniz mi?

Kaşlarımı kaldırıyorum, ama Kira sadece omuzlarını hafifçe silkiyor.

"Ben Paulina, kulübün müdürüyüm." Uzun boylu, zarif ve kendinden emin tavırlarıyla bana eski bir balerinini hatırlatıyor. Kırk beş yaşlarında gibi görünüyor, ama Zorro maskesi taktığı için tam olarak anlayamıyorum.

İlginç.

Parmaklarını şıklattığında, sadece deri pantolon giymiş ve Paulina ile aynı maskeleri takmış iki kaslı adam odaya girip ceketlerimizi aldı.

Ağzım kuruyor. Yani, manzara fena değil, ama Londra'daki son gecemizi lüks bir erkek striptiz kulübünde geçirmek tam olarak hayal ettiğim şey değil. Kira'ya "*ne oluyor lan*" bakışı atıyorum, ama o hiç sarsılmamış gibi görünüyor. Omuz silkip göz kırparak cevap veriyor.

Gözlerim Roman'a kayıyor, ama o bana bakmıyor. Hareketsiz duruyor, çenesi sıkı, uzaklardaki bilinmeyen bir noktaya odaklanmış.

Derin bir nefes veriyorum. "Gösteri bir saat sonra başlayacak," diyor Paulina. "İçeri girip bir içki içebilir ve rahatlayabilirsiniz." Dudaklarında nazik bir gülümseme beliriyor. "Kurallar basit: gerçek isimlerinizi kullanmayın, telefon ve kamera yasak, maske takmayı da unutmayın." Kendi taktığına benzer küçük siyah bir maskeli balo maskesi gösteriyor. "Gerisi eğlenmek."

Ha? Bu iş her saniye daha da garipleşiyor.

Paulina, belki de gerginliğimi hissederek yanıma yaklaşıyor. "Arkanı dön," diye kulağıma fısıldıyor.

Döndüğümde, narin maskeli balo maskesini alır ve başıma bağlamaya başlar. Parmakları, kasıtlı bir yavaşlıkla tenime dokunur. Sırtımdan bir titreme geçerken nefesimi tutarım.

"Bu senin için yeni bir deneyim olmalı," diye fısıldadı Paulina, maskeyi sabitlerken nefesi kulağıma okşuyordu. "Tavsiyem, kendini bırakman. Burada kendinle ilgili bir şeyler keşfedebilirsin."

Maskeler, yarı çıplak erkekler, kendini bırakma tavsiyesi... Burada kesinlikle bir şeyi kaçıırıyorum, ama soru sormanın bir anlamı yok, çünkü Kira çoktan küçük bir koridordan geçerek ana salona doğru ilerliyor.

Vay canına.

Yürüyüşümü durdurup her şeyi içime çekiyorum. Daha çok ultra modern bir kulüp havası bekliyordum, ama hayır, burası tamamen farklı bir yer. Sanki zamanda geriye gidip 1920'lerin gizli barlarına adım atmış gibiyim.

İnsanlar barda kokteyl içerek ya da odanın etrafına yerleştirilmiş, şömineler ve ayı postlarıyla çevrili çeşitli köşelerde sohbet ediyorlar. Sahne yok, bu da kafamı karıştırıyor çünkü Paulina gösterinin bir saat sonra başlayacağını söylemişti. Roman gibi, erkeklerin hepsi smokin giyiyor, ancak hiçbirinin

. Kadınların kıyafet kuralları çok daha çeşitli. Bazıları Kira ve benim gibi elbiseler giyiyor, ama geri kalanlar... Şey, pek bir şey giymiyor. İnce dantel sütyenler, tangalar, jartiyer kemerleri ve süper yüksek topuklu ayakkabılar.

Kira'ya dönüyorum. "Burası... bir seks kulübü mü?" Cevap beni endişelendiriyor çünkü eğer öyleyse, o ne halt ediyor? Ben buraya ait değilim.

Roman boğuk bir öksürük atıyor, sonra bardan nöbet tutmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve uzaklaşıyor.

Kira yanağının içini ısıırıyor. "Kesin olarak konuşursak, evet, ama bu yüzden burada değiliz. Eğlenceyi yaşamak için buradayız—canlı tiyatro gibi, ama daha seksi." Ben yüzümü buruşturunca, ellerini kaldırıyor. "Anlıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadın, ama bu hayatının sadece bir gecesi. Kimse bilmek zorunda değil. Sadece inanılmaz şeyleri görmek ve deneyimlemek için bir gece."

Sözsüz kalıyorum. "Kira... Bu delilik."

Bakışları odayı taradı ve sonra tekrar bana döndü. "Evlenip bekaretini kaybetmeden önce iyi seksin nasıl bir şey olduğunu tatmak neden delilik olsun ki?"

Tanrım. Az kalsın ciğerlerim yerinden çıkacaktı. "Anlamadım?"

"Anatoly, hayatın boyunca yatacağın tek erkek olacak." Yüzünü buruşturuyor, tiksintisini gizleyemiyor. "İyi mi, yoksa, kabul edelim, büyük olasılıkla kötü mü olduğunu bile bilemeyeceksin. Seksin bu olduğunu sanacaksın. En azından zevkin neye benzediğini kendin gör, yakından ve şahsen."

Sözleri içime işliyor. Kira'nın niyeti iyi, ama iyi seksin neye benzediğini bilmek en son endişem. Yine de, birazcık merak etmeden duramıyorum.

Şimdiye kadar seks deneyimlerim fena değil ile berbat arasında değişiyordu. Anatoly'den önce birkaç erkekle çıkmıştım. Ciddi olduğum kimse yoktu, ama birkaç erkekle oynadım. Eller ve ağız. Akıllara durgunluk verecek bir şey yoktu. Kendimi gelecekteki kocama saklamanın güzel bir fikir olduğunu hep düşünmüştüm, ki bu çok eski kafalı bir düşünce, ama o zamanlar hâlâ inatçı bir romantiktim.

Anatoly bu fikrimi mahvetti. Ona olan nefretim derinleştikçe, ona oral seks yapmak ya da mastürbasyon yapmak

. O, benim başımı sabit tutarken, benim zevkimi hiç umursamadan acımasızca ağzıma girip çıkan bir hayat hayal ediyorum. Üzerime çıkıp, kendini içime sokacağını ve istediğini sertçe alacağını hayal ediyorum.

Onunla yatmak zorunda kalma düşüncesi, şey, hiç, içimi ölüyor. Ama şu anda kendimi ölü hissetmek zorunda değilim. Belki bu gece Paulina'nın önerdiği şeyi yaparım. Kendimi bırakıp eğlenirim.

Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Kira'nın eli koluma dokunur ve dikkatimi ona çeker. "Eğer bu gerçekten senin tarzın değilse gidebiliriz," der.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçirdim. "Gitmek istemiyorum."

Yüzü aydınlanır. "Gerçekten mi?" "Gerçekten," diye onaylarım.

"İğrenç bir şey değil. Yemin ederim." Dudaklarını ısırır. "Maxim ve ben daha önce buraya gelmiştik. Aslında birkaç kez." Kolunu koluma takarken gözleri parlar. "Sadece manzara bile... Şey, sanırım kendin göreceksin."

Tüylerim diken diken oluyor. Bu sadece bir gece. Özgür olmak, gerçek dünyayı unutmak ve anı yaşamak için tek bir gece. Boynumun dibinde bir sıcaklık yayılıyor ve arkamı döndüğümde Roman'ı elinde bir içkiyle bara rahatça yaslanmış halde görüyorum. O kısacık anda, aramızda söylenmemiş bir şey geçip gidiyor — elektrikli ve gergin.

Kalbim bir an duruyor. Düşüncelerini okuyamıyorum ama yakıcı bakışları beni delip geçecek kadar yoğun.

Boş ver. Eğer bu farklı bir şey deneyimlemek için tek şansımса, kendimi tutarsam yazıklar olsun bana.

Kaşımı kaldırıyorum, bana bakması için onu kışkırtıyorum. Bu geceyi sonuna kadar yaşamasını için onu kışkırtıyorum.

Işıklar kararır ve müzik basit bir elektronik ritme iner, gösterinin başlamak üzere olduğunu gösterir. Ama hâlâ sahne yok ve hâlâ net bir performans alanı yok.

Kira'ya meraklı bir bakış atıyorum.

Etrafımızı işaret ediyor. "Sadece izle."

Işıklar, yumuşak bir spot ışığının düştüğü birkaç yer dışında loş kalır, zeminde bir hale etkisi yaratır ve tüm gözleri odanın belirli alanlarına çeker. Müzik, mekanı titreten hipnotik, şehvetli bir ritme dönüşür ve odayı canlandırır.

Sonra her şey bir anda oluyor.

Siyah tütüler giymiş üstsüz kadınlar birdenbire ortaya çıkıyor ve pirouette yapıyorlar. Onlar mekanda dönüp dururken, sanki yerden filizlenmiş gibi beyaz bir gölgelikli yatak aniden beliriyor. Yatakta bir avuç insan var — çeşitli derecelerde çıplak olan erkekler ve kadınlar, hepsi maske takmış ve ritme göre dalgalanıyor. Henüz dokunma yok. Ama bundan sonra ne olacağına dair ipucu yanaklarımı ısıtıyor ve nefesimi biraz hızlandırıyor.

Duygularımı tam olarak tanımlamak zor: gerginlik, heyecan, utanç, tahrik. Hepsi birlikte tenimde bir senfoni çalıyor.

Kira'nın gözlerinin yüzümde olduğunu hissedebiliyorum ve ona baktığımda, bana doğru eğilip fısıldıyor: "İşler çok daha çılgın bir hal alacak."

Bacaklarımın arasında bir heyecan dalgası yayılıyor ve cildimdeki sıcak havayı çok net hissediyorum — sanki vücudum yeni bir frekansa ayarlanmış gibi.

Yatakta tam anlamıyla bir seks partisi yaşanıyor. Bir kadın ortada yatıyor, bacakları genişçe açılmış, bir kadın ve bir erkek sırayla amını parmaklıyor ve yalarken, bir diğeri meme uçlarına kelepçe takıyor, boynunu emiyor ve öpüyor. Küçük göğüsleri kızarıyor ve şişiyor, ama zevkle kıvranıp inerken hayatının en güzel anlarını yaşadığına şüphe yok. Sert bir şekilde orgazm oluyor, ama partnerleri devam ediyor, orgazm üstüne orgazm yaşıyorlar.

Gerçek cinsel zevk işte böyle bir şey ve ben de buna katılmak istiyorum. Dönüp Roman'a bir göz atıyorum.

Vay canına, kaslı ve gergin bir vücudu var. Odada olan biten her şeye rağmen, gözleri üzerimde. Öne doğru eğilmiş, iki dirseği de bara dayalı, başparmağıyla çenesinin çukurunu okşuyor. Sanki "Ne düşünüyorsun?" diye sormak istercesine kaşını kaldırınca aniden nefesim kesiliyor. Ona en ufak bir gülümseme atıyorum.

Yatağın diğer tarafında, sadece külot giymiş iki adam öpüşüyor ve birbirlerine sürtünüyor. Bu manzara, hayal ettiğimden çok daha erotik. Üzerinde sadece beyaz bir Venedik maskesi olan bir kadın aralarına kayıyor ve sonra odadaki diğer herkesi umursamadan üç vücut kıvrılıyor ve birbirine sürtünüyor.

Arkamda, Kira'nın nefesleri de hızlanıyor; tüm deneyimine rağmen, o da bu manzaradan etkileniyor. Yerimde dönüp bakıyorum ve bir kadının bacakları ipe açılmış halde sandalyeye bağlandığını görüyorum, düğümler karmaşık ve kusursuz.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olunca Kira eğilip şöyle açıklıyor: "Buna Japon ip bağlama denir."

Onu bağladıktan sonra, adam açık bacaklarının arasına alaycı bir şekilde bir oyuncak sallıyor ve partiye katılanların dikkatini çekiyor; onlar da fısıldaşarak kadının zevkinin doruğa ulaşmasını izliyorlar. Kadın başını geriye atıp boşaldığını haykırdığında, az da olsa bir alkış kopuyor.

Kalbim boğazımda atıyor.

Ben de öyle dokunulmak ister miydim? Anatoly tarafından kesinlikle hayır, ama... Roman'ın bana öyle dokunmasını ister miydim? Bu düşünce bacaklarımın arasına bir nem dalgası gönderiyor.

"Etrafına bak. Keşfet," diyor Kira fısıldayarak. "Tuvalete gitmem lazım."

Başımı sallıyorum ama gözlerimi bu manzaradan ayırmıyorum. Sanırım bana, yanımda bir arkadaşımın olması nedeniyle hissedeceğim o garip hissi yaşamadan, odayı kendi başıma keşfetmem için zaman tanıyor.

Ama yalnız değilim. Yaklaşık yüz yabancı ve özellikle varlığını açıkça hissettiğim bir adam da bana eşlik ediyor.

Yüzündeki ifade okunamaz. Heyecanlı mı, kızgın mı yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu anlayamıyorum. Tek açık olan şey, gösteriyi izlemediği. *Beni* izliyor.

Bardağını bar tezgahına bırakıp bana doğru büyük adımlarla yürüdüğünde, boynumdaki nabız hızla atarken gösteriye geri dönüyorum. Sırtımdan sadece birkaç santim uzaklıkta duruyor. Vücudundan yayılan ısı tenime işliyor ve omurgamdan aşağı bir titreme geçiyor.

Tek parmağını sırtımın çıplak derisi üzerinde gezdiriyor ve ben neredeyse sırtımı kamburlaştırıp çığlık atıyorum. Dokunuşu, vücudumda bir heyecan dalgası yaratıyor.

"Bütün gün burada mı duracaksın yoksa zamanını en iyi şekilde mi değerlendireceksin?" Sıcak nefesi aşırı hassas cildime dokunuyor.

Titreyerek, gözlerimi kapatıp onun yakınlığını, sıcaklığını ve kokusunu içime çekiyorum. Arkasını dönmüyorum çünkü iması klitorisime bir zevk dalgası gönderiyor.

Keşfetmemi istiyor. Beni neyin tahrik ettiğini görmek istiyor.

Nişanlımın iş ortağı Roman'la bu oyunu oynamak çok pervasızca. İstedğim ama asla sahip olamayacağım bir adam.

Artık geri dönmek için çok geç.

Yutkunup başımı sallıyorum, sanatçılara yavaşça yaklaşıırken onunla göz teması kuramıyorum.

Sadece beyaz külot giymiş, zemin lambasının kırmızı ışığında aydınlanan, duvara yaslanmış genç bir kadına çekiliyorum. Siyah korset ve file çorap giymiş, çarpıcı bir yaşlı kadın, deri kırbaçla diğer kadının göğüslerine hafif vuruşlar yapıyor. Hızını artırıyor, kalabalığın büyük zevkine, her iki göğüs de pembe ve hassas görünene kadar kadının meme uçlarına odaklanıyor.

Roman'ın gözleri, atlıkarınca atına benzeyen, ancak eyerin olması gereken yerde devasa bir dildo bulunan bir şeye binen, esnek vücutlu, bağlama iç çamaşırları giymiş sarışına doğru ilerlerken beni takip ediyor. Plastik penise oturuyor, kıvranıyor, ileri geri sallanıyor ve kalabalık onu devam etmesi için nazikçe teşvik ederken orgazm oluyor.

Odanın boşaldığını fark ediyorum. Çiftler, üçlüler veya çeşitli kombinasyonlardaki insanlar, özel odalar için ayrılmış alana doğru süzülüyorlar.

Klasik müzik havayı doldururken, kısa siyah bob peruklar ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş iki kadın devasa bir masanın üzerine uzanıyor. Seçilmiş seyirciler öne çıkıyor ve kadınların vücutlarını çırpılmış krema, sıcak çikolata sosu ve dondurma ile kaplıyor — her yere —daha sonra yapışkan tatlıyı vücutlarından doğrudan yalayıp emiyorlar. Kadınlar zevklerinden çılgık atıyor, aynı anda birçok ağzın üzerlerinde olması hissinden açıkça keyif alıyorlar.

Bu gece tanık olduğum her şeyin içinde, nedense bu, klitorisimin sertçe zonklamasına ve meme uçlarımın keskin sivri uçlara dönüşmesine neden oluyor. Hiç kimse beni bu şekilde yalamadı ve açıkçası, yalayacağını da sanmıyorum

. Bu gece ilk kez, hüznün gibi bir şey beni ağırlaştırıyor.

Böyle bir şeyi asla yaşayamayacağım. Beni doğru nedenlerle arzulayan, arzuladığım biriyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim. Benim zevkimden zevk alacak biri.

Roman gibi biri.

"Sadece izlemekle kalma. Tadına da bakabilirsin." Paulina'nın sesi kulağımda alçak bir fısıltı gibi. Yanımda beliriyor, gözleri gösteriye kilitlenmiş ama tüm dikkati bende.

Bir iç çekiyorum. "Bunun bana göre olduğunu sanmıyorum."

"Denemeden bilemezsin," diyor mırıldanarak. Gözleri vücudumu baştan aşağı tarıyor, beni içlerine çekiyor. "Yanlış anlama ama sanırım pek fazla deneyimim yok. Bu dünya senin için yeni. Seks senin için yeni."

Omuzlarımın arasına utanç dolarken yüzümdeki ekşimeyi gizliyorum. "O kadar belli mi?"

Paulina hafifçe güldü. "Bu kötü bir şey değil, canım. Çoğu kişiye bu kadar bariz gelmez herhalde, ama benim gözüm alışık."

Şimdi ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu ne demek oluyor, eğitilmiş bir göz?

Başını yana eğiyor. "İnanılmaz derecede güzel ve on sekiz yaşını çoktan geçmiş olmana rağmen... Sanırım bakiresin. Haklı mıyım?"

Yanaklarım kızarıyor. Bana bunu neden sorduğunu bilmiyorum, ama inkar etmenin bir anlamı yok.

Başımı sallayıp dudağımı ısırıyorum. "Hayatım karmaşık."

"Oh, eminim. Hayat her zaman karmaşıktır." Derin bir nefes alır ve elini kolumdan aşağıya doğru gezdirir. "Bu kadar açık sözlü olduğum için lütfen beni affet. Bu tür şeyler için nadiren üye alıyoruz, ama sen olağanüstü bir güzelliğe sahipsin. Seçkin üyelerimizin takdir edeceği bir güzellik. Bir şey söylemeseydim kendime çok kızardım."

Masada uzanmış kadınları işaret ediyorum. "Üzgünüm, ama ben... bunu yapamam."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Tam olarak o değil. Burada, kadınların bekaretlerini en yüksek teklifi verene sattıkları müzayedeler düzenliyoruz. Çok, çok kazançlı bir iş. Senin gibi

altı haneli bir rakamla eve dönmesi hiç de nadir bir durum değil. Amerikan doları olarak tabii.”

Ağzım açık kalır. Bekaretimi açık artırmaya çıkarmak mı? Bu ahlaksızlık... o akıllara durgunluk verecek bir meblağ teklif etse bile.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. “Bunu yapamam.”

Kadın eğlenerek bir nefes verdi. “Herkes öyle der... ilk başta. Ama şunu söyleyeyim. Sıkı bir eleme sürecimiz var ve müşterilerimizle hiç sorun yaşamadık. İşlem burada, yerinde, müzayededen hemen sonra, çok sıkı güvenlik önlemleri altında gerçekleşir. Hiç şikayet almadık. Ve parayı o gece sana havale ederiz.”

Kalbim kulaklarımda şiddetle atıyor. Önerdiği şey akıl almaz, ama teklif ettiği para da öyle.

Hemen kullanabileceğim bir para.

Günlük alım satımla hızla çoğaltabileceğim bir para.

Sofiya’yı ve kendimi Anatoly’den, gerekirse ailemi de kurtarmak için kullanabileceğim para.

Bu çılgın bir ihtimal. Başka hiçbir koşulda bunu düşünmezdim, ama bunu doğru yaparsam, bu benim özgürlüğüme giden bilet olabilir.

Gözümün ucuyla Kira’nın sahneye geri döndüğünü görüyorum.

“Bunu düşüneceğim,” diyorum Paulina’ya.

Ciddiyim. Bunu gerçekten yapabilir miyim bilmiyorum, ama en azından düşünmem gereken bir fırsat.

Elime kartvizit gibi bir şey bırakıyor. Hemen çantama koyuyorum.

“Bunun çok hızlı geliştiğinin farkındayım, ama gece yarısı bir müzayede var. Numaram sende var. Kararını verdiğinde beni ara.” Paulina arkasını dönmeye başlıyor ama sonra duruyor. “Bilgin olsun, gecenin en iyi saatini senin için ayıracağım. Bence çok iyi bir fiyata satılırsın, canım.” Yavaşça uzaklaşıyor, beni ağzım açık kalmış halde bırakıyor.

Gözlerim kalabalığı tarar, bana doğru gelen Kira’ya ve uzaktaki Roman’a takılır. Bunu fazla abartmamaya çalışırım. Paulina ile konuştuğumu görmüş olsa bile, ne konuştuğumuzu bilmiyor.

Kira bana yaklaşır, diğer müşterilerin yanına geçerken Paulina'ya hızlıca bir bakış atar. "O neydi öyle?" diye sorar.

"Oh, hiçbir şey." Umarım poker suratım iyidir. "Eğlendiğimden emin olmak istedi."

Kira kaşlarını kaldırdı. "Eğleniyor musun?" "Çılgın bir gece."

Gülümsedim. "Ama şikayetim yok."

"Güzel. Bu gecenin amacı da buydu. Bütün bu gezinin amacı." Kolumu sıkıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra gösteriyi izlemek için uzaklaştı.

Kulağıma tanıdık, derin, kısık ses geldiğinde sırtımdan bir ürperti geçer. "Paulina sana ne dedi, milaya?"

BÖLÜM ON BEŞ

ROMAN

Dudaklarından fısıltı kadar yumuşak bir nefes kaçar. Vücudu kaskatı kesilir, ama onu gölgelere çekmeme rağmen bana dönmez. Onu bana sırtını dönük tutarım, böylece gösterinin tadını çıkaran diğer konuklar gibi görünürüz.

Kira dahil diğer müşterilerin çoğu, gecenin son gösterisini izlemek için odanın diğer tarafına geçmişti. Devasa bir şişme havuzda, herkesin çıplak ama maskeli olduğu çok kişili bir seks partisi vardı. Burası gerçekten de başka bir yerdi.

Ama beni etkileyen gösteri değildi. Hayır, gösterilere sadece yarı dikkatimi veriyordum. Tüm dikkatim Liza'daydı. Nefesinin hızlanmasını, yüzünü ve göğsünü güzel bir pembe tonuna çeviren hafif bir kızarıklığı izlemek, beni kendimi tutmanın sınırına getirdi.

Artık daha fazla beklemek istemiyorum.

Ellerim Liza'nın sıkı beline konuyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bana bakmayacaksa, beni hissedeceği kesin. Her santimini.

"Benim eğlendiğimden emin olmak istedi."

Saçmalık. Paulina ondan hoşlanıyor. Yönetici Liza'nın maskesini taktığı anda bunu hissetmiştim. Görünüşte iki kadının birlikte olması fikri seksi olsa da, içimde kıskançlık alevleniyor.

Liza'nın rahat açıklamalarına rağmen, gerginliğini hissedebiliyorum. Yutkunurken boğazının hareketinden ve boynunun dibindeki nabzının atışından bunu görebiliyorum. O da benden etkilendiği kadar ben de ondan etkileniyorum.

Yaptığım şey bir koruma görevlisine hiç yakışmıyor, ama şu anda umurumda değil. Tıpkı onun sözde iş ortağımla nişanlı olması umurumda olmadığı gibi. Mantıklı düşünme yeteneğim kayboldu çünkü o benim dokunuşumla yumuşadı, vücudu benimkine yapıştı.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Çünkü bence o seni istiyor. Onu suçlayamam tabii." Paulina'nın yaptığı gibi parmağımı kolunda gezdiriyorum.

Liza'nın nefesi kesiliyor.

"Dokunuşunu beğendin mi?"

Bir an sessiz kalıyor. Başkalarının zevk aldıklarını gösteren filtrelenmemiş sesler aramızdaki boşluğu dolduruyor. Aklını başına toplayıp bu durumu sonlandıracağından eminim, ama yapmıyor. Çok kasıtlı bir şekilde geriye yaslanıyor ve kıcını kasıklarına sürüyor, bu da benim Rusça bir küfür mırıldanmama neden oluyor.

"B-bunu sevdiğim kadar değil." Sözleri o kadar alçak ki neredeyse duyulmuyor.

Ama ne duyduğumu biliyorum ve onun cüretkarlığı karşısında şaşkına dönüyorum.

Şaşkın, ama gerçekten çok tahrik olmuşum.

"Öyle mi, milaya? Bu gece gördüğün zevki sen de yaşamak ister misin?" Avucumu vücudunun yanından yukarı kaydırıyorum ve sol göğsünün hemen altında duruyorum. Her hızlı nefes alışında kaburgaları elime doğru genişliyor. "Çünkü ben sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Sessiz kalınca, parmaklarımı saçlarının köklerine geçirip çekerim ve ondan bir inilti koparıyorum. O, şimdi ön sıvı sızan acı verecek kadar sert sikime karşı kasıtlı olarak kalçalarını geriye doğru sürter.

"Ben oyun oynanacak bir adam değilim. Seni tatmin etmemi istiyorsan, bunu sözlerinle ifade etmelisin."

"Lütfen," diye tıslar. "Evet."

Bu kelime ağzından çıkar çıkmaz, üstüne atlarım. "Gösteriyi izle."

Boynuna küçük öpücükler konduruyorum, baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum, sol elim ise göğsünü kaplayıp, zevkime göre şekillendiriyor.

Dudaklarından bir inilti kaçar.

Uzun elbisesini arkadan kaldırıyorum, avucum kalçalarının üzerinde tembelce geziniyor, ta ki bacaklarının arasına dalana kadar. Külotu çoktan sıırıslıklam olmuş; bir gecelik tahrikin doruk noktası.

Gölgelerin içinde kimse bizi göremez ama yine de elbisesinin önünü, ona yapmak üzere olduğum şeyi örtecek şekilde aşağıya sarkacak şekilde düzeltiyorum. Arkadan külotunu kenara itip iki parmağımı ipeksi yarık üzerinde gezdiriyorum.

Dokunuşumun ilk fısıltısında ikimiz de derin bir inilti çıkarırız. Uyluklarını birbirine sıkıştırır ve vücudunun en hafif dokunuşuma verdiği tepkiden, parmaklarımın üzerinde muhteşem bir şekilde orgazm olacağını anlarım.

"Bu yanlış," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı, ıslak bir sıcaklık uyluklarının arasında toplanıyor, elime damlıyor.

"Çok yanlış," diyorum ve klitorisini nazikçe daireler çizerek okşuyorum; bu hareketim onu inlemeye ve dudağını ısırmaıya itiyor.

Benden on üç yaş küçük ve nişanlısının dediğine göre bakire. Bu gece gizlice yatağına girip, onu sikime almadan önce yüzüme boşaltmayı ne kadar istesem de, buradan çıkar çıkmaz akli başına gelecektir. İşte bu yüzden bu gecenin her bir lezzetli anının tadını çıkaracağım.

Alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. "Göğüslerinin düşündüğüm kadar tatlı olup olmadığını öğrenmeyi çok isterim."

"Roman." Parmaklarımın uçlarıyla hassas klitorisini okşarken, elbisesinin üzerinden meme ucunu çimdiklediğimde inliyor.

Boynunu emiyorum, iz bırakmamaya dikkat ederek. Altın rengi teninde izlerimi görmek ne kadar istesem de, bunu Kira'dan – ya da Anatoly'den – saklamamın imkanı yok.

Nefesi sığılaşıyor ve yaklaştığını biliyorum.

"Gösteriyi izle," diyorum. "Bütün o müstehcen şeyleri vücuduna yapanın ben olduğumu hayal et." Bir parmağımı içine kaydırırken kulak memelerinden birini ağızıma alıyorum.

Bir an için kasılır ama sonra başını geriye atar ve inler. Amının duvarları parmağımı sıkıca kavrar ve o sıkı sıcaklığı sikimi nasıl kavrayacağını düşününce... Kahretsin, sanırım birkaç dakikadan fazla dayanmam.

"Aynen öyle," diye onu cesaretlendiriyorum, başparmağımın şişmiş klitorisine bastırdığından emin olarak. "Kendini bırak. Benim için boşal."

Vay canına, kendini bırakmak üzere olan tek kişi o değil. Taşaklarım çelik bir düğümden daha sıkı ve sikimin başı kıcının kıvrımına sıkıca bastırırken, ben de doruğa ulaşmak üzereyim.

Gözleri kapanıyor ve doğru ritmi yakaladığımda titrek bir nefes alıyor. Çok da uzakta değil, sanki doruğa ulaşan sadece biz değilmişiz gibi geliyor. Amcığı dokunuşuma karşı zonkluyor ve kısa süre sonra orgazmı yaklaşırken vücudunun gerildiğini hissediyorum.

Onun küçük çığlıklarını duyup kollarımda kıvrandığını hissedince, artık kendimi tutacak gücüm kalmıyor. Klitorisine son bir dokunuşla, kıcını sikime tekrar yaklaşıtıyorum ve inleyerek içine giriyorum. Spermin ondan akıp parmaklarımın üzerine damladığını hissetmek beni patlatıyor. Taşaklarımın derinliklerinde hissettiğim karıncalanma, iç çamaşırımı ıslatmadan önce aldığım tek uyarı.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzeltmeye çalışırken, Liza kollarımda eriyor. Beni lanet bir ergen gibi pantolonumun içine boşalttığının farkında olduğunu sanmıyorum. Utanmam gerekirdi. Tövbe etmem gerekirdi — sonuçta, iş ortağımın müstakbel karısını elime boşaltmıştım.

Ama ben bunların hiçbirini hissetmiyorum. Aslında, kendimi bir milyon dolarlık hissediyorum.

Gösteri hâlâ tüm hızıyla devam ediyor, yani Kira'yı bulmamız için birkaç dakikamız daha var. Liza kollarımda dönerek bana bakıyor, gözleri kocaman ve şaşkın, sanki yaptıklarına inanamıyormuş gibi.

Ama ben inanabiliyorum.

"Az önce senin mükemmel vücuduna sürtünerek boşaldım." Ağız açık kalır.

Elimi pantolonuma sokup iç çamaşırimda biriken meniye parmağımla sıyırıyorum, sonra o ıslaklığı dudaklarına sürüyorum.

Şaşkın görünüyor ama kıpırdamıyor, nefes almaya bile cesaret edemiyor.

"Dudaklarında spermim varken mükemmel görünüyorsun," diye fısıldıyorum ve sonra başını sabit tutarak dilimi dolgun, güzelce aralanmış ağzında gezdiriyorum.

O geri çekilir. "Bunu yapamayız... Bu... bir hataydı."

"Merak etme, milaya." Ona soğuk bir gülümseme atıyorum. "Bu bizim küçük sırrımız olarak kalacak."

Elbisini düzeltip saçlarını parmaklarıyla tarayarak kendini toparlarken bana bakmıyor. Yanakları güzel bir pembe renge bürünüyor, ama eminim çoğu insan bunu, mekândaki çoğu müşterinin sergilediği tahrik parıltısıyla karıştıracaktır.

"Kira'yı bul," diyorum. "İkinizle de ön tarafta buluşurum." O başını sallıyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Yanmaya gücümün yetmeyeceği bir durumda ateşle oynadığımı biliyorum. Sorun değil; bu tek seferlik bir şeydi. İkimiz için de kontrol kaybıydı. Bir seks kulübüne giderseniz, günah işleyeceğiniz kesindir.

Feliks'e arabayı ön girişe getirmesini söyleyen bir mesaj atıyorum.

Otele dönüp duş almam, bir içki hazırlamam ve Liza'nın boşaldığında çıkardığı sesi ve tenindeki spermimin tadını unutmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor.

BÖLÜM ON ALTI

LIZA

GÖZÜMÜ KIRPMADAN UYUYAMADIM. Bunun yerine pencere kenarında oturup, aşağıdaki yağmurlu, boş sokaklara bakakaldım. Aklım durmadan çalışıyordu, aynı düşünceler içinde dönüp duruyordu.

Roman'ın bana öyle dokunmasına izin vererek ne halt ettiğimi sanıyordum? Düşüncesiz ve dürtüsel bir hareketti — gecenin çılgınlığına kapılmanın bir sonucu — ama aynı zamanda deli gibi tahrik ediciydi. Dün gecedен önce, hiçbir erkek beni orgazma ulaştırmamıştı.

Kulüpte dolaşırken bana attığı bakışlar başlı başına bir ön sevişmeydi. Beni karanlık bir köşeye çekip boynuma arzularını fısıldadığında, ona karşı koyamadım. Heyecanlıydım, hazırdım ve onun dokunuşuna çok hazırdım.

Vücudu benimkine bastırıldığı anda, diğer her şey yok oldu. Aramızda sadece heyecan verici bir bağ vardı. Bu bağı bir daha asla hayata geçiremesek bile.

Alnımı pencere pervazına dayayıp günahlarımın ateşini söndürmeye çalışıyorum ama hiçbir şey bu geceyi hafızamdan silemez. Beni sert vücuduna doğru çekip parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirmesi. Güçlü elleriyle göğüslerimi yoğurması. Vücudumu tatmin olmak için kullanması, sonra da dudaklarımdan sahipliğinin kanıtını silmesi.

Dehşete kapılmam gerekirdi; ama bunun yerine, gülünç bir şekilde tahrik olmuşum

Tanrıya şükür Kira kendi şehvetle dolu sersemliğinde kaybolmuştu. , otele dönüş yolunda Maxim'e seksi mesajlar attığından eminim, sonra da penthouse'a varır varmaz odasına çekildi.

Ben de Roman'la tek kelime bile konuşmadan ortadan kayboldum. Ne diyebilirdim ki? O da benim kadar iyi biliyor ki, böyle bir şey bir daha asla tekrarlanmayacak. İkimiz için de bir anlık zayıflıktı ve umarım bir daha bu konuyu asla açmayız.

Tek tesellim, Roman'ın da benim kadar riske girmiş olması. Petrovitch'lerle olan anlaşmayı tehlikeye atmayacaktır. Bu aptalca olurdu.

İkimiz de bu günahı mezara götüreceğiz.

Beni uykusuz bırakan tek şey Roman'ın düşüncesizliği değil. Bir de Paulina'nın teklifi var.

Son yirmi dört saat içinde iki şey benim için netleşti: birincisi, Anatoly'den kaçmak için her şeyi yaparım, ikincisi, sandığımdan daha cesurum. Bir seks kulübünün karanlık bir köşesinde zevk alabiliyorsam, bekaretimi en yüksek teklifi verene satabilirim.

Bunu düşünmek bile delilik, ama çaresizlik içime yerleşmiş durumda ve özgürlüğe kavuşmak için belki de tek şansımı kaçıramam. Geleceğim, akıl sağlığım ve kız kardeşim için hiçbir şey yapmamak bir seçenek değil.

Elbette, bir yabancıyla seks yapma fikri — birinin masumiyetine sanki kazanılacak bir ödölmüş gibi teklif verecek kadar ahlaksız biriyle — midemi bulandırıyor. Ama beni tiksindiren bir adamla geçireceğim bir ömre kıyasla, bedenimi bir geceliğine satmak ne ki?

Anatoly'nin beni bırakmasına izin vereceğine inanmakla naif miyim? Muhtemelen. Ama belki de benim zahmete değmediğimi, çok uğraştırıcı olduğumu fark eder. Parayı alıp benden kurtulabilir. Onun ayaklarının izini bile öpecek pek çok kadın var, ama ben asla onlardan biri olmayacağım.

Cep telefonumu alıp, telefonumda sakladığım yatırım uygulamasını açıyorum. Şimdiye kadar yüzlerce dolarlık işlem yaptım, ama açık artırmaya katılırsam, elimde çok daha fazla para olacak. 100 bin doları üç haftadan kısa bir sürede bir milyon dolara çevirebilir miyim?

Bu çok zor bir ihtimal. Çok zor bir ihtimal, ama en azından denemeliyim.

Uykudan resmen vazgeçerek yatakta doğrulurum ve sonraki iki saati rakamları hesaplayıp strateji geliştirerek geçiririm. Günlük alım satım — yüksek riskli hisse senetlerini hızla alıp satmak — riskli olsa da, hızlı bir şekilde çok para kazanmanın en iyi yolu gibi görünüyor.

Her şeyi kaybedebilirim. Ama atasözünde de dediği gibi: risk ne kadar büyükse, ödül de o kadar büyük olur.

Bu riski almaya hazırım.

Bu işe yararsa, Anatoly'nin yanına doğru yürüyerek gitmek zorunda kalmayacağım. Kira'yı ya da başka birini hayatımdaki bu kabusa sürüklemekten özgürlüğümü ve bağımsızlığımı kazanacağım.

Peki ya başarısız olursam? Ailesine ne kadar borçlu olduğumuzu düşünürsek, evliliği gerçekleştirmekten başka seçeneğim kalmayacak. Eğer borcumuzu ödeyemezsek, içimden bir ses onun gözünü Sofiya'ya dikeceğini ve ailemin onu durdurmayacağını söylüyor.

Planın işe yaraması için tek yol, bunu gizli tutmak. Gizlice yatırım yapacağım ve düşündünden önce kendimi kurtaracak kadar para kazanabileceğimi umacağım.

Anatoly şiddet uyguluyor. Bu terimi kullanmakta tereddüt ettim çünkü bunu kendime bile itiraf etmek zor, ama bunu ifade edecek daha iyi bir kelime yok. Onun uyguladığı şiddetin —ister duygusal ister fiziksel olsun— giderek daha da kötüye gideceği gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyor.

Paulina'nın kartvizitine bakarken, sanki sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra ilk kez karanlıkta bir ışık parıltısı görüyorum.

Saat sekiz civarında Kira'nın yanına gittiğimde, o yemek masasında oturmuş kahvaltı yapıyordu. Duş alıp üstümü değiştirmiştım ve umarım hissettiğim kadar perişan görünmüyorumdur, çünkü ona anlatacağım hikayeye inanmasını istiyorum.

"Günaydın," diye selam veriyorum ve masaya otururken geniş bir gülümseme atıyorum.

"Kahve ister misin?" Dedi ve sürahiyi uzattı. "Kesinlikle." Minnettarlıkla başımı salladım.

Feliks ve Bogdan ortalıkta yok, ama Roman yan odada, telefonu kulağına dayamış durumda. Bize sırtı dönük, pencereden dışarı bakıyor ve alçak sesle konuşuyor.

"Nasıl uyudun?" Kira beni dikkatle süzüyor.

"Aslında iyi." Bir kruvasan alıyorum. "Sen?"

“Ölü gibi.” Çayına süt karıştırmak için bir dakika bekliyor, sonra gözleri benimkilere bakıyor. “Umarım dün gece olanlar seni rahatsız etmemiştir. Sana farklı bir deneyim yaşatmak istedim. Bugün buradan ayrıldığımızda...” Omuzlarını silkiyor. “Her şey değişecek.”

“Aynen öyle,” diyorum vurgulu bir şekilde, “bu yüzden bence bir gün daha kalmalıyız. Ne dersin? Kensington’daki hoşuna giden o küçük dükkanı ziyaret edebilir ve Covent Garden Market’e bakabiliriz.” Onun kabul etmesini sabırsızlıkla bekleyerek nefesimi tutuyorum.

Kira’nın yüzü düşer. “Çok isterdim, ama yapamam. Maxim ve benim bu akşam kaçıramayacağımız bir bağış etkinliğimiz var.” Düşüncelere dalar, sonra gözleri büyür. “Ama sen kalabilirsin! Süit istediğin kadar senin, ve eminim adamlardan biri kalıp sana göz kulak olabilir.”

Başımı sallıyorum. “Bu hiç gerek yok. Koruma olmadan da gayet iyi olurum,” diye ısrar ediyorum.

Kira itiraz edecekmiş gibi görünüyor, ama başka bir ses aramızdaki boşluğu dolduruyor.

“Kim korumasız gidiyor?” Roman odaya girer, her zamankinden daha çekici görünür. Koyu kahverengi saçları duştan ıslak kalmıştır, yakasının üstünden hafifçe kıvrılır. Masadaki tepside bir muffin alır ve yanıma oturur.

Tıraş losyonunun kokusunu aldığımda kalbim üç kat daha hızlı atmaya başlıyor.

Dün gecedен anılar akın akın geri geliyor.

Roman’ın bakışları üzerimde dolaşırken yanaklarım kızarıyor.

“Kimse korumasız gitmiyor.” Kira bana keskin bir bakış atıyor ve ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamam bir dakika sürüyor. Roman’a dönerek, “Liza tatilini birkaç gün uzatacak. Onunla kim kalabilir? Feliks?” diyor.

Roman’ın çenesi gerilir. “Sanmıyorum. İtalya’dan gelen bir sevkiyatı denetlemekle meşgul olacak.”

Kira kaşlarını çatır. “Peki... O zaman Bogdan?”

“Mmm, hayır. O, bağış etkinliğinde seninle ve Maxim’le birlikte olacak.” Roman elindeki kekten büyük bir ısırık alır ve Kira’ya boş boş bakar.

“Sorun değil,” diyorum arkadaşşıma. “Gerçekten, ben iyiyim.”

Kira emin değil gibi görünüyor, ama bana zorla bir koruma dayatamaz. Konuyu kapattığımı söylemek üzereyim ki Roman sandalyesini geriye çekiyor, ses küçük odanın duvarlarında yankılanıyor.

"Seni korumasız bırakamam," der açıkça. Sırtımda bir   ke dalgası yükselir. "Kim demiş?"

"Maxim Belov diyor. Senin g venliğinle ben görevlendirildim. Yakında bir Petrovich olacağın için, sen çok değerli bir hedefsin."

Anatoly, Londra'da bir gün daha ge ireceğimi öğrenince çok kızacak, ama ona önceden haber verme niyetim yok. İzin istemektense af dilemeyi tercih ederim. Ama Roman ba ımın belası olacak gibi görünüyor.

Parmaklarım fincanımın kulpunu sıkıca kavradı. Roman'a uyarıcı bir bakış attım, ama o hiç aldıri  etmeden muffinini yemeye devam etti.

Kira içini çeker. " yleyse, Feliks'in programını boşaltabiliriz..."

Roman boğazını temizler. "Ben kalacağım."

Nefesim kesilir. Roman burada benimle kalacak mı... ba  ba a mı? Beynim bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışır.

Kira ba ını yana eğiyor. "Gerçekten mi?"

Hâlâ çoktan cevap veremiyorum.

Roman omzunu silker. "Neden olmasın? Bir iki gün daha ne fark eder ki? Sevkiyatın gelmesine birkaç gün var ve her şeyi buradan koordine edebilirim."

Rahat davranmaya çalışıyorum. "Eminim yapacak daha iyi i lerin vardır. Bir a  günlüğüne otelin spasında vakit geçirmekten memnunum. Otelin güvenliği birinci sınıf, bu yüzden benim için endi elenmene gerek yok. Kimseye rahatsızlık vermek istemem."

"Bu bir rahatsızlık değil." Muffininden yine kocaman bir ısırık alır ve çiğnerken bana bakar.

Kira'ya yalvaran bir bakış attım.

Kira ellerini havaya kaldırıyor. "Annelik taslamak istemem ama bir korumanın olması ne zararı var ki?"

Bu hiç iyi değil, hiç de iyi değil, ama bu konuyu daha fazla tartışmak şüphe uyandırır. Roman'ın "yapacak başka i im yok" tavrına inandiğımdan değil tabii.

Aramızda daha fazlasının olmasını istediği için mi kalıyor? Damarlarımı sıcak bir şey dolduruyor. Bu fikir heyecan verici olsa da, ben buraya tek bir amaç için geldim.

Süitte sadece ikimiz varken, fark edilmeden kaçmak kolay olmayacak. Kurnaz davranmam gerekecek.

"Öyleyse karar verildi." Kira, Roman'dan bana bakarak peçeteyle dudaklarını sildi. "İkiniz de bir iki gün daha kalacaksınız. Hazır olduğunuzda eve dönmek için kullanabilmeniz için uçağı geri göndereceğim."

Roman kollarını kavuşturur, fazlasıyla kendini beğenmiş bir ifadeyle. Sonunda sert bir bakışla gözlerine baktığımda, kaşlarını kaldırır.

"Teşekkür ederim," diyorum parlak bir gülümsemeyle. "Sanırım eğlencenin bitmesine henüz hazır değilim."

Kira gözlerini kısar. "Bunun düğün planlamasından kaçmakla bir ilgisi var mı?"

"Bununla bir ilgisi olabilir," diye mırıldanıyorum.

Kira ayağa kalkar ve kollarını boynuma dolayarak sarılır. "Kendin için bir şeyler yaptığın için mutluyum. Bunu hak ediyorsun, biliyorsun—biraz daha zaman, biraz daha alan."

Yalanların dilimden ne kadar kolay çıktığını görünce içim acıyor. Ama yapmam gerekeni yapıyorum.

"Burada geçireceğim zamanı en iyi şekilde değerlendireceğim," derim ve bunu içtenlikle söylüyorum.

BÖLÜM ON YEDİ

ROMAN

"BENDEN KAÇIYOR MUSUN?"

Liza'nın sırtı gerilir ve elini süitin ön kapı kolundan çeker. Ben fark etmeden kaçmaya çalışıyordu.

Yavaşça arkasını döner, yüzünde hiçbir şey belli etmez. Üzerinde yoga pantolonu, kısa tişört ve sandalet vardır, saçları dağınık bir topuz halindedir. Omzuna bir spor çantası asılıdır.

Kesinlikle benden kaçıyor.

"Hiç de değil." Liza omuzlarını düzeltir. "Daha önce de söylediğim gibi, bugünümü otelin spasında geçireceğim."

Kollarımı kavuşturup yanındaki duvara yaslanıyorum, gözlerinin aşağıya kayıp dövmeli pazılarımı süzdüğünü izlemekten keyif alıyorum. "Nasıl işlediğini unutmuş olabilirsin diye hatırlatayım, ben senin korumam. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Yutkunur ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırır. "Bu otelde güvenlik çok sıkı, bunu sen de söyledin. Kadınlara özel spa alanında bir erkeğin hoş karşılanacağını sanmıyorum."

"Saçmalamayı bırakalım. Dün geceden dolayı benden kaçınıyorsun." Kira bir saat önce Feliks ve Bogdan'la birlikte ayrıldığından beri Liza bana tek kelime etmedi. Odasında saklanıyor. Ama önümüzdeki birkaç gün boyunca ikimiz baş başa kalacaksak, aramızdaki aralarımızı düzeltmeliyiz.

Ellerini beline koydu. "Peki. Saçmalamayı bırakmak mı istiyorsun?" diye meydan okudu. "Başka birinin senin yerine bakmasını ayarlayabilecekken neden burada, benimle baş başa kalıyorsun?"

Ona yalan söyleyemeyecek kadar akıllı, o yüzden denemeye bile gerek görmüyorum.

Bir adım öne atıyorum ve o içgüdüsel olarak duvara yapışana kadar geri çekiliyor.

Her iki kolumu da onun iki yanına dayayarak aramızdaki mesafeyi daraltıyorum. “Çünkü seninle başka kimsenin ilgilenmesini istemiyorum. Ne Feliks, ne Bogdan. Hiç kimse.”

Yüzünde bir anlık bir kırılganlık belirir, sonra ellerini yavaşça kaldırır ve ikisini de göğsüme bastırır. Kalbim avuç içlerine çarpar.

“Yapamayız,” diyor Liza. “Bunu biliyorsun. İkimiz de o anın büyüüne kapıldığımız konusunda hemfikiriz sanırım. Bu olmamalıydı ve bir daha olmamalı.”

Dişlerimi sıkıyorum, bunun bir daha tekrarlanmasının riskini alamayacağımızın acı farkındalığıyla —çok fazla şey söz konusu. Petrovich’lerle olan anlaşmamızı bozarak Maxim’i hayal kırıklığına uğratmak bir seçenek değil, ama bu kadından vazgeçmeye kendimi ikna edemiyorum. Aptal olduğunu bilmekle, bu konuda bir şeyler yapmak iki farklı şey.

“Henüz eve gitmek istememenin gerçek nedeni ne?” diye soruyorum. “Nişanlının gözlerine bakamayacağından mı korkuyorsun?”

Gözlerini kapatıp başını geriye yaslar. “Neden bahsettiğini hiç bilmiyorsun.”

“O zaman söyle bana.” Nefesim yanağına değecek kadar yaklaşıyorum ve parmağımın ucuyla nabzını kontrol ediyorum.

Titriyor ama gözlerini kapatarak beni görmezden gelmeye çalışıyor.

“Eğer her şeyi yanlış anladıysam söyle. Bir daha sana dokunmamı istemiyorsan söyle, bir daha sana dokunmayacağım.”

Ağzını açıp kapatır. Gözlerime bakamayan kız, arkamdan bir yere bakar. “Yanılıyorsun,” der sonunda fısıldayarak. “Bugünden sonra, seve seve eve gidip Anatoly ile düğün planlarımı yapmaya başlayacağım. Dediğim gibi, bu bir hataydı. İkimiz de kendimizi kaptırdık, ama”—boğazını yutar—“bunu geride bırakmalıyız.”

Duvardan ayrılıp ona mesafe veriyorum.

Ona inanmıyorum, bir an bile. Ama bunun önemi yok. Ona inansam da inanmasam da, hiçbir şey değişmeyecek. Hatta, daha fazlasının olmasını engelleyerek ikimize de bir iyilik yaptı. Ona teşekkür etmeliyim, ama o kadar cömert hissetmiyorum.

Bir an geçer. Aramızda ağır bir sessizlik hakimdir.

"Anladım," derim keskin bir ses tonuyla. "Seni aşağıya kadar geçireyim."

Bana temkinli bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Gerek yok."

"Bu kararı sen veremezsin. Hâlâ senin korumamsın. Spa'ya girdiğinde, otel güvenliği devralabilir."

O başını sallar ve ben de önümde yürümesi için işaret ederim. Ama ellerindeki titremeyi ve gözlerinin yere yapışık kalışını gözden kaçırmam.

Günün geri kalanında keyfim hiç yok. İşimi yapmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Sonunda telefonum çalışıyor ve beni kafa yormaktan kurtarıyor. Son bir saati süitin içinde amaçsızca dolaşarak geçirdiğimi fark ediyorum.

"Privet," diye homurdanıyorum, ekranda Pavel'in adının yanıp söndüğünü görünce.

"Demek Londra'da kalıyorsun. Yalnız. Liza'yla." Sesindeki eğlenceyi gizlemeye çalışmıyorum.

Tanrım. Haberler çabuk yayılıyor.

"Onu korumasız bırakamam, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Feliks'in ya da Bogdan'ın programını da kesinlikle yeniden düzenleyemezsin."

Eğer hattın öbür ucuna uzanıp Pavel'i boğabilseydim, yapardım. O benim bratanım olabilir, ama Liza'nın bana yasak olduğunu hatırlatmasını hiç sevmiyorum.

"Bana sataşmak için mi aradın, yoksa gerçekten söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Aslında ikisi de."

"Peki, vaazını kendine sakla. Hiçbir şey olmayacak." Yani, başka bir şey olmayacak. "Neden aradın?"

Hemen ciddileşti. "Yeni bir gelişme var. Görünüşe göre Anatoly, Sofiya'yı okula geri götürdüğü gece onu Beluga'ya götürmüş."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Restorana mı?" "Hayır, balinaya."

"Siktir git."

Beluga, Moskova'da lüks bir restoran ve Anatoly iş toplantıları için buradaki özel yemek salonunu kullanmayı seviyor. Bizi oraya birkaç kez sürüklemişti.

“Hackerlarımız, Anatoly’nin arabasının saatlerce restoranın arkasında park edilmiş halini gösteren CCTV görüntülerini ele geçirebildi. Anladığımız kadarıyla Sofiya tüm bu süre boyunca onunla birlikteydi. Kameralar restorana giren ya da çıkan kimseyi kaydetmemiş, ancak Anatoly’nin arabasının yanında iki zırhlı araç daha park edilmişti. Bunlar sivil araç değildi—zırh plakaları ve karartılmış camları vardı—ve onun korumalarına ait de değillerdi. Yan tarafa park edilmişti.”

Kanepeye oturuyorum, parmaklarım sabırsızlıkla uyluklarımı tıklattıyor. “İş toplantısı için orada olduğunu varsayarsak, neden Sofiya’yı da getirmiş olsun ki? O daha bir genç.”

Pavel duraksadı. “Bütün bunların basit bir açıklaması olabilir. Sofiya on yedi yaşında, neredeyse yasal içki içme yaşında. Daha fazlasını öğrenmeden aceleci kararlar veremeyiz. Adamlarımız Anatoly’yi izliyor. Şu ana kadar olağan dışı bir durum bildirilmedi.”

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir şeyler ters gidiyor gibi geliyor, ama Liza’ya karşı hissettiklerimin bakış açımı etkilemesi de mümkün. Anatoly’nin Liza’ya karşı berbat bir nişanlı olması, onu bir avcı yapmaz.

Konuşmayı, Pavel ile tartışmamız gereken diğer birçok sendika meselesine yönlendiriyorum. Maxim işten bir adım geri çekilince, Pavel sanat eserleri, şarap, para ve hatta sahte araba parçalarına kadar uzanan sahtecilik operasyonlarımızı devraldı.

Sendika meselelerini tartışırken, güneşin Londra üzerinde batmaya başladığını fark edene kadar günün ne kadarının geçtiğini fark etmiyorum. Liza her an spadan dönebilir.

Otel güvenliğinin onu süite kadar eşlik etmesini ayarladım. Bu lanet olası takıntımdan gerçekten kurtulmak istiyorsam, ondan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyor.

BÖLÜM ON SEKİZ

LIZA

Roman uykuya dalana kadar bekliyorum. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Kesin olarak bilmenin bir yolu yok ama televizyonu kapattığından beri odasından hiç ses gelmedi ve üzerinden saatler geçti.

Neredeyse gece yarısı, yani yaklaşık on beş dakika sonra otelin önünde şoförü bekliyor olmam gerekiyor. Duş aldım, saçlarımı kıvırdım, makyajımı yaptım ve Paulina'nın küçük bir hediye olarak gönderdiği elbiseyi giydim. Seksi, sade ve siyah. Aslında elbisenin önemi yok; Paulina'nın daha önce açıkça belirttiği gibi, sahneye çıktığım anda hepsi çıkacak.

Sadece bu düşünce bile kalbimin o kadar yüksek sesle atmasına neden oluyor ki kulaklarımda duyabiliyorum. Sinirlerim titriyor. Onları atmaya çalışıyorum ama inatla yapışıyorlar. Bu, şimdiye kadar yaptığım en çılgın, en cüretkar şey ama nedense bunu yapmama fikri daha da korkutucu geliyor.

Aynada kendime son bir kez bakıyorum, sırtı açık elbisemin kaygan kumaşını son bir kez düzeltiyorum. Anatoly'nin bana yaptığı morluğu, tüm hafta boyunca yaptığım gibi makyajla kapattım, ama hala hassas — bunu neden yaptığımı hatırlatan bir şey. Kaçmam gereken şey.

Tuzluk masasından cep telefonumu alıyorum ve Anatoly'den cevapsız bir arama olduğunu görüyorum. Önemli değil. Şu anda onunla uğraşamam.

Telefonumu kapatıp bir çekmeceye sakladım. Yanımda götürmenin bir anlamı yok. Bulunduğum yerdeki güvenlik önlemleri sayesinde kimsenin telefonumu kullanarak beni bulamayacağından eminim

, yine de riske girmiyorum. Özellikle de Roman bir şekilde kaybolduğumu fark ederse.

Gece yarısı yatağımı boş bulursa nasıl tepki vereceğini düşününce göğsümde bir acı hissediyorum. Onu daha önce uzaklaştırmaya çalışmış olsam da, beni bulmak için şehri alt üst edeceğini biliyorum. Bu, onun benim korumam olduğu için değil, aramızdaki bu şey ne olursa olsun.

Aramızda *olan* şey. Bu sabah son verdim. Başka çarem yoktu.

Küçük bir el çantası alıyorum, sonra oda anahtarımı, banka bilgilerimin yazılı olduğu bir kağıdı ve yüz sterlinlik bir banknotu içine atıyorum — kredi kartları izlenebilir.

Odamdan sessizce çıkıp karanlık koridordan ilerlerken, elimde bir çift yüksek topuklu ayakkabı sallanıyor.

Paulina'nın şoförü otelin önünde beni bekliyor. Sanctuary'ye kadar yol kısa ve ben tüm yol boyunca endişemi bastırmaya ve önümde beni nelerin beklediğini düşünmemeye çalışıyorum.

Şoför kulübün arkasına yanaşıyor ve bu, her şeyi bir anda gerçek hissettiriyor. Dün gece sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Kulübün önüne bırakıldığımızda, önümde ne olduğunu hiç bilmiyordum. Ama bu gece her şey değişiyor.

Şoför benim için arka kapıyı açıyor ve beni kulübün arka girişinden içeri götürüyor. İçeride Paulina bekliyor, dün geceki gibi tamamen siyah giyinmiş, ancak bu geceki elbisesi daha göz alıcı. Parlak, dar ve omuzları açık.

Maske takmadığı için yüzünü ilk kez görebiliyorum. Yüksek elmacık kemikleri ve delici mavi gözleriyle zarif bir güzelliğe sahip; bana sıcak bir gülümseme gösterdiğinde gözlerinin kenarlarında ince çizgiler belirliyor.

Paulina beni bir salon gibi görünen bir yere götürüyor. Oda, lüks kadife koltuklarla donatılmış. Küçük bir bar ve mekana sıcak bir ışık saçan rahat bir şömine var.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sorarak sessizliği bozuyor.

"Lütfen." Koltuklardan birine oturuyorum. "Çok sert olmasın." Gerginliğimi biraz azaltacak bir şeye ihtiyacım var, ama çok sert bir şey kaygımı daha da artıracaktır.

Bir şişe şampanya açıp bana bir kadeh dolduruyor. “Gergin olman normal. Herkes gergin olur. Ama şunu bilmeni isterim ki, seninle ilgili dedikodular tavan yaptı. Bu gece yıldız sensin, canım. Avrupa’nın en zengin adamları seninle birlikte olma şansı için birbirleriyle rekabet edecekler.”

Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor, emin değilim, ama sanırım bana neden burada olduğumu hatırlatıyor: para için.

İçkimin büyük bir yudumunu içtikten sonra soruyorum: “Ne kadar para kazanacağım?”

“Açık artırmaya başlayacağız...” Tepkimi ölçmeye çalışır gibi bir an durdu. “Ne kadar paraya ihtiyacın var?”

Yutkunuyorum. “Yüz bin dolar.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Garanti veremem, ama açık artırmaya normalden biraz daha yüksek bir rakamla başlayacağız. Yüzde otuz komisyon alıyoruz, ama yine de kâr edeceğine dair içimde iyi bir his var.”

Önüme evrakları koydu: bir sözleşme, gizlilik anlaşması ve banka bilgilerimi yazacağım bir form. Kişinin bekaretini satarken bile bürokrasi olması beni neredeyse güldürdü.

“Kesin sınırların var mı?” diye sorar Paulina dikkatlice. “Yapmak istemediğin şeyler.”

Bu soru başımı döndürüyor. Sınırlarımla ne olduğunu nereden bileyim ki?

Aklım dün geceye geri dönüyor. Sahneler tam olarak acemi seviyesinde değildi ve bazı eylemlerin beni şok ettiğini itiraf etmeliyim, ama her şeyden çok meraklandım. Yine de, izlemek bir şey, katılmak ise tamamen başka bir şey.

Dün geceki o kadınların yerinde kendimi hayal ediyorum, ama isimsiz, yüz­süz erkekler yerine Roman’ın muhteşem profil kafamda canlanıyor—bana tüm o yasak şeyleri yapan o. Bacaklarımla arasını yalıyor, beni aşağı itiyor, beni sikiyor, göğüslerimi kırbaçlıyor, bir oyuncakla kendime girip çıkmamı izliyor... Vay canına. Zihnim çok uzaklara dalmış. Ama Roman dışında başka birini hayal ettiğimde, heyecanım buharlaşıp yok oluyor. Kahretsin, onu düşüncelerimden kovup önümdeki önümdeki göreve odaklanmalıyım. Çünkü bu bir iş. Bir amaca ulaşmak için bir araç.

"Bana zarar vermelerini istemiyorum," diyorum. "Ve sadece bir erkek; paylaşılmayacağım." O başını sallıyor ve ben başka ne diyebilirim diye düşünüyorum. "Oyuncaklar, kırbaçlar ya da bunun gibi şeyler yok. Bağlama yok ve prezervatif kullanmaları gerekiyor." Bir ara veriyorum. "Sıkıcı ve deneyimsiz gibi geldiğimi biliyorum ama... Eh, öyleyim."

"Ve mesele de bu." Paulina başını sallıyor. "Bu adamlar bir cadaloz istemiyor. Dün gece gördüğün türden kadınlar istemiyorlar. Senin masumiyetin için yüksek para ödüyorlar. Sana bir şeyler öğretmek, kontrolü elinde tutmak için." Dudaklarını büzüyor. "İçine giren ilk erkek olmak için."

Titrek bir el ile önümdeki masadaki şampanya kadehime uzanıyorum. "O anda sınırlarımı bileceğim. Onlar da bunlara saygı gösterecek mi?"

"Eğer bir sorun çıkarsa, güvenlik hemen ilgilenecektir."

Omuzlarım biraz gevşer. En azından bu içimi rahatlatır.

"Başka sorunuz var mı?" diye nazikçe sorar.

Nefesim kesilir. "Muhtemelen vardır, ama şu anda aklıma bir şey gelmiyor."

Elimi sıkıyor. "Tüm gece seninle birlikte olacağım. Seçebileceğin iç çamaşırlarını görmek ister misin?"

Nefesimi düzeltmeye çalışıyorum.

Paulina beni odanın arkasındaki bir dolaba götürür. Dolabı açar ve çeşitli renk ve tarzlarda zarif iç çamaşırları gösterir. "Acele etme," der ve bana yer açmak için geri çekilir.

Gözlerim seçenekleri tarıyor. Siyah dantel süslemeli cesur bir kırmızı set, şeffaf panelli baştan çıkarıcı bir siyah takım ve fırfırlı eğlenceli bir pembe parça var. Ama bakışlarım, gizlediğinden çok daha fazlasını ortaya çıkaran beyaz dantel sütyen ve külot setine takılıyor.

Paulina ilgimi fark ediyor. "Beyaz, bakire gibi," diyor göz kırparak.

Elimi uzatıp narin kumaşa dokunuyorum. Sütyenin dantel işçiliği çok ince, dantel kenarlı mini külotla eşleştirilmiş. Şeffaf jartiyerler, uyluklarımın arkasına kadar uzanan küçük mücevherlerle süslenmiş şeffaf çoraplara tutturulmuş. Cesur ama bir şekilde doğru geliyor.

"Bu olsun." Onu havaya kaldırıyorum.

"Mükemmel seçim. Hadi, üstünü değiştir ve sonra çık da bana göster."

Kıyafeti alıp küçük bir soyunma odasına giriyorum. Beyaz dantelli iç çamaşırını giyerken hem heyecan hem de gerginlik hissediyorum. Kumaş cildime serin bir his veriyor ve hareket ettikçe çoraplardaki mücevherler ışığı yansıtıyor.

Derin bir nefes alıp soyunma odasından çıkıyorum.

Paulina beni görünce gözleri parlıyor. "Şu haline bak." Beni döndürüyor, böylece aynada kendime bakabiliyorum. "Muhteşemsin. Sadece bir geceliğine de olsa, tapılmayı hak ediyorsun."

Gözlerimi yukarıya kaldırıp aynadaki yansımamı içime çekiyorum. Kendimi hiç özel biri olarak görmemiştim ama sırtıma dökülen saçlarım, cesur ve kırmızı dudaklarım ve her şeyi daha güzel gösteren yüksek topuklu ayakkabılarımla özel biri olduğumu inkar edemem.

Belki de tapınılacak bir şey.

BÖLÜM

ON DOKUZ

ROMAN

Otel müdüründen bir telefon aldığım anda bir şeyler döndüğünü anladım. Müdür, Liza adına spa'ya birkaç paket teslim edildiğini ve paketlerin üzerinde "*Bu gece için*" yazan bir not olduğunu söyledi.

Onun, bana hiç bahsetmediği, olaylarla dolu bir geceye hazırlandığını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu.

Gece yarısına az kalmışken Liza'nın sessizce dışarı çıktığını duyuyorum. Ne kadar sessiz olduğuna hayran kalıyorum. Süitin ön kapısının açılıp kapanması neredeyse hiç ses çıkarmıyor; kapı arkasından kapanırken sadece hafif bir tık sesi duyabiliyorum.

Ayağa kalkıp, aşağıdaki girişi net bir şekilde görebildiğim pencereden dışarı bakıyorum. İki dakika geçmeden ortaya çıkıyor, silueti hiç şüphesiz onun. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor ve bekleyen limuzine binerken paltosu rüzgârda dalgalanıyor.

Gerginlik derimin altında kıvrılıyor. Seyahatini uzatmak istemesinin sebebi bu mu? Biriyle buluşacağı için mi? Belki dün gece tanıştığı bir erkek ya da kadın?

Belki de Paulina.

Kahretsin. Onu Anatoly ile düşünmek bile zor geliyor ama başka biri olduğu düşüncesi beni o kadar sinirlendiriyor ki, çekmecemden bir paket sigara alıp yakıyorum, otelin sigara içme yasağı umurumda değil. Ciğerlerim yanana ve nikotin damarlarımda yayılıp, hızlanan sinirlerimi sakinleştirene kadar içiyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açıp, cep telefonunu atabileceğini tahmin ederek daha önce ayakkabılarına, çantasına ve paltosuna gizlice yerleştirdiğim takip cihazlarını kontrol ediyorum. Sezgilerim doğru çıkmış.

Ekranda yanıp sönen bir nokta belirliyor, Soho'ya doğru ilerliyor.

Sigarayı söndürüp pencere pervazına parmaklarımı vurarak, göğsümü tıkayan karmaşık duyguları anlamaya çalışıyorum. Ne bulursam bulayım kendimi buna hazırlamam gerekiyor.

Liza başka bir erkekle ya da kadınla. Belki de ikisiyle birden.

Gecenin bu saatinde trafik az olduğu için, arabasının varış noktasına ulaşması uzun sürmedi. Nereye gittiğini fark edince gülmeme engel olamadım: Sanctuary'ye geri dönmüştü.

Görünüşe göre dün geceki gösteriden doymamış. Peki, eğer istediği bir gösteri ise, istediği gösteriyi alacaktır.

"Üzgünüm efendim, ama konuk listesinde adınız yok." Keskin gözlü, sıkı bir topuzlu, elinde bir klipsli tahta tutan heykel gibi bir kadın, önündeki kağıdı tekrar gözden geçiriyor. "Bu gece özel bir etkinlik var."

Özel bir etkinlik mi? Bu da ne demek oluyor?

"Dün gece buraya konuk olarak gelmişim. Paulina beni şahsen davet etmişti." Bir an durup ekledim, "Ya da sahibi Aiden Donnelley'i arayabilirim. O benim arkadaşım. Eminim kimliğimi doğrulamaktan memnuniyet duyacaktır."

Kaşlarını çatıp arkasındaki devasa kapı görevlilerinden birine danışıyor. Biraz araştırma yaptıktan sonra, Sanctuary'nin İrlandalı mafya, Donnelley kardeşler tarafından işletildiğini öğrendim. Gerekirse, onlara bir telefon etmek girişimi garantileyecektir.

Ancak, Bayan Sıkı Topuz eliyle geçmemi işaret edince bu gereksiz kalır. Güvenlik tarafından üstüm arandıktan sonra, siyah tütülü üstsüz balerinlerden biri tarafından ana salona eşlik edirim. Bana ateşli ve yoğun bakışlar atar, ama benim tek ilgilendiğim şey Liza'yı bulmaktır.

"Size bir içki getireyim mi, efendim?" diye soruyor balerin, ben de kalabalığı tarayarak Liza'yı arıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Paulina'yı görmem gerekiyor." Bir his var içimde, birlikte olmasalar bile Paulina en azından Liza'yı nerede bulabileceğimi bilir.

Balerin kaşlarını çattı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, yakında sahneye çıkacak ve gösteri bitene kadar müsait olmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Ne bittikten sonra?"

Bana "ne komiksin" der gibi bir gülümseme atıyor. "Tabii ki *tören* bittikten sonra. İyi şanslar. Anlaşılan o ki, o muhteşem bir kadın." Bana göz kırpmıyor ve uzaklaşıyor.

Duruşma mı? İyi şanslar mı?

Bu gecede beni tedirgin eden bir farklılık var.

O anda etrafa iyice bakıyorum. Burada olmayan sadece Liza değil, odada neredeyse hiç kadın yok. Hepsi erkek, çoğu şık smokinler giymiş ve sadece çok zenginlerin yaydığı o eşsiz havalı tavır ve özgüvene sahip.

Liza burada ne arıyor?

Oda, beklentiyle dolu bir heyecanla doluyor. Işıklar sönüp kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktüğünde, içime bir belirsizlik çöküyor. Bordo kadife perdeler açılıyor ve mekanın ön tarafında kurulan sahne ortaya çıkıyor.

Paulina, kalabalığa hitap etmek için podyuma çıkıyor. "Beyler," diyor alıştırmış bir gülümsemeye, "en iyisini sona sakladığımız konusunda şüphesiz hemfikir olacaksınız. Böyle enfes bir hazineye, özellikle de Rusya'dan gelen bir hazineye her gün teklif verebilme şansımız olmuyor."

Kanım donuyor, inanamama hissi korkuyla karışıyor.

Teklif. Mükemmel bir hazine. Rusya.

"Sizi temin ederim ki bu hazine, soylu bir aileden geliyor. O iyi bir kız, ama bu gece burada bulunan doğru erkek için, ilk kez kötü olmak istiyor. Ve siz şanslı erkeklerden biri, onu yoldan çıkarmak gibi bir zevke nail olacak."

Derimin altında bir kaşıntı başlıyor ve bu odadaki her erkeği yok etmek istiyorum.

Seyirciler arasında içten kahkahalar ve onaylayan mırıldanmalar yayılır, aralarına da birkaç alkış karışır. Buradaki erkekler açtır — seyirciler arasında yırtıcı bir gerginliğin dalgalandığını hissedebiliyorum.

“Bu güzel mücevherle tanışmaya hazır mısınız, beyler?” diye soruyor Paulina.

Yanımdaki adam, onun masumiyetini tatmak istediğine dair bir şeyler bağılıyor ve ben ona o kadar zehirli bir bakış atıyorum ki, ayağa kalkıp odanın diğer ucuna geçiyor.

“Nasıl işlediğini hepiniz biliyorsunuz, o yüzden çekinmeyin. Bu tatlı şeftali çabucak gidecek... ve oldukça yüksek bir fiyata. Bekaretinin açık artırması elli bin ABD dolarından başlıyor. Nadir güzelliğimizi görelim.”

Odanın her yerinde bağıırışlar ve alay sesleri patlarken, tavandan bir platform iniyor. Açık artırmaya çıkarılan kadın tam olarak görünür hale geldiğinde, ciğerlerim zar zor nefes alabiliyor.

Zehir damarlarımda yayılıyor. Bu gece cinayet işlemeyen atlatabilirim bu bir mucize olacak, çünkü hepsi Liza'ya sanki onunla bir şansları varmış gibi bakıyorlar.

Ama yok.

Kimse benden daha yüksek bir teklif vermeden önce kan dökülecek.

BÖLÜM YİRMİ

LIZA

PAULINA bana bunun en zor kısım olacağını söylemişti ve haklıydı. Platform sahneye inerken ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissederken, midem bulanıyor. Tek tesellim, üzerime düşen parlak spot ışığı yüzünden seyircileri görememem. Yine de onları görmesem de varlıklarını hissediyorum — sinsi sinsi bakıyorlar, yargılıyorlar, değerlendiriyorlar.

Platform yere değdiği anda, Paulina öne çıkıyor ve elimi tutuyor.

“Bayanlar ve baylar, karşınızda çiçeğimiz. Bir bahar çiçeği, olgun ve doğru erkeği bekliyor... doğru fiyata,” diye ekliyor yaramaz bir tonla.

Midemde ekşi bir his yayılıyor, ama o göz teması kuruyor. Sözleri bir şey söylüyor, ama gözleri şunu söylüyor: *Orada olanlara odaklanma. Bana bak.* Bunun için minnettarım.

Beni sahnenin karşısına, platformun sağ tarafına götürür ve izleyicilere beni, sunucunun yeni modeli görkemli bir şekilde tanıttığı eski araba reklamlarını anımsatan bir hareketle takdim eder. Bu senaryoda araba benim ve seyirciler bunu yutuyor.

Müzayedecinin kürsüye geçtiğini ancak yarı farkındayım. “Beyler, daha önce de belirtildiği gibi, önünüzdeki bu güzel kadının bekaretini alma şansı için açık artırma 50 bin dolardan başlıyor. Lütfen teklifinizi onaylamak için elinizi kaldırın. Açık artırma şimdi başlıyor. 50 bin var mı? Mükemmel. Odadaki neredeyse herkes. Harika. Elli beş. 55 bin dolar var mı? Evet, var. Ne coşku ama.”

Tanrım, bu çok aşağılayıcı. Gerçi, bundan sonra olacaklar kadar aşağılayıcı değil.

"Elbiseni çıkar. Bahis yaptığımız kıcı görmeyi hak ediyoruz," diye bağıyor kalabalıktan biri, midemi bulandıran bir kahkaha dalgası yaratıyor.

Paulina beni bununla ilgili uyarmıştı. Beni soyunurken görmek isteyeceklerini ve ne kadarını göstereceğime benim karar vermem gerektiğini söylemişti.

Oda kolonya ve viski kokusuyla doluydu, bu da mide bulantımı daha da şiddetlendiriyordu, ama... Bir kez başladım mı, sonuna kadar gitmeliyim.

Paulina'ya başımı hafifçe sallayarak, elbisemi çıkarmama yardım edebileceğini işaret ediyorum.

Arkamda duruyor. Fermuarın üst kısmındaki kancayı açarken elleri tenimde sıcak bir his bırakıyor. "Harika gidiyorsun," diye fısıldıyor ve bana hafifçe sarılıyor, sonra kumaşı yavaşça sıyrarak vücudumu saran yumuşak dantel iç çamaşırımı ortaya çıkarıyor.

Elbise yere düşüyor ve ben isteksizlikle kararlılığın karışımı bir duygu içinde ondan çıkıyorum.

Kalabalık alkış tutuyor, iç çamaşırımın neredeyse görünmez danteli ortaya çıkarken gözleri beni yutuyor, iç çamaşırım vücut hatlarıma yapışıyor ve vücudumun her çizgisini vurguluyor.

Yerimde donakalmış olmalıyım ki Paulina nazikçe koluma dokunarak beni dengeliyor.

Onun cesaretlendirmesi, yeni bulduğum cesaretle çenemi kaldırmama yardımcı oluyor.

Beni sahnenin diğer tarafına götürüyor, orada gerginliğime rağmen küçük bir dönüş yapıyorum ve bir oda dolusu yabancıya vücudumu sergiliyorum. Daha fazla ıslık ve alay sesleri geliyor ama onları duymazdan geliyorum. Bu aşağılayıcı olabilir ama Anatoly ile bir ömür geçirmek çok daha kötü.

"Göğüslerini göster bize. Emdiğimde meme uçlarının alacağı rengi görmek istiyorum," diye bir ses kalabalıktan geliyor.

Bu kaba isteklerden nefret ederek kaskatı kesiliyorum. Beni sadece alınıp satılacak bir nesne olarak görmelerinden nefret ediyorum, ama ne bekleyebilirdim ki?

Paulina'nın eli sırtımda geziniyor ve sütyenimin kopçasına geliyor. Şüpheyle kaşlarını kaldırıyor. "En yüksek parayı kazanmanı istiyorum," diye fısıldıyor.

Şimdi ne kadar ileri gitmeye hazır olduğuma karar verme zamanı.

Kalbim gırtlığımda atarken hafifçe başımı sallıyorum ve o sütyenimin kopçasını açıyor, beyaz dantelin omuzlarımdan yavaşça kaymasına izin veriyor. Uzun bir an boyunca kumaşı göğüslerime bastırıyorum, bırakmakta zorlanıyorum. Cesaretimi toplayıp sütyeni düşürürüm ve kendimi tamamen ortaya çıkarırım. Kalabalık onaylayarak bağırırken kendimi açıkta ve savunmasız hissederim. Tamamen kendimi aşmış olmama rağmen, onlara istediklerini vermem gerektiğini biliyorum: küçük bir gösteri.

Utanç cildimi kaplıyor, ama onu içime gömüyorum.

Derin bir nefes alıp, baştan çıkarıcı bir şekilde hafifçe döndüm ve ellerimi çıplak karnımın üzerinde gezdirdim. Soğuk havada meme uçlarım sertleşirken, bağırışlar ve müstehcen sözler daha da şiddetlendi. Kalabalığın heyecanı, teklifleri daha da yükseltti ve rakamlar en çılgın hayallerimin ötesine ulaştı.

Altmış bin dolar. Yetmiş bin

dolar. Hatta daha da fazla.

İki adam rekabet ediyor ve fiyatı 100 bin doların üzerine çıkarıyor.

Bu fiyata benden ne bekleyecekler? Karnımda bir çapa gibi ağır bir his var. En yüksek teklifi veren kişi sınırlarıma saygı gösterecek mi?

Bunun üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan, Paulina beni sahnenin önüne götürüyor. "Arkanı dön ve ayak parmaklarına dokun," diye fısıldıyor. "Bu kadar geldin; sonuna kadar gitsen iyi olur."

Haklı olduğunu biliyorum, ama yine de çok aşağılayıcı. Yüzüm kızarıyor, seyirciden arkanı dönüp sırtımı kamburlaştırarak yavaşça eğilip yere dokunuyorum. Sadece dantel iç çamaşırı ve stiletto giymiş halde bu pozda kalırken, kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim.

Kalabalık tepki veriyor ve bahisler 150 bin doların üzerine çıkıyor. İçimde küçük bir heyecan kıvılcımı çakıyor. Bu boşuna değildi. Umduğumdan fazlasını kazandım bile.

"Hepsini çıkar. Hadi, bize amını göster. Bütün gece bekleyemeyiz... tabii seni satın almazsak." Seyircilerden bir ses. Ses tonunu sevmiyorum — agresif ve açgözlü, sanki ona bir borcum varmış gibi. Sanki ben zaten ona aitmişim gibi.

Müzayedeci, karar vermem için bana zaman tanımak amacıyla açık artırmayı durdurur. Bu işi bir an önce bitirip en fazla parayı kazanmak ile, kalan son damla öz saygıma tutunmak arasında kalmış, farlara bakmış bir geyik gibi donakalırim.

Bu sefer, Paulina onay için bana baktığında, başımı sallıyorum. Seyircilerin önünde soyunmam için bana baskı yapamazlar.

Ama kalabalık umursamıyor. Artık tek bir ses değil; şimdi, her şeyi çıkarmamı, onlara amımı göstermemi talep eden bir koro. Kendime dokunmamı ve onlara küçük bir gösteri yapmamı.

Kalabalık daha da çılgınlaşıyor, daha da tehditkar hale geliyor. İçgüdüsel olarak, paniğim artarken kollarımı belime doluyorum. Paulina bile kalabalığın coşkusundan tedirgin görünüyor.

Kendimi tamamen çaresiz hissederek, müzayedeyi atlatmaktan başka yapacak bir şey olmadığını ve beni kazanan kişinin birazcık da olsa ahlak sahibi olmasını ummaktan başka çarem olmadığını anlıyorum. Çünkü bu iş beni aşıyor.

BÖLÜM YİRMİ BİR

ROMAN

Onu sahnede gördüğüm anda, soğuk ve keskin bir buz kıracağı göğsüme saplanıyor. Kanım, izleyen herkesi öldürme dürtüsüyle kaynıyor, ama aynı zamanda Liza'ya da çok kızgınım.

Paraya o kadar mı ihtiyacı var ki, kendini açık pazarda herhangi bir erkeğin teklif verebileceği bir mal gibi satmaya razı oluyor? Çok zengin bir adamla nişanlı ve bu ona biraz heyecan vermiyorsa, bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Ama zamanla cevaplarımı alacağım. Şu anda uğraşmam gereken daha acil meselelerim var. Mesela her erkeğin açgözlü bakışlarının onun vücudunda dolaşması gibi. Onların şehveti öfkemi körüklüyor.

Liza giyinikken bir tanrıça gibi görünüyor, ama üzerinde sadece birkaç parça dantelden başka bir şey yokken, o mükemmellik abidesi—pürüzsüz altın rengi teni, geniş kalçaları, dolgun poposu ve kıvrımlarını saran narin beyaz dantelin arasından zar zor görünen gül rengi meme uçlu dik göğüsleri.

Damarlarımda çılgınca bir sahip olma hissi dolaşıyor. Bana ait olmayabilir, ama bu mudakilere de ait değil ve müzayede bitmeden bu odadaki her erkeğin onun kendilerine ait olmadığını anlamasını sağlayacağım.

Her kaba alay ve ıslıkta yüzünü kaplayan o savunmasız ifadeye dayanamıyorum. O sahneye çıkmak için büyük cesaret gerekmişti, ama o cesaretin izi kalmadı. Orada gördüğüm kadın boğuluyor, başını aşan bir durumun içinde.

Ama müdahale etmeyeceğim, henüz değil. Hatalarının ağırlığını hissetmesi gerekiyor.

Odayı dolaşıyorum, gürültücü kalabalığı gözetliyor ve en sesli olanları not alıyorum — gece bitmeden öldürmem gereken adamları.

Uzun bir liste, en başta da önümdeki pislik var.

"Göğüslerini göster bize," diye bağıyor. "Emdiğimde meme uçlarının alacağı rengi görmek istiyorum."

Liza'nın yanakları kıpkırmızı olurken ve vücudu kaskatı kesilirken kaslarım gerilir. Onu aşağılamaya cüret eden adamın etrafında dolanır ve onu saldırı mesafesinde tutarım.

Sahnede Paulina, Liza'ya bir şey fısıldıyor. Sanırım onu cesaretlendiren bir söz, çünkü Liza hafifçe başını sallayınca, yaşlı kadın sütyenini çıkarıyor.

Siktir. Liza, bu hak etmeyen pislikler için her şeyini ortaya çıkaracak. Tereddüt ediyor — sütyenini yerinde tutuyor, kendini ortaya çıkarmaya hazır değil

—ama bu an kısa sürer. Yavaşça sütyenini öne doğru bırakır ve dik göğüsleri hafifçe zıplayarak serbest kalır.

İçimde bir ateş parlamış. Bir anda bu kadar zıt duyguları hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Bir yandan sikim ağrıyor. Göğüsleri mükemmel—mükemmel boyutta, mükemmel renkte, mükemmel şekilli—tıpkı olacağını bildiğim gibi. Ama diğer yandan, bu odadaki pisliklerle bu manzarayı paylaşmak zorunda kalmak içimde şiddet uyandırıyor. Onlar onunla aynı havayı solumayı hak etmiyorlar, çıplak vücuduna bakmayı ise hiç.

Oda bağırırlar ve ısıklarla çalkalanıyor ve ben kendimi kaybedip belimdeki Sig'e uzanıyorum, ama sonra onu evde bıraktığımı hatırlıyorum; Sanctuary'ye silahla girmeme izin verilmeyeceğini biliyordum.

Sorun değil. Daha önce birçok kez çıplak ellerimle öldürdüm. Ve önümdeki orospu çocuğuyla başlayacağım.

O en gürültücü, en talepkar ve en kaba olanı. Sıkı ütülenmiş takım elbisesi, kötü taramalı saç ve kendini beğenmiş tavırlarıyla sıradan bir finansçı pisliğine benziyor. Kan kaybından ölmesini izlemekten büyük zevk alacağım.

"Hepsini çıkar," diye bağıyor pislik. "Hadi göster bize amını. Bütün gece bekleyemeyiz... tabii seni satın almazsak."

Liza bu noktada korkusunu ve sindirilmişliğini gizleyemiyor, ama kalabalık umursamıyor. Bundan besleniyorlar. Bu, bu hasta pislikleri

. Onun ıstırabını istiyorlar; ağlamasını görmek istiyorlar.

Şu anda bile, kolları ince belini sarmışken ve meme uçları soğuk havada sertleşirken, bu durum sadece açık artırmayı daha da kızıştırıyor. Parasını şimdiden ikiye katladı ve açık artırma özellikle iki erkek arasında hâlâ tüm hızıyla devam ediyor. İkisi de boşuna nefeslerini harcıyor.

"O orospuyu kazanacağım ve kazandığımda, tüm deliklerini acımasızca sikip bitireceğim," diyor Comb-over arkadaşına, ellerini ovuşturarak. "Onunla işim bittiğinde, bakire olmaktan o kadar uzaklaşacak ki, sadece genelev için uygun olacak."

Karanlık ve tehlikeli bir şey damarlarımda dolaşıyor ve artık kendimi tutamıyorum. Şiddeti kapalı kapılar ardında tutmayı planlamıştım, ama bu adam az önce ölüm fermanını imzaladı. Bu işi bitirme zamanı geldi.

Masalardan birinde atılmış boş bir şampanya kadehine uzanıyorum. Kalabalığın gürültüsü, bir sonraki hamledeki sesi bastırıyor. Sapını sıkıca kavrayıp, kadehi masanın kenarına vuruyorum. Kadeh parçalanıyor ve kenarları mükemmel bir şekilde pürüzlü kalıyor.

İçimde hafif bir yanma hissi var, saldırmak için doğru anı beklerken her saniye daha da artıyor.

"Hadi ama, küçük Rus bebek, bacaklarının arasındaki pembeyi görmek istiyorum..."

Cümlesini bitiremez, çünkü bardağı boynuna saplarım. O acı içinde çığlık atarak yere düşerken, içimden bir tatmin duygusu yükselir. Yanına diz çökerim. Fırsatım olsaydı, ölümünü çok daha uzun ve acı verici hale getirirdim, ama halka açık bir yerde olduğumuz için işi basit tutarım.

"İşte hasta bir piç kurusu olduğun için başına gelen bu," diye fısıldıyorum kulağına, cam parçasını çevirirken. Kan, boynundan fıskiye gibi fışkırıyor.

Parçalanmış bedenine son bir kez bakıp ayağa kalkıyorum, kalabalığın şok dalgasını hissediyorum. Oda topluca nefesini tutuyor.

Güzel. Bu, diğerlerine bir uyarı olsun. Donnelley'ler, müşterilerinden birini alenen bıçakladığım için pek de memnun olmayacaklardır, ama eminim onlara bunu telafi etmenin bir yolunu bulabilirim. Belki bir sepet dolusu AK-47

belki. Ama şu anda tek umursadığım şey, Liza'nın bu adamın istismarından kurtulması.

Kalabalığa gözlerini kısarak bakıyor, yüzünde dehşet dolu bir ifade beliriyor. Buradan aşağıyı görebildiği için değil, ama kaosun yayıldığını duyabiliyor, hatta belki de havadaki kanın metalik kokusunu alabiliyor. Yüzü soluyor ve kaçmaya hazır gibi görünüyor.

Kaçabileceği hiçbir yer yok. Saklanabileceği hiçbir yer yok. Nereye giderse gitsin, onu bulacağım.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

LIZA

"Hadi ama, küçük Rus bebek, bacaklarının arasındaki pembeyi görmek istiyorum..."

Cümlelerin geri kalanını tamamlayamadı. Onun ağzından çıkan ses, ancak ıstırap olarak tanımlanabilir. Kısmen hırıltı, kısmen ağlama, ama tamamen acı dolu bir ses, ardından bir şeyin — ya da birinin — yere çarpma sesi.

Bir anda her şey durmuş gibi görünüyor. Müzayedeci sessizliğe bürünüyor, kalabalık da öyle, odada sadece panik dolu fısıltılar yankılanıyor.

Neler olduğunu görmek için seyircilere doğru gözlerimi kısıyorum, ama sadece belirsiz şekiller seçebiliyorum. Odayı kaplayan dehşet hissine rağmen kimse kıpırdamıyor.

Diğer seslerin üstünde bir ses duyuluyor; derin, boğuk ve acı verici derecede tanıdık.

"Yarım milyon dolara o benim," diye sessiz kalabalığın üzerine seslenir. "Bana karşı çıkmak isteyen var mı?"

Seyircilerden tek bir ses bile çıkmıyor.

"Bir, iki... Bu açık artırma bitti." Kanım dondu.

Hayır, kesinlikle hayır. O çılgın paraya bile olsa, bunu yapamam.

Oda şaşkın bir sessizliğe bürünür, adamın sözlerinin yankısı havada ağır bir şekilde asılı kalır. Müzayedeci donakalır, gözleri Paulina'ya yönelir, ondan talimat bekler.

Yüzündeki ifade tam bir zaferdir. "Bir kazananımız var," diye ilan eder. "Yarım milyon dolara."

Kazandığımızı, büyük ikramiyeyi kazandığımızı düşünüyor.

Ne kadar da yanılıyor.

Paulina beni sahneden indirirken heyecandan uçuyor.

"Liza, bu gerçek olamaz," diye çılgılık atıyor. "Bu, şimdiye kadar aldığımız en yüksek teklif."

"Anlamıyorsun." Kalbim göğsümde bir çekiç gibi çarpıyor. "Bu hiç iyi değil. Beni kazanan adamı tanıyorum."

Paulina bana şaşkın bir bakış atıyor, ama Roman'ın kim olduğunu ve neler yapabileceğini hiç bilmiyor.

Kira her zaman Roman'ın kışkırtılmadıkça bir melek olduğunu, kışkırtıldığında ise tam bir psikopat olduğunu söylerdi. Bu gece bunun kanıtıydı. Havada yoğun bir kan kokusu aldım ve ardından tüyler ürpertici bir gurgulama sesi duydum. Bu Roman'ın işiydi.

Paulina derin bir nefes verdi. "Peki... bu kötü bir şey mi?"

Eğer söz konusu kişi nişanlının iş ortağı ve tehlikeli bir gangster ise, evet.

"Evet." Yeni bir endişe dalgası içimi kapladı. "Sözleşmeyi feshetmelisin. O... O tehlikeli."

"Tatlım." Sanki öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi omuzlarımı tuttu. "O adam, her kim ise, seninle geçireceği bir gece için yarım milyon dolar ödüyor. Bu, hayatını değiştirecek bir para. Bununla neler yapabileceğini bir düşün."

Şu anda parayı düşünmüyorum. Roman'ın öfkesiyle yüzleşmeyi düşünüyorum.

Ona yalan söyledim, süitten gizlice kaçtım ve en kötüsü, o benim sırrımı biliyor. Bekaretimi satacak kadar çaresiz olduğumu. Bu bilgiyle ne yapacağını düşününce utançla kaplanıyorum. Bunu bana karşı koz olarak kullanacak mı? Anatoly'ye söylemekle tehdit edecek mi?

Roman'ın beni korumak için hiçbir nedeni yok. Bu sabah ona yalan söyledikten sonra, aramızda hiçbir şey olmadığını, Anatoly ile evlenmeyi dört gözle beklediğimi iddia ettikten sonra...

Başka bir düşünce nefesimi kesiyor. Bekaretimi kendisi mi alacak?

Kulaklarımda kanın uğultusu duyuluyor. Tanrım, bu işin içine çok fazla bulaştım.

Paulina'nın kolunu sıkıca tutarak onu durdurup beni dinlemesini sağlıyorum. "Bunu yapamam."

Ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. "Seçeneğin yok."

Dizlerim titremeye başlıyor ve dengemi korumak için duvara tutunmak zorunda kalıyorum. "Her zaman bir seçeneğim olduğunu söylemiştin."

O içini çekip şakaklarını ovuşturuyor. "Tamam, sakin ol. Onunla konuşup ne olduğunu anlayacağım." Beni üzerinde beş rakamı yazılı kırmızı kapılı bir odaya götürüyor. "Burada bekle. Hemen dönerim."

Derin bir nefes veriyorum. "Teşekkür ederim." Kapıyı kapatmadan önce bana ne anlama geldiğini anlayamadığım son bir bakış atıyor.

Tanrım, ucuz atlattık.

Tereddütle bir adım atarak etrafıma bakıyorum. Oda geniş ve konforlu, kırmızı ve siyah renkleriyle Vegas'taki lüks süitleri andırıyor. Büyük, yumuşak bir yatak odaya hakim, siyah ipek çarşafı yumuşak ışığı yansıtıyor. Yatağın karşısında, odanın uzunluğu boyunca uzanan çerçeveli altın bir ayna, her açıdan manzarayı görmeyi sağlıyor. Yukarı baktığımda, bunun tavanı da kapsadığını fark ediyorum.

Kahretsin. Burası açıkça sadece iyi bir gece uykusu için tasarlanmış bir oda değil.

Bakışlarım dolaşırken, yatağın her köşesine gizlice takılmış kelepçelerin ve bağların gümüş parıltısını yakalıyorum. Aniden, cildime sıcak ve ağır bir gerçeklik çöküyor. Burası bir seks odası. Her şeyin gerçekleştiği oda. Burada olmamın bir nedeni var.

Paulina parayı kaybetmeye niyetli değil. Neden olsun ki? Ev yüzde otuz alıyor ve yarım milyon doların yüzde otuzu önemli bir miktar.

Bir planım ya da net bir kaçış rotam yok, ama buradan bir an önce çıkmam gerektiğine şüphe yok. Hemen.

Kapıyı açıp iki adım attığımda devasa bir kaya ile çarpışıyorum. İki metreden uzun, dövmelerle kaplı, nefes alan, yaşayan bir kaya; adı Roman Vasiliev.

Şaşkınlık nefesimi kesiyor. Çılgılık atıp aptalca onun etrafından dolanmaya çalışıyorum, ama bir kas yumağı belimi sarıp sırtımı

sert göğsüne doğru çekiyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, milaya?" Nefesi tenimde sıcak, sesi karanlık bir gürültü gibi.

"Gidiyorum. Ne kadar para teklif ettiğin umurumda değil. Kabul etmeyeceğim ve kesinlikle seninle hiçbir şey yapmayacağım," diye tıslayarak, onun tutuşuna karşı direniyorum.

"Bu gerçekten çok yazık çünkü Paulina banka bilgilerimi çoktan işleme aldı. Bu da demek oluyor ki..." Beni odanın içine itip kapıyı arkasından kapatıyor. "Bu gece benimsin."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

LIZA

KARNIMDA PANİK HİSSEDİYORUM. “Bununla ne demek istiyorsun? Sana... bekaretimi mi borçluyum?”

Bir adım daha yaklaştı, sıcak nefesi tenime değdi. Yoğun bakışları altında çıplak göğüslerim gerildi. Keşke üzerimi örtecek bir tişört, sütyen ya da herhangi bir şeyim olsaydı.

“Bunun için para ödedim. Benim param da başkalarınınkine kadar değerli değil mi?”

Bunu yapmamı, onunla yatmamı beklediğini ima eden sözleri beni titretir.

“Hayır,” diye nefes nefese söylüyorum. “Bu farklı. Sen benim korumamsın. Nişanlımla iş yapıyorsun!”

“O konuya gelince,” diyor alaycı bir gülümsemeyle. “Anatoly sana yeterince harçlık vermiyor mu? Sanki sadece tasarımcı kıyafetleri ve mücevherler giyiyormuşsun gibi görünüyor, ama görünüşe göre bu da sana yetmiyor.”

Para düşkünü olduğum imasından nefret ederek yüzümü buruşturuyorum. Ama gerçek nedenlerimi keşfetmesindense, eylemlerimin sebebinin bu olduğuna inanması daha iyi.

Gözlerim istem dışı olarak aşağıya, onun suçlayıcı bakışlarından uzaklaşır ve kolunun manşetinde kırmızı bir leke görür. Bu, her şeyi net bir şekilde ortaya çıkarır.

Korku ve heyecanın etkisiyle tüylerim diken diken oldu. “Ne yaptın?” diye fısıldadım.

Roman’ın gözleri karardı. “Ona bir ders verilmesi gerekiyordu. O adamların sana bakmasından, senin hakkında fanteziler kurmasından nefret ediyordum.

Asla onların olmayacakken bir şansları olduğunu düşünmeleri. Bu beni delirtiyordu.”

Yutkunuyorum. “Onu öldürdün mü?”

“Hayatta kalmış olma ihtimali var.” Parmak eklemiyle yanağımı okşadı. “Ama bu bir mucize olurdu.”

Onun kadar ahlaksız olmalıyım ki, tiksinti duymak yerine karnımda hafif bir sıcaklık hissettim. Kendi çarpık yöntemiyle beni korumak için bir adamı öldürdü. Roman’ın zengin olduğunu biliyorum ama benim için müzayedeyi sonlandırmak için yarım milyon dolar harcadı.

“Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirecek misin?” Gözleri beni baştan aşağı tarıyor. “Çünkü senin yarı çıplak halinle burada daha fazla durursam, pantolonuma boşalacağımdan korkuyorum.” Sırıtır. “Bana ilham veren bir şey bu.”

Nabzım hızlanıyor, bacaklarımın arasındaki zonklamaya paralel olarak. Sertçe yutkunup çenemi kaldırıyorum. Roman’la seks yapmak gerçekten en kötü şey mi olurdu? O seksi ve deneyimli. Beni nasıl tatmin edeceğini zaten kanıtladı. Ve onunla yatmak, bunu kimseye anlatmamasını sağlamanın en iyi yolu. Bunu bizim küçük sırrımız olarak saklamasını. Onun da benim kadar kaybedecek çok şeyi var.

“Dediğin gibi.” Hissetmediğim bir özgüven sergilemeye çalışıyorum. “Senin paran da diğerlerinin parası kadar değerlidir.”

Kaşlarını çattı ve ağzı sert bir çizgiye dönüştü. “Tek neden bu mu?”

Omuzlarımı kayıtsızca silktim, her ne kadar kayıtsızlık hissettiklerimden en uzak şey olsa da. “Bir anlaşma yapalım. Benim bekaretimi alacaksın—tam burada, bu gece, diğer alıcılar gibi—ve sabahleyin Moskova’ya döneceğiz ve bundan bir daha asla bahsetmeyeceğiz. Kimse asla bilmemeli,” diye vurguladım.

Keskin bir şekilde tıslar ve ses, elektrik akımı gibi omurgamda titreşir. “Anatoly, düşün gecenizde bakire olmadığınızı anlayacak ve bunun bedelini çok ağır ödeyeceksiniz.”

“Bu benim sorunum olsun. Her halükarda senin adın asla ortaya çıkmayacak,” diye onu temin ediyorum.

“Lanet olsun, Liza.” Sertçe nefes verir, gözleri kararır. “Sen yasak meyvesin ve ben buna karşı koyamıyorum.”

Elini uzatıp boynumun arkasına doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Dudakları benimkilere çarptı ve ağzımı açmamı isterken tüm düşüncelerim buharlaştı. Onu içeri aldım ve dili içeri süzüldü, her sıcak dokunuşunda içimden elektrik akımı geçiyordu.

Vücudum yanıyor. Bir öpücüğün böyle olabileceğini hiç bilmiyordum—yumuşak ama güçlü, talepkar ve tutkulu. Öpücüğü, hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde açlığımı ateşliyor. Dilini benimkiyle dolandırıyor, kocaman elleriyle başımın arkasını kavıyor. Ağzında hafif bir viski ve hataların tadı var. Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum, yer altımda çöküyor, ama umursayamıyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, gözlerinde şehvet parlıyor. "Yatağa uzan."

Bir an için olduğum yerde donup kalıyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyım? "Yat dedim."

Tanrım, sanki ona kimse hayır diyebilirmiş gibi. O böyle sorduğunda olmaz.

"Külotunu çıkar. Gözlerini bağla," diye talimat veriyor.

Ne istediğini anlamam biraz zaman alıyor. "Anlamadım?"

"Oh, sanırım beni duydun." Duvarı, kırbaç ve kelepçe gibi bir sürü diğer sapkın aletin yanında asılı duran deri bir göz bağı atıyor bana. Diğerlerinin ne olduğunu bile tam olarak bilmiyorum.

Yeterince hızlı hareket etmediğimde, o devreye girer, başımın arkasını kaldırıp avuçlayarak göz bağını benim için takar.

Cildimde bir ter damlası belirir. "N-neden göz bağı?" diye sorarım, sesim titriyor.

Boğazının derinliklerinden gelen, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim gürültülü bir ses çıkarır. "Her şeyi hissetmeni istiyorum. Bu leziz vücudu saran her hissi..." Sert parmak uçları meme uçlarımı okşar ve vücudum arzuyla kaskatı kesilir. "Seni parmaklarımla tatmin ettiğimde..." Göğüslerimin arasına bir öpücük konduruyor. "Dilimle." Meme ucumu ağzının derinliklerine çekip yetenekli diliyle ucunu daireler çizerek yalıyor. "Ve hazır olduğunda, milaya..."

bununla.” Elimi tutuyor ve pantolonuyla örtülü, sertleşmiş penisine koyuyor.

Ciğerlerim donuyor. Her dokunuşu sinirlerimde bir ateş fırtınası koparıyor. Hiç böyle bir arzu hissetmemiştim ve bu, bacaklarımın arasına ıslak bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

O kocaman eliyle iki bileğimi de kavradığında, beklentiyle titriyorum. Ona ne olduğunu soracak vaktim yok—zaten o, sadece *hissetmemi* ısrarla istediği için bana söylemezdi zaten.

Bir sonraki anda, bileklerimi sıkıca birbirine bağladı, sonra da başımın üstüne çekti. Birkaç saniye boyunca şoktan kıpırdayamadım, ama sonunda kollarımı indirmeyi denediğimde, yapamadım. Bir şeye sabitlenmişlerdi.

"Roman," diye uyarıyorum, bu kontrol kaybını sevip sevmediğimden emin olamadan.

"Sorun yok. Ben yanıdayım." Eli yanağımı okşadıktan sonra, dilinin sıcak ve ıslak dokunuşunu hissettim; dil, bir göğsümden diğerine kayarak sertleşmiş meme ucumu daireler çizerek yaladı.

Yüksek sesle inliyorum. Elimde değil. Vücudum bir Noel ağacı gibi parlıyor, her nefesine, her dokunuşuna, hatta parmak uçlarının en ufak bir dokunuşuna bile tepki veriyor.

Seks benim için her zaman katlanılması gereken bir şeydi, asla zevk almamla ilgili değildi. Ama Roman'ın yaptığı her şey beni iyi hissettirmek için ve bu, hayal edebileceğimden çok daha iyi.

"Kıpırdama." Parmaklarını külotumun kenarına takıp bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Utanç dalgası tenimi kaplıyor ve bacaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Roman eğlenmiş bir nefes veriyor. “Sanmıyorum, tatlım. Bu gece amın benim, unuttun mu? Satın aldığım hazineyi iyice incelemek istiyorum.”

Aman Tanrım, o beni *oradan* görmek istiyor.

“Yapamam,” diye çığlık atıyorum.

Bu çok fazla. Zaten kendimi bu kadar açıkta hissederken ona daha fazlasını nasıl gösterebilirim ki?

Ama bana seçenek bırakmıyor. Elleri dizlerimin üzerine konuyor ve nazik ama kararlı bir şekilde bacaklarımı ayırıyor.

Donup kalıyorum, mutsuzluğumu homurdanarak dile getiriyorum.

"Hayır, milaya."

Onu tekmelemeyi düşünüyorum, ama soğuk hava amımı okşadığında, keskin bir nefes alıyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyor ve parmağını vajinamın ortasından geçiriyor. Vücudum neredeyse yataktan kalkacak gibi oluyor, dokunuşu bende bir heyecan dalgası uyandırıyor.

Dizlerimin arkasından tutuyor ve bacaklarımı karnıma değene kadar büküyor. Böyle açık ve savunmasız kalmanın benim için bir işkence olacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine içimi bir şehvet dalgası kaplıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Şu haline bak. El değmemiş, lekesiz. Tatlı pembe dudaklar ve o zambak beyazı uyluklar. Beni ne kadar tahrik ettiğinin farkında mısın?" Pürüzlü elini uyluklarımın içinden aşağı doğru gezdiriyor ve nefesini kontrol etmeye çalıştığını duyabiliyorum.

Parmağını tekrar ıslak merkezimden geçirdiğinde, onun dokunuşuyla sarhoş olmuş bir şekilde inleyip dudağımı ısıırıyorum.

"Tanrım, sana yapmak için can attığım o müstehcen şeyler. Sırf bunun için bir adamı öldürmeye bile değerdi. Şimdi, kıpırdama." Bacaklarımın iyice açılması için dizlerimi kelepçelerle bağlamaya odaklanıyor.

Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bir kez daha, birkaç santimden fazla hareket edemediğimi fark ediyorum. Sesli bir şekilde yutkunuyorum. "Bana ne yapacaksın?"

Derin ve baştan çıkarıcı sesi bir oktav düşer. "Ne istersem onu, milaya." Parmak uçları, açıkta kalan amımın üzerine yerleşene kadar uyluklarımın içini aşağı doğru kayar. "Siktir," diye düşük, derin bir sesle homurdanır.

Parmakları amıma dalıyor ve beni zevkten titretmeye başlıyor. Bunların hepsi benim için yeni ve vücudum sanki yanıyormuş gibi tepki veriyor.

"Çok ıslaksın. Bu sadece benim için mi, yoksa herhangi bir erkek için de bu kadar ıslanır mıydın?"

"Sadece senin için," diye mırıldanıyorum.

Memnuniyetini belirten bir ses çıkarır. "Çok duyarlısın, dokunuşuma çok hazırsın. Senin ilkin olacağımı bilmek beni çok tahrik ediyor."

Yatak çöküyor, nabzım hızlanıyor, tenim yanıyor. Ne yapacak?

Elleri uyluklarımı sıkıca kavrar ve bacaklarımın arasından derin bir nefes alır.

"Roman, hayır." Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama bağlar yüzünden yapamıyorum.

"Şu haline bak, bebeğim. Bu amcık arzuyla sıırılsıklam olmuş."

Nefesim kesilir ve yemin ederim gözlerim geriye yuvarlanır. İçimdeki bu arzu çok güçlü ve tamamen yenidir. Çok fazla ama aynı zamanda çok da lezzetli.

"Sana tam da ihtiyacın olan şeyi vereceğim." Yarıma bir öpücük konduruyor ve beni hareket edemeyeceğimden emin olmak için kalçama güçlü, nasırlı eliyle bastırıyor.

Hassas tenimin üzerine gelen sıcak bir nefes beni titretir. Bu his o kadar saf ve yabancı ki, görmemem onu daha da yoğunlaştırıyor. Dilini en çok ihtiyacım olan yere ulaştırdığında neredeyse yataktan fırlayacağım.

Vay canına. Dilini klitorisimin etrafında daireler çizerek emiyor, sonra bir parmağını içime sokuyor. Dilini girişimden klitorisime doğru her yavaş, nazik hareketinde kaslarım kasılıyor.

Bu... gerçek dışı. Ve benim için tamamen yeni.

Birinin dili ve parmağının birlikte çalışmasının bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor.

Cevap vermeme gerek yok. İkimiz de bunu çok sevdiğimi biliyoruz.

Durmuyor. Beni tekrar tekrar yalıyor. Zevkten dudaklarım aralanıyor, nefesim kesik kesik geliyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, bağları çekerek. Beynimin mantıklı tarafı artık çalışmıyor; ihtiyaç kontrolü ele geçirmiş. O benim hissetmemi istiyor, dahası, vücudumu ne kadar kontrol altında tuttuğunu tam olarak hissetmemi istiyor.

Çok yaklaştım, çok yaklaştım ve o bunu biliyor. Ama dün gece yaptığı gibi beni doruğa ulaştırmak yerine, geri çekiliyor.

Protestomu nefes nefese dile getiriyorum. "Roman."

"Henüz boşalma, güzel kız." Sesi boğuk. "Bu gecenin hiçbir anını aceleye getirmeyeceğim."

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

ROMAN

APTAL KIZ dinlemiyor. Az önce buraya girdiğimde, onu gerçekten sikmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece ona biraz akıl vermek istedim—açıkça eksik olduğu akıl. Ama bir kez daha, üstünlüğü ele geçirmeyi başardı.

Küçük sırrını ifşa etmemem umuduyla bana vücudunu sunuyor. Bekaretini açık artırmaya çıkarıyor.

Anatoly'nin fark etmeyeceğini düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir. O, kızlığını nadir bir mücevher gibi değer veriyor. Daha iyi bir adam arkasını dönüp uzaklaştırdı, ama ben öyle bir adam değilim. Onu bir kez tattıktan ve daha fazlasını arzuladıktan sonra olmaz.

Ceketimi çıkarıp, çılgınca bir enerjiyle gömleğimin düğmelerini açıyorum ve onu yere düşürüyorum. Gömleksiz halimi göremez, ama aramızda ne kadar az giysi olursa o kadar iyi.

Odadaki mumlar vücudunu ışığa boğuyor, her nefes alışında göğüslerinin üzerinde titriyor. Onu ağızma almak, parıldayan teninin her santimini dilim, dişlerim ve dudaklarımla okşamak için can atıyorum.

"Roman, bu... Daha fazlasına ihtiyacım var."

Amını açıp dilimle içine dalıyorum, gidebildiğim kadar derine itiyorum. Yumuşak inlemeleri havayı dolduruyor ve sıvı sıcaklığı ağızımı doldururken kıvranırları yoğunlaşıyor.

"Sana ne kadar aç olduğumu biliyor musun? Hiçbir kadın beni bu kadar sertleştirmede," diyorum ona, ağrıyan sikimi yatağa sürterek.

Hassas tomurcuğu ısıyorum, dilimi klitorisinin etrafında sabit bir ritimle daireler çiziyorum. Islak deliğinin içine bir parmağımı tekrar sokarken, ne kadar muhtaç olduğunu hissediyorum. Amcığı parmağımın etrafında sıkıca kasılıyor. Benim küçük masumum, onu boşaltmamı istiyor.

Bu haliyle çok seksi görünüyor. Açlık, açılmış bacaklarının arasında parıldıyor ve o, beni - dilimi, parmağımı ve yakında sikimi - onu doruğa ulaştırmak için açgözlülükle bekliyor.

Sessizce gülüyorum. "Yarım milyon dolar, ve sen her kuruşuna değersin," diye fısıldıyorum onun kıvrımlarına.

Tanrı yardımcım olsun, kolaylıkla daha fazlasını da harcayabilirdim. Bana kalırsa tüm paramı alabilir, çünkü bu, ne zamandan beri hatırlayamadığım kadar kendimi en canlı hissettiğim an. Yine de, kendini herhangi birine satmaya hazır olduğu düşüncesi kanımı kaynatıyor. Nedenini bilmek istiyorum.

Onu uçurumun eşiğine getirme zamanı.

Bunu yavaşça yapıyorum, parmağımı içine sokup çıkarıyorum, sonra ikinci parmağımı da sokarken klitorisini yalıyorum, sakalımın kıllarını kullanarak bacaklarının arasındaki zevki artırıyorum.

Bıçak sırtında olan tek kişi o değil. Her inlemesini, her hıçkırığını ve yüzüme bulaşan her damla ıslaklığı tatmak istiyorum.

Ama aynı zamanda cevaplar da istiyorum.

"Parayı gerçekten ne için istediğini söyle," diye iç uyluklarına fısıldıyorum, parmaklarım nazikçe onu girip çıkıyor.

Liza titriyor ve sallanıyor. O kadar yakın ki, tadını alabiliyorum.

Başını sallıyor, istediğim cevapları vermeyi reddediyor.

İnanılmaz derecede tahrik olmuşum, kendime güvenemediğim için pantolonuma ön sıvı sızıyor, çünkü kendimi tutmamın ipin ucunda olduğunu biliyorum.

"Hadi, milaya." Nefesim amının üzerinde dolaşıyor. "Bana söyleyebilirsin bana söyleyebilirsin."

O inliyor, ona bir tane daha verdiğimde alt dudağını ısıyor Dilimi onun içine kaydırarak zevkin tadını çıkarıyorum. Dokunuşuma tepki olarak meme uçları sertleşiyor.

"Tamam. Alışveriş yapmayı seviyorum. Kıyafetler ve diğer şeyler için paraya ihtiyacım var." Ne kadar da sevimli bir yalancı. Bunun bedelini ödeyecek.

Son bir kez kokusunu içime çekerken burnumu onun yarık boyunca gezdiriyorum. Sonra ellerimi ve ağzımı ondan tamamen çekiyorum. Hatta yataktan inip onu soğukta bırakıyorum.

"Roman?" diye
mırıldanıyor. Çok
muhtaç.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Alnındaki ter damlalarını siliyorum, dokunuşumla onu teselli ediyorum. Keşke bunun bana da ne kadar pahalıya mal olduğunu bilseydi. "Tek yapman gereken bana karşı dürüst olmak. Gerçeği hak ediyorum, değil mi?"

Ter, üst dudağını kaplıyor. Vücudu dokunuşumun yokluğuna isyan ediyor, ama zihni kararlı; bunu, çenesinin inatçı duruşundan ve sert bir şekilde yatışından anlayabiliyorum.

Bir tutsağı konuşurmanın yüzlerce farklı yolunu biliyorum, ama hepsi Liza'ya uygulamayı hayal bile edemeyeceğim yöntemler içeriyor.

Ona asla zarar vermeyeceğim — bu konuda, başka kimse de vermeyecek — ama onunla oynayacağım, onu zevkten o kadar çılgına çevireceğim ki, bana her şeyi anlatmaktan kendini alamayacak.

O henüz bilmiyor, ama ona hayal edebileceğinden çok daha fazlasını hissettireceğim.

LIZA

"Roman, lütfen," diye yalvarıyorum, uçurumun kenarında sallanarak.

Onun aptal sorularına başlamadan önceki haline dönmesi için ağzına ve parmaklarına çaresizce ihtiyacım var. İhtiyacım olmasına rağmen, tek kelime bile etmeyeceğim. Roman beni arzuluyor olabilir, ama sonuçta sadakati iş ortağı Anatoly'ye. Bana değil.

Parmak uçları sağ göğsümü okşuyor, alışılmadık, heyecan verici hislerin selini tetikliyor. "Masraflarını karşılamak için masumiyetini açık artırmaya çıkardığına inanmamı mı istiyorsun? Lütfen."

sesi kulağımın yanında gürledi, o derin, kısık ses içimdeki arzuyu dindirmek bir yana, daha da alevlendirdi.

Dili meme ucumu sarıp ağızının sıcaklığına çektiğinde, o kadar yoğun ki yabancı gelen bir zevk dalgası içimi sarar. Böyle mi hissetmesi gerekiyor?

"Bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de sana o kadar iyi hissettireyim ki hangi gezegende olduğunu bile bilemeyeceksin."

Ona mantıklı davranmasını sağlamaya çalışıyorum. "Bunu yapmana gerek yok. Önemli değil."

Kahkahası karanlık ve seksi. "Önemli değilse, neden bana söylemeyi reddediyorsun?"

İçgüdülerim devreye giriyor ve bir tür rahatlama arayışıyla bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, ama bağlar sıkı duruyor. Açıkta ve onun merhametine kalmış durumdayım, keşfetmesi, alay etmesi ve reddetmesi için ona aitim.

"Boş ver," diyorum boğuk bir sesle. "Çöz beni ve buradan gidelim. Bunların hiçbir anlamı yok."

"Bu gece kuralları ben koyarım." Ağrıyan klitorisime bir öpücük konduruyor ve vücudumda elektrik kıvılcımları çakıyor. "Ne zaman biteceğine, ne zaman doymuş olacağıma ben karar veririm."

Kıvrımlarımın arasına dilini sokup alay ediyor. "Seninle işim henüz bitmedi. Belki gecenin sonunda, bilmek istediklerimi bana anlatmaya hazır olursun." Tanrım, bu adam inanılmaz derecede sinir bozucu.

İnatçı olabilir, ama ben de istediğim zaman inatçı bir katır gibiyim ve bunu yakında öğrenecek.

"Peki." Yatakta kıpırdanıyorum, o kötü parmakları ve diliyle içimde uyandırdığı arzunun seliyle mücadele etmek için vücudumu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Elinden geleni yap. Benden hiçbir şey öğrenemeyeceksin."

Sesi alçak ve alaycı bir tonla, "Göreceğiz bakalım," diyor.

Bu sefer ağız ısrarcı, o sinir demetini sertçe emiyor, dudaklarımdan keskin bir inilti koparıyor. Parmakları içimde bir gel buraya hareketi yapıyor, beni arzuyla kıvrınmaya bırakıyor.

Tanrı aşkına, bana uyguladığı bu vudu büyüğü de ne? En çılgın rüyalarım da bile böyle bir yoğunluğu hayal edemezdim. Beni böyle hissettiren ilk ve tek erkek o. Her emiş ve yalamada, onun büyüğüne kapılıyorum, bir orgazm

yaklaşan bir fırtına gibi yükseliyor. Ama tam dudaklarımdan derin, boğuk bir inilti kaçarken... o geri çekiliyor.

Çaresizce nefes nefese kalıyorum ve dokunuşunun yokluğunda nefes almaya çalışıyorum. Bağlı olmam iyi bir şey çünkü ellerim serbest olsaydı, Roman'ı boğazlardım — bu tam bir işkence.

Tepkimi dizginlesem de, o aldanmıyor. Hiç de bile. Dudaklarımı ısırp dişlerimi sıkışımı görüyor ve ne kadar orgazm olmaya ihtiyacım olduğunu bildiği için gülüyor. "Konuşmaya hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. "Konuşacak bir şey yok. Yoktan var ediyorsun."

Yüksek sesle iç geçiriyor. "Öyleyse, fikrini değiştirebilecek başka bir şeyim var."

Yataktan kalkıyor, bir yerlerde — belki bir çekmecedeymiş? — bir şeyler arıyor, sonra açılmış bacaklarımdan arasına, yatağa geri uzanıyor. Vücudum beklentiyle geriliyor, ama bir dakika boyunca hiçbir şey olmuyor. Hareket etmiyor, hiçbir şey söylemiyor. Tamamen hareketsiz, bu da beni gerginleştiriyor.

Sonra hafif bir vızıltı sesi duyulur, ardından şimdiye kadar yaşadığım en yoğun his gelir. Bağlanmamış olsaydım, eminim yataktan fırlardım.

"Vibratör mü?" diye zorla soruyorum. "Bu çok alçakça."

"Boşalmak mı istiyorsun? Ne yapacağını biliyorsun. Paranın ne için olduğunu söyle."

Oyuncağın yumuşak başı bacaklarımdan arasında titreşiyor. Aman Tanrım, dili ve parmakları tehlikeli, ama bu? Bu benim sonum olacak ve o bunu biliyor.

"Roman, lanet olsun sana!" diye çığlık atıyorum, titreşimlerin şiddeti arttıkça göz bağımdan altında gözyaşları birikiyor.

Zirveye yaklaşırken, oyuncağı çıkarıyor. "Tanrım, sen imkansızsın!" diye patlıyorum.

"Bence imkansız olan sensin."

Dişlerimi sıkıyorum, bir sonraki şiddetli zevk dalgasına hazırlanıyorum. Hiç bu kadar güçlü bir heyecan hissetmemiştim. Bunun Roman'ın dokunuşu olduğunu bilmek içimde şiddetli bir şey uyandırıyor — varlığından bile haberdar olmadığım derin, vahşi bir ihtiyaç.

Vibratörü çalıştırıyor, girişimi yalamakla şişmiş klitorisimin etrafında oynuncağı döndürmek arasında gidip geliyor.

Bir orgazm daha kaldırabilir miyim? Bilmek bile istemiyorum. Terliyim, yorgunum ve gerçekten boşalmak istiyorum.

"Tamam," diye bağıyorum. "Gerçeğı mi istiyorsun? Göz bağıını çıkar, sana söyleyeyim."

Bir an durur, sonra yatağı tırmanıp göz bağıını kaldırırken hareket ettiğini hissedirim, böylece göz göze geliriz. Gözlerimin altında bulaşmış maskara ve parıldayan tenimle berbat bir halde olduğumdan eminim.

Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, yumuşak ve sıcak.

"Kendime ait bir şeye ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. "Sadece bana ait, ailemin ya da Anatoly'nin bilmediğı ve dokunamayacağı bir şeye. Her şeyde ona bağıımlı olmak..." Başımı sallıyorum. "Hayatım böyle olamaz."

Bu yarı doğru ama dürüst bir söz.

O başını sallar ve başparmağını elma yanaklarımin üzerinde gezdirir. Bana inanıyor mu?

Yüzündeki ifadeyi okumak imkansız, ama konuyu zorlamıyor. Daha fazla ayrıntı ya da detay istemiyor, mantığını sorgulamıyor. Sadece bana bakıyor.

Kalbim gırtlığımda atıyor, nabzım kulaklarımda sönük bir vuruş gibi.

"Beni delirtiyorsun. Şimdi boşalmana izin vereceğim." Sesinde yatan günah, bundan sonra olacıklara dair karanlık bir vaat barındırıyor. Göz bağıını çıkarıp bir kenara atıyor. "Ne kadar güzel bir amın var." Eğiliyor, başını bacaklarımin arasına gömüyor ve beni baştan aşağı yalıyor.

Bu sefer dalga geçmiyor; sözünü yerine getirmeye kararlı. İki parmağını içime sokuyor, klitorisimi ağzına alıyor ve dilini uzun, tembel hareketlerle çekip duruyor.

"Benim için boşal," diye emrediyor.

Beni tahrik etmek için bu kadar yeter. Vücudum kasılmaya başlarken bacaklarımin arasında ıslaklık yayılır. Bu yoğunluğu emmek için bacaklarımini sıkıştırabilmeyi isterdim, ama yapamadığım için onun verdiği her şeyi kabul etmek zorundayım. İçimdeki nabız düşük bir ısıya inene kadar devam eder ve ben teslim olarak iç çekerim.

Zirveye ulaşmanın etkisi hâlâ vücudumda yankılanırken, folyon yırtılma sesi dikkatimi tekrar şimdiki ana çekiyor.

Bundan sonra ne olacağını biliyorum ve her şeyi değiştirecek olsa da hazırım. Koşullar beni buraya zorlamış olabilir, ama Roman'la birlikteyken, bu tamamen kendi kararımış gibi geliyor.

Nefes nefese, bacaklarımı kavrayıp beni hızla çekiyor, ta ki popom yatağın en ucuna gelene kadar.

"Sana dokunmak istiyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

O başını sallıyor ve hem bacaklarımdaki hem de bileklerimdeki bağları ustaca çözüyor. Ellerimi büküp bacaklarımı uzatıyorum, bu yeni kazanılmış özgürlüğün tadını çıkarıyorum.

"Hazır mısınız?" Vücudumu okşayarak, gözleri yüzümde nazikçe dolaşıyor. Bana attığı bakış neredeyse fazla, çok yoğun. Duygu ve anlam dolu.

Vücudum tatlı bir beklentiyle geriliyor, onun ileri atılıp beni almasına hazır.

Uzunluğunu kıvrımlarımın arasına kaydırıyor, henüz içime girmiyor. Bir inilti çıkarıyorum. Girişime hizalarken çok kalın ve sert hissediyorum.

"Böyle çok güzelsin," diye fısıldıyor, başparmağını yanağımın üzerinde gezdiriyor.

Sözleri kalbimi sıkıştırıyor. Her şeyden sonra nasıl bu noktaya geldiğimizi bilmiyorum, ama sanki bir yapbozun tüm parçaları nihayet yerine oturmuş gibi.

Göğsümde duygular karışıyor ve nefesimi derin bir nefes alıp, onun büyüklüğüne uyum sağlamaya hazırlanıyorum. "Beni ilk kez orgazma ulaştıran erkeksin ve şimdi de içime giren ilk erkek olacaksın."

Roman kıpırdamıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Çenemi avuçluyor, koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor, patlamaya hazır sessiz bir fırtına gibi yoğun.

Dudaklarından düşük bir hırıltı kaçıyor, tenimde titreşiyor. "Böyle olmaz," diyor, benden uzaklaşarak. "Seni siktiğimde, bu am için para ödediğim için değil, senin de bana yalvardığın için olacak. Bana vereceksin çünkü ben 23 santim derine gömülmedikçe nefes alamayacaksın," diyor boğuk bir sesle. "Parayı al; umurumda değil."

Düzgün bir şekilde sikilmeye hazır olduğunda, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Hayal kırıklığı göğsüme bir tuğla gibi çöküyor.

Ciddi mi? Para olsun ya da olmasın, onu ne kadar çok istediğimi görmüyor mu?

İçimden bir ses, şu anda ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim onun fikrini değiştiremeyeceğimi söylüyor, bu yüzden dudağımı ısırıp tek kelime etmeden onu bırakıyorum, karmaşık duygular ve cevapsız sorular havada ağır bir yük gibi asılı kalıyor.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

LIZA

Uçak penceresinden dışarı bakıyorum, pilotun beni daha çabuk eve götürmesi için uluslararası hız kurallarını çiğnemesini sessizce diliyorum. Kabindeki gerginlik tavan yapmış durumda ve bu hiç de iyi bir şey değil.

Sadece Roman ve ben, karşılıklı oturuyoruz. İkimiz de birbirimize gizlice bakıp, aniden gözlerimizi başka yöne çeviriyoruz.

Birisi ilk kez sana oral seks yaptığında, hayatının en iyi orgazmını yaşattığında ve neredeyse senin bekaretini elinden aldığı anda – ki bunun için de iyi para ödedi – ama kişisel ahlak kuralları nedeniyle son anda durduğunda, bu durumda nasıl davranılması gerektiğini bilmek isterdim.

En azından sorunun bu olduğunu varsayıyorum. Roman ve ben dün gecedan beri konuşmadığımız için kesin olarak bilemem. O zaman bile, tek konuşmamız bugün eve uçmak istediğimi söylememdi.

Aramızda söylenmemiş çok şey var, ama böylesi daha iyi. Londra'da olanlar çılgınca ve kesinlikle tek seferlik bir şeydi. Anatoly'nin iş ortağı olduğunu düşünürsek, Roman da bu konuda benim kadar garip hissediyor olmalı. Hiç olmamış gibi davranmak daha kolay.

Roman da bunu oldukça iyi yapıyor. İşine gömülmüş gibi görünüyor, mesajlar gönderiyor ve dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor. Ne yapıyorsa yapsın, bana ya da elimdeki telefona dikkatini vermiyor ve bunun için minnettarım.

Paranın gerçekten orada olduğundan emin olmak için banka uygulamamı kontrol etmeden duramıyorum. Tüm bunların gerçek olduğundan emin olmak için. Roman sayesinde, 350 bin dolar offshore bir hesapta,

. Bu parayı üç hafta içinde bir milyona çevirmek iddialı bir hedef, ama Roman'ın cömert teklifi bana özgürlüğe kavuşmak için gerçek bir şans veriyor.

Göğsümde bir ağrı oluşuyor. Dün gece, sadece reddedilmenin acısına odaklanabiliyordum, ama gün ışığında olaya farklı bir açıdan bakıyorum. Aramızdaki bu durmak bilmeyen çekim her ne ise – ve dürüst olmak gerekirse bunu ifade edecek kelimelerim yok – iyi sonuçlanamaz. Asla şu anki halinden daha fazlası olamaz.

Belki de beni, her zaman yıkımla sonuçlanacak bir karar vermekten kurtarıyordu.

"Roman," diyorum, ne yaptığımı ya da ne sorduğumu tam olarak bilmeden. "Dün gece ne oldu?"

Yüzü gerilir ve sanki sesimi duymak ona çok ağır geliyormuş gibi kesik kesik nefes verir. "Ne olduğunu biliyorsun. Ama seni rahatlatayım— kimse asla bilmeyecek. Nişanlının ve güzelim hayatına geri dön, bu sırrı da diğerleriyle birlikte gömebilirsin."

Ağzımı kanın metalik tadı doldurur ve yanağımı ısırığımı fark ederim. Sertçe. Sessiz kalacağına söz verdiği için sevinmem gerekirken, bunun yerine bu anın her şeyi bana yanlış geliyor.

"Şey, peki, teşekkür ederim ki..." Tanrım, kelimeler boğazımda takılıyor.

Telefonu çalar ve bu dikkat dağınıklığı için minnettarım. Kim aradığını görmek için aşağıya bakıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce burun delikleri genişliyor. "Anatoly arıyor. Kız kardeşinle olan olaydan beri onunla konuştun mu?"

Midemde bir tedirginlik hissi uyanıyor. "Hayır. Ona bir gün daha Londra'da kalacağımı mesaj attım. Dün gece aramasını kaçırdım, ama sesli mesaj bile bırakmamış."

Roman başını salladı, bakışları yanağımı yakıyor. "Ben hallederim." Telefonu açarken sesi derin ve otoriterdi. "*Privet.*" Bir dakika boyunca başka bir şey söylemedi; daha çok Anatoly'nin söylediklerini dinliyordu. Her ne ise, Roman'ın yüzü sinirle gerildi. "Kötü hava. Dalga mı geçiyorsun? Sevkiyatın

yarın gelmesi gerekiyordu ve bu gecikmeyi daha yeni mi öğreniyorum?"

Roman'ın dudakları homurdanarak aralandığında sırtımı dikleştiriyorum. Anatoly'nin ne dediğini duyamıyorum, ama hattın diğer ucundaki "yatıştırıcı" sesini ayırt edebiliyorum; Roman'ı sakinleştirmeye çalışıyor.

"Kuzey Atlantik'in öngörülemez olması umurumda bile değil," diye dişlerini sıkarak söylüyor Roman. "Zaman çizelgesine gecikmeleri dahil etmek senin işindi. Ürünü alıcılara ulaştırmak için programımızın ne kadar sıkı olduğunu biliyorsun."

Ardından gelen sessizlik gergin. Hiç kimsenin Anatoly'ye bu şekilde konuştuğunu duymamıştım ve kendimi küçük bir gülümsemeyi zorla bastırırken buldum; birinin onu yerine oturtmasından garip bir şekilde memnun olmuştum.

"Teslimatı tekrar programa uydurmak için ne gerekiyorsa yap," diye bağılıyor Roman. "Ve beni haberdar et. Bu öğleden sonra Rusya'ya döneceğim." Telefonu kapatmak üzereyken Anatoly başka bir şey söylüyor. Roman'ın gözleri bana kayıyor. "Evet, o benimle birlikte," diye onaylıyor.

Boğazım kurur. Anatoly ile yüzleşmeye hazır değilim. Eve vardığımızda hasta numarası yapıp, onunla görüşmeyi en azından birkaç gün erteleyebilecektim.

Roman, telefonu bana uzatırken yüzü sertleşir. "Seninle konuşmak istiyor."

Cesaretimi topluyorum ve kaçınılmaz yüzleşmeye hazırlanıyorum. Sofiya hakkında ona çılgınca bir mesaj bıraktıktan sonra Anatoly beni tam bir gün boyunca aramamış olsa da, dün gece telefonuna cevap vermediğim için yine de kızgın olacaktır.

"Merhaba," derim, ellerimi kucağımda ovuşturarak.

"Sana ulaşamadım. Neden telefonun kapalı?" diye tersler.

"Dün gece aradığında uyuyordum ve şu anda uçaktayız. Çoğu insan uçaktayken telefonunu kapatır."

"Nişanlını aldatmak da standart mı?" Midemde ağır bir düğüm oluşuyor. Biliyor mu? "Londra'ya gitmene tek bir nedenden dolayı izin verdim. Maxim Belov'un karısıyla birlikte olduğun için. Dün gece Moskova'daki bir etkinlikte onu gördüğümde ne kadar şaşırdığımı bir düşün. O yüzden sana sorayım prenses, neler oluyor?"

Boynumda bir tedirginlik hissi uyandı, ama sakın bir ses tonu takındım. “Seni aldatmıyordum. Kira erken ayrılmak zorunda kaldı, ama ben bir gün daha kalmak istedim. Arama daha önce cevaplasaydın, bunu bilirdin.” Başımı kaldırdığımda, Roman’ın keskin bakışları beni şaşırttı. “Peki ya sen?” Kendimi tutamayıp öfkeyle soruyorum. “Bana haber vermeden kız kardeşimi yemeğe çıkarmak. Bilmeye hakkım yok muydu sence?”

Onun öfkelenmesini bekliyorum, ama telefonda gelen tek şey acımasız bir kahkaha. “Sakin ol, Elizaveta. İş yemeğiydi. Müstakbel yengem olarak, iş arkadaşlarımla yanında nasıl davranması gerektiğini öğrenmesi gerekiyor. Bunu en iyi senin anlamaman gerekir.”

“O daha on yedi yaşında. Ona içki içirme hakkın yoktu.”

“Sanki sen o yaşlarda içmiyormuşsun gibi mi? Lanet olsun, sadece bir kadeh şaraptı. Benim yaptıklarımdan çok kendi davranışlarından endişelenmen gerek. Birkaç hafta sonra evleneceğiz ve senin önceliğin Londra’yı gezmek mi?”

“Sadece bir gün...”

“Roman’la yalnız mısın?” Sesindeki keskinlik içimi buz gibi bir hisle dolduruyor; bir sonraki hamlemi dikkatli yapmam gerektiğine dair bir uyarı. Anatoly dün geceki davranışlarımı fazla kurcalarsa, tüm planım suya düşebilir.

Zamanla mükemmelleştirdiğim daha yumuşak bir tona geçiyorum. “*Tolya*, bana huysuzluk yapma,” diyorum tatlı bir sesle. “Dün bütün gün spadaydım. Eve geldiğimde senin için en iyi halimde olmak istiyorum. Önemli bir şey değildi.”

“Umarım özgürlüğünün tadını çıkarmışsındır, çünkü artık sona eriyor.” Sesi çirkin bir hırıltıya dönüşüyor. “Roman’la konuşmak istiyorum.”

Elimi uzatırken titriyorum. Telefonu ona geri verirken Roman’ın parmakları benimkilere dokunuyor ve bunun tesadüf olmadığına dair net bir hisse kapılıyorum.

Cevap vermeden önce elindeki cihaza somurtkan bir bakış atıyor. “Ne var?” Sesi eskisinden daha da karanlık. “Nişanlını merak etme, o emin ellerde. Bana kargomu zamanında ulaştırmayı düşün.” Telefonu kapatıyor.

İkimiz de bir an boyunca hiçbir şey söylemiyoruz. Söylemesine gerek yok; Roman’ın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor.

etrafımızda yoğunlaşıyor, onun soğukkanlılığı dolu bir silah kadar tehlikeli.

Pencereye dönüp başımı serin cama dayıyorum. Bu yükseklikten manzara uzak bir anı gibi, ama bulutların geçişini izlemek zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor.

Roman'ın dişlerinin arasından keskin bir nefes alışığı beni dalgın düşüncelerimden koparıyor. Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşınca, yumruklarını kucağında sıkıca sıkmış ve çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Ne oldu?"

"Bunu sana kim yaptı?" Roman'ın sesi gece kadar karanlık. "Neyi yaptı?" diye soruyorum, gerçekten kafam karışmış bir şekilde.

Bir saniye sonra, öne eğilir ve parmağını gözümün altına sürer. Neden bahsettiği aniden netleşir.

Morluk. Anatoly'nin akşam yemeği partisi gecesi bana yaptığı morluk.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum. "Ah, o mu?" Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyorum. "Gece yarısı tuvalete giderken yarı uykuluydum. Duvara çarptım."

Morluk solmuş olsa da, o öyle bir öfkeyle bakıyor ki, nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Londra'da kaldığım süre boyunca makyajla gizlemiştim ama bugün olan biten her şey yüzünden unutmuşum. Kötü bir hareket.

Onun ürpertici sesi nefesimi kesiyor. "Seni öyle morartacak kadar güçlü bir duvar olmalı."

"Önemli değil." Yüzüm kızarıyor ve bu konuyu kapatmasını gerçekten istiyorum. "Neden?" diye soruyor, karanlık bir enerji dalgalar halinde ondan yayılıyor.

Vücudum kasılır. "Neden ne?"

"Neden onunla evlendin? Elbette, sana istediğini verebilecek başka zengin erkekler de vardır."

Sözleri yaraya dökülen alkol gibi acı veriyor, ama şaşırmamam gerek. Ona benim için önemli olan tek şeyin para olduğuna inandırmıştım.

"Senin gibi erkekler mi?" Sözlerimi hemen pişman oldum.

"Hayır, milaya, benim gibi erkeklerden uzak durmalısın."

Kalbim sıkışır; biz daha başlamadan biten bir hikâyeyiz. Bütün bu duyguları nasıl işleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden öfkeye kapılıyorum. "Kendi lanet işine baksan nasıl olur?"

“Dün geceden sonra, sen benim lanet işimsin,” diye homurdanıyor.

Duygularım boğazımı tıkıyor, ama her zamanki gibi yutkunuyorum.

Roman, Sofiya’yı korumaya yardım etmiş, bana saygısızlık eden bir adamı öldürmüştü, başka kimsenin beni alamaması için aptalca bir miktar para ödemiş ve bana gerçekten önemliymişim gibi hissettirmiş olabilir, ama her şeyi tehlikeye atmadan önce bunu şimdi bitirmem gerekiyor.

“Dün gece hiç yaşanmamalıydı,” diyorum, gözlerine bakmadan.

Acı bir kahkaha atar ve öfkeli bir el hareketiyle saçlarını karıştırır. “Kesinlikle olmamalıydı. Çünkü nişanlı bir kadın bekâretini satmamalıydı.” Öne doğru eğilir, böylece göz göze geliriz ve çenemi tutar. Dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıktadır. “Ailenin senin üzerinde kurduğu baskıdan bıkmadın mı? Artık kendini öncelikli düşünmenin zamanı gelmedi mi?” Önümde çömelir. “Sana yardım edeyim. Tek yapman gereken bir kelime söylemek, ben ne gerekiyorsa yaparım.”

Teklifi, uzun zamandır ölü olan bir parçamı canlandırdı. Roman beyaz şövalye değil; karanlık ve tehlikeli biri, yeraltı dünyasında iş yapıyor; ama beni korumak için elinden geleni yapacağını biliyorum. Bu düşünceyle kalbim çarpıyor, ama sonra acı içinde sıkışıyor.

Onun yardımını kabul edemem çünkü bu, hayatımın kontrolünü başka bir erkeğe vermek anlamına gelir. Sonuçta, Roman bana paradan başka ne sunabilir ki? Koruma, belki. Ama o Anatoly’ye bağlı ve iş bağlantıları yüzünden ilişkiyi bitirmek kolay olmayacak.

Derin bir nefes alıp bacak bacak üstüne atıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Yüzümdeki tüm duyguları silip, ona boş bir gülümseme atıyorum. “Dün gece eğlendim, ama bu korkunç bir karar hatasıydı. Düğün öncesi gerginliğimin suçu. İşlerin fazla ileri gitmesini engellediğin için minnettarım, çünkü bu pişman olacağım bir hata olurdu. Bana hiçbir borcun yok, Roman. Bundan sonra, yollarımız ayrılacak.”

“Saçmalık.” Sözleri, cam kırığının kenarları gibi keskin ve sivri çıkıyor. “Eğlendin mi? Yılın en büyük yetersiz ifadesi bu. Vücudunda ellerimi, amında dilimi sevdin ve sikimi çaresizce istedin. Bunu para için yapmış olabilirsin

bunu para için yapmış olabilirsin, ama dilimin üzerinde patladığın anda hiçbir şey sahte değildi. Ve inan bana tatlım, tadın hafızama sonsuza kadar kazındı.”

Sanki okyanusun akıntısına kapılmış, dalgalar tarafından savrulmuş ve sonra zayıf ve şaşkın bir halde kıyıya atılmış gibi hissediyorum. Ama aramızdaki inkar edilemez çekim, patlayıcı kimyaya rağmen, onun daha fazlası olabileceğimize inanmasına izin veremem.

Bakışlarımı indirdim, sözlerinin neden olduğu nefes nefese kalışımı gizledim. “Dediğim gibi... Keyif aldım, ama bunu tekrarlamak istemiyorum. Anatoly ile evleneceğim. Anlamayabilirsin, ama ona bağlıyım.”

Dudakları küçümseyerek kıvrılır ve eli telefonunu daha sıkı kavrar. Biraz daha sıkarsa, telefonun kırılacağından eminim.

“Sen ne dersen.” Tam boyuna uzanır, deri ceketini düzeltir ve saatine rahatça bakar. “Geceleri uyuyabilmek için kendine ne hikâyeye uydurman gerekiyorsa uydur. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez.”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ROMAN

Arabamın yolcu kapısı açıldı ve Pavel yanımdaki koltuğa kayarken kesin bir gürültüyle kapandı.

"Kahretsin, çok soğuk." Ellerini birbirine sürterek üfledi.

Ön camın dışında kar yağmaya devam ediyor, bakımsız sanayi bölgesini tertemiz beyaz bir tabaka ile kaplıyor.

"Eldivenler bunun için var." Ona hızlıca bir bakış atıyorum ve kareli polar pantolonunu fark ediyorum. "Pijama mı giyiyorsun?"

Pavel öne uzanıp G-Serisi Mercedes'imın ısıtmasını açar. "Gecenin bir yarısı."

"Senin üstünü değiştirmen için beş dakika daha beklerdim," diyorum.

Sessiz binayı gözetliyorum. Yaklaşık bir saat önce, Pavel'in Anatoly'yi gözetlemesi için görevlendirdiği adamdan bir telefon aldık. Petrovich'lerin başka birçok müşterisi var, ama çoğu saygın iş adamları, bu yüzden gecenin karanlığında, şehrin kötü mahallesindeki terk edilmiş bir depoda yapılan böyle bir buluşma

—gecenin karanlığında ve şehrin kötü mahallesindeki terk edilmiş bir depoda—bana şüphe uyandırdı.

"Ee, ne kaçırdım?" Pavel sıcaklığı bir kez daha yükseltiyor.

Sabırım zaten tükenmek üzereyken, elini itip ortamı yeniden eski haline getiriyorum. "Anatoly hâlâ binada. Yanında kaç kişi olduğunu bilemiyorum ama binanın yan tarafında birkaç araç park etmiş." Orta konsoldan dürbünü alıp binayı bir kez daha tarıyorum ama hâlâ hiçbir hareket belirtisi yok.

Pavel dürbünü benden alır ve kendi gözlemlerini yapar. “Oldukça sakın görünüyor.” Bana nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir bakış atar. “Liza, Sofiya’yı sürükleyip götürdüğü akşam yemeği hakkında başka bir şey söyledi mi?”

Çenem sıkılır. “Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu konuşmadık.” Çünkü bizi meşgul edecek başka meselelerimiz vardı.

İçten içe, Anatoly’de çok ciddi bir sorun olduğunu biliyorum ve bir şekilde bunun köküne ineceğim. Tercihen, Liza ile evlenmeden önce.

Londra’dan döneli bir haftadan az oldu ve Liza aklımdan hiç çıkmıyor. Müzayede gecesini durmadan tekrar ediyorum—sadece benim için bağlanmış ve bacaklarını açmış hali. Tadı ve dokunuşumla nasıl da eriyip gittiği. Hayatım buna bağlıymış gibi üzerine atlayıp onu sikmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. O da istiyordu.

Peki beni durduran neydi?

Bacaklarını kendi isteğiyle açtığından emin olmam gerekiyordu, para için ya da benim onun kirli küçük sırrını ifşa etmemi engellemenin en iyi yolu olduğunu düşündüğü için değil.

"Ee, Londra nasıldı?" Pavel rahat bir ses tonu takınmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Bodyguard olarak çalıştığın dönemden hiç bahsetmedik."

Gözlerimi devirdim. “Rapor edecek bir şey yok.”

"Nedense bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Pavel’in sesinde eğlence var.

Ona silah çekmemek için kendimi zor tutuyorum. “Seni ilgilendiren bir şey yok,” diyorum sinirli bir şekilde.

Pavel dudaklarını büküyor. “Gerçekten mi? Çünkü dürüst olacağım, Londra’dan döndüğünden beri huysuz bir piç oldun.”

Onun haklı olduğunu çok iyi bildiğim için dişlerimi gıcırdatıyorum. Kafamın allak bullak olduğu bu kadar bariz olmasın diye ummuştum.

Liza, Anatoly ile evlenmekten son derece mutlu olduğunu kendine söyleyebilir, ama ben gördüklerimi biliyorum: onunla konuşurken ellerinin titremesi, yüzündeki morluk ya da Anatoly’nin kendi seçimi olduğunu söylerken gözyaşlarını tutmaya çalışması.

Bu evliliği yapmasının nedenleri var, ama bunlar korku ve çaresizlikten kaynaklanıyor. Eğer yardımımı isteseydi, ona yardım ederdim, ama ben yalvaran bir adam değilim. Ve o seçimini yaptı.

Yanımda, Pavel sert bir nefes verdi ve zihnimi tekrar şimdiki ana geri getirdi. “Bu konuda gerçekten sessiz kalıyorsun, ha?”

Derin bir nefes alıyorum. “Güven bana. O kadar da ilginç bir şey değil.”

Ayrıca Liza ile ilişki kurmanın neden bu kadar berbat bir fikir olduğu konusunda ders dinlemek de istemiyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Pavel ve ben Anatoly'nin sahtekar olduğundan şüpheleniyor olsak da, onunla milyonlarca dolarlık bir iş anlaşmasına bağlıyız.

“Sen öyle diyorsan.”

“Kime aşık olduğumu düşünmek yerine Hope King'i bulmaya odaklanman gerekmez mi?”

Bu, onu bir iki saniye için susturur.

Hope King, yakın zamanda savaşa girdiğimiz bir çete olan Black Company'nin lideri Lai King'in kızı. İsviçre'deki King'in sığınağına yapılan saldırı sırasında Pavel, genç güzel tarafından bıçaklandı. Onu kolayca alt edebilirdi ama etmedi. Onu vurmaya gönlü el vermedi.

Lai King, bizim öfkemizle yüzleşmeden intihar etti, ama Hope saldırıdan sonra iz bırakmadan ortadan kayboldu. O, halletmemiz gereken bir sorun, çünkü Black Company'nin varisi olarak iktidara gelip bize karşı harekete geçebilir. Babasını öldürdükten sonra kim intikam almak istemez ki?

Bu yüzden Pavel'e onu bulup icabına bakma görevi verildi — “icabına bakmak” ne anlama geliyorsa.

Diliyle ön dişlerini yaladı. “İnan bana, unutmadım. Duman gibi ortadan kaybolduğuna göre saklanıyor olmalı. En iyi adamlarımızın hepsini onun peşine saldım, ama şu ana kadar izi bile yok.” Ağzı sert bir ifadeye büründü. “Eninde sonunda bir hata yapacak ve o zaman ben onu bekliyor olacağım.”

“Öyle olsa iyi olur. Black Company'nin ikinci kez gelmesine ihtiyacımız yok.” Onlarla bir kez savaşmak yeterdi.

Pavel radyoyla biraz oynadı. Telefonunu kontrol etti. Dürbünü eline aldı, etrafa baktı ve sonra tekrar yerine koydu. “Tanrım, bu

çok sıkıcı," diyor. "Sence bu toplantı geciken sevkiyatla mı ilgili?"

Koltuğuma yaslanıyorum, sigara içmek için can atıyorum, ama parıltısı dikkat çeker ve bu ihtiyacım olan son şey. "Sanmıyorum. Bu tamamen başka bir şeye benziyor."

Sonunda, sevkiyatımız kötü hava koşulları nedeniyle birkaç gün gecikmişti. Olağandışı bir durum değildi, ama Anatoly sıkı bir programa bağlı kalmıştı. Ekibinin en iyi nakliye rotalarını ayarladığından ve gerekirse gecikmeyi telafi edebileceğinden emindi. Abartıp sözünü tutamadığını düşünmek isterdim, ama içgüdülerim bana daha fazlası olduğunu söylüyor.

Deponun kapıları açılır ve adamlar tek tek loş ışıklı park alanına çıkarlar. Anatoly'nin korumalarından birkaçını tanıyorum, ama geri kalan adamlar bana yabancı geliyor.

Pavel alçak sesle ıslık çalar. "Vay canına. Tam bir parti var."

Dürbünü eline uzanır, ama onu uzaklaştırırım. "Kameranı kullan," derim ona. "Hazır buradayken birkaç fotoğraf çek."

Anatoly binadan dışarı çıktığında dikkatim keskinleşiyor, bu mesafeden bile varlığı etkileyici. Tanımadığım bir adamla el sıkışıyor. Adam uzun boylu, siyah saçlı ve takım elbiseyle, özenle dikilmiş bir trençkotla şık giyinmiş.

"O da kim?" diye mırıldanıyor Pavel, telefonuna odaklanmış halde.

"Bilmem. Bu kasabada tanınmaya değer herkesle bağlantılarımız var, ama o adamı daha önce hiç görmedim."

Enselerimdeki tüyler diken diken oluyor. Bu konuda içimden iyi bir his gelmiyor

Anatoly ve diğer adam birkaç kelime konuşurlar, sonra her biri dönüp ayrı şoförlü arabalara biniyorlar. Geriye sadece iki adam kalıyor, soğuktan hiç etkilenmemiş gibi görünüyorlar ve sigara yakıyorlar. Turuncu uçlar karanlıkta parlıyor, duman bulutları ağızlarından çıkan buharla karışıyor. Bir şaka yapıyorlar, kahkahaları mesafeye rağmen bize ulaşıyor.

"Bu ikisi neyin peşinde?" Pavel karanlığa gözlerini kısarak baktı.

"Emin değilim." Silahımı orta konsoldan alıp kot pantolonumun arkasına sokuyorum. "Ama bence kendimizi tanıtmalıyız."

Pavel telefonunu indirip sırtıyor. "Başka bir şey yapmak misafirperverlik olmaz."

Sarışın mudak'ın yüzünden ter damlaları akarken, matkap başlığını onun dizine daha sıkı bastırıyorum. Genelde matkap kullanmaya yavaş yavaş yaklaşıyorum — bu daha çok müzakere sürecinin ortasında kullanılan bir araçtır — ama siktir et, şu anda cömert hissetmiyorum.

"Saçmalamayı kes," derim. "Bize kim olduğunu ve o toplantının ne hakkında olduğunu söyle, böylece hepimiz zaman kazanmış oluruz."

"B-ben hiçbir şey bilmiyorum," diye kekeliyor. "Ben sadece kuryeyim, hepsi bu

—annemin mezarı üzerine yemin ederim. Bana hiçbir şey söylemiyorlar."

Sinirli bir şekilde homurdanırım. "Beni aptal sanmaman daha iyi olur. Hatırlatayım: buradaki arkadaşının sonu pek iyi olmadı."

Gözleri, deponun sert beton zemininde yüzüstü yatan arkadaşına doğru gergin bir şekilde kayar. O pislik bana bıçak çekti, bunun sonucunda kafasına bir kurşun yedi. Lanet olası acemi.

Adamın rengi soluk yeşile dönüyor. İç çekiyorum ve matkabı dizinden sikinin üzerine kaydırıyorum. Daha önce kimsenin sikine matkapla delik açtığımı sanmıyorum ama ne de olsa her şeyin bir ilki vardır.

"Sen delirdin mi?! Benden uzak dur," diye bağırır ve onu sandalyeye sıkıca bağlayan iplere karşı direnir.

Birkaç metre öteden, adam inlemeye başlayınca Pavel tiksinti ile yüzünü buruşturur.

"Penisini kaybetmek için çok gençsin," diyorum ona, buradan canlı çıkamayacak olmasına rağmen. "Kısa hayatında muhtemelen pek kullanmamışsındır. Kimi koruduğunu bilmiyorum, ama bunun için cinsel organını kaybetmeye değmez."

"Anlamıyorsun." Kendini toparlamaya çalışıyor, ama yaprak gibi titriyor, cesareti çoktan uçup gitmiş. "Konuştuğumu öğrenirlerse çok daha kötüsünü yaparlar. Beni öldürsen daha iyi."

Pavel ve ben birbirimize baktık. Eh, işler bir anda çok daha ilginç hale geldi.

“Adın ne?” diye sordum sertçe.

Gözleri matkabin üzerine kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıp sert bakışlarımla buluşuyor. Boğazını yutkunuyor, alnından ter damlıyor. “Artem,” diyor boğuk bir sesle.

"Güzel isim," der Pavel başını sallayarak. "Şuradaki adam Roman Vasiliev.

Eminim adını duymuşsundur."

Artem'in gözleri fal taşı gibi açılır ve sanki altına işeyecekmiş gibi görünür.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. En iyi günlerinde bile biraz tuhaf biridir, ama son zamanlarda resmen kafayı yedi. Bak, sahip olamadığı, ama gerçekten çok istediği bir kız var..."

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

Pavel bana kuru bir eğlenceyle bakıyor. “Dediğim gibi, gerçekten inatçı bir cinsel gerginlik sorunu var ve bu onu oldukça huysuz yapıyor. Yani, bir öneride bulunabilirsem”—Pavel duraksıyor, açık renkli saçları floresan ışıkların altında parlıyor—“geleceğin için endişelenme; şu an için endişelen.”

Bunun üzerine arkadaşım sağ eline bir çift muşta takar ve Artem'in solar pleksusuna güçlü bir yumruk indirir, bu da onun ikiye katlanıp kusmasına neden olur.

Güzel. Bırakın içini dışına kusup, sessiz kalma konusundaki tutumunu yeniden düşünsün.

“Taşaklarım gayet iyi,” diye Pavel'e fısıldayarak tısladım. “O yüzden sen kendi lanet işine bakmaya ne dersin?”

Keşke sadece testislerimin ağrması olsaydı — onu gidermek yeterince kolay. Sevişmek sorun değil; sorun, sikimin tek bir kişiyi kabul etmesi, sadece tek bir kişiyi.

Artem kusmayı kesmiş, aramızda bakışlarını gezdiriyor, ne olup bittiğinden haberi yokmuş gibi başını bir o yana bir bu yana sallıyor ama dikkatimizin ondan başka yerde olmasına seviniyor.

“Görünüşe göre biraz motivasyona ihtiyacın var...” Başlamak için matkabi çalıştırdığımda, resmen çıldırıyor.

"Hayatta olmaz!" diye bağılıyor Artem. "Sizi vahşi orospu çocukları." "Aynen öyleyiz." Pavel ona tekrar yumruk atıyor.

İki adım geri çekiliyorum, kusmuğun iğrenç kokusu burnuma doluyor. Kanın metalik kokusunu çok daha fazla tercih ederim. "Konuş. Kimin

alışıyorsun?"

Yere kan tükürdü, ama bir isim mırıldanırken başını kaldırıp bize bakmadı.

"Yüksek sesle konuş." Ona tekme atıyorum.

"Zhukov Bratva. Lanet Zhukovlar için çalışıyorum."

Pavel ve ben birbirimize bakıyoruz. Bölgemizde faaliyet gösteren bir bratvadan hiç haberimiz olmaması imkansız. Burada hüküm süren biziz ve tüm bratvalar Maxim ile Belov Sendikası'na hesap verir.

"Onlar da kim?" Yerimde volta atıyorum.

"St. Petersburg'dan bir çete. Nikolai ve Sergey adında iki kardeş. Akıllılar. Sokak akıllısı gibiler. Ve acımasızlar. Nikolai hapisteyken son birkaç yıldır işleri Sergey yürütüyor, ama genişliyorlar, daha fazla bölgeyi ele geçiriyorlar."

"Neden Anatoly Petrovich ile görüştüler?" diye tersliyorum, midemde kötü bir his büyüyor.

"Bu gece sadece Sergey vardı, Nikolai yoktu, ama ayrıntıları bilmiyorum lan. Tek yaptığım dışarıda nöbet tutmak ve ayak işlerini yapmak." Yerdeki ölü meslektaşını işaret ediyor. "Dymtro daha fazlasını biliyordu."

Kahretsin.

Matkapı alıştıırıp, pis işime başlamak için doğru yeri buluyormuş gibi yapıyorum. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorsun." Ona gülümsüyorum, tüm çılgın ihtişamımla beni iyice sindirmesine izin veriyorum. "Belki bir hatırlatmaya ihtiyacın vardır."

Artem'in tiz çığlıkları duvarlardan yankılanıyor. Çok geçmeden konuşmaya başlayacak — kimse matkap yüzünden sikini kaybetmek istemez.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

LIZA

"ELIZAVETA, LÜTFEN DİKKATİNİ VER," annem hayal kırıklığı dolu bir ses tonuyla beni azarlıyor. Düğün organizatörünün ofisindeyiz ve benim hiç ilgimi çekmeyen birçok detayı kararlaştırıyoruz.

Derin bir nefes alıyorum, bakışlarım dün aldığım bir teknoloji hissini takip etmek için telefonuma kayıyor. Hisse fiyatı yükseliyor, yani satma zamanı geldi. "Limonlu krema en sevdiğimdi," diyorum, dikkatim dağınık bir şekilde.

"O limon kreması," diye düzeltiyor annem, sanki umurumda gibi.

"Doğru, curd. Her iki şekilde de tadı harika. Düğün pastası için mükemmel bir seçim."

Evet, gerçekleşmeyecek bir düğün için mükemmel. Bir zamanlar, başarılı olursam iptal edilecek bir etkinlik için annemin bu kadar uğraşması beni suçlu hissettirirdi. Ama artık değil. Ailem hiçbir zaman benim ihtiyaçlarımı ya da benim için en iyisini öncelikli görmedi. Roman haklı; artık kendi başlarının çaresine bakmalarını sağlamanın zamanı geldi.

Onların mutluluğu için kendi mutluluğumu daha ne kadar feda edebilirim? Onlara bırakırsam, bu sonsuza kadar sürer. Sorun da bu. Benden hiçbir şey kalmayana kadar benden almaya devam edecekler.

"Belki de vanilya daha iyidir," diyor annem endişeyle kaşlarını çatarak. "Genelde geleneksel olanı tercih etmek daha güvenlidir."

Gözlerimi devirmeyi zar zor engelliyorum. "Tabii anne. Sen nasıl istersen."

Hisse senedi fiyatları istikrarlı bir şekilde yükselirken, masanın altına sakladığım telefonuma yapışmış durumdayım. Kahretsin, yakında satmam gerekecek.

“Ama masa örtülerini seçemiyorum. Beyaz, kirli beyaz mı, yoksa krem rengi mi?”

Parmağım satış düğmesinin üzerinde, fiyat hedefime ulaşır ulaşmaz harekete geçmeye hazır.

“Liza, beni duydun mu?” diye annem huysuzca soruyor.

Hızlı bir dokunuşla satışı gerçekleştiriyorum ve 20 bin dolarlık net bir kâr elde ediyorum. Ticarete başlayalı bir hafta oldu ama sonuçlar şimdiden etkileyici. Başlangıç sermayemden 200 bin dolar kazandım. İyi bir başlangıç ama iki haftadan az bir süre sonra gerçekleşecek bu düğünden önce bir milyon dolar kazanmak istiyorsam hızımı artırmam gerekecek.

"Hangisini istersen onu seç, anne. Sorun değil."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, bana kaşlarını çatmış bir şekilde baktığını görüyorum.

“Son zamanlarda sana ne oldu bilmiyorum, ama bu *senin* düğünün. Hayatının en önemli günü—hepimizin hayatının en önemli günü—ve ilgisizliğin endişe verici. Moskova’nın tüm seçkinleri katılacak. Sürekli telefonunda yaptığın her neyse, planlamaya öncelik vermelisin.”

İçimi çekip işlemin gerçekleştiğinden emin olduktan sonra telefonumu kucağıma indirdim. “Kira’ya mesaj atıyordum.” Yalan dilimden akıcı bir şekilde döküldü. “Planlamada yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu, ama bence her şey *senin* kontrolünde. Sen ve Bayan Petrovich detaylarla ilgilenmekten çok memnun görünüyorsunuz.”

“Bu arada... Talya ve Katerina her an gelebilirler ve *senin* somurtkan bir ergen gibi davranmanı istemem. Onların ailesinin bir parçası olmak istediğini göster.” Burnunu çekiyor. “Petrovich soyadını almanın ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu bilemezsin.”

Onun için bir onur. Aslında Anatoly ile evlenmek zorunda olmayan kadın için.

“Ayrıcalık ve iyi bir soyadı umurumda değil. Bu *senin* derdin,” diye karşılık veriyorum, öfkemin yüzeye çıkmasını engelleyemeden.

“Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?” diye bağırır annem, alçak sesinde öfke doludur.

Düğün organizatörü odaya girer, ama annemin tek bir bakışı onu kaçırmaya yeter.

“Sence ben aşk için mi evlendim? Hayır. Evlilikler bir birlikteliktir. Aileleri güçlendirmek ve geleceği güvence altına almak içindir. Bu bir görev meselesidir, kişisel mutluluk değil.”

“Bu doğru değil. En azından her zaman değil,” diye işaret ediyorum. “Kira ve Maxim deli gibi aşıklar.”

Gözleri kısılır. “Evlilikleri bir iş anlaşması olarak başlamamış mıydı?”

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Annem fikrini değiştirmeyeceği için neden bu konuşmaya takılıyorum bilmiyorum.

“Kız kardeşin bu evliliğe herkesten daha çok ihtiyaç duyuyor.” Annem elini masaya sertçe vurdu. “Eğer sefaletе düşersek, sence Sofiya’yla evlenmek isteyen biri çıkar mı sence?”

Telefonumu daha sıkı kavradım. “Ya Petrovichlerin parasına ihtiyacımız olmazsa? Ya onlardan mali olarak bağımsız olmanın bir yolunu bulursam?”

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum umut vaat eden bir hisse senedi için uyarı sesi çıkarır. Onu görmezden gelirim.

Annemin mükemmel makyajlı yüzünü bozan kaş çatışı, umduğum şey değildi. “Neden bahsediyorsun, Liza? Aklını mı kaçırdın?”

Aslında demek istediği şey şudur: *Hiç karşı çıkmayan, hiç sorgulamayan ve kendisi için hiçbir şey istemeyen tatlı, itaatkar kızım nereye gitti?* Uzun zamandır ben buydum: görevine sadık bir kız, hayatını başkalarının hatalarını düzeltmek için harcayan bir kız.

Annem sanki ben bir uzaylıymışım gibi bana bakmaya devam ediyor. Bir bakıma bu benim hatam, çünkü ona daha önce hiç karşı çıkmadım.

“Nedime elbisesinin kırmızı olmasını ısrarla istiyorum anne. Bana en çok yakışan renk bu.” Katerina odaya girmeden önce sızlanan sesi duyuluyor. Birkaç saniye sonra odaya giriyor ve kaşlarını çatarak bizi selamlıyor. “Ah. İkiniz de buradasınız.”

Sinirlenerek sırtımı dikleştiriyorum.

Talya Petrovich kızına azarlayıcı bir bakış atar. “Gelin ve gelinin annesi, tabii ki ikisi de burada.” Yaşlı kadın öne doğru adım atar ve ikimize de havadan öpücükler gönderir.

“Bence nedime elbiseleri için kırmızı çok hoş olur,” diye coşkuyla konuşur annem, iki kadın otururken. “Sence de öyle değil mi, Liza?” Masanın altından attığı tekme, aynı fikirde olmam için pek de ince olmayan bir dürtü.

“Tabii.” Gülümsememde gerçek bir sıcaklık yok.

Katerina burun deliklerini genişletir ve uzun sarı saçlarını arkasına atar. “Ben nedime elbiselerinden bahsetmiyordum. Onların ne giyeceği umurumda değil. Baş nedime olarak kırmızı giyen tek kişi ben olmalıyım.”

“Düğünde kırmızı mı? Fahişe gibi görünürsün.” Talya kaşlarını çatıyor.

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Onun açık sözlülüğüne saygı duyuyorum.

“Belki daha yumuşak bir renk,” diye annem araya girer. “Pembe bir ton gibi?”

“Belki de olmaz.” Katerina yüzünü buruşturur ve telefonundan saati kontrol eder. “Her neyse, burada ne yapmamız gerekiyor? Bir saat sonra yüz bakımı randevum var.”

“Çiçek aranjmanlarını büyük ölçüde etkileyeceği için, renk seçimi konusunda söz sahibi olmak istersin diye düşündüm,” diyor annem. “Zevkin kusursuz ve senin görüşünü almak bizim için çok önemli.”

Tanrım. Daha fazla yalakalık yapabilir miydi acaba?

Talya ve annem zambaklarla beyaz güllerin artılarını tartışırken, ben sandalyeme yaslanıp telefonuma gizlice bir göz atarak işlemlerimi kontrol ediyorum.

“Peki, bu hafta sonu operaya giyeceğin kıyafeti seçtin mi?” Katerina bana yaklaşır ve beni hemen sinirlendiren sahte bir tatlılık tonuyla konuşur. Cevabımı beklemez. “Geçen sezondan birkaç tasarımcı elbisesi var, istersen ödünç alabilirsin. Geçen sezonun modasını giymek senin için sorun olmaz, değil mi?” Sesi rahat ama alaycı bir alt tonu var.

Anatoly gibi, kız kardeşi de bana ailesine ne kadar borçlu olduğumu hatırlatmayı seviyor. Ne kadar şanssız olduğumuzu.

“İyiyim,” diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum. “Dolabımdan bir şey giyerim.” Ona boş bir gülümseme atıyorum ve umarım bu mesajı geri çekilmesi gerektiği şeklinde anlar. Onun güç oyunlarına katılmak istemiyorum, özellikle de şu anda.

O, kayıtsızca omuz silkiyor ve manikürünü inceliyor. “Bunu söylüyorum çünkü kardeşim, senin bir Petrovich gibi görünmeni bekleyecek. Düğün tarihini açıkladığınızdan beri ilk kez birlikte dışarı çıkacağınız için tüm Moskova sizi izleyecek. Önemli olan, senin” —gözleri beni eleştirel bir şekilde süzüyor—“şık görünmen.”

Onu masanın ortasındaki ortanca buketine yüzüstü itmek için içimden gelen çok güçlü bir dürtüyle mücadele ediyorum.

"Elimdekiyle idare ederim," diye yanıtlıyorum, sesim buz gibi.

"Tabii, ne istersen." Gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, avını bekleyen bir akbaba gibi. "Estetisyenimi evine gönderebilirim. İplik epilasyonda harikadır, bilirsin. Yüzündeki tüyleri almasına yardım edebilir." Katerina, kanaryayı yiyen kedi gibi sırtıyor ve üst dudağıma işaret ediyor.

Onun üstü kapalı hakaretlerinin beni etkilemesine izin vermeyerek yanağımı ısııyorum. “Tabii,” diyorum. “Ne kadar nazıksın.”

“İşimi bitirir bitirmez onu evine gönderirim. Muhtemelen bilmiyordur ama erkekler tam ağda için deli olurlar—her yerde.” Kaşları, sözlerini vurgulamak için hafifçe dans eder. “Randevumun kim olduğunu düşünürsek, ipeksi pürüzsüzlük hedefliyorum.” Ses tonu imalarla doludur.

Yemi yutmamak için elimden geleni yapıyorum. Belli ki bir amacı var.

Hiçbir şey söylemeyince, ağzını sıkar ve sanki iştme sorunun varmış gibi bana doğru eğilir. “Roman Vasiliev beni götürüyor. Uzun zamandır bana çıkma teklif ediyordu, sonunda randevuya evet dedim.” Omuzlarını silker, çantasından kırmızı bir ruj çıkarır ve yavaşça sürer.

Bu haber beni karnıma yumruk yemiş gibi vurur. Roman ve Katerina mı? Randevuya mı çıkıyorlar?

Kıskançlık, derimin altında bir kaşıntı gibi alevleniyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Önümdeki su bardağına uzanıyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

“Bir erkek öyle görünüyorsa,” diye mırıldanıyor, “yatakta harika olacağını bilirsin. Bratva olması ne fark eder ki? Biraz tehlike olmasında bir sakınca yok.”

Tırnaklarım masanın altında avuç içlerime batıyor. “Roman, ciddi mi? Onun tipin olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Oh, şaşırsın. Roman gibi erkekler—gerçek erkekler—yanlarında hüküm süreceğ bir kadın ararlar. Onlar”—eliyle açıkça bana yönelik bir hareket yapar—“uysal, küçük bir fareyle ilgilenmezler. Kendine güvenen ve deneyimli bir kadın isterler. Her şeye hazır olan.”

Yüzümdeki ifade sertleşiyor. “Öyleyse, umarım randevun başarılı geçer. Sen ve Roman birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

Bana hoşgörölü bir gülümseme attı. “Bunu kendin göreceksin, değil mi?” Saatine baktı. “Gitmem gerek. Ve sana dostça bir tavsiye: kırmızı giyme. Seni solgun gösteriyor.”

Göğsümde parıldayan kıskançlık dalgasıyla mücadele ediyorum.

Katerina iğrenç bir kadın ve onda kıskanılacak hiçbir şey yok.

Tek bir şey hariç: O Roman’ın kolunda olacak, ben ise olmayacağım.

Sadece bu bile kanımı kaynatıyor.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ROMAN

ŞEF sinyali verdiğiğinde, arabamdan inip, sendikamızın güvenlik şefi Viktor'un yanına, karanlık ve dondurucu soğukluğa adım attım. Arkamdaki araçlara işaret ettim ve bir düzine adamım hızla peşimden gelerek, birkaç dakika önce limana demirleyen gemiye doğru ilerledi.

Limanlar pis yerlerdir, özellikle de Baltık Denizi'nin kıyısındaki bu liman. Burası ölü balık ve yıkılmış hayaller gibi kokuyor, ama ben bunu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum. Limanın bu bölümü Belov'a ait ve aklı başında hiç kimse, yetkililer dahil, burada bizimle uğraşmaya cesaret edemez.

Viktor ve ben iskeleden kargo güvertesine çıkıyoruz; liman işçileri talimatlarımızı bekliyorlar. Yükleme işlemine başlamamışlar çünkü adamlarımızın, gemiden indirilen ve içinde milyonlarca dolarlık kokain bulunan her bir konteyneri bizzat kontrol etmesi gerektiğini biliyorlar.

Bu bizim olağan çalışma prosedürümüz değil, ama sevkiyatın gecikmesi ve Anatoly'nin Zhukov Bratva ile gizli görüşmeleri nedeniyle temkinli davranıyorum. O adama zerre kadar güvenmiyorum.

"Aşağı inip adamlara ne aradığımızı söyleyeceğim," diyor Viktor, mürettebatın yanına doğru ilerlerken.

Başımı sallayıp üst güverteye doğru ilerlerken bir şey gözüme çarpar. Yıpranmış ve terk edilmiş tek bir topuklu ayakkabı, mühürlü bir konteyner kapısının altından dışarı sarmaktadır.

Bu çok garip. Bu gemiye tek bir kadının bile ayak bastığını hayal edemiyorum, muhtemelen hiç. Belki de fazla düşünüyorum.

topuklu ayakkabıyı arkamda bir kenara atıp, kendime daha iyi bir gözlem noktası bulmak için merdivenleri tırmanıyorum.

Adamlarıma başlama işareti verdiğimde, havayı tuz ve metalin yoğun kokusu dolduruyor. Konteynerler tek tek yere indiriliyor. Şef ilk konteyneri açarken ve adamlarımız teslimatın kurcalanmadığını doğrulamak için içeri girerken, zincirlerin ve makinelerin çıkardığı çınlama ve gürültü yankılanıyor. Ürünü depomuza geri götürdüğümüzde tartıp test edeceğiz, ancak nakliye sırasında hiçbir şeyin açılmadığından emin olmak istiyorum.

Viktor yanıma gelir ve kollarını korkuluğa dayar. İkimiz de aşağıdaki işlemleri izlerken, geminin yapay ışıkları altında siyah saçları mavi renkte parıltıyor. Her konteyner kontrol edilip doğrulanırken, adamlarım dışarı çıkıp bize başparmaklarını kaldırıyor.

Viktor konuşmadan önce, üzerimde keskin bakışlarını hissediyorum. "Şu ana kadar her şey yolunda. Bu sevkiyatta... ya da bir öncekinde kurcalanma izi yok."

Soğuk havada nefesimi veriyorum, nefesim beyaz bir bulut haline geliyor. "Biliyorum, ama yine de bir şeyler ters gibi geliyor."

Viktor içini çekip çenesini parmak eklemleriyle okşadı. "Bu, Anatoly'nin Zhukov'larla yaptığı gizli görüşmeyle mi ilgili, yoksa başka bir şeyle mi?"

Göğsümde bir sızı hissederim. Eğer "başka bir şey" aklımdan çıkaramadığım koyu kumral saçlı bir güzellikse, o zaman evet. Anatoly'ye olan güvensizliğimin onunla ve yüzündeki o morlukla ya da onu sakinleştirmeye çalışırken takındığı sahte tatlı ses tonuyla bir ilgisi olabilir.

Bu bana annemin babama karşı tavrını çok hatırlatıyor. Babamın öfkesinden dikkatle kaçınarak, hiç de huzurlu olmayan bir evde her zaman barışı korumaya çalışmasını.

Annemi koruyamadım, ama içimdeki her lanet içgüdü, kendi çıkarlarıma aykırı olsa da Liza'ya göz kulak olmam için çılgılık atıyor.

Kahretsin. Belki de aklımı kaçırıyorum.

Cevap vermediğimde Viktor sırtıma bir şaplak attı. "Zhukovlar hakkında bazı bilgilerim var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dinliyorum."

Kimliklerini öğrendiğimizden beri Zhukov Bratva hakkında araştırma yapıyoruz. Örgütün başında Nikolai ve Sergey adında iki kardeş var.

Ancak ikizlerden büyük olan Nikolai, yakın zamana kadar hapisteydi.

"Kısaca özetlemek gerekirse, Nikolai hapisteyken, Zhukov kardeşlerin küçüğü olan Sergey, St. Petersburg'da kontrolünü sağlamlaştırmak için harekete geçti. Daha geniş bölgeler elde etmek için çetelerle savaşıyor ve şehirdeki yasadışı silah ticaretini tekeline alıyor. Cesur bir adam ama acelecî. Bu tür şeyler kolayca tam ölçekli bir çete savaşına dönüşebilir."

"Peki ya kardeşi?"

"Söylentilere göre Nikolai beyin, Sergey ise kas gücü. Nikolai artık serbest ve pakhan rolünü yeniden üstleniyor, bu yüzden kardeşler arasında kesinlikle gerginlik var."

"Güç mücadelesi her zaman işleri ilginç kılar," diyorum. "Belki de bu yüzden Nikolai, Anatoly ile gece yarısı yapılan toplantıya katılmadı, sadece Sergey vardı. O toplantı hakkında başka bilgi var mı?"

Viktor hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarır. "Henüz yok. Yakın çevresi çok sıkı. Kimse konuşmuyor."

"Araştırmaya devam et. Anatoly ile aralarında ne tür bir iş varsa, bana pek doğru gelmiyor." Adamlarımın her bir konteyneri metodik bir şekilde aramasını izlerken kaşlarımı çattım. "Son sevkiyatımızın gecikmesinden hâlâ şüpheleniyorum."

Viktor, sanki aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi alaycı bir kahkaha attı. "Her şey yolundaydı. Malların hiçbirine dokunulmamıştı." Omuz silktili. "Adamın bir aziz olduğunu söylemiyorum, ama kış ortasında kötü hava koşulları nedeniyle gecikmeler sıkça olur."

"Bu doğru olabilir, ama içgüdülerimin bana ne söylediğini biliyorum." Ona sinsî bir gülümseme attım. "Ve bazı cevapları almanın bir yolunu buldum."

"Nedir o?" diye soruyor, arka cebinden bir bere çıkarıp başına geçiriyor ve ellerine üfleyerek ısıtıyor.

"Vücudumu ve cazibemi kullanarak istediğimi elde etmek." Viktor inler, ama ben tamamen şaka yapmıyorum.

"Sen ve lanet planların," diye homurdanıyor. "Aklında ne var?"

"Anatoly'nin ekibinin bize gönderdiği sevkiyat kayıtlarını görüyoruz sadece. Ama şirkette bize orijinaleri gönderecek bir içerdekim var. Hiç soru sormadan."

"Bunun bir bedeli var mı?"

"Katerina Petrovich ile randevuya çıkmam gerekiyor." Dişlerimi sıkıyorum. "Operaya."

Viktor parmağını çenesine sürter. "Ciddi misin? Sen operada mı? Hiç canım istemiyor."

"Evet, şey, hepimiz zaman zaman fedakarlık yapmak zorundayız."

Katerina, Ivanovların akşam yemeğinde tanıştığımız gecedan beri bana flörtöz mesajlar gönderiyor. Ona hiç ilgi duymadığım için mesajları görmezden geliyordum, ama son zamanlarda ne kadar dar görüşlü davrandığımı fark ettim. Katerina aile şirketine çalışıyor; her türlü şirket bilgisine erişimi var.

Bu yüzden onunla bir anlaşma yaptım. Bize gönderilen sevkiyat kayıtlarını kaybettiğimi ve Anatoly'nin adamlarından yeniden göndermelerini istemek için kendimi çok aptal hissettiğimi söyledim. Bu hafta sonu onu Bolşoy'daki *Carmen*'e götürürsem, istediğim her şeyin kopyasını bana göndermeyi kabul etti. Tanrı yardımcım olsun.

Viktor başını sallıyor ama eğlenceli gülümsemesini bastıramıyor. "Bunun iyi bir plan olduğuna emin misin? Katerina yanlış bir fikre kapılabilir."

"Yok canım, ciddi bir ilişki kurmak umurunda değil. Tek istediği benim kolumda görünmek ve bratva dövmeleeri olan bir adamla yatmak." Tabii ki onunla yatmayacağım.

Aslında, tüm bu olayların tek parlak yanı, Liza'nın Anatoly ile operaya gidecek olması. Beni başka bir kadınla görünce kıskançlık duyarsa hiç umursamam.

Viktor göz kırparak sırtıma bir şaplak atar. "Sana şans dilerim." Uzakta bir şey gözüne çarpar ve gülümsemesi kaybolur. "O da ne lan?"

İkimiz de geceye gözlerimizi kısarak bakıyoruz ve nakliye konteynerlerinin gölgeleri arasında sessizce ilerleyen, plakası olmayan koyu renkli bir minibüs görüyoruz. "Davetsiz bir misafir."

Saniyeler içinde belimden silahımı çektim. Silahımı doğrultup minibüse ateş ettim, silah sesinin yankısı limanda yankılandı.

Kamyonet sarsılır, sonra aniden motorunu hızlandırır ve ileriye doğru fırlar. Yan kapı açılır ve balaklavalı adamlar ortaya çıkar, operasyon ekibimize ateş açarlar.

"Dikkat, bu bir pusu!" diye bağıyorum, adamlarımız durumu kavrayıp silahlarını çekerek ateşe karşılık veriyorlar.

Geminin merdivenlerinden aşağı koşuyoruz, botlarımız metale çarparak ses çıkarıyor. Kurşunlar her iki yönde de uçuşuyor. Adamlarımızdan biri omzunu tutarak yere yığılıyor.

Minibüsün kapısı çarpıyla kapanır ve minibüs, lastikleri gıcırdayarak kapıya doğru hızla uzaklaşır. Adamlarımız ateş etmeye devam ederken silah sesleri yankılanır, ancak minibüs kapıya çarpar ve metal, çarpmanın etkisiyle ezilir ve parçalanır.

Viktor küfrediyor, arka lambaların uzaklaşmasını izlerken yumruğunu bir sandığa vuruyor.

"Lanet olsun!" Nefes nefese homurdanıyorum. Nabzım hızlanıyor, öfkem kaynıyor.

Bize bir mesajı olan varsa, bunu gerçek erkekler gibi iletmelidir. Gecenin karanlığında isimsiz bir arabadan ateş açmak yerine, varlığını belli etmelidir.

Viktor telefonuyla konuşuyor, hackerlarına uydu görüntülerini kullanarak hızla uzaklaşan minibüsü takip etmeleri için emirler yağdırıyor. Telefonu kapattığında, bana yön göstermem için bakıyor.

Boynumu çeviriyorum, omuzlarımda ve sırtımda gerginlik düğümleniyor. "Bunu yapan piçleri bulacağız," dişlerimi sıkarak emrediyorum, "ve hepsini tek tek öldüreceğiz."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

LIZA

"SOFİYA, SONUNDA!" Kız kardeşim telefonu açtığında böyle diyorum.

Geçen hafta ona ulaşmak imkansızdı ve bu bazen olur da olsa, Londra'dayken yaşananlardan sonra hâlâ içim rahat değil.

"Üzgünüm Lizka. Genel provadaydım. Çok yorucu oldu."

Telefonumu hoparlöre alıp banyo tezgahının üzerine koyuyorum ve kirpiklerimin yanına göz kalemi yaklaştırarak dumanlı göz makyajı yapmaya çalışıyorum.

Roman bu gece Katerina'yı partneri olarak götürüyor olabilir, ama gözlerini benden ayıramayacak. En güzel halimle görüneceğim. Roman Vasiliev kıskançlıktan çatlasın, çünkü ona ikinci bir bakış bile atmayacağım.

"Her şey yolunda olduğu sürece?" Kalemi havada durdurup bir nefes alıyorum. "Eğer bir şey canını sıkıyorsa, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

O içini çeker. "Biliyorum. Benim için endişelenmeyi gerçekten bırakmalısın.

Ben çocuk değilim."

Dumanlı göz makyajından vazgeçip telefonu kulağıma dayadım ve banyo tezgahına yaslandım. "Dinle, bu konuyu sürekli gündeme getirmek istemiyorum ama Anatoly'nin seni o iş yemeğine sürüklediği gece hâlâ içim rahat değil."

Bir dakika sessiz kalıyor. "Ne olmuş ki?"

"Sadece... Sana tanıttığı adamlar kimdi?" Anatoly benimle akşam yemeği hakkında konuşmayı reddetti ve bana kendi işime bakmamı söyledi

ama kendi akıl sağlığım için ayrıntıları bilmem gerekiyor. Ne olduğunu anlamam lazım.

“Bilmiyorum. St. Petersburg’dan bazı iş adamları. Hatırladığım tek isim, patron gibi görünen adam, Sergey. Oldukça nazikti, bana okul ve mezuniyetten sonra ne yapmayı planladığım gibi şeyler hakkında sorular sordu. Mezuniyetten sonraki planlarım.” Hafifçe gülüyor ve onun ilgisinden gurur duyduğunu anlayabiliyorum. “Ama o, otuzlu yaşlarında falan. Flört etmiyordu, sadece kibar davranıyordu. Her şey çok sıkıcı olduğu için çoğunlukla telefonumda gezinip durdum.”

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. “şarabı sana veren o muydu?”

“Of, yine mi bu?” diye

mırıldanıyor. “Bilmem lazım.”

“Ben... tam olarak hatırlayamıyorum.”

Onun kafasının karışık olması beni rahatsız ediyor. Bir içki insanın hafızasını silmemeli. Ama yine de, arkadaşlarının ne kadar içtiğini iddia etse de, onun içtiğini sanmıyorum.

“Anatoly olduğundan eminim ama kesin bir şey söyleyemem. İçkiler akıyordu. Bunu sorun haline getirmek istemedim.”

Hayal kırıklığından çığlık atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. “Tamam.” Derin bir nefes veriyorum. “Onun bunu yapmasından memnun değilim, ama bu senin suçun değil. Lütfen bir daha Anatoly ile hiçbir yere gitme.”

Sonunda yorgun bir sesle, “Hiçbir şey olmadı,” diyor.

“Biliyorum Sofiya, biliyorum. Ama sen benim kardeşimsin ve sadakatim her zaman senin yanında olacak. Anatoly ile şu anda birkaç sorunu çözmeye çalışıyoruz.”

“Ama düğün çok yakında!”

Parmağımı şakağıma bastırıyorum. O, bu gerçeğin ne kadar farkında olduğumu bilmiyor.

“Her şey yoluna girecek,” diyorum ona. “Zaman her şeyin ilacıdır.”

Aslında demek istediğim, şans benim yanımda olursa, o koridordan yürümeyeceğim.

Kız kardeşimle telefon görüşmesini bitirdikten sonra ruh halim berbat, ama kendimi bu duruma kaptırmıyorum. Zaten bunun için zaman yok. Anatoly yakında beni almaya gelecek ve ben olabildiğince normal görünmeliyim.

Merdivenlerden inip, zemin kattaki dolaptan paltomu ve çantamı alıyorum. Genellikle Anatoly dışarıda arabasında beni bekler, ama ön camdan dışarı baktığımda Jaguar'ının yan tarafta park ettiğini görüyorum.

Garip.

Babamın çalışma odasından alçak sesler geliyor, dönüp kapalı kapıya doğru yürüyorum. Yaklaştıkça, konuşmalarındaki bir şey ilgimi çekiyor.

"Düğünden sonraya kadar başka para yok. Sözleşmede açıkça belirtilmiş." Anatoly'nin sesi alçak ve tehditkâr, ama zehir gibi kapının altından sızıyor.

Nefes almaya cesaret edemeden kulağımı kapıya dayıyorum.

"Düğün bu kadar yaklaştı, ne önemi var ki? Birazdan aile olacağız," diyor babam. "Mesele şu ki... Yakuza ile başım biraz dertte. Poker oyunlarının ne kadar hararetli geçebileceğini bilirsin."

"Bu senin sorunun, benim değil."

"Çok içtiğimi biliyorum, bu benim zayıflığım, ama bu adamlar ciddi. Borcumu ödemek için sadece bir haftam var, yoksa bir gözümü kaybedeceğim. Göz bandıyla Liza'yı mihraba götürsem nasıl görünür?"

"Korkunç." Anatoly gülüyor. "Belki de bunu daha önce düşünmeliydin. Tsk-tsk, Boris. Sen zavallı bir adamsın, ama günahların benim sorunun değil."

Göğsüme bir korku sızıyor. Anatoly'nin babamı acımasızca reddetmesine şaşırmıyorum, ama benimle evlenmek isteyen adamın ailemin güvenliğini hiç umursamaması yine de beni iliklerime kadar ürpertiyor. Kızının böyle bir adamla evlendiğini hayal etmek, tek başına babamın kafasında alarm zillerini çaldırmalı, ama bu açıkça onun ilk içgüdüğü değil.

Yine de bu düğünün gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Ya yatırım paramı kullanarak babamın kumar borçlarını ödemek zorunda kalacağım, ya da

yardım istemek zorunda kalacağım.

Roman'ın yüzü zihnimde canlanıyor ve sakın bir kesinlikle, babamı korumak için arayacağım kişinin o olduğunu biliyorum. Beni korumak için.

Bunu fark edince tüylerim diken diken oluyor. Kimse bana onun verdiği hissi veremiyor — sıcak, güvende ve tamamen korunmuş hissetmemi. Onu uzaklaştırmış olsam da, ihtiyacım olursa orada olacağını biliyorum.

Derin ve titrek bir nefes alıyorum çünkü şu anda kapının diğer tarafında olanlara konsantre olmam gerekiyor.

"Ama düşün çok yakında..." Babamın sesinde, kalbimi sıkıştıran bir çaresizlik var. Her ne kadar çok kusurlu ve bencil olsa da, sonuçta onun incinmesini istemiyorum.

"Resmi hale gelene kadar, bağlayıcı bir anlaşmamız yok. Tabii... benim için anlaşmayı cazip hale getirecek bir yol bulmazsan."

"Ne gerekiyorsa yaparım, ne istersen."

Babamın ne kadar alçaldığını, Anatoly'ye istediği her şeyi gümüş tepside sunmaya hazır olduğunu görünce midem tiksinti ile burkuluyor. "Her şey"in ima ettiği anlam beni ürpertir.

Odanın içinden, sanki Anatoly sandalyesinden kalkıyormuş gibi bir hışırtı geliyor. Sesi o kadar alçalıyor ki, kulağımı kapıya ne kadar dayarsam dayayım tek kelime bile duyamıyorum.

Kahretsin. Ne konuşuyor olabilirler?

Birkaç dakika sonra sesleri normale dönüyor. Babam kutlama için birer votka içmeyi öneriyor.

"Hala dersini almadın mı, seni aptal?" Anatoly gülüyor, ama gülüşünde acımasız bir ton var.

Bu benim geri çekilmem için bir işaret.

Sanki az önce aşağı inmişim gibi sessizce merdivenlere doğru sürünürüm. Babamın çalışma odasının kapısı açıldığında, son basamaktan inerim ve koridorda nişanlımı görünce şaşırılmış gibi yaparım. "Burada olduğunu fark etmemiştim," derim Anatoly'ye.

"Erken geldim. Fırsatı değerlendirip babanı ziyaret ettim."

Babam ve Anatoly, tam olarak anlayamadığım bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Peki. Gitmeye hazırım." Duyduğum onca şeyden sonra sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışıyorum.

Gözleri beni baştan aşağı tarıyor, keskin ve hesaplayıcı, altında yatan bir sıcaklık var ki cildimi yakıyor. Bana, elde etmekten mutlu olduğu güzel bir nesneymişim gibi bakıyor ve doğrusu, onun için tam da öyleyim.

"Muhteşem görünüyorsun." Bana sert, sahiplenici bir öpücük veriyor, bu da midemi bulandırıyor. Muhtemelen onun için giyinmiş olduğumu düşünüyor, ki bu kesinlikle doğru değil.

Şık, vücudu saran ateş kırmızısı bir elbise giyiyorum, zaten uzun boylu olan vücuduma birkaç santim daha ekleyen topuklu ayakkabılarla. Katerina'nın hakaretine rağmen, kırmızı rengi yakıştırabilen tek kişi o değil. Saçlarım şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, üçüncü denemede nihayet doğru yapabildiğim dumanlı göz makyajımı vurguluyor.

"Teşekkür ederim." Ses tonumu kontrol etmeye çalışıyorum.

Babam yanıma yaklaşıyor ve yanağıma hafifçe öpüyor. "İyi eğlenceler, canım." Gözlerini kaçırmaması ve boş ses tonu, kaçamayacağı bir şeytanla anlaşma imzaladığını ima ediyor.

Ah, baba, ne yaptın sen?

BÖLÜM OTUZ

LIZA

ANATOLY beni Bolşoy Tiyatrosu'nun lobisine götürüyor; eli sanki dünyadaki en değerli şey benmişim gibi sahiplenici bir şekilde belimin alt kısmında. Ne büyük bir yalan bu. Onun gözünde ben sadece gösteriş için kullanılan ışıltılı bir aksesuarım.

Bu gece *Carmen'in* büyük prömiyeri var ve salon Moskova'nın sosyetaesi ile tıklım tıklım dolu. Kira'nın moral desteği için burada olmasını çok isterdim, ama Maxim onu tropikal bir cennete kaçırdı. Kira, bunun mafya işleriyle ve Maxim'in aşırı tedbirli davranmasıyla ilgili olduğunu ima etti. Umarım ciddi bir şey değildir, ama Kira endişeli görünmüyordu.

Yüzünde kibirli bir gülümsemeyle Anatoly, kalabalığın arasından geçerek beni yönlendiriyor, yaklaşan düğünümüzle ilgili tebrikleri ve heyecanı içimize çekiyoruz. Bu, seyircisi olduğunda benimle birlikte olmaktan gerçekten mutlu görüldüğü tek an.

Belediye başkanının eşiyle sohbetten yeni kurtulmuşken, Anatoly yanıma süzülerek kolumu tuttu. "Kız kardeşim Roman Vasiliev ile birlikte burada." Başını, önlerinde durdukları şampanya fıskiyesine doğru eğdi.

"Görüyorum," diyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak.

İkisi, en güçlü çift gibi görünüyorlar. Roman her zamanki gibi yakışıklı, üzerine özel dikilmiş koyu renkli bir takım elbise giymiş, kalın saçlarını geriye taramış. Yanında Katerina ıslıl ıslıl parlıyor. Onları bu gece birlikte görmek zor olacağını biliyordum, ama hissedeceğim bu ham, cinayet işleme isteği uyandıran duyguyu tahmin etmemiştim. Özellikle de Katerina,

küçük bir grupta nazikçe sohbet ederken Roman'ın yanına yapıştığını görünce.

O tarafa bakınca, Anatoly'nin yüzündeki somurtkan ifadeyi görünce şaşırıyorum. Eve geldiğimden beri, Roman'la benim Londra'da baş başa kalmamızdan bahsetmedi, bunun için minnettarım.

"Katerina'nın iş ortağıyla çıkmasından mutlu olacağını sanmıştım," diyorum, havayı yoklayarak.

Anatoly'nin burun delikleri genişliyor ve bakışlarında soğuk, sert bir parıltı geçiyor. "Onu kayınbiraderim olarak seçmezdim. Vasiliev'in sadakati her zaman Belov Sendikası'na olacak, aileme değil."

Alnımı kırıştırıyorum. Bu yorumu nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum.

Anatoly kalabalığın içinde bir iş arkadaşını fark eder ve onun peşinden
peşinden gider.

Ben de başka bir sohbeta çekilirim ve orada

. Bu sırada boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır. Bakışlarım konuştuğum kadının ötesine kayar ve tanıdık bir çift koyu kahverengi gözle buluşur.

Midem hafifçe çöküyor, kelebekler uçuşuyor. Zaman yavaşlıyor, kalabalık kayboluyor ve bir an için Roman'ın ilgisinin tadını çıkarmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Bir silüet onun önüne çıkıyor ve büyü bozuluyor. Tek fark ettiğim, benimkine çok benzeyen sarı saçlar ve kırmızı bir elbise, sonra da onun ilgisi Katerina'ya kayıyor. Katerina, ellerini Roman'ın yüzüne koyuyor ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırıyor. Bu ne iffetli bir öpücük, ne de ilk buluşmada atılan bir öpücük; dil, ateş ve tutkuyla dolu—ve her şey yanlış.

Benim.

Bu düşünce beynimde yankılanıyor.

Ne büyük bir yalan. O benim değil ve asla da olmayacak, ama bunu kıskançlıktan acı çeken kalbime anlatmaya çalışın da görelim.

Katerina, Roman'ın onu takip ettiğini söylediğinde ona inanmamıştım, ama vücudunu onun vücuduna bastırışını, dudaklarının hâlâ birleşik olduğunu görünce yanıldığımı anlıyorum. O da isteyerek katılıyor gibi görünüyor.

Katerina geri çekildiğinde, Roman'ın ona baktığı hayranlık dolu bakışlar dayanılmaz. Eli uzanıp Katerina'nın saçlarına dalıyor, sonra gözleri sanki odadaki tek kadın oymuş gibi Katerina'nın gözlerine kilitleniyor.

Boş ver.

Artık izleyemem. Onlarla aynı odada bulunmaya bile dayanamıyorum. Sanki kalbim göğsümden sökülüp yere atılmış ve defalarca çiğnenmiş gibi hissediyorum. En kötüsü de, böyle hissetmeye hakkım olmaması; Roman'ın bana hiçbir borcu yok. Onu uzaklaştıran benim.

"Yerlerimize geçme zamanı gelmedi mi?" Anatoly'nin sözünü yarıda kestim.

Anatoly, sözünün kesilmesine sinirlenerek gözlerini kısıyor. "Acele ne? Kendi balkonumuz var."

"Sadece... Gösterinin hiçbir kısmını kaçırmak istemiyorum."

Sinirli bir şekilde içini çekip arkadaşlarına daha sonra içki içmek için onlara katılacağını söyledi.

Elini dirseğime dolayarak beni özel balkonuna doğru götürdü. "Ne oldu sana?" diye sordu, kimse duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde. "İyi görünmüyorsun."

"Sadece başım ağrıyor," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Tylenol ile geçecek bir şey. Çantamda bir tane var. Tuvalete gidip alacağım, sonra koltuklarımızda buluşuruz."

Cevap olarak homurdandı, dikkati çoktan telefonuna kaymıştı.

Nefesimi düzelterip duygularımı kontrol altına almam birkaç dakika sürüyor. Roman ve Katerina'yı birlikte görmeyi bekliyordum, ama o öpücüğe ve Roman'ın ondan uzaklaşırken ona bakışına hazırlıklı değildim — sanki Katerina onun için bir anlam ifade ediyormuş gibi. Roman'ı Katerina'yla görmek, yüzüme atılmış bir tokat gibi, saflığımı acı bir şekilde hatırlatıyor.

Nasıl bu kadar kör olabildim? Nasıl onun beni bu kadar tamamen kandırmasına izin verdim?

Boğazımdaki yumruyu yutarak derin bir nefes alıyorum ve kabinden çıkıyorum, baş ağrım çok şiddetli olduğu için çantamda Tylenol'u arıyorum.

“Görüyorum ki tavsiyemi dinlememişsin.” O ses. Lanet bir kara tahtaya tırnaklar sürtölüyormuş gibi.

“Kırmızı bana yakışıyor diye düşünüyorum,” diyorum, Katerina ile göz teması kurmayı reddederek. Bunun yerine, aynadaki yansımama odaklanıyorum. Onun izlediğini bilerek, itfaiye arabası kırmızısı bir ruj çıkarıp dolgun dudaklarıma yavaşça sürüyorum.

“Kendini rahat hissettiğin sürece, önemli olan da bu.” Zaten mükemmel olan sarı dalgalı saçlarını düzelterip aynadaki yansımaya hayranlıkla bakıyor. “Roman ve ben bu akşam Belovların locasında oturacağız çünkü biraz mahremiyet istiyoruz.” Yüzünde yavaş, kasıtlı bir sırıtış yayılıyor. “Dürüst olmak gerekirse, onun dolaşan elleriyle operanın sonuna kadar dayanabilecek miyiz, onu bile bilmiyorum.”

Omuzlarım gerilir, yüzümde gergin bir gülümseme sabitlenir. Roman hakkında ne hissettiğimi hiç bilmiyor. Onun için mesele, Moskova’nın en gözde bekarlarından birini kapmak. Roman tüm kriterleri karşılıyor: yakışıklı, zengin, nüfuzlu. Ve gerçekçi olalım, kötü çocuk havası da çekiciliğine katkıda bulunuyor. Katerina gibi bir kadın için bunlar yeşil bayraklar.

“Senin adına çok mutluyum.” Rujumun kapağını kapatıp çantama atıyorum. “Roman’ın kadınları kağıt mendilden daha hızlı değiştirdiği söylentilerinin doğru olmadığına eminim. Yani, onu aynı kadınla iki kez gördüğüm olmadı ama kim bilir. Belki de yanında kalacak şanslı kişi sen olursun.”

Yüzündeki kendini beğenmiş ifade kaybolup yerini somurtkan bir ifadeye bırakınca içimi bir tatmin duygusu kapladı. Bir yanımda, Roman’ın itibarını kullanmış olduğum için kendimi kötü hissediyordu—bu itibara bu geceye kadar ikna olmamıştım. Çünkü ne gördüğümü biliyorum. Eğer Katerina gibi birinden hoşlanıyorsa, o zaman açıkça düşündüğüm gibi bir adam değil.

Elbisemi düzelterip, yanından geçerken adımlarıma biraz canlılık katıyorum. “Sonra görüşemeyiz diye şimdiden veda edeyim. Ah, bir de bunu unutma. Herpesin çok kaşındığını duydum.”

BÖLÜM OTUZ BİR

ROMAN

OPERA'DAN NEFRET EDİYORUM. Bana göre, birkaç tekila içtikten sonra yodelleyen kediler gibi geliyor.

Coşkulu kalabalığa bakılırsa, böyle düşünen tek kişi ben olabilirim. Herkesin dikkati sahnede, *Carmen'in* performansında, oysa benim dikkatim tamamen benimkiyle tam karşısındaki locadaki kadına odaklanmış durumda.

Bana bakmayı reddediyor.

Onun öfkesini hak ediyorum ve ölene kadar Katerina ile öpüştüğüm için pişmanlık duyacağım. İstenmeyen ve kesinlikle davetsiz bir öpücüktü. Tadı hiç de hoş değildi, hafızama sonsuza kadar kazınan Liza'nın tatlı, güneşin öptüğü tadı gibi değildi. Katerina'yı ittim ama iş işten geçmişti.

Liza'yı incitmek planımın bir parçası değildi. Yakında yengesi olacak kadının yapay, yastık gibi dudaklarını benimkilere bastırduğında gözlerinde parlayan acı, kalbimi burktu.

Liza başka bir adamın yüzüğünü takıyor olabilir, ama onun istediği benim... ve elde edeceği adam da benim.

Doğrusu, ondan uzak durma planım, gözünün altındaki morluğu gördüğüm anda paramparça oldu. Çünkü biliyorum ki bir morluk asla sadece bir morluktan ibaret değildir. Önce bir morluktur, sonra morarmış bir göz, sonra kırık bir kol, ve sonra annen kan gölünün içinde yatarken baban hayatına devam eder; çünkü sen onu durdurmak için çok korkaktın ve iş işten geçene kadar hiçbir şey yapmadın.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

Hayatım boyunca hesaplı kararlar verdim, kalbimle değil aklımla düşündüm. Londra'dan bu yana, aklım ve kalbim nihayet aynı frekansta.

Liza'nın onu hak etmeyen ve şiddetinin giderek artacağı bir adamla evlenmesini seyirci kalmaya niyetim yok. Ama kendimi dizginlemeliyim, çünkü acımasız eylemlerimin büyük sonuçları olacak. Benim için, Liza için ve Belov Sendikası için.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, harekete geçmek için doğru an gelene kadar sabırla beklemem gerekiyor. Antoly'nin şüpheli tavırlarına bakılırsa, o an çok geçmeden gelebilir.

Opera salonunun diğer ucundan Liza nihayet bana doğru dönüyor ve lanet olsun, gözlerinden adeta ateş püskürüyor. Bakışlar öldürebilseydi falan.

Bir dakikalık ölümcül bakışların ardından, kasten başka yöne dönüyor. Sahneye odaklanmış olmasına rağmen, enerjisinin aradaki mesafeyi aşan sessiz bir fırtına gibi bana yöneldiğini hissediyorum. Neredeyse kendi kendime gülüyorum. Kızginken çok sevimli oluyor. Ama kızmasına gerek yok ve ilk fırsatta durumu açıklığa kavuşturacağım.

Yanımda, Katerina elini uyluklarımın üzerinden kaydırıp kasıklarımaya yerleştirirken hafifçe kıkırdıyor. Manikürlü pençeleri, beni sertleştirmek için pantolonumun kumaşı üzerinde nazikçe geziniyor. Sanki onun için yarı sertleşebilecekmişim gibi.

Elini itip ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, bu olmayacak."

Dudaklarını büküyor—bu hareket muhtemelen benden önce pek çok kişide işe yaramıştır. Ben bunu düpedüz iğrenç buluyorum. "Bir yerlerde arka bir oda bulabiliriz." Nefesi kulağıma geliyor, mide bulandırıcı derecede güçlü parfümü burnuma doluyor. "Ya da seni burada yalayabilirim. Yeterince yüksekteyiz, kimse göremez."

Bunu benim için söylüyor. Katerina insanların bizi görmesini istiyor. Herkesin bu gece kolumda olan kişinin o olduğunu bilmesini sağlamak istiyor.

"Pas." Sinirli bir şekilde nefesimi tıslatıyorum.

İpucumu anlamıyor. Bu hiçbir zaman bir randevu değildi; ona bir iş teklifi ile geldim, hepsi bu. Bu gece birlikte görülmek onun şartlarından biriydi—dünyanın, Belov Sendikası'nın üst düzey bir üyesini

Bu gerçeklerden çok uzak, ama anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeliyim.

Anatoly, Liza'nın kulağına bir şeyler fısıldarken başımı kaldırıyorum, sonra ayağa kalkıp balkondan ayrılıyor. Liza yalnız kalınca, bakışları tekrar bana kayıyor. O somurtuyor, ben gülümsüyorum. Başkaları onun düşmanca tavrını bir davet olarak algılamayabilir, ama sanırım beni farklı kılan da bu.

"Halletmem gereken bir iş var," diyorum Katerina'ya, sonra ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Araya kadar bekleyemez mi?" "Bekleyebilir, ama beklemek istemiyorum."

Dostane maskesini düşürür ve gerçek Katerina ortaya çıkar. Ünlü olan, kindar ve cadaloz olan Katerina. "Her neyse. Artık bu saçmalık umurumda değil. Barda arkadaşlarımı bulacağım." Topuklu ayakkabılarında sendeleyerek uzaklaşır ve her adımında tasarımcı imzalı kırmızı elbisesi dramatik bir şekilde hışırdar.

Ona kırmızı yakıştığını kim söylemiş bilmiyorum, ama o kişi renk körü olmalı.

Liza, balkonuna girdiğimi duymaz. Perdeyi kapatıp birkaç adım yaklaştığımda da fark etmez; orkestranın kreşendosu, yaklaşma sesimi bastırır.

Ama elim uzanıp ağzını kapattığında fark ediyor. Vücudu kaskatı kesiliyor ve dönmeye çalışıyor, ama ona izin vermiyorum.

"Şşş," diye kulağına fısıldıyorum, koltuğunun arkasına çömelirken.

Elimi saçlarına dolayarak onu yerinde kalmaya zorluyorum ve bu fırsatı değerlendirip kokusunu içime çekiyorum. Hafif kokusu taze bir nefes gibi.

Hoşnutsuzlukla çığlık atıyor.

Kıkırdıyorum. "Biliyorum, milaya, bana kızgınsın. Tepkinden gurur duyduğumu söylemeliyim. İlgilenmediğini oldukça açık bir şekilde belli ettin, ama bilemiyorum... Eğer bu kadar güçlü duygular uyandırırıyorsa, seçimini yeniden düşünmek isteyebilirsin."

Cevap vermeye çalışır, ama ağzından çıkan şey, hoşnutsuzluğun boğuk bir sesi olur.

Öfkesi sadece açlığını daha da körüklüyor. Belki de Katerina ile olan ilişkimi açıklığa kavuşturmayacağım, bunun yerine kendi lehime kullanacağım. Aşk ile nefret arasında ince bir çizgi vardır.

“Şöyle olacak,” diyorum ona. “Sen uslu bir kız olacaksın, arkana yaslanıp gösteriyi izleyeceksin, ben de parmaklarımın üzerinde orgazm olmanı sağlayacağım. Anlaşıldı mı?”

Buraya girdiğimde niyetim bu değildi, ama beni istediği kadar nefret ettiğini bilmek bana yeni bir yaklaşım ilham verdi.

Kafasını sallıyor ve çılgılık atmaya çalışıyor, ama elim hala ağzını kapattığı için bu işe yaramıyor. Diğer elimle saçlarını kavrayıp yüzünü çeviriyorum, böylece ne kadar ciddi olduğumu görebilsin.

“Eğer itaatsizlik edersen ya da ses çıkarırsan, herkes başını kaldırıp elim elbiseni kaldırmış halde görecektir. İstedğin bu mu?” Donup kalıyor, gözleri bana ölümcül bir bakışla kilitleniyor. “Sanmıyorum. Anatoly arkadaşlarıyla puro içip iğrenç bir pislik gibi davranıyor, o yüzden onun için endişelenme.” Boynunda, köprücük kemiğinin tabanından kulağının altına kadar uzun, sıcak bir iz bırakarak yalıyorum, sonra dudaklarımı kulak memesine dolayarak onu ağzıma alıyorum ve bu teması tadını çıkarıyorum.

Tanrım, onu tekrar tatmaya takıntılıydım ve o, hatırladığım kadar lezzetli.

Burnundan keskin bir nefes alıyor, ama çekilip uzaklaşmak yerine gözlerini kapatıyor ve pürüzsüz teninde sıcak dilimin dokunuşunun tadını çıkarıyor.

“Seni iyi hissettireceğimi biliyorsun, değil mi?” Gözleri fal taşı gibi açılmış, şiddetle başını sallıyor. “Elimi ağzından çekersem uslu bir kız olup sessiz kalacak mısın?”

Liza bir an düşünür, sonra tekrar başını sallar. Sonra şaşırtıcı bir şey yapar. Dilini parmaklarımın arasından dışarı çıkarır, ucu cildimin üzerinde gezer, sonra dudaklarını bir parmağıma sarar ve onu ağzının içine tamamen çeker. Cennetteymişim gibi hissediyorum ve küfürler savuruyorum, beynim kısa devre yapıyor.

Ta ki dişlerin etime batmasının keskin acısını hissedene kadar.

“Ah,” diye keskin bir şekilde fısıldarım.

Sanki zehirliymiş gibi parmağımyı tükürdü. Diş izleri cildimde belirgin bir şekilde görünüyordu.

Kahretsin. Kendini hiç tutmamış.

"Başka bir kadınla buradayken bana nasıl cüret edersin!" diye tıslar, koltuğunda dönerek bana bakar. "Bir saniye önce ellerini üzerinden alamadığın bir kadın." Bana bıçak gibi bakışlar atarken göğsümü iter, benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışır.

Dudaklarım kıvrılıyor. Onda böyle bir öfke uyandırdığım için memnunum. Bana sandığı kadar kayıtsız değil.

Ayağa kalkıp, Anatoly'nin az önce boşalttığı koltuğa sakince oturuyorum. Artık yan yana oturmuş, gösterinin tadını çıkaran iki insan gibi görünüyoruz.

Ona doğru eğiliyorum. "Katerina ile aramızda hiçbir şey yok. İş meselesi, hepsi bu."

"Oh evet, 'iş'." Vücudunu bana doğru çevirip, parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "Bugünlerde buna böyle mi diyorsunuz? Sana bunu söylemek istemezdim ama o öpücük pek de profesyonelce gelmedi."

"Liza," dişlerimi sıkarak söylüyorum. Çenesini ellerimle kavrayıp bana bakmasını sağlıyorum. "O beni öptü. İnan bana, ona en ufak bir ilgim yok, ama ondan bir şeye ihtiyacım var ve bu gece onu randevum olarak götürmek, şartlarımı kabul etmesini sağlamanın tek yoluydu. Eğer bana bu kadar yapışacağını bilseydim, kabul etmezdim. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Başparmağımı dikkatlice Liza'nın dudaklarında gezdiriyorum. Bir çift ısırık izine daha ihtiyacım yok. "Ayrıldığımızdan beri her düşüncemi, her nefesimi sen kapladın. İstedğin kadar inkar et, ama sen bana aitsin. Her zaman benim olman gerekiyordu."

Aramızdaki hava, canlı bir akım gibi çıtırdıyor. İlk hamleyi kimin yaptığını bilmiyorum, ama dudaklarımız birleştiği anda, başını geriye eğiyor ve benim şiddetli öpücüğüme aynı tutkuyla karşılık veriyor. Dillerimiz birlikte dans ediyor ve o inliyor.

O sesi yakalıyorum, ağzını keşfederken teslimiyetinin tadını çıkarıyorum, yumuşak dudaklarının arasına bastıran şeyin sadece dilim olmadığını hayal ediyorum. Yakında öyle olacak.

Ama şimdi değil.

Bu ateşli öpüşmeyi sürdürmek istesem de, yakalanmak istemiyorum — kendim için değil, onun iyiliği için. Kaybedecek bir şeyi olan Liza. Evet, en üst kattaki

balkondayız ve sahne dışında her yer karanlık, ama bizi görmek için tek gereken dürbünlü bir meraklı. Eğer böyle ateşli ve yoğun bir şekilde devam edersek, istenmeyen dikkatleri üzerimize çekeceğiz.

Öpüşmemizi kesiyorum ve o, testislerime kadar hissettiğim küçük bir inilti çıkarıyor. Ben onun dokunuşuna karşı bağışık değilim, tıpkı onun da benimkine karşı bağışık olmadığı gibi.

“Koltuğuna yaslan,” diye fısıldadım ona, “ve elbiseni kaldır.”

Hâlâ nefes nefese olan kız bana “*Ciddi misin?*” der gibi bir bakış atıyor. Ben de ona “*Kesinlikle ciddiylim*” der gibi bir bakışla karşılık veriyorum.

Loş ışıktaki bile o kadar güzel ki, kalbim göğsümde atmayı kesiyor. Geniş yeşil gözleri ve tamamen gizleyemediği minik çillerle süslenmiş yüksek elmacık kemikleriyle, ona sonsuza kadar bakabilirim.

Ama bu gece, bakmaktan çok daha fazlasını yapacağım.

Nefes nefese, ama bakışları sahneden ayrılmıyor. Ona doğru eğiliyorum, elimi uzatıp elbisesinin eteğini tutuyorum ve yukarı kaldırıyorum, böylece bana açığa çıkıyor. Müzayedede giydiği beyaz dantel parçayı gördükten sonra, şu anda giydiği sade pamuklu külotu beklemiyordum.

Elim çıplak iç uyluklarına konuyor, külotunu kenara itip bacaklarının arasına dalıyorum, parmağımı yarık boyunca nazikçe yukarı aşağı gezdiriyorum. Ağzı açık kalıyor, en ufak dokunuşumda gözleri kapanıyor.

Benim uslu kızım da en az benim kadar bunu arzuluyordu.

"Siktir," diye homurdanıyorum, sikim takım elbise pantolonumun içinde gerginleşiyor.

Pavel, mavi taşaklarım konusunda haklı olabilir, çünkü Liza'yı düşünerek ne kadar mastürbasyon yaparsam yapayım, sikim gerçek şeyi arzuluyor. Onun içine sonuna kadar gömülmek.

"Bu kötü bir fikir," diye fısıldıyor, koltuğunun kolçaklarını sıkıca kavrayıp bacaklarını açarak girişine daha iyi erişebilmemi sağlarken bile.

"Ne zamandan beri kötü bir fikir beni durdurur ki?"

İki parmağımı içine sokuyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve titriyor, zevk çılgınlığını bastırmak için tam zamanında alt dudağını ısırtıyor.

"Yakalanacağız," diye zar zor çıkıyor.

"Eğer biri içeri girerse, onu vururum."

Gözleri birden açılır ve bana bakar. Dehşete kapılmış bir şekilde.

Hafifçe gülüyorum. "Koruma görevlim dışarıda bekliyor ve kimsenin içeri girmesine izin vermeyecek. Anatoly bile."

Bir muhafızın peşimde dolaşmasından nefret ediyorum, ama birkaç gün önceki liman saldırısından beri arkamı kollayacak birine ihtiyacım var. En azından daha fazlasını öğrenene kadar, çünkü suçlular hâlâ dışarıda ve kimlikleri bilinmiyor.

Bu konu hallolunca, kalçalarını küçük daireler çizerek hareket ettiriyor, parmaklarımla orgazm olmaya çalışıyor. Amcığı çok ıslak ve aç. İç duvarları parmaklarımı sıkıca kavradığında bir tıslama sesi çıkarıyorum.

"Ne uslu bir kızsın," diye onu övüyorum.

Parmaklarımı öne doğru kıvrıp G noktasını ovuyorum ve balkonun karanlığında bile gözlerinin geriye yuvarlandığını görüyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor, zevkini zamanlaması iyi bir öksürükle gizliyor. Nefesi hızlı ve sert, yüzlerce insanın bulunduğu bir tiyatrodan orgazm olmak için elime sürtünüyor.

Lanet olsun.

Bu anı daha da mükemmel hale getirecek tek şey, Liza'nın sadece parmaklarımın üzerinde değil, sikimin üzerinde de kıvrınması olurdu.

Bu da yakında gerçekleşecek. O sadece henüz bunun farkında değil

.

BÖLÜM

OTUZ İKİ

LIZA

ROMAN VASILIEV ve sihirli parmakları.

Nefesim kesik kesik, açgözlü bir şekilde dışarı çıkıyor. Böylesine riskli bir şeye razı olmak için sarhoş olmalıyım. Karanlıkta, Roman'ın koruması kapıda olsa bile, dikkatli olan herkes bizi yakalayabilir. Bu farkındalık tek başına beni durdurmalı, ama sadece bacaklarımın arasında biriken erotik gerilimi yoğunlaştırıyor.

Artık durma noktasını çoktan geçtim. Roman'ın kokusu —çam ve deri— beni sararken ve parmakları içimi doldururken durmam imkansız. Gerginlik yoğun ama mükemmel.

Uzaklardan, müziğin bir kreşendoya doğru yükseldiğini ve güçlü bir doruk noktasıyla salonu doldurduğunu fark ediyorum. Sahnedeki opera sanatçıları son notalara ruhlarını katıyor, sesleri dramatik bir finalde birbirine karışıyor.

İşte o anda başparmağı klitorisimin üzerinde kayıyor. Sadece bir dokunuşla, sınırın ötesine geçiyorum. Orgazmım sert ve hızlı geliyor, zevkimin zirvesi finalin zirvesiyle aynı anda ve ben kendimi tutamayacak kadar çoktan gitmişim. Gözlerimi sıkıca kapatıp çılgılık atıyorum ve başımı geriye atıyorum, sanki hayatım buna bağlıymış gibi kolçakları sıkıca kavriyorum.

Oh, kahretsin.

Uyluklarım onun elini sıkıca sarar ve o hızını keser ama parmaklarını içimde derinlerde bırakır, avucunun üzerinde zevkin son dalgalarını atlatmama izin verir. Uyluklarım ıslaklıkla kaplanır ve Roman'dan gelen memnuniyet dolu homurtu, parmaklarını ıslatmış olmamın onu rahatsız etmediğini gösterir.

Gözlerimi açtığımda, tam bana bakıyor.

"Aferin," diyor boğuk bir sesle, parmaklarını içimden çekerek.

Loş ışıktaki bile parmaklarının ne kadar ıslak ve parlak olduğunu görebiliyorum. İki parmağını ağzına sokuyor ve göz teması kurarak, sanki daha tatlı bir şey tatmamış gibi onları temizleyerek yalamaya başlıyor.

Bu çok seksi, ama bu, dehşetin içime işlemesini engellemiyor. Beynimin içinde ışıklar yanıp sönüyor ve bana ne kadar büyük bir hata yaptığımı hatırlatıyor.

Etrafımızda tüm seyirciler ayakta, coşkuyla alkışlarken, Roman'ın dikkati tamamen üzerimde.

"Çok iyiydin, milaya. Şimdi yüzüme binmeye ne dersin?"

Elbisemi düzeltip tek kelime etmeden balkondan kaçıyorum. Hayatımda birkaç kez bu kadar aptalca bir şey yaptım ki, kafayı tamamen yediğimden korkuyorum.

Her zaman mantıklı olan bendim. Ailemi bir arada tutan makul olan bendim. Arkadaşlarımı çılgın fikirlerinden vazgeçiren pratik olan bendim. Kira ve ben okuldayken, benim rolüm buydu. O risk almaya istekli çılgın olanıydı, peki ya ben? Onu *gerçekten aptalca şeyler* yapmaktan alıkoyan bendim.

Yine de işte buradayım, düşünmek bile istemediğim kadar çok şeyi kaybedecek yetişkin bir kadını ve gerçekten aptalca bir şey yaptım. Yine.

Arada bir içki içip arkadaşlarla dedikodu yapmak için ara veren opera seyircileri arasından geçerken, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Uzun adımlarımı yavaşlatıyorum, elimi at kuyruğumun üzerinden geçirip elbisemi düzeltiyorum, biraz olsun sakinliğimi geri kazanmaya çalışıyorum.

Yaptığım şey pervasızcaydı, ama en ufak bir suçluluk hissetmiyorum. Çünkü Roman duygularını ve Katerina ile ilişkisine girme nedenini itiraf ettiğinde, içimde mücadele edecek güç kalmamıştı. Ellerinin bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Ona tekrar dokunmaya ve tadına bakmaya ihtiyacım vardı.

Hatırladığım kadar güzeldi, hatta hatırladığımdan bile daha güzeldi, ama o bir çılgınlık anıydı, bir anlık akıl kaybıydı.

Yutkunarak, barın yanında Anatoly'yi gördüm ve kalabalığın arasından ona doğru ilerledim, ama o beni görmedi.

ona yaslanmış, biraz bitkin görünen kız kardeşine odaklanmış.

"Her şey yolunda mı?" diye dikkatlice soruyorum.

Sinirli bir şekilde nefesini verir. "Bu kız dışarı çıkıp aptalca davranmaya karar verene kadar her şey yolundaydı."

Gözlerim Katerina'ya takıldı. Neredeyse bara yığılmış, sersemlemiş görünüyordu, elindeki bardak gevşek tutuşunda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Roman, işte buradasın!" Aniden neşeleniyor, gözleri arkamdaki bir şeye, daha doğrusu birine takılıyor.

Harika, bu adamdan kaçış yok.

"Nereye gittin Kat? Ara vermede barda buluşalım demiştin," diyor Roman, soğukkanlılığını koruyarak.

Katerina kirpiklerini kırıştıırıp öne doğru eğildi. "Ee... benimle eve gelecek misin?"

Anatoly'nin burun delikleri genişler ve eminim ki az kalsın patlayacaktır. "Eve gidecek tek kişi sensin — hem de hemen, ailemizi daha fazla utandırmadan önce." Anatoly, Roman'ı kayınbiraderi olarak istemiyor olabilir, ama onun ne düşündüğünü önemsiyor. Bana neredeyse hiç bakmadan Anatoly, "Kız kardeşimi eve götürmem gerek. Sana bir araba göndereceğim," der.

Roman hemen araya girer. "Gerek yok. Daha fazla kalmayı planlamıyordum. Liza'yı eve ben götürürüm."

Anatoly'nin yüz hatları gerilir ve eminim bu fikri reddetmek üzeredir, ama bu bir sorun haline gelmeden araya girerim.

"Buna gerek yok," diye Roman'ı temin ederim. "Gösterinin geri kalanını izlemek istiyorum, o yüzden..."

"Kalmak istiyorsan kalabiliriz," der Roman yavaşça. "Gitmem gereken bir yer yok. Ve son perdenin büyük finalini gerçekten çok beğenmiş görünüyordun. O coşkunun içinde kaybolduğunu gördüm."

Yanaklarım kızarır ve Roman'ın boğazına yumruk atmamak için kendimi zor tutarım. Ama tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum, çünkü Roman istediği zaman acımasız olabilir.

"Eğer kalırsan, ben de kalmak istiyorum." Katerina'nın yalvaran sesi sinirlerimi bozuyor.

“Bu olmayacak. Sen berbat durumdasın.” Anatoly elini kız kardeşinin koluna doluyor ve onu çıkışa doğru sürüklemeye başlıyor, sonra durup arkasını dönüyor, Roman’a ve bana öfkeyle bakıyor.

Bakışlarında bir şey geçiyor, adını koyamadığım bir bakış, ama omurgamdan bir ürperti geçiyor.

“Onu sağ salım eve götür, Vasiliev. Ne de olsa Liza çok yakında benim karım olacak.”

Roman cevap vermez; sadece çenesini sıkıp ciddi bir ifadeyle durur ve Anatoly’nin kız kardeşini sürükleyip götürmesini izler.

Arabada uzun süre konuşmadık. Bir yandan söyleyecek çok şey vardı, diğer yandan ise hiçbir şey söylemememiz en iyisiydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Roman’la birlikte ayrıldığımda Anatoly pek direnmedi. Tabii, beni eve bırakması için ortağına güvenememesi de pek hoş görünmezdi.

Ne Roman ne de ben balkonda olanları kabul ettik. Roman, o akşamki korumalarını göndermiş olması dışında, stoik bir sessizlik içinde kaldı. Aklında bir şey var, ama ne olduğunu sormaya çekiniyorum. İkimizin de göğsümüzde sakladığımız sırlarımız var.

Neden tam da Katerina ile anlaşma yaptığını çok merak ediyorum. Tabii, aile şirketinin ofisinde dolaşıp duruyor, ama giyinip seksi görünmek sayılmazsa, gerçek anlamda bir iş yaptığını sanmıyorum.

Ama kim bilir. Anatoly bana hiçbir şey anlatmıyor, özellikle de Londra’dan eve döndüğümünden beri. O işle meşgul, ben de düğün planlamasıyla “meşgulüm” — bu, ondan olabildiğince uzak durmamı sağlayan uygun bir yalan.

Sofiya’dan uzak durduğu sürece, onunla başa çıkabilirim. Roman’ın telefonu çalar ve o da Bluetooth üzerinden aramayı cevaplar.

“Privet.”

“Hemen ofise gel. Bunu görmek isteyeceksin,” diye Pavel’in olduğunu tanıdığım derin bir erkek sesi diyor.

Roman tereddüt eder. “Yanımda bir misafirim var. Bir saat sonra gelirim.”

Pavel burnunu çeker. “Siktir et onu. Kenara çek, onu bir taksiye bindir ve hemen buraya gel. Katerina’nın gönderdiği dosyalara baktım ve bir sorunumuz var.”

Başımı Roman’a doğru çeviririm ama o, çılgın bir U dönüşü yapmakla meşgul olduğu için bana bakamaz.

“Roman, ciddi misin? Taksi mi çağırayım? Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum.”

“Seni taksiye bindirmeyeceğim,” diye homurdanır. “Benimle geliyorsun. İşimi bitirene kadar bekleyebilirsin, sonra seni eve götürürüm.”

“Ya da beni eve götürürsün ve sonra yoluna devam edersin. tercih ettiğim seçenek bu, umurunda mı bilmiyorum.”

"Olmaz." Gaz pedalına basar. "Ofisime yakınız ve ilgilendiğimiz bu mesele acil."

"Peki." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "En azından neler olduğunu söyler misin? Neden Katerina?" Cesaretimi kaybetmeden soruyorum. "Sana ne konuda yardım edebilir ki?"

Bana bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. “Kıskanmanı seviyorum.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, o lanet olası gamzeleri ortaya çıkardı. “Bu, önemsedğini gösteriyor.”

Omuz silktim. Opera binasındaki patlamamdan sonra, hislerimi tam olarak inkar edemem.

“Petrovich’lerle olan işimizle ilgili,” diye devam ediyor. “Anatoly ile evleneceğin için, bilmemen muhtemelen en iyisi.” Son sözlerini bir meydan okuma gibi söylüyor, nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyor.

Karnımın derinliklerinde bir endişe kıvrılıyor. Garip bir şekilde Roman’a her şey hakkında gerçeği söyleme isteği duyuyorum. Anatoly’nin ne kadar korkunç olduğunu. Ailesine ne kadar borçlu olduğumu. Beni hizada tutmak için Sofiya’yı nasıl kullandığını. Sırlarımı paylaşma ve o kadar sıkı tuttuğum her şeyden kurtulma dürtüsü hiç bu kadar güçlü olmamıştı, ama bu duyguyu bastırıyorum.

Dikkatsiz davranmayı göze alamam. Şimdi değil. Roman, Anatoly ile iş yaparken değil. Param her gün artarken değil. Anatoly'den kurtulmaya çok yaklaştım, ama planımı

, Roman konusunda her zaman "ya olsaydı" diye merak etsem bile.

Bakışları dikiz aynasına kayıyor. Kaşlarını çatıyor, yan aynasına bakıyor ve küfür ediyor. Ne olduğunu sormadan, lastiklerin tiz çığlığı havayı yırtıyor.

"Sıkı tutun." Roman'ın sesi gergin, gözleri yine aynaya kayıyor. "Takip ediliyoruz."

Korku, sakinliğimi sarsıyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

Yüksek hızda olsa bile, Roman koltuğunun altına uzanırken direksiyonu ustaca kontrol ediyor. Silahını almak için.

Oh, lanet olsun.

Kapı kolunu daha sıkı kavradım. "Ne oluyor oluy or?" "Keşke bilseydim."

Keskin silah sesleri geceyi yırtıyor, mermiler

Bir saniye bile tereddüt etmeden Roman kolunu uzatır ve başımı bacaklarımın arasına iter. "Yerde kal!" der, aklı başında hiç kimsenin karşı çıkmayacağı bir sesle.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, boğazıma düğümlenen korku ve dehşeti yutuyorum. Nefes almaya odaklanıyorum ve Roman'ın arabasının zemininde lanet olası bir panik atak geçirmemeye çalışıyorum çünkü bunun hiçbir faydası olmaz.

Camını indiriyor. Lastiklerin çığlığı daha yüksek ve daha uğursuz. Ve sonra ateşle karşılık veriyor. En azından ben öyle sanıyorum.

Sağ eliyle direksiyonu tutarken sol eliyle camdan ateş ettiğini görmek için başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Direksiyonu ben devralayım." Adrenalin patlaması bana anlık bir cesaret veriyor.

"Hayır. Hayatını tehlikeye atmayacağım."

Bu delilik. Kim bilir kimler tarafından vuruluyoruz ve kovalıyoruz. Yine de, bu anda ona karşı gelmemin hoşuna gideceğini sanmıyorum.

Kovalamacanın sesleri, silah sesleri ve kırılan camlar korkunç. Kalbim ağzıma geliyor ve bu şekilde ölmeyeceğimiz için deli gibi dua ediyorum.

Her ne kadar korkunç olsa da, saldırganlarla tek başına mücadele eden Roman'a bir göz attığımda nefesim kesiliyor. Adamın yetenekli olduğu kesin.

Keskin bir dönüşle arabayı çılgınca bir manevraya sokuyor. Motorun son bir gürültüsü, yüksek bir çarpma sesi ve sonra... hiçbir şey. Araba duruyor ve dünya sessizliğe bürünüyor.

Dikkatlice başımı kaldırıyorum, gözlerim araç içindeki loş ışığa alışıyor. Roman hareketsiz oturuyor, araba artık hareket etmiyor olmasına rağmen iki eli de direksiyonda, nefesleri kesik kesik ve ağır.

Tanrı aşkına, az önce ne oldu?

Onun arkasında, pencerenin dışında, bizi kovalayan aracı görüyorum. Ön kısmı bir elektrik direğine çarpmış, parçalanmış motordan buhar yükseliyor. Koltuklarında öne doğru yığılmış bedenlerin silüetlerini seçebiliyorum, pencerelerin her tarafına kan sıçramış.

Roman yüzünü buruşturuyor ve az önce arabayı ustaca süren sağ eli şimdi sol omzunu tutuyor. Elini çektiğinde, elinin her tarafı kırmızıya boyanmış.

"Aman Tanrım, yaralanmışsın!" Durumun ciddiyeti kafama dank edince içimi bir dehşet kapladı.

"Sadece bir çizik," diye ısrar ediyor Roman, ama bunun doğru olduğundan tam olarak emin değilim. "Sadece bir cam parçası kesmiş beni." Dikkatini tamamen bana veriyor. "İyi olduğunu söyle," diye ısrar ediyor, elleri yaralanma belirtisi var mı diye beni yoklamak için uzanıyor.

"Ben yaralanmadım, sen yaralandın!" Kendimi durduramadan emniyet kemerimi çözüyorum ve konsolun üzerinden sürünerek kucağına yerleşiyorum, onun sıcaklığı ve dokunuşuyla kendimi güvende hissetmek istiyorum.

"Az kalsın ölüyorduk," diye mırıldanıyorum, kollarımı onun vücuduna dolayarak, yaralı omzuna dokunmamaya dikkat ederek boynuna sokuluyorum.

O inliyor, ama bunun yaralanmasından kaynaklandığını sanmıyorum; vücudundaki kan çok daha aşağıda bir yere yerleşmiş gibi görünüyor. Vay canına. Dokunuşuma nasıl tepki verdiği konusunda hiç şüphe yok. Objektif olarak bakıldığında, sevişmek için kötü bir zaman ama bunu birdenbire ihtiyaç duyan amıma söyle.

"Roman," diyorum boğuk bir sesle, elbisemi kalçalarımın üzerine sıyrarak. "Bu çok seksi oldu."

Boğuk bir kahkaha atıyor, ama ben gergin sikine sürtünmeye başlayınca bu kahkaha boğuk bir küfür haline dönüşüyor. Ama doğru. O an korkunçtu, ama şimdi buradayız, onlar ölürken biz hayattayız ve Roman her şeyi halletti, beni güvende tuttu...

Acaba tehlikeli şeylerden hoşlanıyor muyum?

Etrafta kimse yok — bu saatte sokaklar ıssız görünüyor ve kısa süre önce yaşadığım orgazma rağmen içimde yeni bir tür açlık uyanıyor. Roman'ın içime derinlemesine girmesiyle ancak doyurulabilecek bir açlık.

Bekaretim her zaman onundu — müzayede ne olursa olsun, ilk seferim için başka kimseyi istemezdim.

Onun üzerine binerken, elbisenin önünü aşağı çekip göğüslerimi serbest bırakıyorum çünkü onun bana dokunmasını daha fazla hissetmeye ihtiyacım var. O da mesajı anlıyor, eğilip sağ meme ucumu sıcak ağzına alıyor.

Aman Tanrım. Bu gece zaten orgazm olmuşum, ama sertliğine karşı kalçalarımı sürtmenin ve hassas tenimde dolaşan dilinin yarattığı ikili his, cennetteymişim gibi hissettiriyor. O diğer göğsüme geçmeden önce meme ucumu yalayıp emdiğinde, dudağımı ısırp başımı geriye atıyorum.

"Sen çok mükemmelsin. Sana bunu söylemiş miydin, Milaya?"

İnleyerek ona doğru eğiliyorum ve o, ben düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar dilini sol meme ucuma tekrar tekrar değdirirken elimi saçlarına gömüyorum.

"Beni şimdi sikmelisin," diyorum. Londra'dan beri içimde nasıl hissettireceğini merak ediyordum ve birdenbire bunu öğrenmek için bir dakika bile daha bekleyemiyorum.

Daha fazlasını istemek için çılgınca ona doğru sallanıyorum, ama kemer tokasını açmak için elimi uzattığımda, elini benim elimin üzerine koyarak beni durduruyor. Dişleriyle meme ucumu son bir kez sıyırıp, geriye yaslanıyor ve kontrolünü yeniden kazanmak için bir anlığına gözlerini kapatıyor.

"İçinde olmak istediğimi bilemezsin, ama buradan gitmeliyiz. Destek gelmiş olabilir."

Hayal kırıklığıyla yüzüm düşüyor, bu da onu sadece güldürüyor.

Ellerini kaldırıp göğüslerimi avuçlar, bu da beni titretir. "Bu geçici bir erteleme. Seni penthouse'uma götürüp

ve seni deli gibi becereceğim."

Sözleri beni yavaşça gerçeğe döndürüyor.

"Bekle. Seninle eve gelemem."

Bakışları keskinleşti. "Neden?"

"Ailem ve..." Dudaklarımı ısırıyorum, kafamda endişeli düşünceler dolaşıyor. "Anatoly beni eve götürmediğin için çok kızacak." Böyle bir zamanda bunun için endişelenmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama aklımı kaçıramam.

"Az önce saldırıya uğradık. Olanlardan sonra seni güvenli bir yere götürüp saklamamı kimse sorgulamayacak." Yüzümden bir tutam saç çekip alıyor. "Bu geceyi birlikte geçirmeyi hak ettik."

Dudaklarımı ısırıyorum, içimdeki arzuların yarattığı iç çatışmayla mücadele ediyorum.

Roman'ın gözleri karardı, ama bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece başparmağıyla işaret parmağıyla çenemi kavradı ve dikkatimi istedi. "Onu bana bırak."

"Tamam," diye fısıldadım.

İçimde artık mücadele edecek güç kalmamıştı. Sadece bu gece için kendimi Roman'a verecektim. Aptalca ve riskli olabilir, ama yapmazsam sonsuza kadar pişmanlık duyacaktım. Bu gece benim için olacaktı. Hayatımın geri kalanında tadını çıkaracağım bir anı.

Çünkü Anatoly'den kurtulduğumda, bu dünyadan kurtulduğumda, hiçbir erkeğin beni tekrar içine çekmesine izin vermeyeceğim. Sofiya için, ona gerçek bağımsızlığı ve gücü göstereceğim. Kendi ayakları üzerinde durmanın gerçek anlamını.

Roman'ın dudakları benimkilerle buluştuğunda yüzündeki ifade gevşiyor.

Bu öpücük yavaş ve baştan çıkarıcı. Elleri yüzümü okşarken dilini dilime sürüyor. Daha fazlasını isteyerek ona daha da yaklaşıyorum ama o nazıkçe geri çekiliyor.

"Gerçekten gitmeliyiz," diye dudaklarıma fısıldıyor. "Ama inan bana, başladığımız işi bitirmeyi planlıyorum." Ellerini vücudumda son bir kez gezdirip elbisemi düzeltir, beni koltuğuma oturtur, emniyet kemerimi takar ve alnımı öper.

Roman'ın bu tatlı, şefkatli yanı, içimde bir özlem uyandırıyor.

Bana gerçek bir şey, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey arzulatıyor.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

ROMAN

DIŞARISI LANET OLASI SOĞUK, ama balkona çıktığımda takım elbisemin ceketini yırtan uluyan rüzgarı görmezden geliyorum. Ayrıca, hızla atan sinirlerimi sakinleştirmek için elimdeki votka şişesinden bir yudum alırken omzumdaki sönük ağrıyı da görmezden geliyorum.

Sayırsız kez silah namlusuna baktım, ama Liza'nın yanımda olması korkumu yepyeni bir boyuta taşıdı. Yaptıklarım yüzünden onu kaybetme düşüncesi kalbimin göğsümde durmaksızın çarpmasına neden oluyordu. Benim yüzümden hayatı tehlike altındaydı. Onu eve götürmeden önce korumamı başımdan savmak, sırf onunla baş başa kalmak istediğim için yaptığım pervasız bir hareketti.

Votkadan son bir yudum daha yutarak, Pavel'e mesajla durumu anlattım ve olay yerinden kaçmadan önce çektiğim, saldırganların aracının fotoğraflarını ekledim. Üzerlerinde kimlik yoktu ve araçlarında kimin için çalıştıklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Onları gönderen kişi, izlerinin sürülememesi için büyük çaba sarf etmişti. Sabah Pavel ile buluşacağım. Paylaşmak istediği her neyse, birkaç saat daha bekleyebilir.

Umarım buluştuğumuzda adamlarımız bu geceki saldırı hakkında bazı istihbaratlar elde etmiş olur.

Rusya topraklarındaki en güçlü suç örgütlerinden birini yönettiğimiz için düşmanımız eksik değil. Yine de içimde tedirgin bir his var. Yükle dolu gemimizin ne zaman limana yanaşacağını bilen pek kimse yoktu.

Anatoly bu tür bir bilgiyi Zhukovlara sızdırır mıydı? Her şey mümkün, ama neden? Motivasyonu ne? Ortaklığımız karşılıklı olarak faydalı ve hepimize bir sürü

para kazandırıyor. Anatoly'nin sadakatının başka bir yerde olduğuna dair kanıt bulana kadar, ona karşı harekete geçemem. Kaybedecek çok şey var. Ama onu yakından izliyorum; tek bir yanlış adımda onu alt ederim.

Mesleki itidalim Liza için geçerli değil. Anatoly, Liza'nın üzerindeki o çürüğü gördüğüm anda ona olan haklarını kaybetti. Ayrıca Sofiya'yı bir grup iş arkadaşıyla içmeye götürdüğünü için ona bir şans daha veriyorum.

Penthouse'uma geri döndüğümde, Liza'yı lavabomun altındaki mutfak dolabını karıştırırken buluyorum. "Cesetleri nereye sakladığımı mı arıyorsun?"

Ayağa kalkıp gülümsedi. "İlk yardım

çan

tası "Neden? Ne oldu?" diye soruyorum, içimi endişe kaplıyor.

nı "Ben iyiyim. Senin için." Dudakları ince bir çizgiye dönüşürken gözleri arıy
ord
um.
"

omzuma takılır.

"Doğru, o." Kıkırdıyorum. "İlk yardım çantam banyoda."

Elini tutup onu yatak odama götürürüm. İçeri girdiğimizde, merakı yüzünde belirir. Her şeyi dikkatle inceler: taş şömineyi, yumuşak İran halılarını, doğal ahşap kaplamaları.

"Beklediğim gibi değil." Elimi bırakıp odamın içine doğru ilerliyor. "Tavanda aynalar olan, hareketli bir bekar evi hayal etmişim. O tür bir şey. Ama burası aslında oldukça rahat."

"Sana bir sır vereyim." Kapı pervazına yaslanıp, ona hafif bir gülümsemeyle bakıyorum. "Hizmetçim dışında buraya ayak basan ilk kadın sensin."

Kafasını yana eğip gözlerini kısıyor. "Tabii, ne demezsin."

"Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Burası benim evim; buraya davet etmek istediğim kimse olmadı hiç." Parmak eklemimle çenemi okşuyorum. "Aziz olduğumu söylemiyorum, ama sınırlarım var."

Yüzü kızarır ve benim yeni bir çığır açtığım fikrini beğendiğini anlarım. O anda yatağımın yanındaki kitabı fark eder. *Jane Eyre*'nin köşeleri kıvrılmış sayfalarını parmağıyla çevirir. "Bunu gerçekten okudun mu?"

"Baştan sona." Dik duruyorum. "Bu kitapta seni bu kadar cezbeden şeyin ne olduğunu görmek istedim."

Kitabı yere bırakıp kaşlarını kaldırıyor. "Ee?"

Başımı sallıyorum ve sert avucumla yüzünü kavıyorum. "Gerçek şu ki, kafanın içini okumak için okudum. Seni anlamaya çalışmak için."

Dudaklarını yaladı, sanki tüm sırlarını ortaya çıkaracağımdan korkuyormuş gibi gözlerinde bir tedirginlik belirdi. "Beni çözdün mü, Roman?"

"Uzak olmaktan da öte." Elim yanağından ensesine kayar. "Ama senin hakkında bilinecek her şeyi bilmek istiyorum."

Bana bakarak gözlerini kırıyor, yutkunmak için boğazı zorlanıyor. "Omzunla ilgilenmeliyiz."

Onu, kesinlikle daha az rahat ve daha gösterişli olan banyoya götürdüm. Mermer tezgahlar ve büyük, ayaklı bir küvet banyonun hakimiyetini elinde tutuyordu.

"Ne küvet ama," diye mırıldanır.

"İkimiz rahatlıkla sığarız," diyorum göz kırparak, sonra lavabonun altına uzanıp ilk yardım çantasını çıkarıyorum.

Liza parmağını bana doğru salladı. "Bu bandajı ıslatamazsın. Şimdi soyun."

Masumca omuz silkerim. "Yardıma ihtiyacım olacak."

Gözlerini devirerek ceketimi çıkarmama yardım eder. Sonra yarama dikkat ederek gömleğimin düğmelerini açar ve omuzlarımdan sıyrır. Gözleri, dövmele çıplak göğsümün genişliğinde takılır. Beni içini çekerek izlerken yanaklarına bir sıcaklık yayılır.

Bileğini tutup kendime doğru çekerim. "Daha önce görmediğin bir şey değil," diye dudaklarına fısıldarım. "Ama bu sefer dokunmakta özgürsün."

"Çok cazip," diyor alaycı bir sesle. "Ama önce yapmam gereken işler var."

Bu, ona doğru eğilip, her türlü sihir barındıran derin bir öpücükle dudaklarımı ele geçirmesini engellemiyor. Onu kucağıma çekip dudaklarını talan etmeye hazırım, ama çıplak göğsüme elini koyarak beni durduruyor.

"Bunun için vaktimiz var," diye söz veriyor.

O ilk yardım çantasını karıştırırken, ben de kendime gelmek için başımı sallıyorum.

Omzumu inceliyor. "Sadece bir sıyrık gibi görünüyor."

"Bunları nasıl yapmayı biliyorsun?" diye soruyorum, o ise dezenfektan sürmeden önce yarayı ustaca tuzlu suyla yıkıyor. "Ailen bratva bile değil."

Dudaklarını kıvrıyor. "Evet, ama babam bratvalarla başını belaya soktu. Alkol ve kumar bağımlılığı yüzünden, bundan çok daha kötü yaralarla eve defalarca geldi." Başını sallıyor, güzel yüzünde bir kaş çatma beliriyor. "Şimdiye kadar dersini almış olmalıydı."

"Bağımlılık bağımlılıktır. Birdenbire bırakmak kolay değildir."

"Doğru. Ve karın ne olursa olsun eve para girmesi konusunda ısrar ediyorsa, bırakmak kolay değil. Annem babamın gerçekten temizlenmesini isteseydi, ona yardım ederdi. Bunun yerine, kayıplarını telafi etmesi için daha büyük bahisler oynaması konusunda ısrar etti. Tabii bu hiç işe yaramadı."

"İşte bu yüzden ailen zengin biriyle evlenmeni istiyor. Ayakta kalabilmek için." Liza'nın ailesinin kendi çıkarları için ona yaşattığı onca kötülüğü düşününce boğazıma acı bir tat geliyor; onun ve hayatı için en iyisinin ne olduğunu hiç düşünmemişler.

Ağzı sıkılaşıyor ve bir süre hiçbir şey söylemez. "Aileler karmaşıktır, ama yaptığım her şeyi Sofiya için yapıyorum. Ailem kendi yatağını kendi yaptı."

Yüzündeki ifade, anne babası konusunda sabrının sonuna geldiğini gösteriyor.

O, omzuma dezenfektan sürerken ben keskin bir nefes veriyorum.

"Üzgünüm, bu kısım her zaman acıtıyor," diye mırıldanıyor.

"Acıyı seviyorum," diye şaka yapıyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Birkaç dikiş atılması gerekiyor," diyor, eli titremeyen bir hareketle iğneye iplik geçirirken. "Bir shot votka ister misin?"

"Yok, biraz önce içtim. Anestezi olmadan dikiş attırmak benim için ilk kez olmuyor. Hemşirenin bu kadar seksi olması da yardımcı oluyor." Elimi uzatıp kışını avuçlarım.

Gülümseyerek elimi itiyor. "Uslu dur." Eğiliyor, elleri sabit bir şekilde yaranın yanındaki deriyi deliyor ve ipliği hassas bir şekilde çekiyor. "Sana kim saldırır ki?" diye soruyor, işine odaklanarak.

"Rusya'nın en güçlü suç örgütü için çalışıyorum. Sen seç."

"İşte böyle." Liza son dikişi atmaya odaklanır. Görevi ne kadar ciddiye aldığı, kaşlarının arasındaki çizgide beliren konsantrasyonu çok sevimli. Bitirdiğinde geri çekilir ve el işini hayranlıkla inceler. "Güzelce iyileşir. Sadece bir cam parçası olduğu için şanslıydın."

"İkimiz de şanslıydık." Ayağa kalkıp onu kendime doğru çekerim. "Ve şimdi ikimiz de gerçekten şanslı olacağız."

Niyetimi anladığında gözleri karardı. Cesaretini kaybedeceğini düşünmüştüm, ama bana doğru eğilip aramızdaki mesafeyi kapattığında, öpücüğü aç ve ısrarcıydı. Sürtünmeye ihtiyacım olduğu için kalçalarımı onunkilere sürttüm. O kadar iyi hissettiriyordu ki. Ama çıplak olsaydık çok daha iyi hissederdik.

Pantolonumu çıkarmak ve boxerımı bir kenara atmak için ondan biraz uzaklaşıyorum. Sonra parmaklarını gergin göğsümün ve karın kaslarımın üzerinde gezdirirken ağızım tekrar ona yapışıyor ve benden derin bir inilti koparıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Kırmızı giysinle bir tanrıça gibisin." Elbiseni vücudundan sıyrıyorum. Gülüyor ve ağızını ağızıma yaklaştırarak yavaş, erotik bir öpücük veriyor. "Kahretsin. Bu ne içindi?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Şikayet ettiğimden değil tabii."

"Sadece öyle."

Onu kaldırıp mermer lavabonun kenarına oturmasını sağlıyorum. Bacaklarını açıyor ve ben öne doğru adım atıyorum, elimi saçlarına daldırıp ağızını ağızıma çekiyorum. Boğazının derinliklerinden arzuyla dolu bir ses çıkarıyor ve ben geri çekilip çenesinin altındaki narin cildi öpüp emiyorum. Gerilmiş sikim ona baskı yapıyor, amının girişinde konumlanmış durumda.

Tek bir hamlede ıslak sıcaklığına daldım. Onun içindeki ilk erkek olurdum, bana ait olanı alırdım.

"Emin misin?" diye fısıldıyorum. "Evet," diye nefes nefese cevap veriyor.

"Yalvar."

Gözleri birden açılır ve sanki yabancı bir dilde konuşmuşum gibi bana bakar.

Sikimin ucunu amının uzunluğu boyunca sşrtşyorum, klitorisine özellikle dikkat ediyorum.

O, şehvetli bir tıslama çıkardı. "Roman, lştfen."

"Lştfen ne?"

Eli saçlarıma gmşlşr, bir avuç dolusu saçımı kavrar ve eker. Kahretsin, bu çok iyi geliyor.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye sızlanır.

"Londra'da, bana yalvarana kadar seninle yatmayacağımı söylemiştim." Alt dudağını ağzıma alıyorum, dişlerimi narin cildine hafifçe sşrtşyorum. "Ciddiydim."

Liza kalçalarını öne doğru eğerek beni davet ediyor. Bu hareket, sikimin ucunun klitorisini tekrar tekrar okşamasına neden oluyor ve o zevkle titreyerek gözlerini kapatıyor. Bundan ne kadar hoşlandığını grşnce, bunu tekrar yapıyorum. Bir elimle sikimi kavrayıp, onu kıvrımlarının arasında, yarık şzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum, sonra da klitorisi şzerinde dairesel hareketlerle ovuşturuyorum.

"Tanrım! Tamam, Roman. Lştfen sik beni. Artık daha fazla bekleyemem."

Tanrıya şşkşr aklı başına geldi. Ben de bekleyemem. İleri doğru kıvrılıyor, benim için çok gşzel bir şekilde bacaklarını açıyor. "Sadece çok nazikçe rica ettiğin için," diyorum ve bacaklarının arasına hafifçe giriyorum. Kahretsin. Bu çok iyi hissettirdiği ve çok hızlı olduğu için başım geriye yuvarlanıyor.

Hiç de kşşk bir adam değilim, bu yşzden ona benim boyutumaya alişması için zaman tanıyorum. İleriye doğru ittiğimde çığlık atıyor ve ben de dişlerimle kulak memesini yakalıyorum, bu hissin içindeki acıyı bastırmasını umuyorum.

"İyi misin?" diye boğuk bir sesle soruyorum; kaslarım gerilmiş,

"Tanrım, Roman. Böyle mi hissetmesi gerekiyor? olması mı gerekiyor? Sanki çok fazla gibi?"

"Bebeğim, bu sadece ilk birkaç santim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Gğsşmden bir kahkaha yankılanır. "Derin nefes al." Dudaklarım boynunu keşfederken, derisini emip ısırırken ben hareketsiz duruyorum. Benim

emrimle, ciğerlerini uzun ve düzenli nefeslerle dolduruyor, vücudu etrafımda yavaşça gevşiyor.

İçine tam olarak girmemiş olsam da, sikimin umurunda değil. Patlamaya çok yakın ve ileri itip onu tüm uzunluğumla delmemek için sahip olduğum tüm irade gücümü kullanmam gerekiyor.

Ağzının köşesini öpüyorum ve dudaklarımı kulağına doğru sürüklüyorum. "Prezervatif takmalıyım."

Geri çekiliyor ve gözlerime bakıyor. "Sağlıklı mısın?"

Başımı sallıyorum. "Düzenli olarak test yaptırıyorum ve uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım."

Bu doğru. Denedim ama başaramadım.

Anatoly düğün tarihini açıkladığı gece, Tanya'nın kapısına gittim ama zili çalmaya cesaret edemedim. İçeri girmek için kendimi ikna etmeye çalışarak orada çok uzun süre durdum, ta ki Liza'nın beni yakaladığı ve yakın zamanda kurtulamayacağımı fark edene kadar.

Kollarını boynuma dolayan Liza, beni kendine doğru çekip kulağıma fısıldadı: "Beni korunmasız sik. Adetimi düzenlemek için doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Bu kötü bir fikir, kırmızı çizgiyle altı çizilmiş ve arkasında binlerce ünlem işareti var. Çünkü onu korunmasız sikip sıkı amını tohumumla doldurduğumda, başka hiçbir zevk bununla kıyaslanamaz.

Ama bu beni durduracak mı? Kesinlikle hayır.

"Sana hayır diyemem." Elim aramızın arasına dalar ve istilamın acısını hafifletmek için klitorisini yavaşça, emin daireler çizerek okşarım.

"Kendini tutma," diye fısıldıyor tenime.

Bacaklarını bana dolayarak beni kendine çekince inliyorum.

Lanet olsun. Liza deneyimsiz olabilir, ama içinde bir sapık olduğunu hissediyorum. Bu düşünce çok tahrik edici. İleriye doğru atılıyorum ve onu narin bir çiçek gibi davranmayarak istediğini veriyorum. Titreyerek, bastıramayacağım kadar yoğun bir zevkle bir tıslama çıkarıyorum.

Tırnakları pazılarımı kazıyor, derimde küçük yarım ay izleri bırakıyor. Umurumda değil. Bu anı hatırlayacak bir şey istiyorum

"Dudaklarında adımı duymaya bayılıyorum." Boynuna doğru öpücükler yağdırıyorum, kısa darbeler verip her seferinde biraz daha derine kayıyorum. "Aminin sikimi emmesinin ne kadar inanılmaz derecede iyi hissettirdiğini hayal bile edemezsin."

Hayatım buna bağıymış gibi onu öpüyorum, itişlerim yoğunlaştıkça tadını ve teslimiyetini zevkle tadıyorum. Her şey kaybolurken, ben ona ve bende uyandırdığı ilkel ihtiyaçlara kapılıyorum.

Birkaç santim geri çekiliyor. "Kanadım mı... Kanadım mı? Bakmak istemiyorum."

"Şu anda bunu düşünme. Dudaklarıma ve dilime odaklan." Boynundaki yumuşak deriyi ağızma alıyorum. "Parmaklarıma odaklan." Düzgün göğüslerinden birini avuçlayıp meme uçlarını çimdikliyorum. "İçine girip çıkan sikime odaklan. Seni ele geçiren ilk erkek olduğuma odaklan."

Ve sonuncusu. Ama o bunu duymaya henüz hazır değil.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

LIZA

Roman'ın içimde olması, beni sıkıca sarması, kendimi güvende, sevilen ve arzu edilen hissettirmesinin nasıl bir duygu olduğunu tarif edecek kelimeler yok. Evet, acı var, ama bu acı zevkle iç içe geçmiş durumda.

İlk kez seksin nasıl olacağını hayal etmişim, ama bu deneyim tüm beklentilerimi aştı. Bunun tek bir nedeni var: Roman.

Ona doyamıyorum — teninin kokusuna, dudaklarının dokunuşuna, beni hem otoriter hem de saygıyla kucaklamasına. Hayatı buna bağılıymış gibi kalçalarımı kavramasını, kulağıma fısıldadığı inlemelerinin şiddetini ve kaslarım onu sahiplenircesine sıkıca sardıktan sonra itişlerinin dengesiz ve acil hale gelmesini seviyorum.

Banyo lavabosunun kenarına tünemiş durumdayım, soğuk mermer sırtıma baskı yapıyor ama nedense yine de her şey mükemmel geliyor.

"Seni benim için boşaltacağım," diyor yavaş, baş döndürücü öpücükler arasında. Parmakları klitorisimin üzerinde nazıkçe gezeniyor.

"Yapabilir miyim
bilmiyorum."

"Yapabilirsin ve
yapacaksın."

Parmaklarım boynunu sıkıca kavrarken, her itişte ayak parmaklarım kıvrılırken, o içime istikrarlı bir şekilde girip çıkıyor.

"Ağzını aç," diye emrediyor. "Parmaklarımı güzelce ıslatacaksın."

Dövmeli parmaklarından ikisi ağzıma kayıyor. Dilimi etraflarında gezdiriyorum, Roman'ın kehribar rengi kahverengi gözlerinin gece kadar karanlıklaşmasından zevk alıyorum.

"Mükemmel," diye övüyor ve ıslak parmaklarını aşırı hassas klitorisime indiriyor. Daha önce olduğu gibi düzgün küçük daireler çizmek yerine, klitorisimi sıkıştırıyor. Sert bir sıkıştırma değil, ama ilk dokunuşta vücudumda bir his patlaması yaşıyorum.

"Aman Tanrım... Roman," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Roman mı, Tanrı mı?" Şeytani bir gülümsemeyle soruyor. "İkisine de cevap veririm."

Beyin hücrelerimden herhangi biri hala çalışıyor olsaydı, onun aşırı büyük egosuna gözlerimi devirebilirdim. Ama şu anda, zar zor bir cümle kurabiliyorum.

Ağızına karşı inlemekten başka bir şey yapamıyorum. Vücudum titrerken ona sıkıca sarılıyorum. Etrafımdaki her şey yok oluyor, geriye sadece saf bir açlık kalıyor. Dilimle ağızını keşfederken, bacaklarımı beline sıkıca doluyorum, göğsünden bir inilti yükseliyor.

Parmakları klitorisimde dans ediyor, penisi içime girip çıkarken ritmini tutuyor ve bir anda içimde bir baskı oluşuyor. İstesem bile kendimi tutamayacağımı biliyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, o anın içinde kaybolmaya ihtiyacım var. "Roman, ben..."

Amım onu sıkıca kavrarken, elini klitorisimden çekip boğazıma doluyor. Tutuşu hafif; ne sıkıyor ne de nefes almamı engelliyor, ama tutuşu o kadar baskın ve talepkar ki vücudum aşırı bir tepki veriyor.

Son bir derin, acı veren itişle orgazm beni sarar. Penisi nabız gibi atar ve ağızını ağızıma yaklaştırdığında içimi sıcaklık doldurur—öpüşmüyoruz, sadece aynı havayı soluyoruz.

"Vay canına, Liza." Roman alnını alnıma değdirirken sesi boğuk çıkıyor. "Bu gerçek olamazdı."

Yavaşça içimden çıkmadan önce son birkaç kez daha pompalıyor. Islaklık uyluklarımı kaplıyor; bu, paylaştığımız zevkin kanıtı.

"Ağrın olmalı." Cevabımı beklemez; beni kollarına alır ve yatak odasına taşır. Beni yatağına yatırdıktan sonra alnımı öper ve banyoya geri döner.

Su sesini duyuyorum. Geri dönüp bacaklarımı açarak sıcak ve yatıştırıcı bir şeyi

"Böyle iyi mi?" diye soruyor, ben keskin bir nefes aldığımda yüzünde endişe beliriyor.

Beni rahatlatmak için ılık bir bez kullandığını anlamam bir dakika sürer.

"Biraz acıyor ama buna değdi." Ona gülümsüyorum.

Vücudumdaki her kasım zonkluyor, ama kendimi hiç bu kadar harika hissetmemiştim.

Sanki dokunuşunun etkisiyle hâlâ uçmuş gibiyim.

Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Roman, battaniyenin altına iyice girip girmediğini kontrol ediyor, sonra yatağa gelip beni kendine çekiyor; sırtımda hissettiğim sağlam vücudu sıcak ve rahatlatıcı.

Her şeye rağmen, göğsümde hafif bir sızı hissediyorum. "Keşke bu tek seferlik bir şey olmasaydı," diye karanlığa doğru söylüyorum.

Roman yüksek sesle nefes veriyor ama sessiz kalıyor.

Hayal kırıklığına mı uğradı? Belki de söyleyecek başka bir şey kalmamıştır.

Elini vücudumun yanından aşağıya doğru gezdiriyor. "Tek seferlik bir şey olmak zorunda değil."

Ona dönmek için yuvarlanıyorum. "Bunu nasıl söylersin? İkimizin de riske atacak çok şeyi var"—doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum —"*her şey*."

Tavana bakıyor, yüzündeki ifade hiçbir şey ele vermiyor. "Hayat bize sürprizler yapar. Özellikle de hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı, benim yaşadığım dünyada."

"Ne demek istediğini anlamadım."

Beni bir saniye süzdü. O yoğun beyninde neler olup bittiği benim için bir muamma.

Hiç cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda, içini çekiyor. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı bunu konuşarak boşa harcamayalım." Üzerime yuvarlanıyor, o lezzetli ağırlığı beni yere bastırıyor.

Kendimi yatağa bırakıyorum.

"Eğer sadece bu gecemiz varsa," diye fısıldadı boynuma, "bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ondan sonra bu kadar çabuk sertleşmenin mümkün olduğunu bilmiyordum."

Kıkırdar. “Ne kadar cazip gelse de, bu gece seni bir daha almayacağım. Senin için başka planlarım var.”

"Öyle mi?"

O yorganı atıp, vücudumdan aşağı kayarak, açılmış bacaklarımın arasına yerleştğinde kafamdaki karışıklık dağılıyor. Sonra yetenekli dili iş başına geçiyor.

BÖLÜM

OTUZ BEŞ

LIZA

Odaya süzülen güneş ışığı ve etrafımı saran Roman'ın kokusuyla uyanıyorum. Ona uzanmak için dönünce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, ama o orada değil — sadece dokunulduğunda soğuk olan boş bir yer var.

Oh. Birlikte son bir sabah geçirebileceğimizi ummuştum.

Dünkü anılar akın akın geri gelirken içimi kaplayan o hüzünlü duyguyu bir kenara itiyorum. Roman'ın beni öpüşü, üstümde olması, içimde olması ve söylediği ve yaptığı tüm o müstehcen şeyler.

Bacaklarımdaki ısırik izi, dün gecenin ateşli bir rüya olmadığını doğruluyor; her şey son derece gerçektir ve hiçbirinden pişman değilim. Beni sanki ilk kez arzu duyuyormuşum gibi, hayatta hissettirdiği halde nasıl pişman olabilirim ki?

Roman'la ilk deneyimim ruhuma kazındı; sonsuza kadar saklayacağım bir anı. Ama şimdi, sonuçlarına katlanma zamanı.

Dün gece, aileme bir olay olduğunu ve geceyi güvenli bir yerde geçireceğimi bildiren kısa bir mesaj attım. Onlar cevap vermeden telefonumu kapattım.

Anatoly şimdiye kadar haber almış olmalı ve eminim ki onu kendim aramadığım için kızmıştır. O konuşmayı sonsuza kadar ertelemek istesem de, yapamam. Ama hikayemin kusursuz olması gerekiyor ve bunun için Roman'la konuşup aynı fikirde olduğumuzdan emin olmalıyım.

Telefonumu açıp tüm mesajları gözden geçirme düşüncesi şimdiden beni strese sokuyor. Önce kahve, sonra gerisiyle ilgilenirim.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp, tamamen çıplak bir şekilde yataktan atlıyorum. Dün geceki elbiseyi giymek hiç cazip gelmiyor, bu yüzden giyecek bir şey bulmak için

Roman'ın dolabını karıştırıyorum. Açtığım ilk çekmecedeki sade beyaz bir tişört buluyorum. Tişörtü başımdan geçirirken, onun temiz, erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

Düğüne neredeyse bir hafta kaldı.

Dün gece operaya gitmeden önce hesap bakiyemi kontrol ettim. İyi idare ettim ama hala 100 bin dolar eksikim var, bu da artık başka dikkat dağıtıcı şeylere paramın yetmeyeceği anlamına geliyor.

Düğünden önce borçlarımızı ödeyecek kadar para bulamazsam ne olacağı konusunda kendimi fazla kafa yormamaya çalışıyorum. Şimdiye kadar kazandığım parayı Sofiya'yı alıp Moskova'dan ayrılmak için kullanabilirim. New York'a, Paris'e ya da kimsenin bizi tanımadığı bir yere kaçabiliriz. Ama bu, hayatımın geri kalanını saklanarak yaşamak anlamına gelir, çünkü Anatoly'nin bizi dünyanın sonuna kadar takip edeceğinden hiç şüphem yok. Beni sevdiği için değil, devasa egosuna vurulacak darbeyi kaldıramayacağı için.

Peki ya kız kardeşim... Onu sevdiği hayattan kopardığım için benden nefret eder mi? Anatoly'nin canavarca bir adam olduğunu, ona bu yönünü saklamış olsam bile, inanır mı?

Kaçmak, Kira'nın kalbini kırmak anlamına da gelir. Bunu ona nasıl açıklayabilirim ki? Kimi kandırıyorum? Bu durumda kazanacak bir şey yok, bu yüzden başarısız olmayı göze alamam.

Öte yandan, başarılı olursam ne olacağını düşünmeye kendime izin vermedim. Hayatımın nasıl olmasını istediğimi. Umarım Anatoly'ye borcumu ödedikten sonra, yatırım yapmaya devam etmek ve gelirimı artırmak için yeterli param kalır. Belki kariyerimi inşa etmek için bir temel olarak işletme veya finans okumak için okula bile dönebilirim.

Bu fikir o kadar heyecan verici ki, beklentiyle titremeyi hissediyorum. Özgürlük. Ne kadar yabancı bir kavram — tam olarak istediğim şeyi, istediğim zaman, istediğim kişiyle yapabilmek.

Mükemmel bir dünyada Roman hayatımın bir parçası olur muydu? Cevap kalbimde çok net: evet, bin kez evet, ama bu olasılığı düşünmenin bir anlamı yok. Onun için sendika işleri her zaman öncelikli olacak. Bunu kendisi açıkça belirtti.

"Ya olsaydı" fantezilerine kapılmak sadece kalbimi kırar.

Bu nasıl biterse bitsin, Roman'dan uzak durmalıyım.

Zor olabilir, ama gerekli olacak.

Tuvaleti kullandıktan sonra —lavabonun kenarına bakarak sürekli kızaranak— ana oturma odasına doğru ilerliyorum, Roman'ın beni buharlı bir fincan kahve ve çıplak göğsüyle beklediğini umarak, çünkü dün gece onu yeterince süzme fırsatım olmadı.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı geriye çekiyorum. Burada oyalanmanın bir anlamı yok, birlikte geçireceğimiz son sabahın tadını çıkarabileceğimiz halde. Belki gerçek dünyayı biraz daha erteleyip, banyosundaki o devasa pençeli ayaklı küveti kullanabiliriz.

Mutfağa girdiğimde, bulaşıkların tıkırtıları ya da taze demlenmiş kahvenin kokusu beni karşılamıyor. Sadece sessizlik var.

Bize kahvaltı almaya mı çıktı? Hayatına yönelik saldırıyı düşünürsek, muhtemelen hayır. Spor yapıyor olabilir. Spor salonunda zaman harcamadan o kaslı vücuduna sahip olamazdı elbette.

Penthouse'unun odalarında dolaşıyorum, önce etkileyici bir ev sineması ve rahat bir kütüphaneye karşılaşıyorum. Sonunda spor salonuna ulaştığımda, kapı açık ve yumuşak bir sabah ışığı içeri giriyor, ama yine boş.

Göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Ne bekliyordum ki? Beni yatakta kahvaltı ve şiiirle uyandıracağını mı? Saçmalıyorum. Ona bunun tek seferlik bir şey olabileceğini söylemişim; elbette veda etmeden gitti. Muhtemelen bu şekilde daha kolay olacağını düşündü ve açıkçası haklı.

Yine de canım yanıyor.

Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyeceğimi bilerek, ağır adımlarla oturma odasına geri dönüyorum. Telefonumu açıp dış dünyayla yüzleşmem gerekiyor.

Clutch çantam, dün gece bıraktığım yerde, yan sehpa da duruyor. Kanepeye çöküp parlak deri çantayı açıyorum, ama içinin neredeyse boş olduğunu görüyorum. İçinde telefon yok, sadece el yazısıyla yazılmış tek bir mektup var.

Günaydın Milaya,

Bu kadar erken ortadan kaybolduğum için
üzgünüm. İnan bana, seçim şansım olsaydı,
bütün gün

, ama görev beni çağırıyor.

Şimdi, derin bir nefes almanı istiyorum çünkü sana söyleyeceğim şeyden hoşlanmayacaksın.

Penthouse'un içinde kilitlisin. Kapının dışında ve binanın tüm girişlerinde korumalar var. Telefonunu da aldım.

Muhtemelen şu anda bana küfrediyorsundur, ama söz veriyorum, tüm bunlar seni güvende tutmak için.

Dün gece bize kimin saldırdığını bilmiyoruz. Muhtemelen hedef bendim, ama bunu kesin olarak bilmiyorum. Bir cevap bulana kadar, benimle kalman en iyi seçenek.

Benden ne kadar nefret edersen et, şunu bil ki seni korumak için her seferinde ne gerekiyorsa yapacağım.

Mümkün olduğunca çabuk eve döneceğim. Mutfakta bolca yiyecek var, istediğini alabilirsin. Evi dolaş, çekmecelerimi karıştır ve dolabımda giyecek bir şeyler bul. Eminim benim kıyafetlerimle çok seksi görüneceksin.

Roman xo

Ne?! Beni çatı katındaki dairesine mi kilitledi?

Notu odanın diğer ucuna fırlatmaya çalışıyorum ama yere düşüp sallanmaya başlayınca ayağımla ezip parçalıyorum. Sonra onu alıp milyonlarca parçaya yırtıyorum.

Roman'ın beni güvende tutmak istemesini anlıyorum, ama önce bana danışsaydı daha iyi olurdu. Şimdi kimseyle iletişim kuramıyorum, onlar da benimle iletişim kuramıyor ve onun ne zaman döneceğini bilmiyorum.

Ailem endişelenecek mi? Anatoly kızacak mı?

Beni kaçırdıklarını ya da başıma kötü bir şey geldiğini düşünebilirler, ama bu da daha iyi değil.

Endişe içimi kemiriyor. En azından Sofiya'ya ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Ama telefonum olmadan şansım yok. Bir bilgisayar bulsam bile, muhtemelen şifreyle korunuyordur.

Ama en kötüsü, telefonumda tüm ticaret uygulamaları, tüm finansal bilgilerim ve yatırımlarımı yönetmek için ihtiyacım olan her şey var. Ya Roman bunu keşfederse? Telefonumu şifreli parolalar ve çok faktörlü kimlik doğrulama ile korumak için büyük çaba sarf ettim, ama ekibindeki bir bilgisayar dehası bir yolunu bulabilir. Bunun ötesinde, yatırımlarımı izleyemezsem, tam doğru anda alım satım yapamazsam, mahvolurum.

Bu kadar çok çalıştığım her şey etrafımda parçalanıyor.

Hayatımla Tanrı'yı oynayabileceğini sanan o herifin canı cehenneme!

Ne yaptığının farkında değil, ama intikamımı aldığımda bunu çok yakında anlayacak.

BÖLÜM OTUZ ALTI

ROMAN

“o seni öldürecek,” diyor Pavel, Viktor bana Liza’nın cep telefonunu geri verirken—hackerlarının ele geçirdiği telefonu. “Düzeltiyorum. Seni hayalarından asacak, iç organlarını parçalayacak ve sonra kanın akıp bitene kadar sikini kesecek.”

"Kulağa mantıklı geliyor," diye itiraf ediyorum, boynumu çatlatarak. Liza’nın öfkesiyle başa çıkmaya tamamen hazırım çünkü bu onun kendi iyiliği için, o henüz bunun farkında olmasa bile.

Pavel, şehrin daha sefil bir semtinde bir kasap dükkanının üst katında bulunan ofisimizde karşımdaki koltuğa yerleşiyor. Burası, kimsenin bizim gibileri bulmayı beklemeyeceği son yer, işte bu yüzden buradayız. Ve hey, bir cesedi ortadan kaldırman gerekiyorsa, kasap dükkanından daha iyi bir yer olabilir mi?

Kahvemi yudumluyorum ama dürüst olmak gerekirse kafeine ihtiyacım bile yok. Daha şafak sökmedi ve neredeyse hiç uyumadım ama yine de Liza ile geçirdiğim gecenin coşkusu yaşıyorum.

Doğrusu, bu sabah kendimi sıcak yatağımdan zorla koparmak zorunda kaldım. Onun yanında uyanmaktan daha güzel bir his yok. Belki de tek daha güzel şey, onun içine gömülmek. Ama bu toplantıyı daha fazla erteleyemezdim.

"Burada izleme cihazı olmadığına emin misin?" diye soruyorum Viktor’a, Liza’nın telefonunu cebime atarken.

"Evet, o konuda." Başını sallıyor, neredeyse etkilenmiş gibi görünüyor. "Telefonuna giremedik. Telefonunu bir rahibenin amından daha sıkı kilitlemiş."

“Tanrım, bu benzetmeyi duymasam da olurdu.” Başımı sallıyorum. “Yani hackerlar telefonuna giremediler mi diyorsun?”

Viktor içini çeker. “Orada ne sakladığını bilmiyorum, ama her ne ise, kimsenin erişememesi için büyük çaba harcamış. Bu da muhtemelen kimsenin onu takip edememesini sağlayacak kadar teknoloji meraklısı olduğu anlamına geliyor.”

İçimde bir endişe duyuyorum. Hepimizin sırları vardır ve bekaretini açık artırmaya çıkarma kararını düşünürsek, Liza’nın payına düşenden fazlasına sahip olduğunu tahmin ediyorum. Ama başka ne saklıyor? İçimde rahatsız edici bir merak var, hayatının katmanlarını birer birer soyamak için bir ihtiyaç.

“Bunu görmek istersin diye düşündüm.” Pavel bana bir yığın kağıt uzattı. “Kazayla ilgili polis raporu. Polisler adamlarımızdan önce oraya varmış, ama karakoldaki bağlantılarımız bunu gönderdi. Plakaları araştırdılar. Tabii ki sahteymiş. Bölgedeki güvenlik kameraları da yardımcı olacak bir şey göstermedi. Hâlâ sürücülerin kimliklerini araştırıyoruz, ama şu ana kadar parmak izlerinden bir sonuç çıkmadı.” Gözlerini kırıştırarak, araçlarda yatan iki cesedin korkunç fotoğraflarına bakıyor.

“Hayatta kaldığın için şanslısın.” Viktor kaşlarını çatı. “Destek gelmesinin faydalı olacağı bir durumda neden korumanı kovduğunu sormayacağım.”

“Bunun şansla bir ilgisi olup olmadığından emin değilim,” diyorum sert bir sesle. “İkimizin de hayatta olmasının tek nedeni, benim isabetli bir nişancı olmam ve tek elle araba kullanabilmem.”

Viktor gözlerini devirdi.

Kaba davranıyorum ama gerçek şu ki bir hata yaptım. Hala üzerimde ağır bir yük olarak duran bir hata çünkü Liza’nın ölebileceğini her düşündüğümde midemde bir düğüm oluşuyor. O, bu kadar genç yaşta sönüp gitmek için çok parlak bir ışık.

Otuz sekiz yaşında, hayatımda yapmak istediğim hemen hemen her şeyi yaptım. Dünyayı gezdim, hızlı arabalarım oldu, kaliteli şaraplar içtim, dağlara tırmandım ve en derin denizlere daldım. Hiçbir zaman bir aile ya da bir eş sahibi olmayı hayal etmedim. Maxim ve Pavel’in yanı sıra, şimdi de Kira dışında, öldüğümde beni yas tutacak kimse olmayacak. Ölümümün kimsenin kalbini kırmayacağını bilmek, işimi kesinlikle kolaylaştırıyor.

Ama Liza benden on üç yaş küçük ve önünde koca bir hayat var. Kira ve Sofiya var; onu seven ve onun sevdiği insanlar. Moskova'nın ıssız bir otoyolunda benim yanımda ölmesi acımasız ve haksız olurdu. Ama yine de, bu dünya acımasız. Bunu ilk elden biliyorum.

Çenemdeki sakalları elimle okşarken, göğsümde ağır bir yük hissediyorum. "Arnavutlar olabilir. Yıllardır bizi alt etmek istiyorlar."

"Boşuna umut besliyorsun. Daha yakınlara bakmamız lazım." Pavel masasının çekmecesini açıp bir yığın kağıt çıkardı. "Dün gece sana göstermek istediğim şey bu." Bana iki ayrı dosya uzattı. "İlk belge, Anatoly'nin adamlarının bize gönderdiği sevkiyat kayıtları. İkincisi ise Katerina'nın sana gönderdiği. Aynı sevkiyat, aynı tarihler, ama kayıtlar uyuşmuyor. Aynı olması gerekirdi, ama değil."

Ne oluyor?

Koltuğumda öne doğru kayıp evrakların üzerine eğildim, gözlerim iki kayıt seti arasında gidip geldi. Anatoly'nin versiyonunda gemi, gecikmenin nedeni olarak gösterilen Kuzey Atlantik'teki kötü havayı bekliyordu. Ama Katerina'nın gönderdiği değiştirilmemiş kayıtlar, geminin Rotterdam Limanı'nda tam bir gün durduğunu gösteriyordu. Bu liman, Avrupa'ya açılan önemli bir merkez ve Avrupa'nın karanlık yüzüne açılan bir kapıdır. Buraya gelen rotanın tam üzerinde olmasa da, büyük bir sapma da değildir.

Pavel'in taş gibi yüzüne bakıyorum. "O orospu çocuğu kayıtları tahrif etmiş."

"Öyle görünüyor." Parmaklarını çıtlatıyor. "Asıl soru neden olduğu."

Bütün vücudum gerginlikten titriyor, sanki gerilmiş bir yay gibi, ve önümdeki masaya yumruğumu vuruyorum. "Bir şeyler çeviriyor. Hissedebiliyorum. Zhukovlarla gizli toplantılar. Kayıtları tahrif etmek." Başımı sallıyorum. "Mantıklı değil. Adamlarımız her bir sevkiyatı tek tek kontrol etti. Her şey yolundaydı, hiçbir şey eksik değildi."

Kargo gemisinde bulduğum yüksek topuklu ayakkabı aklıma geliyor. Mürettebat, Rotterdam'da bir gece eğlencesi için gemiye fahişeler mi getiriyor? Bu kesinlikle duyulmamış bir şey olmaz. Belki de buraya gelirken düzenli olarak mola verip eğleniyorlardır. Eğer durum böyleyse,

kargoyu geç teslim etmek için gerçekten kötü bir neden olur. Ya da belki de olayı fazla abartıyorum.

Viktor'un alnında kırışıklıklar oluşur. "Hackerlarımdan, geminin limana demirlediğı günün liman güvenlik kamerası kayıtlarını almalarını isteyeceğim."

"İyi fikir." Telefonuma bakıyorum. "Bugün New York'tan bir sevkiyat çıktı. Tekrar olması ihtimaline karşı Savin'i Hollanda'ya gönderip limanı izletelim. Oradayken biraz araştırma da yapabilir."

Pavel sessizce, gergin bir nefes verir. "Dün geceki saldırının arkasında Anatoly'nin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ciğerlerim sıkışır. Pencereye doğru yürür, aşağıdaki sokaklara bakarım. "Liza arabadayken mi? Sanmıyorum." Anladığım kadarıyla, Anatoly'nin korumak istediğı tek şey Liza. Onu sevdiği için değil, ona ve tüm ailesine sahip olduğu kontrolü sevdiği için. "Ama, lanet olsun, kim bilir. Liman saldırısı ile dün geceki saldırının arkasında aynı kişiler olduğunu varsayıyorum."

Resmin bütününe bir araya getirmekte zorlanıyorum; sanki tüm parçalar orada ama hiçbir şey birbirine uymuyor.

"Belki de Zhukovlar'dı," diyor Viktor, parmakları arasında bir kalemi çevirerek. "Depoda adamlarını öldürdüğümüz için intikam almak istemiş olabilirler."

Sinirli bir şekilde elimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Askerlerinin ölümlerinin arkasında bizim olduğumuzu bilmelerinin imkânı yok. Zaten, ölmek istemiyorlarsa bizimle uğraşmazlar."

Pavel kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Maxim'i de işin içine katmalı mıyız?"

"Zamanı geldiğinde ona söylerim. İşin halledildiğini, aceleyle eve dönmesine gerek olmadığını bilmesini istiyorum."

Liman saldırısından sonra Maxim, herhangi bir beladan uzak durmak için Kira'yı Maldivler'e götürdü. Olan biten her şeyi çözme görevini bana emanet etti ve ben daha fazlasını öğrenmeden ona yük olmak istemiyorum. Zhukovlar'ın gözümünden kaçtığı için kendimi zaten yeterince aptal hissediyorum.

"Sadece Maxim'e söyleyeceğiz." Oturup dirseklerimi uyluklarıma dayadım. "Neler olup bittiğini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Anatoly ne haltlar karıştırıyorsa, onu hazırlıksız yakalamamız lazım. Hiçbir şeyden haberi olmadığını düşünmesi daha iyi."

“Bu Anatoly olmayabilir,” diyor Viktor. “Londra’dan beri onu takip ediyoruz ve Sergey Zhukov ile görüşmesinden sonra olağan dışı bir şey olmadı.”

Omuz silkerim. “Zaman gösterecek.”

Pavel masasındaki belgeleri işaret etti. “Katerina’nın sorun çıkarmayacağından emin misin?”

“Ona bir sürü dosyayı birden göndermesini söyledim. Hangisini gerçekten istediğimi bilmiyor. Güven bana, o kadar da zeki değil.”

Pavel arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasında birleştirir. “Bu kadar kendinden emin olmana sevindim, ama her şey yolunda giderse, nişanlısı şüphelenmeden Liza’yı ona geri götürmen gerek.”

Dudaklarım kararlı bir çizgi oluşturdu. “Olmaz.”

“Bu nasıl görünecek?” Viktor kaşlarını çatı. “Saldırının hedefinin o olmadığını biliyorsun. Hedef sendin.”

“Henüz hiçbir şey bilmiyoruz.” Omuz silktim. “Öğrenene kadar benimle kalacak.”

Pavel , parmaklarını parmaklarını yüzüne
köprüye köprüye koydu burun“Bazen, bence sen
aklını kaçırmışsın.”

Liza'ya gelince, kesinlikle aklımı kaçırmışım.

Viktor bana gözlerini kısarak baktı. “Anatoly’ye nişanlısını misafir olarak ağırladığını nasıl söyleyeceksin?”

Gülümsedim ve telefonumu çıkardım. “İzle ve öğren, dostum.”

Anatoly’nin numarasını çevirdim ve telefonu hoparlöre aldım.

“Roman,” diye hemen cevap verdi. “Ne oluyor lan? Liza dün gece operadan eve dönerken bir tür saldırıya uğradığına dair ebeveynlerine şifreli bir mesaj gönderdi, sonra da bütün gece ikinize de ulaşamadım. Bu da ne demek oluyor?!”

Liza için pek de endişeli görünmemesi, sadece istediği zaman ona ulaşamadığı için sinirli olması komik.

“Neler olduğunu anlamaya çalışırken dışarıyla iletişim kurmamak en iyisiydi. Saldırının arkasında kimin olduğunu hâlâ bilmiyoruz.” Bir sonraki sözlerimin etkisini göstermesi için bir ara veriyorum. “Gerçi, bazı şüphelerimiz var.”

O, düşük bir homurtu çıkardı. “Bu saçmalık. Liza şu anda nerede?” “Merak etme. O güvende.” O bunu göremese de, ben sııttım.

“Maxim, Kira ile birlikte saklanmasının en iyisi olacağını düşündü.

saldırının hedefi olduğundan şüphelenmiyoruz, ama riske girmemek daha iyi.”

Bu şehirde Maxim’in sözü kanundur ve Anatoly bunu bilir. Bilmediği şey ise Maxim ve Kira’nın ülke dışında olduğudur ve onların özel cep numaraları elinde olmadığı sürece — ki yok — onlarla iletişime geçmesinin imkanı yoktur.

“Liza’yı korumaya gayet muktedirim,” diye homurdanır. “Yakında evleneceğiz! Öylece ortadan kaybolamaz.”

“Dün gece az kalsın öldürülüydük,” diye tükürdüm, “ve sen düğünü mü düşünüyorsun? Bana kalırsa düğünü ertele. Elimizde daha büyük bir sorun var.”

Anatoly’nin öfkesi doruğa ulaşır, sesi yükselir. “O benim nişanlım. Onunla konuşmaya ve nerede olduğunu bilmeye her türlü hakkım var.”

“Dostum, keşke yardımcı olabilsem, ama Kira ağzını sıkı tutuyor. En yakın arkadaşını ne kadar koruduğunu bilirsin.”

“Belov’u arıyorum!” Anatoly öfkeyle bağırdı.

“Aray hadi.” Bence Maxim’i pek de ulaşılabilir bulamayacak. “Senin de dikkatli olman akıllıca olabilir. Bu günlerde kimin dostun, kimin düşmanın olduğunu anlamak zor.”

“Benim için endişelenmene gerek yok, Vasiliev. Her zaman kendime dikkat ederim.”

“İnan bana, endişelenmiyordum.” O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. İç geçirdim ve sandalyeme yaslandım, son yirmi bana ağırlık yapıyor.

“Sana suçlu bir adam gibi geliyor mu?” diye soruyorum Pavel’e.

“Sanki nişanlısını elinde tuttuğun için sinirlenmiş bir adama benziyor.”

“Siktir et onu.” Koltuğumdan kalkıyorum. “Zaten onu hak etmiyor.” Omuzlarım kulaklarıma kadar çekiliyor. “Yüzünde bir morluk vardı. Londra’da görmüştüm. Onu onun yaptığını itiraf etmedi ama ben anladım. Bunu her zaman anlarsın.” Pavel ruhumun ne kadar kırık olduğunu biliyor. Babamın annemi dövmesini izleyip onu durduramamamın kalbimde asla iyileşmeyecek izler bıraktığını biliyor. Bilmediği şey ise Liza’nın beni yeniden bütün hissettiren ilk kişi olduğu. Bana bıkkınlık ve boşluktan başka bir şey hissettiren ilk kişi olduğu.

“Siktir.” Pavel elini yüzüne götürdü. “Dinle, Liza’yı al ve şehirden çık. O mudak’ın neyin nesi olduğunu anlayana kadar bir yerlerde saklan.”

Viktor da aynı derecede karanlık bir ifadeyle şöyle diyor: “Saldırıların arkasında kimin olduğunu ortaya çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Adalet yerini bulacak. Anatoly’nin cehennemde yanmasını izlemek benim için bir zevk olacak.”

“İnan bana, bundan benden daha fazla zevk alacak kimse yok.” Parmaklarımı çatlatıyorum, içimi şiddetli bir kararlılık dalgası kaplıyor.

Maxim bana sabrın önemini, harekete geçmek için mükemmel anı beklemeyi öğretti. Anatoly için o an geldiğinde, hızlı ve acımasızca saldıracağım.

Ama Liza’nın güvenliğini ve iyiliğini bir daha asla feda etmeyeceğim. O benim önceliğimdir ve her zaman da öyle kalacaktır.

“Beyler.” Kapıya doğru yöneldim. “Bir şey bulursanız beni arayın. Hazır ve bekliyor olacağım.”

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ROMAN

Penthouse'un kapısını itip açıyorum, Liza'nın odada volta atıp beni öldürmek için yüzlerce farklı plan yaptığını görmeyi bekliyorum, ama bunun yerine sessizlikle karşılaşıyorum. Birkaç kez adını sesleniyorum, ama cevap yok.

Midemde soğuk bir korku yerleşiyor. Adamlarım kapının hemen dışında bekliyor; kimsenin fark edilmeden buraya girmiş olması imkânsız.

Liza benden intikam almak için kendine zarar vermiş olabilir mi? Bu düşünceyle çatı katında koşturup onu çağırıyorum, ama tek duyduğum soğuk, boş duvarlara çarpan kendi sesimin yankısı.

Gölgeli oturma odasına adımımı attığımda, boynumda bir bıçağın soğuk baskısını hissediyorum. Saldırganın kim olduğunu fark ettiğimde, onu odanın diğer ucuna fırlatmaya hazırım.

"Liza? Benim," diye onu sakinleştiriyorum. Onu sağ salım bulduğum için o kadar rahatlıyorum ki, karşımda duran ve bıçağını şah damarıma dayayan kişinin o olduğunu hemen fark edemiyorum.

"Ah, çok iyi biliyorum," diye öfkeyle söylüyor. "Şimdi, ne olacağı konusunda açık konuşayım. Bana telefonumu geri vereceksin ve sonra beni bırakacaksın." Açıkça bir mutfak bıçağı olan şeyin ucunu cildime bastırıyor, o kadar sert ki keskin kenarının yüzeyi deldiğini hissediyorum ve ardından bir acı hissi geliyor. "Hayatımla Tanrı'yı oynamaya ne hakla cüret ediyorsun bilmiyorum, ama bundan hiç hoşlanmıyorum."

Sesinde çeliği bile kesebilecek bir keskinlik vardı, ama dudaklarımı kıvıran sırıtışı engelleyemedim. Cesaretini takdir ediyorum, isteseydim

ve isteseydim bile basit bir el hareketiyle durumu tersine çevirebilirdim. Ama yapmayacağım.

"Özür dilerim," diyorum içtenlikle. "Eğer nazikçe bıçağı boğazımdan çekersen, telefonunu geri verebilirim."

Bana sert bir bakış attı. "Neden aldığını söyleyene kadar "

"Üzerine takip cihazı takılı olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Kimse konumumuzu bilmemeli."

Kaşları kalkar, koyu renkli kaküllerinin altında kaybolur. "Peki izleme cihazı takılı mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, çenem sıkı. "Çünkü, görünüşe göre, sen gizli bir bilgisayar dehasıymışsın ve kimse senin lanet telefonunu hackleyememiş."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı, ama uzun sürmedi. "Bu, beni neden evine kilitlediğini açıklamıyor. Hayatımdan öylece kaybolamam. Ailem muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur, ve Anatoly..." Boğazını temizledi ama o düşünceyi tamamlamadı.

İçimde bir öfke dalgası yükseliyor. Onu sevmesi ve koruması gerekenlerin umursamaması beni çok sinirlendiriyor. Onlar sadece bu karışıklığın düğününden hemen önce ortaya çıkması yüzünden üzülüyorlar – benim söz hakkım olsaydı gerçekleşmeyecek bir düğün.

Ona mantıklı davranmasını söylemeye çalışıyorum. "Dün gece az kalsın öldürülüydük. Evet, muhtemelen asıl hedef bendim, ama daha fazla bilgi edinene kadar hiçbir şey varsayamayız."

Yüzü düşer. "Elbette bu benimle ilgili değil."

"Muhtemelen değil, ama ben değer verdiğim bir şey söz konusu olduğunda riske girmeyen bir adamım."

Birkaç kez gözlerini kırıyor, yüzündeki ifade yumuşuyor. "Ben... burada seninle kalamam," diye yalvarıyor. "Dün geceyi yaşadık. İyi bir anıyla bitirelim." Sesinde bir parça pişmanlık var, ama sert bir bakışla bunu gizliyor.

O anda bakışlarım vücudunda aşağıya kayar. *Kahretsin*. Gördüğüm kadarıyla benim tişörtlerimden birini giymiş, başka bir şey giymemiş.

Göğsümde sıcak bir sahiplenme duygusu büyür. "Giysilerim sana yakışıyor," diye homurdanırım.

"Manzaranın tadını çıkar. Çünkü bu, beni senin bir şeyin içinde göreceğin son sefer. Buradan gidiyorum ve beni durduramazsın."

Sesim bir oktav düşer. "İkimiz de bunu yapabileceğimi biliyoruz. Hem de çok kolay."

"Ciddiyim, Roman. Bu iş çok ileri gitti!" Söylediklerini vurgulamak için bıçağı derime daha da batırıyor. "Yakında evleneceğim. Anatoly beni araması için adamlar gönderecek. Sorular soracak. Beni o duruma sokma." Gözleri korkuyla bulanıyor ve bu, o pisliğin suratına daha da sert vurmak istememe neden oluyor.

"Onunla ilgileneneğimi söylemiştim ve ilgilendim. Dün geceki saldırıdan sonra Kira'nın seni sakladığını düşünüyor. Bundan memnun değil ama başka seçeneğin olmadığını, Maxim'in emriyle yapıldığını düşünüyor."

O, söylediklerimi sindirmeye çalışırken, dolgun alt dudağını ısırdı. Anatoly bile Maxim'e karşı çıkmaman gerektiğini biliyordu, en azından dışa vurmamak gerektiğini.

Bıçağı tutuşu gevşiyor ve ben de Liza'ya bir ara kendini savunma dersleri vermem gerektiğini aklımın bir köşesine yazıyorum.

"Ama Kira Maldivler'de."

Sırıtiyorum. "O bunu bilmiyor."

Ağzı ince bir çizgiye dönüşür. "Bu delilik. Seninle birlikte burada kilitli kalamam."

"Burada kilitli kalmayacağız. Başka planlarım var."

Başını sallar, yüzünde yine öfke belirir. "Hayır, yok. Bana ne istediğimi sormadan plan yapamazsın." Çenesini öne çıkarır. "Hayatımda kontrol edemediğim yeterince şey var; bu konuda söz hakkım var." Sesi kırılğanlıkla çatlar, kalbimi saran buzu delip geçer.

"Şu bıçağı indirip kanepeye oturup bundan sonra ne yapacağımızı konuşmaya ne dersin?"

Sessizce düşünür. "Tamam, ama önce telefonumu geri ver."

"Arka cebimde," diyorum. "Orada elini gezdirip aramaktan çekinme."

Göz teması kurarak bana doğru eğilir ve eliyle telefonunu bulana kadar arar. Penisimin karnına ısrarla bastırdığım anı fark ettiğini görüyorum.

"Aman Tanrım, sertleşmişsin. Bu seni tahrik ediyor."

"Sen beni tahrik ediyorsun," diye açıklıyorum. "Gerçi boğazıma dayanan bıçak olmasa da olurdu."

"O zaman farklı seçimler yapmalıydın." Tek eliyle telefonunu kaydırarak her şeyin yolunda olduğunu kontrol etti.

"Sırlarını iyi saklamayı gerçekten iyi biliyorsun."

Bana huysuz bir bakış atıyor. "Belki çevremdeki insanlar mahremiyetime daha fazla saygı duysalardı, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Telefonunda ne olduğu umurumda değil. Tek umurumda olan, kimsenin seni takip edememesi." Ağzımın kenarı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Hackerlarım telefonuna giremediğine göre, temiz olduğundan emin olmak için önlemler almışsındır herhalde."

Çenesini kaldırdı. "Bu süreçte birkaç beceri edindim."

Nedenini bilmek isterdim, ama bıçak cildime garip bir şekilde bastırılmışken, şimdi sorgulayıcı sorular sormak için uygun bir zaman değil. "Etkileyici," diye mırıldanıyorum. "Tıpkı seninle ilgili her şey gibi."

Gözlerini kısıyor. "Birkaç tatlı sözün beni affettireceğini sanma."

"Senin affını aramıyorum," diye homurdanıyorum. "Çok daha fazlasını arıyorum."

Artık yeter. Bıçağı elinden alıp onun ulaşamayacağı bir yere götürüyorum. Onu yere atıp biraz akıl verecek şekilde sikmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Beni alt edebileceğini düşünmesi bile gülünç.

Boynunun dibine elimi dolayarak onu kendime doğru çekerken gözleri fal taşı gibi açılır.

"Gerçekten neyin peşinde olduğunu bilmiyorum, ama her ne sebeple olursa olsun, Anatoly ile evlenmeye karar vermişsin." Dudaklarımı ona yaklaştırıyorum. "Bana bu zamanı ver—adamlarım bize saldıranın kim olduğunu bulana kadar kulübemde birkaç gün baş başa kalalım."

"Bu, vedalaşmayı daha da zorlaştıracak," diyor yumuşak bir sesle.

"Bu riski göze alacağım." Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve o, açgözlü öpücüğümün altında yumuşuyor. "Evet de. Bütün hafta sonu ."

Gülüyor ve göğsümü itiyor. "Beni ikna etmeye çalışıyorsan farklı bir yaklaşıma ihtiyacın olabilir."

“Hazır lafı açılmışken, altında ne var?” Elim tişörtün altına dalar ve ıslak, bana hazır çıplak amını hissettiğimde duraksarım. “Oh, lanet olsun. O bıçağı boğazıma dayayan seni tahrik mi etti?”

Masumca gözlerini kırpıştırarak bana bakar. “Belki.”

Lanet olsun. Acaba keşfedilmemiş bir bıçak fetişi mi var? İki parmağımı amına sokmadan önce kıvrımlarını okşarken, o kadar kaygan ve mükemmel hissediyor ki, parmaklarımın ikinci eklemine kadar giriyor. Liza çığlık atıyor ve ellerini göğsüme dayıyor.

"Hâlâ acıyor mu, melek? Yoksa bu amcık daha fazlasına hazır mı?"

Ben onu ensesinden tutup bıçağın sapını amının ağzına dayadığımda, ciğerlerine acil bir nefes çeker. Bıçağı, onun kayganlığıyla kaplanana kadar hareket ettiririm.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi. "Aklını kaçırmışsın!" "Belki." Karanlık bir kahkaha atıyorum. "Ama beni kesmeye cüret ettiğin için bunu hak ediyorsun

." İşaret parmağım ve başparmağımla bıçağın bıçağını ustaca tutarak, tepkisini yakından izleyerek sapı yavaşça amına sokuyorum.

Göz bebekleri büyür ve gömleğimi yumruklar, gözlerindeki bakış kadar yoğun, ham, dile getirilmemiş bir ihtiyacı ele verir. Benim uslu kızım, sonuçta o kadar da uslu değilmiş.

"Dün geceyi düşünürsek, biraz ağrın olabilir..." Sapı amının içine biraz daha derine sokuyorum. "En azından bu sap benim sikim kadar büyük değil."

Liza dokunuşuma karşılık olarak sırtını kavisliyor, nefes nefese kalıyor; tahrik olmasının kokusu — misk gibi ve tatlı — burun deliklerimi dolduruyor ve dizlerimin üzerine çöküp onu yalamamak için kendimi zor tutuyorum. Ama o da bundan fazlasıyla zevk alıyor.

Gözlerini kapatıyor ve başını geriye atarak, onu güzelce ve derinden sikmeme izin veriyor. Kaygan sesler, ne kadar ıslak olduğunu açıkça gösteriyor.

Ağır, koyu renkli saçlarını bir elimle toplayıp çekiyorum, bu da bana boynunun pürüzsüz cildine erişim sağlıyor. İnliyor ve nefes nefese kalışından ve bana karşı gerilmesinden, orgazma yaklaştığını anlayabiliyorum.

"Klitorisini ov," diyorum.

Tereddüt etmeden parmak uçlarını klitorisine götürüyor ve hızlı, küçük daireler çizerek okşuyor. Zevkten bir inilti çıkarıyor ve bu ses, vücudumdaki tüm kanın sikime akmasına neden oluyor.

Bıçağın sapını onun içinde çeviriyorum ve o sanki cennetteymiş gibi inliyor. Kahretsin. Gerçekten bıçak fetişi var. Beklenmedik, ama kesinlikle hoş bir sürpriz.

"Bu sapı senin meninle parıldayacak kadar ıslatacaksın, sonra da yalayarak temizleyeceksin," diye talimat veriyorum.

Onu tahrik etmek için tek gereken bu. Gözleri bulanıklaşıyor ve orgazmı vücudunu sararken başı geriye doğru yuvarlanıyor.

Çıkarmadan önce, artçı sarsıntıları atlatması için ona birkaç nazik vuruş yapıyorum. Sapı yalayıp temizlemesi için ona uzattığımda bıçak elimde parıldıyor, dolgun dudaklarına sürtüyorum. Çenesini kaldırıp gözlerime bakıyor, dilini sapın üzerinde yukarı aşağı gezdiriyor, sonra dudaklarının arasına derinlemesine emiyor.

Vay canına. Bir inilti çıkarırım, sikim hiç olmadığı kadar sertleşmiştir.

"Sikimi boğazına sokmak için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Senin iyi bir fahişe olduğunu bildiğim gibi bunu kabul edecek misin?"

Omuzları gerilir ve bıçağın sapını bir sesle bırakır. "Üzgünüm. Bunu sevmiyorum... ağzımı kullanmayı."

Parmağımı yanağına dokundururken omuzlarım gerilir. "Sana ne yaptı?"

Gözlerini sertçe kırıp başını salladı, bu konuyu konuşmak istemediğini açıkça belli etti. Ama bir gün ondan bu hikayeyi öğreneceğim. Anatoly'nin bunu onun için mahvetmesinden nefret ediyorum. Zamanı geldiğinde onu bir balık gibi deşmek için bir neden daha.

Çenesini avuçlayıp, güzel yüzünü benimkine doğru kaldırıyorum. "Güven bana, milaya, benimle hoşuna gidecek." Ona nazikçe öpüyorum. "Senin için güzel olacak."

"Eh, ben farkına varmadan vücudumun ne istediğini tam olarak biliyor gibisin." Sahte bir öfkeyle gözlerini devirdi. "Sorun da bu."

Dişlerimi boynunun derisine hafifçe sürtüyorum. "Bu bir sorun olmak zorunda değil. Ee, bu bir evet mi?" diye soruyorum.

Liza omzunu kaldırır. “Duruma bağlı. Kulübende Wi-Fi var mı?”

Kahkahayı patlatıyorum. “Evet, Wi-Fi var. Netflix izleyip rahatlamak mı istiyorsun?”

Dudaklarında beliren gülümsemeyi tam olarak saklayamıyor. “Öyle bir şey. Sadece birkaç günlüğüne,” diye fısıldıyor. “Sana verebileceğim tek şey bu.”

Bunu görecekiz.

BÖLÜM

OTUZ SEKİZ

LIZA

Roman'ın kulübesine yaklaşık yarı yolda geldiğimizde Sofiya'yı aramam gerektiğini fark ettim. Ailemi habersiz bırakmak beni rahatsız etmiyordu ama kız kardeşime aynısını yapamazdım. Ona her şeyi anlatamayacaktım ama en azından o, benim iyi olduğumu bilmeyi hak ediyordu.

Bunu daha önce düşünmem gerekirdi, ama aklım, hayatımın en iyi ya da en kötü kararını vermiş olup olmadığımı düşünmekle meşguldü. Gerçi, pek bir seçeneğim yoktu. Roman, Anatoly ile konuştuğunda işleri çoktan yoluna koymuştu.

Arabaya bindiğimizden beri ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Keskin çene hattı ve çene çukuruyla çok yakışıklı ve önümüzdeki birkaç gün boyunca onun benimmiş gibi davranabilirim.

Onunla tatile çıkmayı kabul ettiğimden beri, göğsümde alışılmadık bir his yerleşti. Bu his, Kira'nın Maxim'e aşık olduğunda anlattığı şeyi hatırlatıyor bana: o yakınımdayken hissettiğim heyecan ve dokunduğunda hissettiğim elektriksel şok.

Ama Roman'la her şey farklı geliyor. Dünyadan saklanıp, o kadar çekici bulduğum bir adamla günlerimi geçirmek, aklımdaki tek şey yalnız kaldığımız anda soyunmak olmak... Bunda lezzetli bir bencillik var.

Lanet olsun ona. Roman'ın bana ne tür bir sihir yaptığını bilmiyorum, ama ben tamamen onun büyüüne kapılmış durumdayım.

Gözleri bana takılıyor. "Neden gülümsüyorsun?"

O bunu söyler söylemez, yüzümdeki kocaman, aptalca sırıtışın farkına varıyorum. "Ne kadar sinir bozucusun."

Dudaklarını büzüyor. "Daha kötüsüyle suçlandım."

Roman, koyu renk camları ve izlenemeyeceğini iddia ettiği plakaları olan Audi marka arabayı, otoyolun sakin bir bölümünde bulunan bir benzin istasyonuna çekiyor.

“Burada kal.” Arabadan iner ve arkasından kapıları kilitler, silahını beline sıkıştırır. Benzin istasyonunu baştan sona tarar, takip edilmediğimizden emin olur — bu, yolculuğumuz boyunca sürdürdüğü bir önlemdir. Ayrıca, gittiğimiz yerde ekstra güvenliğe ihtiyacımız olmadığını ısrarla söyler, oranın sadece seçkin birkaç kişi dışında kimseye bilinmediğini iddia eder.

Sonunda ikna olunca, yolcu tarafına gelir ve kapıyı benim için açar.

“Tuvalet şurada.” Benzin istasyonunun bir tarafını işaret ediyor. “Ben depoyu doldurup burada seni bekleyeceğim.” Onu geçip gitmeye başlıyorum ama koluma elini koyarak beni durduruyor. “Aklında ne var, milaya? Fikrini değiştirmedin, değil mi?”

Düşüncelerimi kelimelere dökmekte zorlanıyorum. O kadar uzun süredir o kadar çok sır sakladım ki, sanki dürüst olma yeteneğimi kaybetmişim gibi hissediyorum. “Biraz gerginim, hepsi bu.”

Sana kalbimi kaptıracağım diye gerginim.

Bana hafifçe gülümsüyor ve avucunu yanağıma dokunduruyor. “Seni güvende tutacağıma güveniyor musun?”

“Evet,” diye dürüstçe cevap veriyorum.

Öne eğilip alt dudağımı dudaklarıyla yakalıyor ve bana şefkatli bir öpücük veriyor. “Git. Ben burada bekliyor olacağım. Gözlerimi o kapıdan ayırmayacağım,” diye söz veriyor.

Arkamdan banyo kapısını kilitlerken, Roman’a buradan kız kardeşimi arayacağımı kasten söylemediğim için içimde bir suçluluk duygusu uyanıyor. Bulunduğumuz yerin ortaya çıkmasından endişelendiği için Sofiya ile iletişim kurmamı istemeyeceğinden korkuyordum, ama bizim nerede olduğumuzu açıklamaya niyetim yok. Doğrusu, nerede olduğumuzdan tam olarak emin değilim.

“Lizka!” Sofiya telaşla telefona cevap veriyor. “Her şey yolunda mı? Annem bana bir şey olduğunu ve Kira’yla birlikte saklandığını söyledi.”

“Ben iyiyim,” diye onu rahatlatıyorum. “Ve evet. Tedbir olarak birkaç gün ortalıkta görünmeyeceğim.”

“Bu delilik,” diye bağıır Sofiya. “Neredesin?”

Dudaklarımı ısııyorum. Yalan söylemek istemiyorum ama ona gerçeği de söyleyemem. “Tüm bunlar geçene kadar şehir dışındayım. Lütfen benim için endişelenme. Neyse, ben daha çok senin haberlerini duymak isterim.”

“Ben mi? Hayatımda ilginç bir şey olmuyor, yarın senin düğünün için son prova giysilerimi denemeye gideceğim dışında.” Sanki zamanlaması şimdi aklına gelmiş gibi duraksıyor. “Bekle, düğüne nasıl hazırlanacaksın? Liza, bu bir felaket.”

Yalanlar dudaklarımdan ipek gibi akarken boğazımda bir düğüm oluşur. “Elbisem bana tam oturuyor ve çiçekleri, müziği ve renk düzenini onayladım,” diye belirtiyorum, neşeli görünmeye çalışarak. “Zaten her şeyi annem ve Bayan Petrovich hallediyor. Düğün öncesi akşam yemeği için geri döneceğimden emin ol. Her şey yoluna girecek, göreceksin.”

Her şeyi planladım. Prova yemeğinden önce Anatoly ile buluşup ona her şeyi anlatacağım. Onunla evlenmeyeceğim, ama ailemin ona borçlu olduğu parayı tam olarak ödeyeceğim—umarım talep ederse düğün masraflarını da. Parayı hemen hesabına havale etmeyi teklif edeceğim.

Hoşuna gitmeyebilir, ama ona borcumuzu ödersem, bağlarımız kopar. Beni onunla evlenmeye zorlayamaz. Değil mi?

Opera öncesinde Anatoly ile babamın yaptığı konuşma aklımdan çıkmıyor. Ne tür bir sözleşmeden bahsediyorlardı? Borcumuzla mı ilgili, yoksa başka bir şey mi?

“Belki biraz uzaklaşmak sana iyi gelir.” Sofiya yaşından daha olgun konuşuyor. “En son konuştuğumuzda sesin çok gergin gelmişti. Koşulların pek iyi olmadığını biliyorum, ama umarım biraz zaman ayırıp dinlenebilirsin.”

Kendi kendime gülümsüyorum. “İyi bir tavsiye. Ben de tam olarak bunu yapacağım yapacağım.”

"Gerçekten mi?" Sesi memnun geliyor. "Yakında tekrar arayacağına söz ver

. Gelişmeleri öğrenmem gerek.”

“Arayacağım. Konuştuğumuzu kimseye söylemez misin? Ailelerimizle uğraşacak halim yok, ama iyi olduğumu bilmeni istedim.”

Bir an sessiz kalıyor. “Tabii.”

“Ve Sofiya?”

“Evet.”

“Anatoly okuluna geri dönmedi, değil mi? Ya da başka bir iş toplantısına katılmanı istemedi?”

“Hayır,” diyor yavaşça. “Neden endişeleniyorsun?”

Pencereden Roman’ın pompayı yerine koyup ödeme yapmak için kredi kartını çıkardığını görüyorum.

“Yetişkinlerin dikkatini dağıtan şeylerden uzak, okula ve arkadaşlarına odaklanabilmeni istiyorum. Her neyse, oyunda bol şans. İlk gösteriden hemen sonra beni ara. Her şeyi duymak istiyorum.”

Sofiya’ya veda edip bir dakika durup ticaret uygulamamı kontrol ediyorum. Roman’dan telefonumu geri aldıktan sonra hızlıca birkaç alım yapmıştım. Ama şimdi, sadece birkaç saat sonra kontrol ettiğimde, satış dalgasının zirvesini kaçırdığımı görüyorum.

Kahretsin.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslıyorum.

Binlerce dolar kaybettim. Kelimenin tam anlamıyla, önümüzdeki birkaç gün boyunca işimi aksatmayı göze alamam. Bu balonun içinde yaşayıp Roman’la evcilik oynasam da, diğer tarafta beni bekleyen şey değişmiyor.

Eğer başarısız olursam... Eh, başarısızlık bir seçenek değil.

Roman’ın o kadar da küçük olmayan kulübesinin girişine doğru merdivenleri tırmanıyorum, botlarımın altında kar çıtır çıtır ses çıkarıyor. Yukarı çıkarken, Roman’ın bana büyük gelen tişörtlerini ve eşofmanlarını giyemeyeceğimi ısrarla söyledikten sonra, yiyecek ve giyecek almak için mola verdik. “Ormanın içindeki rahat bir kulübe olduğunu söylemiştin.”

“Yeterince övmedim mi?” diye sorar Roman, kapının kilidini açmak için şifreyi girerken her nefes alışında soğuk havada gözle görülür bir buhar bulutu oluşur.

“Evet. Burası çok büyük.”

Bana göz kırptı ve kapıyı açtı.

İçeride, rustik ahşap duvarları ve heybetli taş şöminesiyle kulübe çok daha rahat hissettiriyor. Geniş cam duvardan gün ışığı içeri dolduğunda ne kadar güzel görüneceğini hayal edebiliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Roman, tepkimi ölçmek için bir adım geri çekilir.

"Beğendim," diye itiraf ediyorum, etrafımda dönerek. "Bir dağ evi havası var.

Kesinlikle hayal ettiğim gibi sade bir kulübe değil."

"Bir zamanlar gerçekten de çok sadeydi." Çantalarımızı merdivenlerin dibine bırakıp etrafı hızlıca gözden geçiriyor. "Burası nesillerdir annemin ailesine aitti. O öldüğünde bana miras kaldı."

"Üzüldüm. Ne zaman vefat etti?" diye nazikçe soruyorum.

"Ben on beş yaşındayken, ama yirmili yaşlarıma gelip Maxim'in ekibine katıldığımda ancak tadilat için gerekli parayı biriktirebildim. Her şeyi yıkıp sıfırdan başladım."

Roman geçmiş hakkında pek konuşmaz ve ben de burnumu sokmak istemem, ama aile tarihine dair bu küçük ipucu beni çok etkiliyor.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyorum, o market poşetlerini boşaltmaya başlarken ben de tezgaha yaslanıyorum.

"Pek sayılmaz." Bana sırtı dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Pek yardımcı olamadığımı fark edince, yanımızda getirdiğimiz şarap şişesini açıp iki kadeh doldurarak kendimi meşgul ediyorum. "Burası benim için pek de iyi anılar barındırmıyor."

"Öyle mi?" Yutkunup şaraptan bir yudum alıyorum, devam etmesini bekliyorum ama hemen devam etmiyor.

Bunun yerine, dönüp ellerini mermer mutfak tezgahına dayadı ve başını hafifçe salladı. "Annem burada öldü."

Boğazımda bir düğüm oluşur, ona uzanıp başımı onun güçlü omuzlarının arasına yaslarım. Roman kıpırdamaz, ama ona sokulduğumda vücudu yumuşar.

Bunun beni ilgilendirmedikçe biliyorum, ama kendimi "Ne oldu?" diye sormaktan alıkoyamıyorum.

Derin bir nefes verip bana dönüyor. Başımı kaldırıp ona bakarken kollarım hâlâ beline dolanmış durumda.

"Olanlar karanlık ve çirkin. Sana yük olmak istemem."

Kalbim sıkışıyor. Onu karanlıkta yalnız bırakmak istemiyorum. Hikayesinin bir parçasını da benimle taşımak istiyorum. Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. “Bu bir yük değil. Sadece dinlemek için olsa bile, yanında olayım.”

Roman başka yere bakıyor, gözlerinin üzerinden gölgeler geçerken yüzünde çelişkili bir ifade var. Uzun bir duraksamadan sonra nihayet konuşuyor. “Babam annemi ve beni döverdi. Pek orijinal değil, değil mi? Ailesini döven bir alkolik.” Alaycı bir şekilde gülüyor. “Araya girmeye çalıştım... Annemin incinmesini görmekten nefret ediyordum. Bir gün buradaydık, ben gölde yüzüyordum ve kulübeye geri döndüğümde, babamın annemi dövdüğü belliydi. Annem iyi görünüyordu, diğer zamanlardan daha kötü değildi, ama beyninde bir kanama vardı ve bu da komaya girmesine neden oldu.”

Ayrıntıları atlıyor, ama satır aralarını okuyabiliyorum. Midem ağzıma geliyor ve avuç içlerim terliyor. “Her yaşta yaşamak için ne korkunç bir şey, ama on beş yaşında, sen daha bir çocuktun.” Başımı sert göğsüne yaslıyorum. “Çok üzüldüm. Burada olmak senin için zor olmalı.”

Acı bir kahkaha atıyor. “Öyle bir şey.”

Avuçlarımla yüzünü kavradım. “Her şeye rağmen ne kadar yol katettiğine bir bak.”

“Bir suç örgütü yönetiyorum. Ben Rahibe Teresa değilim.” Gülümsüyor. “Eski anıları silmek için birlikte yeni anılar yaratacağımızı umuyorum.”

Sabit bakışları vücudumda bir heyecan dalgası yaratıyor. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. “Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım.”

“Tek ihtiyacım olan sensin, milaya.”

Saçlarımı bir kenara çekip boynuma öpücükler konduruyor, yavaşça aşağıya doğru iniyor. Ona ulaşması için başımı eğiyorum ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Zihnimin derinliklerinden bir ses, ona ait olamayacağımı hatırlatıyor ama ben onu görmezden geliyorum. O sesin burada yeri yok.

“Benim.” Başımı çevirip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Öpücük yavaş başlar ama kısa sürede derinleşir. Dilinin benimkine her dokunuşu omurgamdan aşağı bir titreme dalgası gönderir.

Ağır ağır nefes alırken, gözleri yarı kapalı bir şekilde benden uzaklaşır. "Böyle devam edersek, seni bu masanın üzerinde sikmek zorunda kalacağım ve bu gece için aklımdaki plan bu değildi. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Nerede seviştiğimizin bir önemi yok, önemli olan sevişmemiz."

Uzun, yavaş bir tıslama ile nefesini verir. "En azından önce seni beslememe izin ver."

Roman yemek yapabildiğini iddia ediyor ve mutfakta benim için hiçbir umut olmadığı düşünülürse, denemesine izin vermekten memnunum.

"Öyleyse ben yukarı çıkıp eşyalarımı yerleştireyim."

Sert göğsünün önünde kollarını kavuşturdu. V yakalı bir Henley tişört giyiyordu, dövmeleleri yakasından görünüyordu ve boğazım anında kurudu.

"Hayır, gitmeyeceksin. Burada kal. Bir yardımcı aşçıya ihtiyacım var."

Burnumu kırıştırıyorum. "Yemek yapma becerilerim

berbat." O sırtıyor. "Seni iyi bir şekilde kullanacağım."

Bana bir önlük fırlatır ve ben de onu belime bağlarım.

"Yabani mantarlı pappardelle yapacağız. Senin için uygun mu?"

"Bana uyar." Omuz silkiyorum ve daha önce doldurduğum şarap kadehine uzanıyorum.

"Mantarları temizleyip dilimleyerek başlayabilirsin." Roman bana temiz bir mutfak havlusu uzatır ve tezgahın üzerine bir soyma bıçağı koyar.

"Sanırım bunu halledebilirim." Dikkatimi önümdeki mantar yığınınına veriyorum.

"Mantarları havluyla nazikçe silin. Suyla yıkanmalarına gerek yok," diyor Roman.

"Evet, efendim. Kendiniz yemek pişirmenize hayran kaldım," diyorum, özel aşçı ordusu tutacak parası olduğunu düşünürsek.

Makarna için suyu kaynatmaya başladığı yerden başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Dürüst olmak gerekirse, kendim için çok sık yemek yapmam. Ve bir aşçım var — bu tarifi bana o öğretti." "Bayanları etkilemek için," diye takılıyorum, her ne kadar bu "Etkilemek istediğim tek bir bayan var." Aşağı eğilip boynuma bir öpücük konduruyor. "Ve o da tam burada."

"Etkilemek istediğim tek bir bayan var." Eğilip boynuma bir öpücük konduruyor. "Ve o da tam burada."

İhtiyacımdan karnım sıkışsa da gözlerimi devirdim. “Seni tatlı dilli.”

“Daha çok yemek yapmanın getirdiği normalliği özlemişim. Hayatım hiç de normal değildi.” Yanıma gelir, temizlediğim mantarları alır ve ustaca bir rahatlıkla doğramaya başlar. “Annem o komadan hiç uyanamadı.”

Nefesim kesilir. Teselli edici bir şey söylemek isterim ama ne diyeceğimi bilemem. O ise önündeki işe odaklanmaya devam eder.

“Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.” Dudaklarımı ısırıyorum. “Ondan sonra sadece sen ve baban mı kaldınız?”

“Hayır. Annemin öldüğünü öğrendiğim gün babamı öldürdüm.” Keder midemi düğümler. Yaptıklarını anlıyorum, ama sindirmek zor. “Sonrasında birkaç yıl sokaklarda geçirdim. Biraz kontrolsüz bir adamdım. Kavga ederdim, dolandırıcılık yapardım, kendimi öldürmeye çalışırdım çünkü bunu kendim yapmaya cesaretim yoktu.”

Boğazıma takılan yumruyu zorla yutuyorum, ama Roman hiç etkilenmemiş görünüyor.

“Erken yaşlarda kendimden başka kimseye güvenmemeyi öğrendim. Maxim’le tanışıp beni kanatları altına aldığı anda işler değişti. Bana bir amaç verdi. O ve Pavel, artık benim ailem.”

“Bu, ona olan sadakatini açıklıyor.”

“Hayatımı Maxim’e borçluyum.” Kesilmiş mantarları toplar ve sarımsak ve kekikle birlikte sıcak tavaya atar. Cızırtı sesi odayı doldurur, ardından zengin, topraksı bir aroma yayılır. “Şimdi, onun sadakatini geri ödeme şansım var.”

“Nasıl yani?” Duvara yaslanıyorum.

“Maxim’in işinden çekilmesine izin vererek. O hayatını yaşarken, Pavel ve ben çeteyi yöneteceğiz.” Sesi yumuşadı, ama sözlerinin altında gölgeler dolaşıyordu. “Maxim küçük oğlunu kaybettiğinde, bir daha asla gülmeyeceğini düşünmüştüm. Kira’yla evlendiğinden beri her şey değişti.”

Kalbim göğsümde bir dalış yapar. Kira’nın ruh ikizini bulmasına çok seviniyorum, ama bazen bunu asla yaşayamayacağımı fark edince içimde bir acı hissediyorum.

Başka bir hayatta, Roman ve ben daha fazlası olabilirdik. Bu tek seferlik ilişkiden, yasak bir ilişkiden daha fazlası. Çünkü Anatoly'den kurtulduktan sonra bile, bu hayattan kurtulmam gerekiyor. Bu şehirden. Roman bana ne kadar güvende hissettirirse hissettirsin, onun Anatoly'nin ortağı olduğu ve benim Sofiya için kaçmaya çalıştığım dünyanın bir parçası olduğu gerçeğini değiştirmez.

Enseni ovuşturuyorum. “Peki ya sen? Hayallerindeki kadınla tanışıp, yuva kurup çocuk sahibi olmak istediğinde ne olacak?”

Mantarları karıştırmaya odaklanırken kaşlarını çatıyor. “Bunun benim başıma geleceğini sanmıyorum.”

“Gelecekte farklı düşünebilirsin. Doğru kişiyle.” Neden bu konuyu zorladığımı bilmiyorum. Roman'ı başka bir kadınla hayal etmek—daha da kötüsü, başka bir kadının onun çocuğunu taşıdığını hayal etmek—midem bulanıyor.

“Ben tam olarak evlilik malzemesi değilim. Bu hayatta kimse öyle değil. Maxim'in işten bir adım geri çekilmesinin nedeni de bu. Çünkü sürdürdüğümüz hayat, sevdiklerimiz için asla güvenli olmayacak.”

“Bu yüzden mi seni tanıdığımdan beri bekarsın? Şey, bekar olduğunu *varsaymıştım*,” diye hemen kendimi düzeltiyorum. “Belki de değildin.”

Başını eğdi, gözleri bana sabitlenmişti. “Dediğim gibi, çalışanlarım dışında yatak odama giren ilk kadın sensin. Ve buraya getirdiğim tek kişi.”

Dudaklarımı ısırdım. Roman için sadece ulaşılmaz olduğum için mi ilgi çekiciyim? Belki de kısa süreli bir ilişki onun için mükemmeldir. Harika seks, bağlanmak yok ve sonuçta ben başka biriyle evleneceğim. Muhtemelen tüm bunların yasak olması onu tahrik ediyor. Daha önce bana ihtiyacı olduğundan bahsetmesi sadece laftı. Elbette ciddi değildi.

“Doğru kadını bulsaydım,” diye düşünür, tüm dikkati bana odaklanmış, “belki farklı hissederdim. Belki bu hayatı bile bırakırdım.”

Boğazım acıyla doluyor. “Doğru kadın, ha? Katerina gibi biri mi?”

Roman pişmiş makarnayı lavabodaki süzgece boşaltır ve bana döner, elleri tezgahın kenarını sıkıca kavrar. “Öyle mi düşünüyorsun? Katerina benim tipim mi?”

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Ondan bir tepki almam gerektiği dışında ne düşündüğümü bilmiyorum. “Randevunun ‘iş’ olduğunu anlıyorum,” diyorum, parmaklarımla tırnak işareti yaparak, “ama Katerina muhteşem. Tabii, biraz sıkı olabilir, ama senin çevrende, değil mi? İş ortağının kız kardeşiyle evlenmek ittifakınızı güçlendirir.”

Roman, yakışıklı yüzünü çirkin bir ifadeyle bana doğru yürür. Kaçacak yeri olmayan, kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Neden bana kızıyor? Ben sadece gerçekleri söylüyorum.

Benden birkaç santim uzaklıkta durur. Eli saçımı kavrar ve başımı geriye doğru eğerek ona bakmamı sağlar. Dudaklarımız o kadar yakındır ki aynı havayı soluyoruz.

“Konuşmamızdan yola çıkarak Katerina ile birlikte olmak istediğimi düşünüyorsan, büyük bir yanılgı içinde sin.”

Onu kışkırtıyorum ama kendimi durduramıyorum. Kıskançlığın acısı gerçek, keskin ve ısrarcı dişleriyle beni kemiriyor. Ne de olsa Katerina ile randevuya çıkan ve onun kendisini öpmesine izin veren oydu.

Sinirim doruğa ulaşıyor ve karşılık vermek için ağzımı açıyorum, ama o saçlarımı sertçe çekerek beni durduruyor.

“Şu anda söylediklerine çok dikkat et, milaya, çünkü yaptıklarından sorumlu tutulamam. Geçici delilik iddiasında bulunacağım.”

Korku ve heyecanın karışımı içimi sarar. Kirpiklerimin arasından Roman'a bakarım ve sesim kısık çıkar. "Ne yapacaksın?"

"Benim gibi bir erkeği kızdırırsan ne olur, biliyor musun?" Yutkunup başımı salladım. "Beni zorla, o zaman anlarsın."

Gömleğimin altındaki meme uçlarım küçük elmas uçları gibi sertleşiyor ve amım taytımı ıslatacak kadar ıslanıyor. Roman'ı kızdırmak istemem neyim var benim? Onu o kadar kızdırıp öfkesini bedenimden çıkarmak istemem neyim var?

Parmaklarımı göğsüne batırırken kalbim deli gibi atıyor. "İşte seni zorluyorum."

"Sana uyarıldın," diye tersler. "Şimdi dizlerinin üzerine çök ve benden af dilen."

BÖLÜM

OTUZ DOKUZ

ROMAN

DİZLERİNİN ÜZERİNE ÇÖKMESİNİ İSTEDİĞİM ANDA, GÜVENİ BULANIKLAŞIR. Aptal kız. Liza, işi sonuna kadar götürmeyi planlamıyorsa benim gibi bir erkeği kıskırtmamalıydı.

Ben boş tehditlerde bulunmam ve artık ne kadar ciddi olduğumu tam olarak görmesinin zamanı geldi. "Gergin olduğunu görebiliyorum." Başparmağımı aralık dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Ama benim sikimi yalayacaksın ve bundan zevk alacaksın, anladın mı?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve başını sallıyor. Sonra tamamen beklenmedik bir şey yapıyor. Sıcak avucuyla kot pantolonumun üzerinden beni sıkıca kavıyor.

Kahretsin. Bu his inanılmaz.

Göz teması kurarak, yavaşça kemerimi çözer ve düğmemi açıp fermuarımı indirir.

"Çıkar şunu," diye boğuk bir sesle talimat veriyorum.

Eli boxer şortumun içine kayar ve parmaklarını sikimin etrafına dolayarak sertçe okşar. Dokunuşu kararsız, tereddütlü, sanki keşfediyormuş gibi, ama sikim umursamıyor. Vücuduyla herhangi bir temas, gözlerimi geriye yuvarlamaya yetiyor.

"Çok güzel hissettiriyorsun... pürüzsüz ve sıcak." Başparmağını, ön sıvıyla ıslanmış penisimin başının üzerinde gezdiriyor.

Onu dizlerinin üstünde görmekten, sikimin mükemmel dudaklarının arasına kaymasından daha çok istediğim bir şey yok, ama aynı zamanda onun da bunu istemesini istiyorum, daha önce beni nasıl tahrik ettiğinin bedelini ödeyecek olsa bile.

Katerina'nın hayallerimin kadını olup olmadığını merak ediyor mu bu kadın? Evlenmeyi düşünebileceğim kadın mı? Liza ile tanışana kadar,

evlilik planlarımda uzaktan yakından yoktu. Anne babamın evliliğinin dehşetini gördükten ve işimdeki şiddeti göz önünde bulundurduktan sonra, evlilikten uzak durmaktan memnundum. Ama Liza'nın parmağında benim yüzüğümün olması fikri hoşuma gidiyor.

"Yüzük kendi kendine çıkmayacak," diye hatırlatıyorum ona.

Ellerini titreyerek kot pantolonumu ve boxerımı indiriyor, sonunda zarif parmaklarını gergin ereksiyonumun etrafına doluyor. Nefesimi tıslayarak veriyorum, onu ağzına aldığı anda ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Zaten çok gerginim.

Çoğu kadın aşağıda ne sakladığını gördüğünde çok sevinir, ama Liza bu coşkuyu paylaşmıyor gibi görünüyor, her ne kadar boyutum onun için sürpriz olmamalıysa da.

"Bu... bu devasa penisi ağzıma nasıl sığdıracağım?"

Gülmekten boğulmak üzereyim. "Beni devasa bir sik sahibi olarak görmen gururumu okşadı, ama söz veriyorum, tıpkı güzel amına sığırdığı gibi, güzel boğazına da mükemmel bir şekilde sığacak. Şimdi, beni dinlemeni istiyorum." Endişeli bakışları yüzüme kayıyor. "Bir tepki görmek istediğin için beni zorladın. Benim gibi bir adama, tehlikeli bir adama meydan okuduğunda ne olacağını görmek istedin. Eh, Milaya, işte olan budur."

O başını salladı ve ben, onun izleme zevki için kendime birkaç kez okşamak üzere ondan uzaklaştım. Yanakları şoktan pembeye boyandı; bu tür bir yakınlığın onun için yeni olduğunu hatırlatıyordu. Anatoly'nin ona ne yaptığını sormaya içim el vermedi. O çirkin detayları öğrenmek beni çılgına çevirirdi. Tek yapabileceğim, geçmişinin izlerini silmek için bunu yeterince sevmesini sağlamaktı.

"Önce soyunmanı istiyorum, sonra da dizlerinin üzerine çökmeni."

Cevabını beklemeden oturma odasına girip devasa süet koltuğa yerleşiyorum. Bir kral gibi uzanıp, onun ne yapacağını izlerken kendimi birkaç kez okşuyorum.

Akşam yemeği için çok yazık oldu — makarna lavaboda ıslanmış, mantar sosu da tavada soğumuş olmalı — ama siktir et, sikim daha fazla bekleyemez.

Liza oturma odasına gelip tam önümde durur. Elleri gömleğinin eteğine doğru ilerlerken nefes alış hızı ve sığdır

gömleğinin eteğine doğru hareket ederken nefes alış hızı ve sığ. Soğuk hava çıplak göğüslerine değdiğinde tüyleri diken diken oluyor. Pembe uçlu meme uçlarıyla tam avuç dolusu. Önümüzdeki birkaç gün için ona kıyafet aldım, ama sütyen ve külot almayı uygun bir şekilde unuttum.

Dilimle dişlerimi yalıyorum, o başparmaklarını taytının bel kısmına geçirip, yavaşça uyluklarından aşağı iterek yere düşmesine izin verirken onu yakından izliyorum. Onu çıplak olarak izlerken o kıvranıyor. Karanlık olan önceki geceden farklı olarak, şimdi her şeyi görebiliyorum. Gözlerim onun her santimini dolaşarak, manzarayı tadını çıkarıyorum.

Dudaklarımdan bir zevk inlemesi kaçıyor ve çok erken boşalmak istemiyorsam sikimi okşamayı biraz yavaşlatmam gerekiyor. Ki bunu istemiyorum. Bu gece boşalabilmemin tek yolu, onun boğazına boşalmak.

"Buraya gel." Önümdeki yeri işaret ediyorum.

Ayaklarımın arasına çökerken kendinden emin görünmüyor. Beklentiyle ağızım sulanıyor. Beni bir kez daha eline alıyor ve ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi dilini sikimin başının üzerine hafifçe değdiriyor.

Sert elimle yüzünün yanını okşuyorum. "Tadı hoşuna gitti mi?"

Liza onaylayarak mırıldanıyor ve ben arkanıza yaslanıp gösteriyi izliyorum. Beni derinlere almasını istediğim kadar, rahat olmasını da istiyorum.

Emmeye devam ederken gözleri yavaş yavaş kapanıyor. Penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket etmiyor, bunun yerine dilinin sihrini konuştururken beni ağızda tutuyor.

"Çok iyi yapıyorsun," diyorum ona. "Ağızda benim aletim varken muhteşem görünüyorsun."

Gözlerini açıyor ve minnettarlığın parladığını görüyorum. Vücudu gevşiyor, hislere teslim oluyor, bacaklarımın arasında güvenle kucaklanıyor. Ona bunun daha önce beni kızdırdığı için bir intikam olduğunu söylemiş olsam da, benim kadar onun da bundan zevk almasını istiyorum.

Daha cüretkar hale geliyor, yumuşak bir zevk mırıldanması boğazımdan yukarı doğru yükselirken beni kökünden ucuna kadar yalıyor. Öne uzanıyorum,

parmaklarımla bir meme ucunu yakalayıp, o uzun, derin yalamalarla keşfetmeye devam ederken göğsünü hafifçe sıkıyorum.

"Dudaklarını etrafına sar, bebeğim. Sıcak ağzının beni emdiğini hissetmem lazım," diye cesaretlendiriyorum, yanağını okşayarak.

Kalın aletimi tatlı ağzına almadan önce dilini başıma sürmeye başladığında, bakışlarında yeni bir özgüven belirliyor. Kahretsin, ilk birkaç santim bu kadar iyi hissettiriyorsa, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Tepkimi ölçmek için başını kaldırıyor ve sadece bu manzara bile beni mahvediyor.

"Harika bir iş çıkarıyorsun. Şimdi gözlerini benden ayırma ve beni biraz daha derine al. Aynen öyle."

Başının arkasını avuçlarımla kavrayıp, daha çok rehberlik etmek amacıyla çok hafif bir baskı uyguluyorum. Geçmişteki deneyimi ne olursa olsun, benimle tekrarlanmasını istemiyorum.

Beni tekrar emiyor, her yukarı aşağı kayışında beni daha derine çekiyor ve ağzına daha fazlasını alıyor. Göğüslerinin çıplak uyluklarıma sürtünmesi ve boğazının kalın penisimi sarması hissi ile testislerim arzuyla kasılıyor.

Küfürümü bastırırken başım kanepeye düşüyor. "Artık nazik davranacak halim yok," diyorum boğuk bir sesle. "Ağzını istediğim gibi kullanabilir miyim?"

Birkaç saniye gözlerime bakıyor, sonra başını sallıyor.

Tanrıya şükür.

"Çok sert olursam uyluğuma vur." Saçlarından bir avuç dolusu tutup ağzına doğru itiyorum. Sabit bir ritimle ona doğru sallanıyorum, her itişte dudaklarının arasına daha da derine kayıyorum.

Saçlarını sıkıca tutarak onu yerinde sabitlerken, yavaşça santim santim içine giriyorum. Beni tamamen içine almaya kararlı bir şekilde boğazının derinliklerine doğru alırken gözleri büyüyor.

Boğazının arkasına çarpacak kadar derine girdiğimde, öğürür ve sikimi ağzından çıkarır. Gözleri iri ve biraz donuk bir şekilde bana bakıyor. İçimdeki hasta, sapkın taraf, gözlerinin köşesinde gözyaşları oluşmasını umuyordu, ama böyle değil.

Sonunda konuşabildiğimde sesim gergin çıkıyor. "O da sana böyle mi yaptı?" diye soruyorum, cevabı beni cinayete teşvik edecek olsa da

"Çok mu sert davrandı? Seni öğürttü mü?"

Titreyerek nefes alıyor. "Hepsi. Ve kokusundan, tadından nefret ediyorum."

Damarlarımdan buz akıyor çünkü ona verdiği onca acıya rağmen, o hala onunla evlenmeye razı. Sebepleri olduğunu biliyorum ama ne oldukları umurumda değil. Benim cesedimi çiğnemedi Anatoly ile evlenemez.

Elimi saçlarından yüzüne doğru nazikçe gezdiriyorum, tepkisini görmek için onu yakından izliyorum. Nefesi düzeliyor ve vücudu yavaş yavaş gevşiyor.

"Bunu seninle yapmak istiyorum," diyor, gözleri duygu dolu. "Farklı hissettiriyor ve ben o anıların üstüne yazmak istiyorum... Bana öğretebilir misin, neyden hoşlandığını gösterebilir misin? Bana çok nazik davranma."

Sözleri beni derinden etkiliyor ama onun için bunu sonuna kadar götüreceğim.

"Eğer istediğin buysa, milaya, istediğin her şeyi veririm. Eğer çok fazla gelirse bana söyleyeceğine söz ver." Ciddiyetle başını sallıyor. "Güzel. Çünkü tam orada dizlerinin üzerinde kalacaksın ve başladığın işi bitireceksin. Anladın mı?"

Bana küçük bir gülümseme atıyor ve ben de onu başının üstüne bir öpücükle ödüllendiriyorum. Beni ne kadar memnun etmek istediğini anlayabiliyorum. Beni tekrar ağzına aldığı anda nefesim keskin bir tıslama ile dışarı çıkıyor.

İpeksi bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Boğazını gevşet ve burnundan nefes al. Bunu benim için yapabilir misin?"

Ağzı benim aletimle dolu olmasına rağmen, hafifçe başını sallıyor, yarı kapalı gözleriyle bana sıkıca bakıyor.

Başımı kanepeye yaslayıp, ritmini yeniden bulması için ona zaman tanıyorum. Beni daha derine alıyor, burnundan nefes alıyor. Sıcak ağzından gelen emiş ve sikimin dibini kavrayan eli... Her şey bir araya gelip beni doruğa çıkarıyor.

Zar zor dayanıyorum. Ağzına boşalacağım ve o bunu çok sevecek.

"Bana bak, Liza." Baktığında, ifadesinde yeni bir özgüven görüyorum. "Ağzına boşalacağım ve her damlayı yutmanı istiyorum."

O başını sallarken, omurgamdan aşağı beyaz sıcak bir zevk dalgası geçiyor ve ben ağzına boşalıyorum.

Tüm yükümü yutması kolay olamaz, ama elinden geleni yapıyor. Ağzının kenarından biraz sperm sızsa da boğazı çok çalışıyor. Gözleri yaşıyor, ama benimle göz teması kurmayı bırakmıyor. Yüzündeki o ham, aç ifade, şimdiye kadar aldığım en güzel iltifat olabilir.

Sonunda benden ayrıldığında, hiç vakit kaybetmeden onu kollarıma alıp göğsüme sıkıca sarıldım. "Senin için sorun olmadı mı?"

"Çok yoğundu, ama evet." Güzel yüzünde bir gülümseme belirir. "Hoşuma gitti," der, neredeyse utangaç bir şekilde.

Ağzımı ağzına bastırıyorum, dilim dudaklarının arasında dolaşıyor. Tadı muhteşem, üstelik kendimin tadını da alabildiğim için daha da muhteşem. Bu düşünce tek başına beni neredeyse tekrar sertleştiriyor.

Dudaklarımı boğazına ve boynuna doğru kaydırırken, ben göğüslerini emip ısırırken o da ellerini saçlarıma gömer. Penisim şimdiye kadar tamamen bitmiş olmalıydı, ama o kucağımda kıvrandıkça ereksiyonum yeniden ortaya çıkar.

Onu sakinleştirmek için kalçalarını tutuyorum. "Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeylerden biriydi," diyorum ona. "Sen, çıplak, dizlerinin üstünde... Mükemmel. Az önce yaramazlık yapmış olsan bile." Kıçına bir şaplak atıyorum. O, bana sert bir bakış atmadan önce çığlık atıyor. "Kendine dikkat et, yoksa bu benden alacağın ilk ve son oral seks olacak."

"Öyle mi?"

Bacaklarının arasını avuçlarım, gözleri büyüyüp bulanıklaşırken ve omurgasından bir titreme geçerken kıkırdarım. O kadar duyarlı ki.

"Peki, sanırım akşam yemeğimi yemenin zamanı geldi," diyorum ona.

Mutfığa doğru döner, ama ben başımı sallarım. "O değil. Sanırım doğrudan tatlıya geçeceğim."

Kanepeye çöküyorum, onu iki elimle kaldırıyorum ve yüzüme bastırıyorum, başımın iki yanına birer bacağı geliyor. Sanki ölmüş ve cennete gitmişim gibi. Ona açım ve beni bu kadar güzel emdikten sonra onu ödüllendirmek için can atıyorum.

Zaman kaybetmiyorum. Klitorisini ağzıma alıyorum ve uzun, sert emişlerle onu tatmin ediyorum.

"Lanet olsun Roman, bu... Aman Tanrım, bu kadar iyi hissettirmesi normal mi?"

Sadece doğru yapıldığında. Bunu söylemiyorum, çünkü klitorisini dudaklarımın arasında yuvarlıyorum, ama o zevk peşinde kalçalarını ağzıma doğru itiyor ve ben onun arzularını bu kadar çabuk ortaya çıkardığı için onu alkışlamak istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Amını ıslatan şeylerin ötesindeki her şeyi. Onu memnun etmek istiyorum. Onu korumak istiyorum.

Onu mutlu etmek istiyorum.

Klitorisine biraz ara vermek için deliğini dilimle sikerken, o bir avuç dolusu saçımı kavıyor. Zevk onu ele geçirince, artık kendini tutamıyor. Bundan yararlanıp kolumu kalçasına doluyorum ve onu yüzüme doğru bastırıyorum. Boşalması vücudunu gerginleştirmeden önce bacakları beni sıkıyor.

Çıglık atıyor ve ağzımı menisiyle ıslatıyor. Orgazmı geçse de zevkinin her damlasını yalıyorum, artık daha fazla duyuya tahammül edemeyecek kadar hassas olan klitorisi hariç her yerine nazik öpücükler konduruyorum.

Tükenip doyduğunda ve kendi başına zar zor hareket edebildiğinde, onu kollarımın arasına alıp ona bir banyo hazırlıyorum. Bana gülümsüyor ve göğsüme sokuluyor, sonra ikimizi de ılık suya indiriyorum.

Onun bana ait olduğunun kanıtı için daha başka bir şeye ihtiyacım yok.

BÖLÜM KIRK

LIZA

Hiçbir sesin olmadığı bir ortamda uyanıyorum. Ne Moskova trafiğinin her zamanki gürültüsü, ne uzaktaki sirenler, ne de şehrin vızıltısı. Huzur ve sessizlik, Roman'ın her nefes alışında göğsünün düzenli olarak inip kalkmasıyla vurgulanıyor.

Bu anı değerlendirip onu içime çekiyorum. Sert hatları uykuyla yumuşamış, koyu renk saçları alnına düşmüş ve otuz sekiz yaşından daha genç görünüyor.

Tanrım, ona böyle bakmak bir hata, çünkü bu, tüm yanlış duyguları ortaya çıkarıyor. Arzu bir şey, ama göğsümü saran bu şefkat tehlikeli. O, içimde serbest bırakmamam gereken bir şeyi kışkırtıyor — şu anda hayatımda yürüdüğüm ip üzerindeyken bunu yapamam.

İki gün, evdeki mutluluğun bulanıklığı içinde geçti. Geç uyanıyoruz, sevişiyoruz, yemek yiyoruz, daha fazla sevişiyoruz ve sonra seks dışında başka şeyler de yapan normal insanlar olmaya çalışıyoruz. Birlikte saunalara gittik, çok ısındığımızda karın içinde yuvarlanmak için mola verdik, sonra tekrar içeri girdik. Bana gin rummy oynamayı öğretti ve ben onu iki kez yenmeyi başardım. Dışarıda bir kamp ateşi yaktı ve biz de birbirimize sarılıp gece yıldızlarını izledik. Ona ıslık çalmayı öğrettim ve 90'ların romantik komedilerinin keyfini tattırdım. Burada sonsuza kadar saklanamayacağımızı biliyorum, ama bunu çaresizce istiyorum.

Sanki Roman içimdeki kargaşayı hissedebiliyormuş gibi, gözlerini açıp bana anlamlı bir gülümseme attı. "Günaydın, milaya."

Kaslı kolunu bana doladı ve beni göğsüne çekti, elini pijamalarımın eteğinin altına kaydırarak çıplak popomu sıktı.

"Sana da günaydın," diye gülüyorum.

"Neden giyinme zahmetine girdin?" diye saçlarıma fısıldıyor. "Onları hemen çıkaracağımı biliyorsun."

İç çekiyorum. "Erken kalkıp sana kahvaltı hazırlayacaktım. Sanırım bu gerçekleşmedi."

Doğrusu, son işlemlerimi de kontrol etmek istemiştim ama bu sabah kendimi yataktan çıkaramadım. Roman yataktayken, bana yapışmışken, elleri ve kokusu her yerdeyken olmazdı.

"Uykuya ihtiyacın vardı. Dün gece seni epey meşgul ettim." Alnıma bir öpücük kondurur. "Yemek yapmayı bilmediğini sanıyordum."

"Kahvaltı yemek pişirmek sayılmaz. Omlet ve tost yapabilirim. Belki bir gün aşçılık dersleri alırım."

Yanağımı okşadı ve kulağıma fısıldadı, "Ben öğretirim."

Sözleri kalbimde bir umut ışığı yakıyor, bir anlığına bile olsa, aramızda gerçek bir şey olabileceğine inanmamı sağlıyor. Ama ben gerçeği biliyorum.

Birlikte tembel hafta sonları geçirmeyeceğiz, bana yemek yapmayı öğretmeyecek, şömine başında film izleyerek keyifli geceler geçirmeyeceğiz. Sonunda, o, hayatım farklı olsaydı neler olabileceğine dair acı tatlı bir anı olacak.

Roman, kollarını belime sıkıca dolayarak ve ereksiyonunu karnıma sertçe bastırırken nefes alış hızlanıyor. Beni şiddetle öperken tutuşu sıklaşıyor. Derinlemesine. Acımasızca.

Parmaklarımı saçlarına dolayarak boynuna doğru kaydırıyorum ve ondan derin, erkeksi bir inilti koparıyorum. O ses, o kadar güçlü ve ham ki, tekrar tekrar duymak istiyorum.

"Ağrın var mı?" diye soruyor sert bir fısıltıyla.

Dudaklarımı ısıyorum. "Ama yine de istiyorum."

"Aferin kızım," diye homurdanıyor ve karnım arzuyla titriyor. "Üstüme çıkıp kontrolü ele geçirmeye ne dersin? Benden istediğin kadarını al."

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, tişörtümü başımdan çıkarıp odanın köşesine atıyorum. Aç ve yoğun bakışları, üzerine oturduğumda vücudumun hatlarını takip ediyor. Avuç içleri uyluklarımı okşayarak beni sertleşmiş penisine sıkıca bastırıyor.

Prezervatif kullanmıyoruz ve şimdi de kullanmaya başlamak istemiyorum. Belki aklımı kaçırmışımdır, ama temiz olduğunu ve prezervatifsiz yattığı tek kadının ben olduğumu söylediğinde ona güveniyorum.

O, kalçalarımı kavrayıp beni ereksiyonuna sıkıca çekirken, koyu kahverengi irislerinin içindeki göz bebekleri genişliyor. Ben eğilip aramızdaki mesafeyi kapatırken, bacaklarım onun iki yanına daha da açılıyor. "Kontrolü bana bırakacak mısın?" Ellerimi sert, dövmele göğsüne bastırıyorum.

Roman'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ardından yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Devam et. Ben arkanıza yaslanıp yolculuğun tadını çıkaracağım. Bu senin gösterin." Söylediklerini vurgulamak için dirseklerini büküp kollarını kavuşturuyor ve başını ellerine dayıyor.

Nefes vererek, santim santim aşağıya doğru iniyorum. Yarıya kadar indiğimde duruyorum ve gerilme sırasında nefes almam gerekiyor. Bu adam çok *kalın*. Yumuşak bir inilti çıkarıp gözlerimi kapatıyorum, ama birkaç saniye sonra vücudum gevşiyor ve acı hissi zevke dönüşüyor.

Gözlerimi açtığımda, bana o kadar şefkatle bakıyor ki göğsümde bir ağrı hissediyorum, ama onunla bu noktaya gelemem. Bunun yerine, başka bir şey sunuyorum. Bir gösteri.

O geriye yaslanıyor, gözleri yarı kapalı ve dudaklarında tembel bir gülümseme var, ben ise kalçalarımı daireler çizerek sallıyor ve göğüslerimi kavırıyor, o içimde şişerken meme uçlarımı çimdikliyorum.

"Şov nasıl gidiyor?" Acı dolu bir iç çekişle kalçalarımı kaldırıyorum, böylece onun penisine daha derine girebiliyorum. Tamamen oturduğumda inliyor.

"Daha iyisini hiç görmedim." Sesi arzuyla boğuklaşmış. "Bunu seninle sonsuza kadar yapabilirim, yine de yetmez."

Bu sözlerin beni kaçıp gitmeye sevk etmesi gerektiğini biliyorum, ama içimden onu düzeltmek gelmiyor. Ona, benim onun istediği gibi bir şey olmadığımı ve asla olmayacağımı hatırlatmak gelmiyor.

"İstediğim tek kişi sensin," diye nefes nefese söylüyorum.

Lanet olsun, söylemek istediğim bu değildi, ama sözler ağzımdan döküldü, kendimi tahrik edip

aşağı doğru hareket ettirirken, parmakları klitorisimde dans ederken.

Gözlerimi açıp onun gözlerine baktığımda, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey parlıyor. “Ben de öyle, Milaya. Ben de öyle.”

Roman beni kendine doğru çeker ve ikimiz de aynı anda boşalırken yüzünü boynuma gömer. O kadar sıcak ve güçlü ki, bir an için kendimi kollarına bırakıp bunun sonsuza kadar sürebileceğini hayal ederim.

İkimiz de birkaç dakika öylece uzanıyoruz, sadece fiziksel yorgunluktan değil, içimde uyandırdığı her şeyden de toparlanmaya çalışıyoruz.

Yatağın başlığına yaslanıyor, sonra beni kucağına kaldırıyor ve göğsüne sıkıca sarıyor. Parmak uçlarımı kollarında gezdirmekten kendimi alamıyorum. Pazısındaki meşe ağacı dövmesi dikkatimi çekiyor. “Bu ne anlama geliyor?” diye soruyorum.

Dövme çok detaylı, kökleri derisine derinlemesine işlemiş gibi görünüyor ve dalları görünmeyen gökyüzüne uzanıyor. Ağacın altında, zemin daha koyu mürekkeple gölgelendirilmiş.

Roman'ın yüzü gölgeleniyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler geriliyor. “Bu ağaç buradaki arazide.” Bir an duruyor, sesi alçalıyor. “Çocukken annemle birlikte dikmiştim.”

“Beni oraya götür,” diye fısıldıyorum. “Götüreceğim. Bir gün.”

Geleceğimizde “bir gün” diye bir şeyin olmadığı gerçeği üzerinde durmak istemiyorum. Zaman daralıyor. Anatoly'ye borcumu ödemek için hala yeterli param olmasa da, düğün yakında ve bir şekilde olsun, eve dönüp sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım. Eve büyük, kabarık bir çekle dönüp Anatoly'ye “bir daha görüşmeyelim” diye el sallayabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ayrılma konusunu yarına bırakabiliriz. Bugün, elimden geldiğince mutluluğun tadını çıkaracağım.

Vücudunda bir titreme hissedene kadar boynunun hassas derisine yumuşak öpücükler konduruyorum. “Peki, buralarda ne yapabiliriz?”

“Beni böyle öpmeye devam edersen, buralarda ne yapılacağı önemli olmayacak çünkü yapacağımız tek bir şey olacak.”

Gözlerimi devirdim ama yüzümdeki gülümsemeyi saklayamadım. Gözlerim çıplak gövdesinde dolaştı ve o geriye yaslanarak kendimi

. Bu konuda hiç de ince davranmıyor.

“Daha önce kar ayakkabısıyla yürüyüş denedin mi?” Uyluklarımı takdirle sıkıyor.

“Tanrım, hayır. Ama içimden bir his bugün ilk kez deneyeceğimi söylüyor.” Göz kırıyor. “Benimle o kadar çok ilk var ki. Onur duydum.”

Keşke bilseydi... Uzun zamandır ilk kez kalbim eriyor.

Kar ayakkabısıyla yürüyüşte kötü olmanın imkansız olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre yanılmışım.

Roman bu sabah bir açık hava etkinliği önerdiğinde şaka yaptığını sandım. Ama hayır, o karın büyük bir hayranı ve bilinmeyen bir nedenden dolayı ayaklarına bağlanmış tenis raketleri gibi görünen şeylerle ortalıkta dolaşmayı seviyor. Bunun bisiklete binmek kadar kolay olduğunu, herkesin kolayca öğrenebileceğini söyledi—ben hariç.

Beşinci düşüşümün ardından karın üzerinde sırt üstü yatıyorum, kollarımı ve bacaklarımı yıldız şeklinde açmış durumdayım ve kalkacak halim yok.

Üstümde bir gölge hareket ediyor ama gözlerimi kapalı tutuyorum, umarım yoluna devam eder ve beni karlı mezarımda yalnız bırakır.

"Yardım ister misin, milaya?"

Gözlerimi aralıyorum. "Hayır. Burada kalacağım."

Gülümsüyor ve kalbim bir an duruyor. Arkasında parıldayan parlak kış güneşi, şapkasının altından sızan kalın, dağınık saçları ve gözlerinin etrafındaki kahkaha çizgileriyle, o şimdiye kadar gördüğüm en baş döndürücü derecede seksi erkek.

“Sen kalıyorsan, ben de kalıyorum.” Yanıma çöküyor, kar ayakkabılarını bir kenara atıyor ve karla kaplı zeminde bana katılıyor. “İyi ki bize su geçirmez kar kıyafetleri almışım.”

Kıkırdamam. “İyi ki.”

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve kendimi ondan ayıramıyorum. Tek bir bakışta bu kadar çok şey aktarılırken, bunu yapamam. Buna ne ad vereceğimi bilmiyorum, ama ruhumda bunu tanıyorum.

Nefes alabilmek için bakışlarımızı ayırmam gerekiyor. “Kar ayakkabısıyla yürümek neden görüldüğünden çok daha zor?” Ortamı hafifletmek için sızlanıyorum.

“Öyle mi? Çünkü ben bir kez bile düşmedim.”

“Aptal,” diye mırıldanıyorum.

Cevabı, beni üstüne çekmek oluyor. Birkaç kez yuvarlanıyoruz, o gülüyor, ben çığlık atıyorum.

Sonunda yuvarlanmamızı durdurduğunda, yüzünü boynuma gömüyor. “Ama yuvarlanma becerin harika.”

“Teşekkürler. Ne büyük bir iltifat.” Hâlâ göğsüne sokulmuş, nefesinin küçük puflar halinde çıkmasını izliyorum. Yeşil çam ağaçlarının çıplak dalları üzerimizde yükseliyor. “Seni doğa sever biri olarak görmemiştin,” diyorum ona.

“Çünkü beni sadece Moskova’da gördün. Annem ve ben yazları ya da kış tatillerinde buraya geldiğimizde, annem beni dışarıda oynamaya zorlardı, muhtemelen bitmek bilmeyen enerjimi harcamam için.”

Gülümsüyorum, genç Roman’ın kar topu attığını ve kaleler yaptığını hayal ediyorum. Umarım onun için mutlu bir dönemdi. En azından annesiyle baş başa kaldığı zamanlarda.

“Peki ya sen? Spor yaparak mı büyüdün?” diye soruyor.

Göğsümden sert bir kahkaha kopar. “Tam olarak değil. Annem parkta yürüyüş yapmayı vahşi doğaya cesurca adım atmak olarak görür.” Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. “Dürüst olmak gerekirse, annem ne yaptığımızı pek umursamazdı.”

“O zaman neden onu önemsiyorsun? Hayatını aileni mutlu etmek için yaşamışsın gibi görünüyor. Ne zaman kendini öncelikli tutacaksın?”

Yanağımın içini ısıırıyorum. Aile geçmişimden hiç bahsetmemek umudundaydım ama bundan kaçınmanın bir yolu yok gibi görünüyor. “Büyürken huzuru korumak için bildiğim tek yol buydu,” diyorum yumuşak bir sesle. Ona bakmıyorum ama her sözümü dikkatle dinlediğini hissediyorum. “Bildiğin gibi, Ivanovlar eskiden zengin ve bağlantıları olan bir aileydi—anladığım kadarıyla annemin babamla evlenmesinin tek nedeni buydu. Babam hayatında bir gün bile çalışmadı. Ama canı sıkık bir alkolik olduğunda, yanlış insanlarla takılmaya meyillisin. Sık sık içtiğinde, aynı zamanda

kumar oynardı. Hem de çok kötü oynardı. Babam ne kadar çok para kaybederse, annemle babam o kadar çok kavga ederdi. Ben de hiç sorun çıkarmayan, ilgi beklemeyen, başını eğip notlarını yüksek tutan mükemmel kız çocuğu olmayı öğrendim. Sanırım o rolde sıkışıp kaldım.”

Bakışlarından garip bir şey geçiyor, sanki karanlık bir fırtına bulutu gibi. Benim adıma kızgın, ama hikayem henüz bitmedi. Neden böyle bir karar verdiğimi anlamasını istiyorum.

“Sofiya doğduktan sonra, benim için başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Sonunda sevgimi ve şefkatimi hak eden birine kavuşmuştum. Hayatımda ilk kez, gerçekten sevildiğimi hissettim. Gerçek ebeveynlerimizin asla olamayacağı şekilde Sofiya’nın ebeveyni olmak için devreye girdim. Şimdi bile yaptığım her şey onun için. Onu güvende ve mutlu tutmak, geleceğinin benimkinden farklı olmasını sağlamak için. Bu dünyada kendi yolunu çizebilmesi, istediği her şeyi özgürce yapabilmesi, hiçbir erkeğe bağımlı olmaması için.”

“Lanet olsun, bebeğim, tüm bunları üstüne mi aldın?” Roman dirseklerinin üzerinde, üzerime eğilmiş, yüzünde gergin ve ciddi bir ifade var. “Ve bu yüzden nefret ettiğin bir adamla mı evleniyorsun?”

Vücudum kaskatı kesildi, yüzüm utançtan kızardı; o ise ruhumu delip geçiyormuş gibi hissettiren bir bakışla bana bakıyordu.

“Eminim annem şu anda çıldırıyor,” diyorum, konuyu değiştirmek için bariz bir girişimde bulunarak. “Hem o hem de Anatoly muhtemelen Maxim’in cep telefonunu patlatıyorlardır. Mesajlarını dinlediğinde ne haltlar döndüğünü anlayamayacak.”

Hem annemle babam hem de Anatoly beni defalarca aramış, dinlemediğim mesajlar bırakmışlar. Hiçbirine söyleyecek bir şeyim yok. Saklandığımı düşünüyorlar; bu, benim onlarla iletişim kurmamam için yeterli bir neden olmalı.

Roman kıkırdar. “Merak etme. Ona neler olduğunu anlattım. Maxim Belov’u karanlıkta bırakmak asla iyi bir fikir değildir.”

Kira ve Maxim’in birkaç gün sonra özellikle benim düğünüm için eve döneceklerini bilmek içimi kemiriyor — umarım hiç gerçekleşmeyecek bir düğün. İhtiyacım olan bir milyon dolardan hâlâ 50 bin dolar eksik, bu yüzden kahvaltıdan sonra, Roman işleriyle uğraşırken, tüm işlemleri takip etmek için gizlice kaçtım.

Roman'ın bana ihtiyacım olan parayı vereceğini kalbimin derinliklerinde biliyorum, ama bu her şeyi açığa çıkarmak anlamına gelir. Peki sonra ne olacak? Beni korumak için Petrovich'lerle yaptığı anlaşmayı bozacak mı? Benim için savaşa girecek mi?

Roman her şeyden önce bratva'dır. Yemin ettiğinde, yeminini Maxim ve onun çetesine etmişti. Sadakati bana değil, onlara karşıdır.

Roman doğrulup esnedi, sonra bana elini uzattı. "Donuyorum, sen de donmuş olmalısın. İçeri girip şöminenin başında ısınmalıyız."

İkimiz de sessizce eve doğru ağır adımlarla yürürüz.

"Burası çok güzel." Etrafıma bakıyorum. "Yani bu mülk. Çok huzurlu. Satmadığın için mutluyum." Dudakları aşağı doğru kıvrıldığında ve yüzünde bir gölge belirdiğinde, yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. "Hepsi mutlu anılar olmadığını biliyorum," diye hemen açıklığa kavuşturuyorum, "ama umarım yeni anılar da yaratırız."

"Sen buradayken, tüm kötü şeyleri neredeyse untabiliyorum." Parmağının ucu yanağımı okşuyor.

Bana böyle şeyler söylediğinde nefes alamıyorum. "Çok sessiz oldun," diye mırıldanıyor Roman.

"Sadece üşüdüm." Ellerimi ovuşturup ona gülümsüyorum.

Kolunu boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. Kulağıma fısıldarken sesi umut dolu: "O zaman seni ısıtayım."

Başını eğiyor ve çenem boyunca küçük, baş döndürücü öpücükler bırakıyor. Bunun benim zayıf noktam olduğunu biliyor. Dilini çenem boyunca gezdirip bana yapacağı tüm müstehcen şeyleri anlatarak müstehcen sözler söylemeye başladığında içim eriyor ve beynim lapa gibi oluyor.

Tam burada, dondurucu soğuğa aldırmadan soyunmaya hazır olduğum anda, cebinden gelen bir ses bizi keser. Ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkarırken inler ve özür diler. Okuduğu şey ne olursa olsun, kaşlarını çatmasına neden olur.

"Önemli bir şey mi?" diye soruyorum.

"Keşke olmasaydı. Tek istediğim o muhteşem amını yalamak ve sonra seni yatağa çivilemek. Ama önce..." Telefonunu kaldırıyor.

Onu kendime doğru çekip dudaklarına fısıldadığımda bana ne oldu bilmiyorum: "Çıplak kalacağım ve yatakta seni bekleyeceğim. Çok uzun sürmesin. Seni şimdiden deli gibi istiyorum."

Elimi kasıklarına indiriyor ve üstündeki birçok katmana rağmen, çok belirgin bir şekilde sertleşmiş olduğunu hissedebiliyorum. "Lanet olsun kadın. Şimdi çivi gibi sert bir halde iş görüşmesine girmem gerekiyor."

Gülüyorum ve elimi çekiyorum çünkü biraz kendimi tutmazsam bu telefon görüşmesi hiç gerçekleşmeyecek.

"Git." Sesim arzuyla doluydu. "Seni bekliyor olacağım."

BÖLÜM

KIRK BİR

ROMAN

İkinci kattaki ofisime vardığımda hâlâ serttim. Liza'nın sadece birkaç metre ötedeki yatak odasında çıplak bir şekilde beni beklediğini bilmek, bu telefon görüşmesini hayatımın en uzun telefon görüşmesi haline getirecek.

Eğer aramayı erteleyebilseydim, ertelerdim, ama Pavel bunun önemli olduğunu söyledi.

“En azından birkaç gün daha senden haber almamayı umuyordum,” diye alaycı bir şekilde söylüyorum, o telefonu açtığımda.

“Evet, ama sanırım bunu duymak isteyeceksin.” Sesindeki ciddi ton dikkatimi çekiyor. “Arabada sana ve Liza’ya saldıran adamlardan birinin parmak izini tespit ettik.”

“Ve?”

“Adı Yuri Zhukov. Sergey ve Nikolai’nin ikinci dereceden kuzeni.”

İçimde karanlık bir his yayıldı. “Siktir. Demek peşimizde olan Zhukovlar... ya da benim peşimde. Limandaki pusu ile araba saldırısı arasındaki tek ortak nokta benim.”

Pavel derin bir nefes alır. “Öyle görünüyor. Limandaki saldırıda bulunan lastik izlerini, çatışmada bulunan araçtaki izlerle karşılaştırdık. Her ikisi de Rusya’da bulması neredeyse imkansız olan aynı yüksek performanslı lastikler. Bunları ithal edecek paraya ya da ilgiye sahip çok az kişi var. Her iki aracın da aynı kaynaktan geldiğini söylemek yanlış olmaz.”

“Neden beni hedef aldıklarını sorardım, ama sanırım bu çok açık.” Başımı sallıyorum, kısa ve dar bir çizgide ileri geri yürüyüp duruyorum. “Nakliye anlaşmasını ben yönetiyorum.”

“Anlaşmamızı bozmak istediklerini mi düşünüyorsun?”

“Bundan da öte, bence bizi ortadan kaldırmak istiyorlar.” Omuzlarımı silkiyorum ve inliyorum. “Rusya’daki en büyük balık biziz. Belov Sendikası’nı devirirsen, ülkedeki organize suçu domine etmenin önü açılır.”

Pavel, içinden bir küfür mırıldanır. “Petrovich’lerle ittifak kurmak, güçlerini pekiştirmek için kesinlikle iyi bir yol olur.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Bizi ezmek için işbirliği yapıyorlar. Çok cesurca, bunu kabul etmeliyim. Tek başardıkları şey kendi ölüm fermanlarını imzalamak olsa bile.”

“Hala daha fazla bilgiye ihtiyacımız var,” diye işaret ediyor Pavel. “Viktor, hackerlarımıza limandaki tüm kayıtları ve güvenlik kamerası görüntülerini toplatıyor, Savin de şu anda orada. Ne haltlar dönmüşse, yakında öğreneceğiz.”

Çenem sıkılır ve midemde bir ağırlık hissederim. “Maxim’i de işin içine alacağım. Başka bir şey öğrenirsen beni ara. Ne olursa olsun.”

Pavel ile görüşmem biter bitmez, Maxim’e en kısa zamanda konuşmamız gerektiğini belirten bir mesaj atıyorum. Liza’yı dizlerinin üstüne çökmüş, yatak başlığına tutunmuş halde görmek çok daha hoşuma gitse de, Maxim’e durumu anlatmam gerekiyor; savaş kapıda.

BÖLÜM KIRK İKİ

LIZA

İNANAMIYORUM. Yatırım hesabımda bir milyon dolar var. Anatoly'ye borcumu ödeyecek kadar para kazandım.

Ekranımdaki rakamlara bakıyorum. Bir kez, iki kez kontrol ediyorum, bir hata ya da gözlerimin bana oyun oynadığından emin olmak için uygulamayı yeniliyorum, ama gerçek. Hesabımda bir rakamın arkasında altı sıfır var. Kendi kazandığım para.

Bir gün önce, yükselişe geçeceğini hissettiğim yüksek getirili, yüksek riskli bir teknoloji hissesine yatırım yaptım ve bu yatırım bana büyük kazanç sağladı. Heyecan içimi kaplıyor. İstersem bugün Anatoly'ye bir çek yazıp ondan sonsuza kadar uzaklaşabilirim.

Özgürlük elimin altında.

Göğsüm parlak ve mutlu bir duygu ile dolup taşıyor ve ilk içgüdüm koşup Roman'a haber vermek. Kollarına atılmak ve onunla kutlamak.

Ama bunu yapamam. En azından bu konuda.

Telefonumu cebime koymak üzereyim ki Sofiya'nın numarası ekranda yanıp sönüyor. Yüzümde geniş bir gülümseme yayılıyor — muhtemelen oyun hakkında bilgi vermek için arıyor.

"Selam! Nasıl gitti?" Telefonu kulağıma dayıyorum. "*Do-Re-Mi* yorumunla seyirciyi büyüledin mi?"

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Hattın diğer ucundan annemin sesini duyduğum anda kanım dondu.

"Anne?" Boğazım düğümleniyor. "Sofiya'ya ne oldu?"

“Seni bencil velet. Sofiya’nın telefonunu aldım çünkü sadece kız kardeşinden gelen aramaları cevaplayacağını biliyordum. Ne tür bir nankör, çok önemli düğününden birkaç gün önce ortadan kaybolur ve annesi ile nişanlısının aramalarını cevaplamayı reddeder?”

Soğuk ter damlaları tenimi kaplar ve göğsümde sıkı bir rahatsızlık hissi oluşur. “Neden yapmak zorunda kaldığımı biliyorsun ki...”

“Hedefinde olmadığın bir saldırı yüzünden saklandığınıza inanmamı mı bekliyorsun? Bunu düğün görevlerinden kaçmak için bir bahane olarak kullanıyorsun. Sen ve Kira neredesiniz? Budapeşte’de bir spada mı, yoksa Gstaad’da kayak mı yapıyorsunuz?”

“Öyle bir şey yok.” Sesimi sertleştiriyorum. Onunla bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim, onun ve babam için yaptığım onca fedakarlıktan sonra olmaz. “Prova yemeğine yetişecek şekilde evde olacağım. Sen ve Talya her şeyi hallettiniz; benim fikirlerimi hiç önemsemediniz, o yüzden sorunu anlamıyorum.”

“Anatoly çıldırmak üzere,” diye azarladı. “Son zamanlarda sana ne oldu, gerçekten bilmiyorum. Rusya’nın en zengin adamlarından biriyle evlenmek sanki bir angarya gibi davranıyorsun.”

Ağzımın içini acı bir tat yakıyor ve ağzımdan dökülen sözleri tutamıyorum. “Bu bir angarya! Angaryadan da beter. O berbat bir adam. İlişkinin yürümesi için her şeyi denedim. Onu mutlu etmek için her şeyi yaptım, ama hiçbir zaman yeterli olmuyor. Ve sen de, paranın banka hesabına akmaya devam ettiği sürece umursamıyorsun.”

Annem boğazının derinliklerinden sinirli bir tıkırtı çıkarır. “Sızlanan bir çocuk gibi konuşuyorsun. Pekala, seni uyardım. Eğer şimdi eve dönmezsen, Anatoly senin yerine kız kardeşinle evlenecek.”

Ciğerlerimden hava bir anda boşalır. “Hayır... bunu yapamazsın. O daha on yedi yaşında! Buna nasıl razı olabildin?”

Annemin sesi çirkin bir tıslamaya dönüşür. “Yakında on sekiz yaşına girecek.”

“O biliyor mu? Ona söyledin mi?” diye soruyorum, nefes nefese.

“Hayır. Sofiya’ya, ablası gibi kaçacak zaman tanımayı düşünmüyoruz. Şu anda okulda, ama yaptığın hasarı düzeltmek için en ufak bir umudun varsa, valizlerini toplayıp hemen eve dönmeni öneririm. Açıkçası, Anatoly kendinden geçmiş durumda. Onun affını kazanmak için elinden gelen her şeyi yapman gerekecek.”

Göğsümde ezici bir sıkışma hissediyorum. Vücudumdaki her içgüdü, bu çılgınlığı hemen durdurmam için çılgılık atıyor. Annemi ikna etmem için.

“Dinle beni anne. Böyle olmak zorunda değil. Petrovichlere borcumuzu ödeyecek param var. Sonunda özgür olabiliriz. Artık onun yalanlarına kanma. Bu, bağlarımızı koparıp onlara bağımlı olmaktan kurtulmak için bir fırsat.”

Annem soğuk, acımasız bir kahkaha atarak yanıt verdi. “Kendi sözlerini duyuyor musun? Söylediklerine gerçekten inanıyor musun? Kira’nın, ailesine olan borcumuzu ödemek için sana para vereceğini mi sanıyorsun? Eğer öyleyse, gerçekten hayal dünyasında yaşıyorsun.”

“Paranın nereden geldiği önemli değil, önemli olan benim o paraya sahip olmam—bir milyon dolar. Artık onun kontrolü altında yaşamak zorunda değiliz.”

“Mesele sadece para değil! Bunu bilmelisin. Ailesi çok saygın. Petrovich soyadı bir anlam ifade ediyor. Toplumdan dışlanmış olmaktan bıktım. Petrovich soyadını almak bizim için her şeyi değiştirir. Eğer ailelerimizi birleştirmezsen, kız kardeşin bunu yapmak zorunda kalacak.”

Dizlerimin üzerine çöktüm, dudaklarımdan bir çılgılık çıktı, ama hemen elimle bastırdım.

Bunu daha önce nasıl göremedim? Kendimi özgürlüğe kavuşmak için gerçek bir şansım olduğuna ikna etmişim. Ama artık her şey açık. Ondan kaçış yok. Ailem bu birleşmeyi her şeyden çok istiyorken, kaçış yok.

Anatoly her zaman Sofiya’yı kullanarak beni kontrolü altında tutmayı amaçlamıştı ve dalkavuk olan ailem de onun sapkın oyunlarına alet olmuştu.

Kız kardeşimi daha iyi korumalıydım, ama yapmadım. Onu

“Lütfen. Onu bu işin dışında tut...”

“Bu tartışmaya açık değil. Yaptığın karışıklığı düzeltmek istiyorsan yarın eve dön yaptığın karışıklığı düzeltmek istiyorsan.” Bunlar, telefonu kapatmadan önce bana söylediği son sözlerdi.

Yere kıvrılırken gözlerimden sıcak gözyaşları akıyor. Çok uğraştım, çok fedakarlık yaptım, ama sonunda yetmedi. Onlar kazandı. Onlar

her zaman kazanırlar. Çünkü kız kardeşimi korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorlar, bu Anatoly ile evlenmek anlamına gelse bile.

Ciğerlerime birkaç derin nefes çekerek ayağa kalkıyorum ve banyoda yüzüme biraz su serpiyorum. Hâlâ yüzüm kızarmış ve sarsılmış durumdayım, ama kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

Roman gerçeği öğrenemez çünkü içimden bir ses onun benim için savaşacağını söylüyor. Bizim için. Anatoly ile iş ilişkisi ne olursa olsun, beni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum.

Bu yüzden, zamanımızın dolduğuna inanmasını istiyorum. Bu kalbimi parçalasa da, başka çarem yok.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

ROMAN

Maxim'e veda ettikten hemen sonra, ofis kapım hafifçe çalınır ve Liza içeri girer.

Yüzümde içgüdüsel olarak bir gülümseme belirir. "Çıplak bir şekilde yatakta beni bekliyor olman gerekmiyor mu?" diye takılıyorum, ama başımı kaldırıp baktığımda yüzü kapalı, gözleri boş. "Ne oldu?" Üç hızlı adımla karşısına geçiyorum, onu kollarıma çekmeye hazırım, ama o geri adım atıyor, ulaşamayacağım bir mesafeye.

"Üzgünüm, ama zamanımız doldu. Eve dönüp gerçek hayatla ilgilenmem gerekiyor." Sözleri sanki bir senaryodan okunuyormuş gibi, ezberlenmiş gibi geliyor.

Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum. Bir terslik var.

"Neler oluyor? Bir şeyden mi korkuyorsun? Her ne olursa olsun, bana anlatabilirsin." Aslında onu omuzlarından tutup sarsarak sözlerini ağzından çıkarmak istesem de, ses tonumu sabit tutmaya çalışıyorum.

Gözlerinin köşelerinde biriken yaşları silip, titreyerek nefes alıyor. "Yapamam," diyor boğuk bir sesle. "Bunun bir gün sona ereceğini hep biliyorduk. Birkaç gün sonra evleneceğim..."

"Saçmalık," diye homurdanıyorum. "Konu bu değil. Bir şey oldu. Ne oldu? Bana yalan söyleme. Gerçeği bilmeye hakkım var."

Titrek ellerini önünde birleştirerek sakinleştirmeye çalışır. "Her zaman bir bitiş tarihimiz vardı. Bir şey çıktı ve gitmem gerekiyor. Hemen."

Ona yaklaşıyorum, ona yakın olmaya ihtiyacım var. Gözlerinin içine bakmaya ihtiyacım var. "Bana gerçeği söyle. Uzun zamandır benden

—dünyadan—uzun zamandır bir şey saklıyorsun. Eğer bunu bitirmek istiyorsan, peki, ama bana karşı dürüst olma nezaketini göster.”

Başını salladı, yüzünde keder belirgin bir şekilde görünüyordu. “Roman.” Adımı yalvarır gibi söyledi. “Bunu gereğinden fazla zorlaştırma.”

Beni uzaklaştırmak istemesi umurumda değil; buna izin vermeyeceğim. Kalbim göğsümde çılgınca atarken onu kendime doğru çekiyorum. Güzel. Ne kadar sinirli olduğumu hissetmesini sağlayayım. “Onunla evlenmeyeceksin ve bu lanet hikayenin sonu bu.”

“Bunu nasıl söylersin?” Beni itmeye çalışıyor ama ben kıpırdamıyorum. “Bu senin kararın değil, Roman. Ayrıldığımızı kabul et. Bunun asla daha fazlası olmayacağını kabul et.”

“Siktir et. Bana karşı ne hissettiğini biliyorum çünkü ben de sana karşı aynı şekilde hissediyorum.” Alnımı alnına yaslıyorum ve sözlerim alçak, boğuk bir tonda çıkıyor. “Eğer ihtiyacın olan para ise, sana veririm. Eğer istediğin bir yüzük ise, benim yüzüğümü takarsın. Senin için her şeyi yaparım.”

O, öfkeyle başını salladı, sıcak gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Bunu nasıl söylersin? Sen de benim kadar ona bağlısın.”

Tanrım, öyle mi düşünüyor? Aptalca bir anlaşmanın benim için ondan daha önemli olduğunu mu?

Elimi enseme götürdüm. “Senin için benden daha önemli hiçbir şey yok.”

Yüzü acıdan buruşuyor. “Bu delilik, Roman. Bu... çılgınlık uğruna her şeyi bir kenara atamayız. Lütfen, beni dinle. Eve dönmem gerek.”

“Sana karşı tamamen dürüst davranmadım.” Dişlerimi sıkıyorum, sözcükler dilimde ağırlaşıyor. “Anatoly bir şeyler çeviriyor. Bize haber vermeden gemilerimizin rotasını değiştirdi ve St. Petersburg merkezli bir bratva ile gizli görüşmeler yapıyor—benim hayatıma kastedilen saldırıların arkasında olduğuna inandığımız bratva.”

Yüzüne bir gölge düştü. “St. Petersburg mu?”

“Zhukov kardeşler. Anatoly, kardeşlerden biri olan Sergey ile gizlice görüştü. Nedenini bilmiyorum ama şiddet eğilimli ve genişlemeye kararlı olduklarını biliyorum. İşleri ne olursa olsun, iyi bir şey değil.”

Liza hayalet görmüş gibi soldu. Elini ağzına kapatarak ana yatak odasının yanındaki banyoya koştu.

Ne oluyor?

Kusma sesini duyduğumda bir şişe su ve küçük bir havlu aldım, ama banyo kapısına ulaştığımda, o kapıyı açtı, yüzü hâlâ solgun ve sarsılmış görünüyordu.

“Yeter artık bu sırlar.” Onu yatağa götürüp suyu uzatırım. “Bana gerçeği söyle—burada, şimdi. Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

Gözleri ağırlaşmış ve hüznle doludur. “Anatoly’nin Sofiya’yı o iş yemeğine götürdüğü gece, Londra’dayken... Yemek yedikleri iş ortakları St. Petersburg’dandı ve onun adı Sergey’di.” Karnımda sıkı bir düğüm oluşur. Bu hikâyenin gidişatından hoşlanmıyorum. “Sofiya o gece içti. Ne kadar içtiğini ya da neden içtiğini bilmiyorum, ama Anatoly ona alkol verdi.”

Ellerim yumruk oluyor. “Biliyorum,” diye itiraf ediyorum. “Ne?!”

“Onu izlemesi için gönderdiğim adam, Sofiya’nın ayaklarının üzerinde durmakta zorlandığını mesaj attı. Bana bunun gerekli olmadığını söylemiş olsan da, onu orada kalıp birkaç gün Sofiya’ya göz kulak olması için bıraktım.”

Kafasını salladı. “Bu çok berbat bir durum.”

“Akşam yemeği hakkında sana herhangi bir ayrıntı verdi mi? Konuşulanlar hakkında bir şey söyledi mi?”

Liza boğazını yutuyor. “O kadarını hatırlamıyordu. Belki de ona içki vermenin amacı buydu.”

Öfkeyle elimi enseme götürdüm. “Kahretsin. O neden oradaydı ki? Anatoly’nin on yedi yaşındaki kız kardeşini bratva üyeleriyle bir akşam yemeğine getirmesi için ne gibi bir nedeni olabilir?”

Liza’nın yüzünde bir anlık acı belirdi. “Anatoly beni böyle kontrol ediyor. Kız kardeşimi ne kadar sevdiğimi, onu ne kadar koruduğumu biliyor. Beni hizada tutmak için onu kullanıyor, bu yüzden eve gidip bu karışıklığı düzeltmem gerekiyor.” Sanki kendini koruması gerekiyormuş gibi kollarını kendine doladı. “Annem az önce aradı ve çok net bir şekilde söyledi: Eğer eve dönüp planlandığı gibi Anatoly ile evlenmezsem, o da Sofiya ile evlenecek, hem de annemle babamın onayıyla.”

“Tanrım,” diye homurdandım. “Sofiya daha çocuk.”

Yanağından yeni bir gözyaşı süzülür. “Yakında on sekiz yaşına girecek.”

Lanet olsun. Boris ve Anastasia, para ve güç için kızlarını pazarlayarak, benim tahmin ettiğimden de daha alçak bir seviyeye düşmüşler.

Liza’nın çenesini kavradım, şimdi söyleyeceğim şey için tüm dikkatini bana vermesini istedim. “Seni ve kız kardeşini her zaman koruyacağım.” Dudaklarına şefkatle bir öpücük kondurdum. “İkinize de kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Yutkunur, gözlerinde duygular belirir. “Nakliye anlaşmasından nasıl çekilebilirsin? Anatoly buna karşı çıkacak ve o adil oynamaz.”

Kahkaham kendi kulağıma bile acımasız ve karanlık geliyor. “Onun çeteyi yıkmaya çalışmasını görmek isterim. Onu parça parça ederiz.” Sonraki sözlerimi sakın bir kararlılıkla söyledim. “Anatoly öldü sayılır, milaya. Yanlış insanlarla uğraştı ve bunun bedelini ödeyecek.” Başparmağımla yanağındaki bir gözyaşını sildim. “Sana yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek. Her küçük acı, her küçük çürük için, benim ellerimde on katı acı çekecek.”

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bakışları alevlenir ve dudakları benimkilere yapışır. Bu, dünyadaki en güzel his. Onu o kadar şiddetle öperim ki, bu şiddetle dudaklarını morartacağımdan endişelenirim, ama kendimi tutamam.

Liza geri çekildiğinde, gözleri hâlâ yarı kapalı ve bulanık. “Görmen gereken bir şey var.” Yatağın kendi tarafındaki komodine uzanıp telefonunu çıkarır, kilidini açar ve bir uygulamaya dokunur. Birkaç dokunuş daha yaptıktan sonra telefonu bana uzatır.

Neredeyse hiç anlamadığım grafik ve rakamlarla dolu uygulamayı kaydırıyorum. Sonra anlıyorum. Ona bakıyorum. “Para kazanmak için günlük alım satım mı yapıyorsun?”

Onaylayarak başını sallayınca, kaydırmaya devam ediyorum. “Vay canına! Gerçekten çok iyi iş çıkarmışsın.”

“Evet.” Bana hafifçe gülümsüyor. “İlk para yatırma tarihime bak.”

Ticaret geçmişini geriye doğru kaydırıyorum, konsantre olmak için kaşlarımı çatıyorum. “İlk işlem, Londra’dan döndüğümüz gün yapılmış,” diyorum.

O içini çeker. “Sanctuary’deki müzayedenin ne hakkında olduğunu bilmek istemiştin. İşte cevabın. Ailem Anatoly’ye ciddi bir borcu var; ona... çok borcumuz var. Aptalca bir şekilde, borcumu tam olarak ödersem beni bırakacağını düşündüm.”

Göğsüm sıkışırken yüzümü buruşturuyorum. “Bir saniye bile olsa kendini suçlamaya cüret etme. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Hepsi ailenin ve nişanlı dediğin o pislüğün suçu. Ama artık bitti. Dünyayı yakarım, öldürürüm. Seni ve Sofiya’yı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım.”

Gözlerinde duygular parıldıyor. “Bunu yapacağını biliyorum.”

Onu kucağıma çekerim, başı göğsüme yaslanır. “Kendinle gurur duymalısın,” derim ona. “Bu becerileri nereden öğrendin?”

“Kendi kendime öğrendim,” diye itiraf ediyor, sesinde hafif bir gurur var. “Sadece biraz başlangıç sermayesine ihtiyacım vardı.”

Ses tonum sertleşir. “Başlangıç sermayesini ben sağladığım için mutluyum.”

Gölümsüyor ve üzgün bir şekilde başını sallıyor. “Yine de şehre dönmem gerekiyor. Sofiya, ailemin ve Anatoly’nin planlarını henüz bilmiyor ama onlara güvenmiyorum. Onu korumak için bir yol bulmam lazım.”

“O nerede?”

“Bildiğim kadarıyla hâlâ okulda. Henüz hiçbir şeyden haberi yok sanırım.”

Elimi yanağına dokunduruyorum. “Yarın sabah ilk iş olarak buradan ayrılıp kız kardeşini alacağız. Artık ikiniz de benim korumam altındasınız ve o pislüğün yanına geri dönmenize asla izin vermeyeceğim. Ailenizi de bu kategoriye dahil ediyorum.”

Gözleri yüzümde dolaştı, benim onu incelediğim kadar yakından beni inceliyordu. “Hayatımdaki bu kaosun içinde seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslı oldum?” dedi sonunda.

“İkimiz de nasıl bu kadar şanslı olduk,” diye onu düzeltiyorum, başparmağımı çenesinin hassas alt kısmında gezdirerek.

Ona ne kadar derinden bağlı olduğumu söylemek dilimin ucunda, ama onu güvende ve mutlu tutmak için cehennemin ortasında bile savaşacağımı ona zaten söylemiştim. Onun için hiç tereddüt etmeden canımı verirdim. Ama daha fazlasını söylemekten kaçınıyorum. Eylemler sözlerden daha güçlüdür

ve sevdiğim kadın için dünyayı fethetmenin ne demek olduğunu ona göstereceğim.

Önemli olan tek şey bu an, birlikte olmamız; geri kalan her şey sadece gürültü.

BÖLÜM

KIRK DÖRDÜNCÜ

ROMAN

Cep telefonum çaldığında ne kadar süredir uyuduğumuzu bilmiyorum. Yatağın yanındaki komodinde telefonu arıyorum. Liza göğsüme kıvrılmış durumda; yoğun bir günün ardından ikimiz de uykuya dalmış olmalıyız.

“Privet,” diyorum, zihnimdeki sis perdesini kaldırmaya çalışarak.

“Ben Savin. Sana gösterecek bir şeyim var. Bekleyemez.”

“Bana bir dakika ver,” diyorum. “Hemen geri ararım.”

Yatakta doğrulduğumda, bu hareket Liza’yı da uyandırıyor.

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor. “Ne oluyor?” Sesi uykulu ama endişeli.

“Sendika işi. Ofisimde bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.”

“Anatoly ile bir ilgisi var mı?” Kaşlarını çatıyor. “Çünkü varsa, ben de duymak istiyorum.”

Duraksıyorum, dağınık saçlarımı elimle düzeltiyorum. Dışarıdan birini sendika işlerine dahil etmek pek yaygın bir uygulama değil, ama o haklı. Bu durum onu da herkesi olduğu kadar etkiliyor ve gerçek ne kadar çirkin olursa olsun, o da gerçeği bilmeye hak ediyor.

Başımı sallıyorum. “Benimle gel.”

Bilgisayar monitörümün önüne oturduğumda, neye baktığımızı anlamam biraz zaman aldı. Bu, şu anda Rotterdam Limanı’nda demirlemiş, New York’tan Kozlov kokainiyle yüklü kargo gemisinin canlı yayınıydı.

Savin’in kameraları, karanlığın örtüsü altında iç karartıcı bir manzara ortaya çıkarıyor. Genç ve şaşkın kızlar, gemimizden rıhtımda park etmiş iki sıradan kargo minibüsüne sürükleniyor.

"Bu da ne lan?" Hoparlörden telefona homurdanıyorum.

Objektif olarak, önümdeki manzara çok net, ama gördüğümü sandığım şeyin gerçek olduğunu onun teyit etmesine ihtiyacım var.

"Rotterdam üzerinden kadın kaçakçılığı yapıyor. Geminin ambarında yaklaşık yirmi kız vardı," diye açıklıyor Savin. "Bu bilgiyi almak için birkaç liman işçisine rüşvet verdim. Anlaşılan, gemilerimiz ABD'den her geldiğinde bu oluyor."

Ciğerlerim donuyor. *Bulduğum yüksek topuklu ayakkabı.*

Yanımda, Liza dehşet içinde inliyor. Keşke onu bu çirkin gerçeklikten koruyabilseydim, ama neyle uğraştığımızı ve Anatoly'nin gerçekte kim olduğunu bilmesi gerekiyor. Onun acımasız olduğunu biliyordum, ama bu pislige bulaşmaya istekli olması beni bile şaşırttı. En alçakların alçağı. İnsan kaçakçılığının, Zhukovlarla yaptığı işin merkezinde olduğunu hissediyorum.

Liza'nın yüzünün solduğunu görünce onu kucağıma alıyorum. Ondan hiçbir şey saklamayacağım, ama bu, yeraltı dünyasındaki yaşamla ilgili oldukça acımasız gerçekleri öğreneceği anlamına geliyor.

"Adamlarından birine kargo kamyonetlerini gözetmesini söyle," diyorum Savin'e. "Nereye gittiklerini ve o kızlara ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Anlaşıldı."

Aklım milyonlarca farklı yönde koşuşturuyor. Anatoly bizi oyuna getirdi, bize yalan söyledi ve insan kaçakçılığı yapmak için satın aldığımız gemileri kullandı. Uyuşturucu bir şey, ama insan kaçakçılığına bulaşmayız.

"Gemi çoktan boşaltıldı ve kısa süre içinde hareket edecek," diyor Savin. "Bana söylenene göre, mola en fazla bir saat sürecekt."

"O zaman şu saçma hava koşulları gecikmesi neydi?" diye soruyorum.

Savin tiksintiyle homurdanıyor. "Kızlar yolda öldü. Cesetlerini halletmek fazladan zaman aldı."

Liza kollarımda kaskatı kesilir ve ben onu yavaş, sakinleştirici dairesel hareketlerle sırtını ovuşturarak teselli ederim. Bunlar onun duymasına gerek olmayan ürkütücü ayrıntılar.

"Senin burada bizimle olmanı istiyorum. Güvenilir birini sorumlu olarak bırak. Her yerde gözümüz ve kulağımız olmalı."

"Hemen yola çıkacağım," diye onaylar.

Bunun çok uzun bir gecenin başlangıcı olduğunu bilerek Savin'e veda ediyorum.

Liza başını göğsümden kaldırır ve bana öyle bir çaresizlikle bakar ki kalbim burkular. "Anatoly insan kaçakçılığına nasıl bulaştı? Anlamıyorum. Ailesi yasal bir iş yürütüyor. Neden böyle bir şeye bulaşsın ki?"

"Güç ve para... Bu dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağı. Babası organize suçla asla ilgilenmek istememişti ama bence Anatoly şeytanla dans etmeyi seviyor. Ve şeytan, Zhukov Bratva şeklinde karşımıza çıkıyor."

Liza derin bir nefes verir. "Bu, hayal edebileceğimden çok daha kötü. İçimde kötü bir his var. Sofiya'yı almaya şimdi gidebilir miyiz?"

Dişlerimi dilimle okşayarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. "Bebeğim, beni dinle. Adamlarımdan birinin Sofiya'yı okuldan alıp buraya getirmesini sağlarsam daha hızlı olur. Biz ne olup bittiğini anlayana kadar ikiniz de burada saklanacaksınız. Bu yerin varlığını sadece en yakın çevremdeki kişiler biliyor. Burası güvenli. Bu arada, St. Petersburg'a gidip şu Zhukov piçleriyle görüşmem gerekiyor. Bratva'dan Bratva'ya."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Beni burada tek başıma mı bırakacaksın?"

Kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltirim. "Yapmam gerekeni yaparken aynı anda senin için de endişelenemem."

Liza başını salladı, yüzü gergin ve solgundu. Kabul etmiş gibi görünüyordu ama çenesindeki gerginlik ve kaşlarının arasındaki kırışıklık her şeyi anlatıyordu. Bu meseleyi hemen halletmemiz gerekiyordu. İçimden bir ses, işlerin çok yakında sarpa saracağını söylüyordu.

"Orada kendine dikkat edeceğine söz ver." Sesindeki titreme kalbimi sızlatıyor. "Seni kaybedemem."

Keşke Liza'dan ayrılmak zorunda kalmasaydım, ama başka çarem yok. Geleceğimiz, bundan sonra olacaklarla nasıl başa çıkacağıma bağlı. "Geri döneceğime söz veriyorum, milaya. Ne olursa olsun, seni ve Sofiya'yı güvende tutacağım. Bana güveniyor musun?"

"Herkesten daha çok." Parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor.

İkimiz de aynı anda birbirimize uzanıyoruz. Ellerim başının arkasını okşarken, dudakları benimkilerle tatlı bir öpücükle buluşuyor

, kısa sürede daha sert, daha acil bir hal alıyor ve söylemeye cesaret edemediğimiz her şeyi ifade ediyor.

"Gitmem gerek," diyorum dudaklarına dokunarak. "Mümkün olduğunda haber vereceğim, adamım kalıp seni koruyacak."

Yüzü düşer. "Peki ya ailem?"

"Sen onlar için fazla iyisin. Seni hak etmiyorlar." Başparmağımla çenesinin çizgisini takip ediyorum. "Hangi tarafı seçecekleri onlara kalmış. Yanlış tarafı seçerlerse çok hayal kırıklığına uğramazsın umarım."

"Onlar bunu çoktan yaptı. Ama onların ölmesini istemiyorum."

Başımı salladım, ama herhangi bir söz vermeyi reddettim. "Sadece kendine ve Sofiya'ya iyi bak. Mümkün olduğunca çabuk senin için geri döneceğim."

Dudaklarımı son bir kez dudaklarına değdiriyorum. Genelde savaşa gitmeden önceki anların tadını çıkarırım; adrenalin patlaması, vahşi tarafımı sınırsızca ortaya çıkarma fırsatı. Ama bu sefer durum farklı.

Uzun zamandır ilk kez, kaybedemeyeceğim kadar değerli bir şeyim var; onsuz yaşayamayacağım biri.

LIZA

Roman'ı arabasına kadar geçirdiğimde gece yarısıdır. Hava dondurucu soğuktur ama umurumda değil.

Beni kendine çekiyor, parmaklarıyla sırtımı yatıştırıcı daireler çizerek beni göğsüne bastırıyor. Önümde neyin beklediğine dair belirsizlik çok ağır geliyor ve ona bakarsam kendimi kaybedeceğimden korkuyorum.

Beynim bu gece öğrendiğim her şeyi zar zor sindirebiliyor. Anatoly insan kaçakçılığına bulaşmış, bu da bambaşka bir düzeyde bir kötülük. Ailem bunu biliyor mu? Eğer biliyorsa, görmezden mi geliyorlar? Gerçeği bilmek istediğimden bile emin değilim; çok mide bulandırıcı.

"Gitmem gerek." Roman şakağıma nazikçe bir öpücük konduruyor. "Sen iyi olacaksın. Feliks, kız kardeşinin okuluna doğru yola çıktı. Yurduna zorla girmek zorunda kalacak ama merak etme, bu işte en iyisi

. Onu çok korkutmamaya çalışacağına söz verdi. Birkaç saat içinde burada olacaklar.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. “Beni arayabilecek misin?”

“Ne zaman olacağını bilmiyorum, ama elimden geleni yapacağım. Sakin ol ve endişelenmemeye çalış. Maxim neler olduğunu biliyor. O ve Kira yakında geri dönecekler.”

Kaşlarımı çattım. “Kira’nın endişelenmesini istemiyorum, özellikle de hamile olduğu için.”

Roman gülümser ve yüzümden bir tutam saçı çeker. “Kira için endişelenme. O artık büyüdü ve açıkçası, çok sert bir kadın.” Bana anlamlı bir bakış atar. “Başarabilirsin. Başarabileceğini biliyorum. Ama ne olur ne olmaz diye...” Kılıfından bir tabanca çıkarır. “Bu soruyu sormak için biraz geç oldu ama, bunu kullanmayı biliyor musun?”

Başımı sallıyorum. “Hayır, öğrenmek için hiç bir nedenim olmadı.”

“Her şey bittiğinde sana öğretirim. Kendini korumayı bilmenin her zaman bir nedeni vardır. Şimdilik sana temel bilgileri göstereceğim.” Başımı sallıyorum, itiraz etmek üzereyim ama o yine de devam ediyor. “Feliks burada olacak ama ben *her ihtimale karşı tedbirli* olmayı çok önemsiyorum. Lütfen. Benim için yap.”

Omurgamdan bir ürperti geçer. İma ettiği şeyden nefret ediyorum. Bu fikir korkutucu, ama kendimi koruyacak hiçbir yolumun olmaması düşüncesi daha da korkutucu.

Roman tabancayı bana uzatır, gözleri benimkilere kilitlenir, dikkatimi verdiğimden emin olur. “Önce emniyetin açık olmadığından emin ol, sonra buradaki kolu yana doğru it.” Başparmağımı küçük metal düğmenin üzerine yönlendirir. “Sonra nişan al ve hazır olduğunda tetiği çek.” Elleri sabittir, sinirlerimi güçlendirmek için sakın bir tavırla ellerimi yerleştirmeye yardım eder.

Derin bir nefes alıyorum, elimdeki soğuk metalin ağırlığını hissediyorum. “Anladım,” diyorum, onun sakinliğine ayak uydurmaya çalışarak. “Dikkatli olacağım.”

Roman ciddi bir bakışla başını salladı. “Yatağının başucunda tut. Ve içeri girdiğinde alarmı kurmayı unutma. Feliks şifreyi biliyor, bir şey olursa hemen beni uyarır.”

“Ben iyiyim,” diye onu temin ediyorum. “Benim endişelendiğim sensin.”

“Endişelenme.” Gözleri yumuşar, eğilir ve beni nazikçe öper. “Kulübeye geri d n. Sen güvenli bir şekilde içeri girene kadar arabayı s rmeyeceğim.”

Ağzımı a arsam hıçkırarak ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Kulübenin penceresinden el sallayarak veda ediyorum, o da bana el sallayarak karşılık veriyor, sonra arabasına binip gecenin karanlığına doğru uzaklaşıyor.

Uyuşmuş hissediyorum, paylaştığımız yatakta uyuyabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden kanepeyi tercih ediyorum. Silahı ulaşabileceğim bir yerde, yan sehpa da bırakıp, ekranda eski bir siyah-beyaz film oynarken televizyonun önünde kıvrılıyorum.

İsteğim dışında yorgunluk galip gelir ve kısa sürede uykunun eşiğine gelirim; derin, dağınık bir uykuya dalmadan önce kafam garip yarı rüyalarla doluyor.

BÖLÜM

KIRK BEŞ

LIZA

Roman saçlarımı okşarken uyanıyorum. Gözlerim hâlâ kapalıyken gülümsüyorum; birlikte uyanmamızın bu yavaş, nazik anının tadını çıkarıyorum.

Ama bir şeyler yolunda değil. Uykunun kalıntılarını üzerimden atıp bunun Roman olamayacağını anlamam sadece birkaç saniye sürüyor.

Gözlerimi açıyorum ve işte o anda kabusum başlıyor.

"Uyurken çok güzelsin, Liza."

Hızla oturmaya çalışıyorum, odam dönüyor ve kalbim deli gibi çarpıyor. "Nasıl buraya girdin? Beni nasıl buldun?" diye soruyorum, şok ve dehşet beynimdeki sis perdesini yırtıp geçiyor.

"Sandığından daha zekiyim." Anatoly topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor, kendinden çok memnun görünüyor. "Annenle konuştuğunda telefonu izledik. Görüyorsun, ailen benim tarafımda. Öyle olmamak için çok fazla borçlu. Onlar da benim malım, tıpkı senin gibi. Gerçi, sanırım sana bunu hatırlatmam gerekiyor."

Sözleri içimde öfke uyandırıyor. Düşündüğümde çok daha iğrenç, ama aynı zamanda dengesiz biri; burada ne yapıyorsa, iyi bir şey olmadığı için dikkatli davranmam gerektiğine dair bir uyarı.

"İçeri girdiğinde alarmı tetikledin," diye uyarıyorum onu, sesimin titrememesi için mücadele ederek. "Roman ve adamları her an burada olabilir. Senin yerinde olsam, çok geç olmadan giderdim. Roman, evine zorla girip onu tehdit etmene pek hoş bakmayacaktır..."

"Onun neyi?" Zaten şişmiş ve kızarmış olan Anatoly'nin yüzü öfkeyle bükülür; eli birden uzanır, çenemi kavrar, parmakları derime acı verecek şekilde bastırır. "Kız arkadaş mı? Artık çıkıyor musunuz? Öyleyse

halde, erkek arkadaşına, dünyanın en iyi hackerını kadronuzda tutuyorsanız, onun yüksek teknoloji kızılotesi sensörlerinin ve biyometrik kilitlerinin bozulabileceğini söylemek isteyebilirsiniz.” Çirkin bir alaycı gülümsemeyle başını yana eğdi. “Gerçi, Roman’ı canlı olarak görebileceğiniz şüpheli. Belki de beynini patlatmadan hemen önce mesajı iletirim.”

Midem bulanıyor ama bunu yutkunarak bastırıyorum.

Sanki Anatoly düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, bana soğuk, duygusuz bir gülümseme atıyor ve kanepenin yanına çökerek beni köşeye sıkıştırıyor. Gözlerim yan sehpaye kayıyor, ama silah artık orada değil. Dehşetle fark ediyorum ki bunun sebebi Anatoly’nin silahı elinde tutuyor olması.

Silahı görebilmem için havaya kaldırıyor. “Bunu mu arıyordun? Merak etme, seni tehdit etmeme gerek yok. O hain ağzını açmadan, tam olarak dediğimi yapacaksın, çünkü bende senin istediğin bir şey var.”

Ellerim titriyor, ama gerginliğimi gizlemek için ellerimi kavuşturup odada başka bir silah aramak için etrafa bakınıyorum. “Beni seninle isteyerek bir yere gitmeye ikna edecek ne sunabilirsin ki? Artık neyin peşinde olduğunu biliyorum. Neye bulaştığını biliyorum. İnsan kaçakçılığı mı? Nasıl yaparsın bunu— Bu iğrenç. Sen tam bir manyaksın.”

Omuz silkiyor. “Bu iş. Kendini tam bir fahişe olarak kanıtladıktan sonra, havalı ve kibirli davranma.” Silahı yan sehpaye bırakıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Birkaç kez ekranı kaydıldıktan sonra, ekranı bana doğru çeviriyor.

Gözyaşları içinde ve ağzı tıkanmış, boş bir odada sandalyeye bağlanmış Sofiya’yı görünce tüylerim diken diken olur.

“Buraya gelirken onu yakaladık. Ne yazık ki, ona eşlik eden gardiyan da kurtulamadı.”

"Sen bir canavarısın," titrek bir sesle tükürdüm, ama gözlerim ulaşamayacağım bir yerde duran silaha kilitlenmişti. O silaha ulaşmak, buradan canlı çıkabilmemin tek şansıydı.

Tüm gücümle dirseklerimi kaburgalarına vurup, çılgınca silaha atılıyorum.

Ancak o daha hızlıydı, bileğimi yakaladı ve acı verici bir şekilde arkamdan bükerek çekip aldı. Beni kendine doğru çekip, kolumu

o kadar sıkı tuttu ki nefesim kesildi ve tekmelemeye başladım, panik içinde onu üzerimden atmaya çalıştım ama nafile.

Vücudunu benimkine yapıştırıyor, sert penisi kıcıma

"Çekil üstümden!" diye bağıriyorum, kurtulmak için çılgınca kıvrılıp dönüyorum

, ama gücüm onunla boy ölçüşemez.

Acımasızca bir hareketle başımı sertçe geriye çekiyor, sonra beni aşağı bastırıyor, yüzüm kanepenin yumuşak kumaşına çarpıyor.

"Başka bir adama bekaretini verdiğin için bedelini ödeyeceksin. Seni şimdiden uyarıyorum, bu hiç hoş olmayacak."

Yastıklara tırmanıyorum, onun ezici ağırlığından kurtulmak için mücadele ederken her kasım geriliyor. Ona bedenimi isteyerek vermeyeceğim. Asla.

"Ne kadar ahlaksız olduğunun farkında bile değilsin," diye nefes nefese söylüyorum. "Ne yaptığın ya da ailemin onay verip vermemesi umurumda değil. Seninle evlenmeyeceğim, kardeşim de evlenmeyecek."

Nefes nefese, alnında ter damlaları parıldıyor, yine saçlarımdan bir avuç dolusu tutup bana bakmamı zorluyor. "Şimdi söyleyeceklerimi dikkatle dinle. Roman'ı unutacaksın. Zaten gün doğmadan ölecek."

İçimde dehşet dalgalanıyor ama Anatoly'ye tehdidinin beni ne kadar incittiğini göstermeyi reddediyorum. Belki yalan söylüyordur, sadece beni korkutmak için böyle konuşuyordur. Roman dikkatli olacak, söz vermişti.

"Lanet olası çeneni kapatıp planlandığı gibi benimle evleneceksin. Senin gibi aptal bir orospu tarafından reddedilip Moskova'nın alay konusu olmayacağım. Yalan söyleyen, entrikacı bir sürtük olduğunu bilsem de, bana faydalı oluyorsun. En azından şimdilik."

Ağzımı sıkıca kapatıyorum. Nasıl işe yarayabileceğimi bilmiyorum ama tartışmanın bir anlamı yok. Sebep ne olursa olsun, onun için hâlâ değerliyim. İşe yaramaz hale geldiğimde, öleceğim. Bunu kabul edebilirim ama Roman, Sofiya, hatta Kira ve Maxim için hayatta kalmaya çalışmadığımı kabul edemem.

"Ne istersen yapacağım. Seninle evleneceğim ve istediğin kişi olacağım, ama Sofiya'ya zarar vermeyeceğine söz vermelisin."

"Zarar görmeden mi? Bu sana kalmış. Ben söz vermem. Ama onu bırakmak mı? Maalesef bunu yapamam."

Panik nefes almamı zorlaştırıyor. Bundan sonra ne olarsa, iyi bir şey olmayacak.

“Sofiya ile asla evlenmeyecektim. Bunu söylemek seni kontrol etmenin kolay bir yoluydu. Sofiya’nın nişanlısı var.” Çirkin bir gülümsemeye dişlerini gösterir ve kalbim hızlanır. “Yıl sonuna kadar, Ivanov’ların iki kızı da evlenecek. Tabii ki babanın onayıyla.”

“Sen ne saçmalıyorsun?” Sesimdeki nefret açıkça hissediliyor.

“Sergey Zhukov’dan bahsediyorum. Kız kardeşine gerçekten hayran kaldı, genç ve saf olanları seviyor. En azından kız kardeşlerden biri bacaklarını kapalı tutmayı biliyor.” Çarpık bir alaycı gülümsemeye elini geri çekip yüzüme bir tokat atıyor. Başım geriye savruluyor, burnumdan kan sızıyor. “Tek söyleyeceğim, kıcına dokunulmamış olsa iyi olur.”

Son iki yıldır içimde biriken tüm duygular bir anda patlar. Bağırıyorum, ona tırmalıyorum ve içimde kaynayan tüm öfkeyi dışa vuruyorum.

Beni yakaladı, eli boğazımı sıktı, nefes almamı engelleyecek gibi oldu. Dehşet beni sardı. Bir sonraki nefesimi almak için çabalıyorum, hava kısa, çaresiz nefeslerle içimden dışarı çıkıyor.

"Dinle, seni lanet olası orospu." Ağzından tükürükler yüzüme sıçradı. "Sen benimle evleneceksin, Sofiya da Sergey ile evlenecek. Kan bağıyla birleşmiş, Avrupa'nın en güçlü bratvası olacağız."

Korku damarlarımda donuyor. Başından beri planı buydu. Ben hep bir piyon, bir amaç için bir araçtım. Ama Sofiya'yı da bu işe karıştırmak... ve Roman'ı.

Tanrım, Roman.

Anatoly sonunda beni bırakıyor ve ben ciğerlerime hava çekerek kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Sergey Zhukov. Ne tür bir hasta canavar bir gençle evlenmek ister ki? Ama yine de, insan kaçakçılığına bulaşan ne tür sapıklar vardır ki? Ne olursa olsun, kendimi feda etmek zorunda kalsam bile kız kardeşimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Bu planın işe yarayacağını düşünüyorsan hayal görüyorsun. Roman'a bir şey olursa, tüm Belov Çetesi peşine düşer

. Kiminle bağlantının olduğu umurumda değil, onlarla uğraşmak istemezsin. Gücünün çok ötesinde bir şeyle uğraşıyorsun.”

“Belov Çetesi birkaç saat içinde ortadan kalkacak,” diye kulağıma fısıldadı. “Yarın bu saatlerde, önemli olan herkes ölmüş olacak.”

Yıkım içimi parçaladı. Umarım bunu beni korkutmak için söylüyordur, çünkü Roman’sız, hatta muhtemelen Kira ve Maxim’siz bir dünya fikri dayanılmaz. Onları uyarmam için bir yol bulmalıyım, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kesin olan tek şey, hayatta kalmam ve olası bir fırsat için tetikte olmam gerektiği.

Bana bir kez daha yapışiyor, elleri vücudumun yanlarında yukarı aşağı kayıyor, tüylerim diken diken oluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve her zamanki gibi, bana dokunduğunda yaptığım gibi, dokunuşunu engellemeye çalışıyorum. Aklım başka yerlerdeyken, aniden çalan telefonu beni gerçekliğe geri getiriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

Nefes nefese, benden uzaklaşarak telefona cevap verdi; ereksiyonu hâlâ kıcıma sıkıca bastırılmıştı. Hattın diğerk ucunda duyduğu her neyse, ayağa kalkmasına ve beni saçımdan tutup yukarı çekmesine neden oldu.

"Kendine gel," diye bağıırır. "Şimdi gidiyoruz." Roman'ın bana verdiği silahı pantolonunun arkasına sıkıştırır. "Ve unutma: uslu durmazsan, bedelini kız kardeşin öder. Bu kadar basit. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

BÖLÜM

KIRK ALTI

ROMAN

“BURASI, ofisimizi Buckingham Sarayı gibi gösteriyor,” diye mırıldanıyorum, Zhukov Bratva’nın karargahının önünden geçerken—St. Petersburg’un dış mahallelerindeki terk edilmiş bir dükkan.

Viktor’un adamları saatlerdir binayı gözetliyorlar. Saat henüz erken olmasına rağmen, tüm üst düzey yardımcıları şu anda içeride.

Pavel sırtıyor. “Belki de amaç budur.”

Arka koltuktan Savin bize Kevlar yelekleri ve telsizleri uzatıyor. Yan aynaya hızlıca bir bakış, adamlarımızın arkamızdaki minibüste olduğunu ve hareket etmek için benim işaretimi beklediklerini doğruluyor. Dışlerimize kadar silahlanmış ve bir cevap alamazsak çatışmaya hazır bir şekilde içeri giriyoruz. Öyle ya da böyle, bu gece gerçek ortaya çıkacak.

Viktor bilgisayarından kısa bir süreliğine başını kaldırır. “Yan kapıdan binaya girebilirsiniz. Termal izlere bakılırsa, çevrede sadece birkaç muhafız devriye geziyor. Çoğu bodrumda gibi görünüyor.”

“İki kardeş de orada mı?” diye soruyorum, silahımın şarjörüne mermi takarken.

Viktor başını sallar. “Sergey saatlerdir burada, Nikolai de kısa bir süre önce geldi.”

Telefonuma tekrar bakıyorum.

Pavel bana kaşlarını çatarak bakar. “Ne oldu?”

Başımı sallayıp kulaklığı yerine takıyorum. “Şimdiye kadar Feliks’ten haber alırmı sanmıştım.”

Pavel’in ağzı sıkışır. “Ona biraz daha zaman ver. Muhtemelen Sofiya ile uğraşıyor.”

İçimdeki endişeli hissi silkeliyorum. Pavel muhtemelen haklı.

Liza'ya iyi olduğumu bildirmek için kısa bir mesaj gönderiyorum, ama cevap beklemiyorum. Şafak söküyor, eminim uyuyordur.

“Çocuklar, hazır mısınız?” diye adamlarıma soruyorum. Beklemenin bir anlamı yok. Zhukovlar bizi fark etmeden içeri girme zamanı geldi.

Son bir işaretle, sabahın erken saatlerindeki karanlığa doğru ilerliyoruz.

Yan girişten içeri süzülürken bina sessizdir, her birimiz alıştırılmış bir sessizlikle kendi pozisyonlarımıza dağılıyoruz.

Merdivenlerden ilk inen benim, tam o sırada bir Zhukov muhafızı yoluma çıkıyor. Küfrediyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, ama Pavel arkamdan çıkıp gözlerinin arasına iki kurşun sıkmadan silahını kaldırmaya vakti olmuyor. Savin cesedi kenara çekiyor ve biz de aşağıya doğru ilerlemeye devam ediyoruz.

Hava gittikçe soğuyor, eski bodrumun küflü kokusu ve çürümenin hafif keskin kokusu havayı dolduruyor. Burası bir zamanlar bir tür yeraltı sosyal kulübüymüş gibi görünüyor. Dağınık masa ve sandalyelerin arasından geçerek dikkatlice ilerliyoruz.

Keskin, hararetli ve öfkeli sesler dikkatimi çekince olduğum yerde duruyorum. Adamlarıma duvara yapışıp dinlemeleri için işaret ediyorum; tartışma şiddetlenirken sesler bodrum duvarlarından yankılanıyor.

“... bizi o pisliğe asla karıştırmamalıydın!” diye bağılıyor biri. “Bu saçmalığa asla razı olmazdım, bunu sen de biliyorsun. Arkamdan iş çevirdin.”

"Ne pahasına olursa olsun güç, Nikolai. Bunu bana sen öğrettin!"

Parmaklarım silahımı daha sıkı kavradı, metal aniden daha soğuk ve ağır gelmeye başladı. Pavel'e attığım bir bakış, onun da en az benim kadar şaşırdığını doğruladı.

Zhukovlar mutlu bir aile değil.

“Kiminle konuştuğunu unutma, Sergey. Kardeşim olman umurumda değil. Yapılması gerekeni yapacağım. Bu bratvayı ben yönetiyorum. Anlaşmaları ben yaparım, sen değil. Bununla bir sorunun varsa, konumunu yeniden düşünmeni öneririm, yoksa merhametimin yanlış tarafında bulursun kendini.”

“Gerçekten mi, kardeşim? Beni tehdit mi ediyorsun? Sen hapisteyken senin ve kardeşlik için yaptığım onca şeyden sonra mı? Zhukov Bratva’yı haritaya ben koydum. Şimdi buraya gelip, kontrolü ele geçirebileceğini, her şeyi daha iyi bildiğini sanıyorsun.” Sergey alaycı bir şekilde güldü, sesi alçak ve tehlikeli bir tona büründü. “Neden adamlarımızdan hangilerinin sana hala sadık olduğunu bir bakmıyorsun? Hayal kırıklığına uğrayacağın hissine kapılıyorum, *Pakhan*.”

“Ağabeyini tehdit etmeye nasıl cüret edersin?” Nikolai’nin sesi tehditkârdır. “Senin ve adamlarımız için hapse girdim. Benim sayemde diğerleri özgürlüklerini korudular. Ne kadar da kolay unutuyorsun.”

Havadaki gerilim yoğun. Birbirlerinin etrafında dönen, saldırmak için doğru anı bekleyen iki kurt gibiler.

Adamlarıma duvara yaslanmalarını işaret ediyorum, ama burada gerçekte neler olup bittiğini anlamak için Zhukovların yüz ifadelerini kendi gözlerimle görmek istiyorum. Kot pantolonumun arkasından silahımı çekip, duvarın kenarından kayarak konuşmanın yapıldığı alana yaklaşıyorum.

“Ben tehdit etmem. Ben söz veririm...”

Etrafımızda silah sesleri patlar ve Sergey’in sözünü keser. İçgüdüsel olarak yere yatarım, adamlarım az önce bodruma girip ateş açan iki Zhukov muhafızıyla çatışmaya girerken, keskin yankılar beton duvarlardan sekip yankılanır.

Siktir. Sürünerek, devrilmiş bir masanın arkasına siper alıyorum. Hava, adamların bağırıışları, vızıldayan mermiler ve yere düşen mermi kovanlarının sesleriyle doluyor.

Pavel, isabetli bir atışla bize doğru koşan bir muhafızı yere serer. Muhafız yere yığılır, silahı uzanmış elinden kayarak uzağa düşer. Başka bir muhafız Savin’e nişan aldığıında adrenalın damarlarımdan akmaya başlar. Arkasına gizlice yaklaşır ve sessizce boğazını keserim, cansız bedeni yere yığılır.

Bir mermi başımın üstünden sıyrıp geçiyor. Masanın arkasına çömeliyorum ve şarjörüm boşalana kadar ateş ediyorum.

Pavel karnının üstüne yatarak bana doğru yavaşça yaklaşıyor. “Cephane,” diyor, elini uzatarak.

Ona elimdekini verip Viktor’a telsizle haber veriyorum. “Bize doğru gelen başka pislik var mı?”

"Senin tarafta durum sakın, ama kardeşler ve en az yarım düzine gardiyan diğer odada pusuda bekliyor."

Tam da beklediğim gibi.

Silahımı Pavel'e veriyorum. "Silahsız gireceğim. Beni koru."

"Sen delinin tekisin. Oraya girdiğin anda seni paramparça edecekler."

"Sanmıyorum. Biri ateş edecek gibi görünürse, onu önce sen vur."

Zhukovlara kendimizi tanıtırken Pavel'in "Deli herif" gibi bir şey mırıldandığını duyuyorum. Silahsız olduğumu göstermek için ellerimi havaya kaldırıyorum.

Odanın ortasında Sergey, tabancasını doğrudan bana doğrultmuş, hareketsiz duruyor. Yanında duran Nikolai ise silahını kaldırma zahmetine bile girmiyor. Duvara yaslanmış, kaslı kollarını önünde kavuşturmuş. Girişimden hiç de şaşırılmış görünmüyor.

Odanın dört bir yanına dağılmış olan muhafızlar bir anda kaskatı kesiliyor, parmakları tetiklerde geriliyor. Kimse kıpırdamıyor, kimse gözünü kırpmıyor. Ben hariç.

"Günaydın beyler." Sesim yoğun sessizliği yırtıyor. "Sanırım konuşmamız gereken bazı işler var."

"Roman Vasiliev. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum." Sergey gülümsüyor, ama bu dostça bir gülümseme değil. "İş ortağınızı mı arıyorsunuz, Bay Petrovich?"

"Hiç de değil. Seni arıyorum, Sergey. Nedenini biliyor musun?"

O sırtıyor. "Bir fikrim var. Kesinlikle uzun zamandır konuşmamız gerekiyordu."

"Bu ne haltın işidir?" diye bağırır Nikolai.

Gölgelerin arasından Pavel'in huzursuzlandığını hissediyorum; eli silahına doğru yavaşça uzanıyor, ama ben ona yerinde kalması için ince bir işaret yapıyorum.

Nikolai ışığa çıktığında, görünüşü beni şaşırtıyor. Ütülü takım elbiseler giyen ve düzgün bir saç kesimi olan kardeşinin aksine, Nikolai'nin kafası kazınmış ve boynunda dövmeler var; hapishane hayatının sertleştirdiği bir adam. Sergey şık görünebilir, ama o hain bir sıçan.

Omuz silkiyorum. "Bu, kardeşin ve Anatoly'nin ABD'den kadınları kaçırap Avrupa'da satmak için Belov Sendikası'nın kiraladığı gemileri kullanmasıyla ilgili. Bilgin olsun, bu beni gerçekten çok kızdırdı."

Sergey ellerini ovuşturur, dudaklarında o kendini beğenmiş gülümseme belirir. "Bu kadar sinirlenme, Vasiliev. Mesele para ise, seni de anlaşılmaya dahil ederiz."

Parmaklarımı çıtlattım. "Bunun için biraz geç kaldın, ama mesele lanet olası para değil. İnsan ticaretine bulaşmıyoruz çünkü iğrenç bir şey. Sanırım kardeşin de aynı fikirde."

Nikolai başını yana eğiyor ve çalgınca gülmeye başlıyor. "Belov Çetesi'ne mi karşı çıktın? Kardeşim, resmen kendi mezarını kazdın."

Sergey'in yüzü sertleşir ve burun delikleri genişler. "Belov Çetesi'nin canı cehenneme. Senin de canın cehenneme. Zhukovlar yakında Rusya'ya hükmedecek ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Aslında"—gözleri vahşi bir ışıkla parlıyor—"bu, iyi haberimi duyurmak için en uygun zaman gibi görünüyor. Anatoly ve ben birlikte iş yapacağız. Petrovichler ve Zhukovlar iş ortakları ve kayınbiraderler olacak."

Kanım dondu. "Ne diyorsun sen?"

Yüzü kötü niyetli bir zevkle aydınlanır. Keyif aldığı bellidir. "Sofiya Ivanova ile evleneceğim. Hatta babası tarafından imzalanmış bir sözleşmem bile var. Anatoly ve Liza evlendiğinde, kız kardeşler ailelerimizi birbirine bağlayacak."

Midem düğümlenir. Bu ne tür bir sapkın oyun? Boris Ivanov'un ahlaksızlığı, hayal ettiğimden çok daha derindir.

Sergey'in gözleri kardeşine kayar. "Bu, etkimizi genişletecek ve kârımızı on katına çıkaracak. Buna itiraz edemezsin."

Nikolai donakalır, etrafındaki enerji yoğun bir şekilde dönüp durur. "Ne istersem ona itiraz edebilirim. Sınırı aştın kardeşim ve bunu hiç hoş bulmuyorum."

Sergey'in gözlerinin içine bakıyorum, böylece tek bir kelimeyi bile kaçırmam. "Ya sana Anatoly'nin Liza ile evlenmeyeceğini söylersem?"

"O zaman..." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir. "Onu durdurmak için çok geç kaldın."

"Bu ne anlama geliyor lan?" "Aynen kulağa geldiği gibi."

Nikolai, yüzünde ölümcül bir ifadeyle kardeşine doğru ilerlerken, vücudumdaki her kas gerginleşir ve kasılır. Muhafızlar, kime sadık kalacaklarından emin olamadan birbirlerine bakışırlar.

Nikolai'nin sesi yumuşak, ama tehlikeli bir tonla konuşuyor. "Bunların hiçbiri senin kararın değildi. Ne ittifak, ne insan ticareti, ne de elbette evliliğin. Sakın bunu kardeşlik için yaptığını söylemeye cüret etme, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Senin tek umursadığın kişi kendisin."

Sergey'in yüzü ekşir. "Bunun doğru olup olmadığını göreceğiz, değil mi?"

"Bu sohbetten ne kadar keyif alsam da," diye sözünü kesip öne doğru adım atıyorum, "evliliğin gerçekleşmeyecek. Liza ve Sofiya saklanıyor ve Anatoly de ölmüş sayılır."

Sergey alaycı bir şekilde güldü. "Bunun hiç de öyle olmadığını göreceksin. Sevgili Liza'yla son zamanlarda konuştun mu?"

Başımı geriye doğru çeviriyorum. Korku, damarlarımda buz gibi su gibi akıyor.

O sırtıyor. "Doğru, konuşmadın ve bir daha onunla asla konuşmayacaksın, çünkü buradan canlı çıkamayacaksın."

O orospu çocuğu!

Kalbim kulaklarımda güm güm atarken Sergey'e doğru hücum ediyorum. Aramızdaki mesafe kapanırken Sergey kolunu kaldırıyor. Silahının karanlık namlusu tam göğsüme nişan almış.

Yere atlıyorum, zemin bana doğru hızla yaklaşırken dünya başımdan dönüyor ve keskin bir silah sesi havayı yırtıyor. Acı ve karanlığın gelmesini beklerken zaman donuyor.

Son düşüncem Liza ile ilgili. Her gün onun yanında uyanmanın ve her gece onun yanında uykuya dalmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim. Uzaktan kumandayı kapmak için kavga etmek, geceleri yatakta uzanıp önemsiz şeyler hakkında konuşmak ve ona onu sevdiğimi söylemek gibi normal şeyler yapmak.

Ne acımasız bir dünya ki, hikayemiz böyle bitiyor. Daha başlamadan.

BÖLÜM

KIRK YEDİ

LIZA

ANATOLY araba yolculuğu sırasında bana uyuşturucu vermiş olmalı çünkü kendime geldiğimde gökyüzü aydınlanmış ve devasa bir depo gibi görünen bir yere yaklaşıyoruz. Yaklaştıkça kapılar açılıyor ve içeride özel bir jet görünüyor.

"Burada ne işimiz var?" diye soruyorum, ama ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum.

"Sence ne yapıyoruz?"

Bunun bir tuzak soru olup olmadığından emin değilim, ama ona cevap vermiyorum. Yakında öğreneceğim.

Sert bir el koluma dokunur, beni arabadan dışarı çeker ve küçük özel jete doğru zorla sürükler. Onunla mücadele etmeyeceğime söz vermiş olsam da, hayatta kalma içgüdüm devreye girer.

"Çek ellerini üzerimden. Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum." Toplayabildiğim tüm gücümle ona karşı direniyorum, demir gibi sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama hâlâ sersemlemiş durumdayım. Tutuşunu daha da sıkılaştırıyor, kurtulmamı imkânsız hale getiriyor.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum, ama o an sıcak, terli eli çenemi sıkıca kapatıyor. "Kapa çeneni ve uçağa binmeni öneririm. Kız kardeşini yalnız bırakmak istemezsin, değil mi?"

İçimde derin bir korku uyanıyor ve kusacağımdan eminim. "Sofiya'nın seninle ve benimle hiçbir ilgisi yok. Ne istersen yaparım ama onu burada bırak."

Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış belirliyor. "Olmaz, prenses. Eğer bu kadar fahişe olmasaydın ve o Vasiliev pisliğiyle yatmasaydın,

en azından Sofiya on sekiz yaşına gelene kadar bekleyebilirdik. Ama sen beni zorladın, şimdi de ben seni zorluyorum. Babanın da biraz yardımıyla.”

Kalbim göğsümde bir davul gibi çarpıyor. “Lütfen. Neden acele ediyorsun? Birkaç ay sonra yasal olarak evlenebilir. Güzel bir düğün düzenleyip ortalığı sallayabiliriz. Bana kızgın olduğun için bunu aceleye getirme.”

Kolumu sertçe çekiyor ve acıdan çığlık atıyorum. “Beni aptal mı sanıyorsun? Kendin ve Sofiya için neyin iyi olduğunu biliyorsan, çeneni kapatıp dediklerimi yaparsın.”

Tanrım, o tamamen deli.

İçeride, hangar büyük silahlı, tanımadığım korumalarla çevrili, kaçmanın mümkün olmadığı açık. Sofiya’nın zaten uçakta olduğunu bildiğim için kaçmayı denemezdin zaten.

Özel jete giriyoruz, burada da daha fazla muhafız taş gibi yüzlerle oturmuş, bizim gelmemizi bekliyor. Sessiz hıçkırıklar dikkatimi çekiyor. Sofiya arkada oturuyor, gözleri kapalı ve başı duvara yaslanmış. Benim girdiğimi fark etmemiş gibi görünüyor.

"Sofiya," diye mırıldanıyorum, onu bu halde görmek beni mahvediyor.

Anatoly'nin kollarından kurtulup ona doğru koşuyorum.

Gözleri kızarmış, bitkin görünüyor.

“Liza, aman Tanrım. Ne olduğunu bilmiyorum. Anatoly neden bunu yapıyor?”

Yanındaki koltuğa çöküp onu kollarıma alıyorum. Ona ne kadar açıklama yaparsam yapayım kendini daha iyi hissetmeyecek, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Roman'ın koruması beni yurt odamdan almaya geldi, tehlikede olduğumu söyledi ve sonra... Aman Tanrım, gözümün önünde öldürüldü. Arabayı çalıştırmadan önce kafasından vuruldu. Sonra beni arabadan zorla çıkardılar ve..."

“Sus.” Onu teselli etmeye çalışıyorum. “Sonra anlatırım. Şimdi sırası değil.” Anatoly ve korumaları birkaç metre ötedeyken olmaz.

Bugün neler yaşadığını hayal bile edemiyorum ve en kötüsü de günün daha bitmesine çok var. Bundan sonra işlerin daha da kötüye gideceğine dair içimde kötü bir his var.

Aşağıya baktığımda, kollarında ve bacaklarında kelepçeler olduğunu fark ettim. Öfke kanımı kaynatıyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra, kelepçelenmek...

Bağlanmak, onun en son ihtiyacı olan şey.

Anatoly ile bu konuyu konuşmak üzereyken, uçuş ekibinden biri kabine girdi.

"Hava trafik kontrolü kalkış izni verdi. Herkes hazırsa, koltuklarınıza geçin ve..."

"Kalkışa hazır değiliz," diye öfkeyle bağırdı Anatoly.

İkinci pilot kokpite geri çekilir. "Emirlerinizi bekliyorum, efendim."

Anatoly, telefonu kulağına dayamış, tedirgin bir şekilde koridorda volta atmaya başlar. "Nerede bu adam?!" Çağrı düğmesine defalarca basarken öfkesi artar.

Kız kardeşimin başını omzuma yaslayarak onu etrafımızdaki kaostan koruyorum. Tek şükrettiğim şey, Anatoly'nin ona bizimle ilgili planlarını söylememiş olması. Bundan sonra ne olacağını bilmesinin hiçbir faydası olmaz.

Anatoly volta atmayı bıraktığında, tüm kabin nefesini tutmuş gibi görünüyor. Elinde telefonuyla yerinde dururken, yüzündeki ifade öfkeden sıkıntıya dönüşüyor.

"Sergey, neredeydin lan?" diye bağıırır. "Seni pistte bekliyoruz." Vücudum kaskatı kesilir. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. "Ee?" diye sorar Anatoly. Kısa bir duraklamanın ardından başını sallar. "Güzel. Vasiliev hak ettiğini buldu. Umarım ölümünü yavaş ve acı verici hale getirmişsindir."

Anatoly'nin bakışları beni delip geçiyor, dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Damarlarımdaki kan donuyor ve mideme kurşun gibi bir taş düşüyor. Boğazımdan işkence çekmiş gibi bir çığlık kopuyor ve vücudum kontrolsüzce titriyor.

Bu gerçek olamaz. Roman ölmüş olamaz. Kendimi ona derinden aşık ettiğim adam, sadist bir deli tarafından hayatımdan koparıldı. Sanki göğsüme bir bıçak saplanmış ve acımasızca çevrilmiş gibi, bu çok acı verici.

"Liza, sen... sen iyi misin? Ne oluyor?"

Sofiya, Roman'dan bahsettiklerinin farkında değil ve ben ona bunu açıklayamam. Şu anda olmaz. Kelimeler yetersiz kalıyor.

Durumumu görünce beni teselli etmeye çalışıyor. Bana sarılamıyor ama eski dadımızın bize söylediği bir ninni mırıldanmaya başlıyor

. Şarkıya, sesine ve melodiye odaklanıyorum ve Sofiya saçlarımı okşarken kucağına gömülürken beynimden her şeyi dışarıda bırakıyorum.

Anatoly'nin telefonu kapatıp adamlarından birine beni de kız kardeşim gibi tutmasını emrettiğini zar zor fark ediyorum. Karşı koyacak gücüm yok. Gözlerimi kapatıp, tüm bunların yakında uyanacağım bir kabus olduğunu ummaktan başka bir şey yapacak gücüm yok.

BÖLÜM

KIRK SEKİZ

LIZA

Karanlığın tadını çıkarıyorum, gözlerimi açacak gücü bile bulamıyorum. Odaklanamıyorum. Bundan sonra ne olacağını düşünemiyorum. Sofiya ile bile konuşamıyorum. Sadece uyuşmuş hissediyorum. Kırılmış.

On iki saatten az bir süre önce, Roman'ın kollarındaydım — hayatımda hiç bu kadar mutlu ve güvende hissetmemiştim — ve şimdi, olabilecek en kötü şey oldu. Hayal bile edilemeyecek bir şey. Kafamda yeni yeni kurmaya başladığım onunla olan hayatım silindi — asla gerçekleşmeyecek tek seferlik bir fantezi.

Onun tehlikeli insanlarla dolu tehlikeli bir dünyada yaşadığını biliyordum; bunu bizzat deneyimlemiştim. Ama onun yenilmez olduğuna inanmak istedim. Ne aptalım. Meğer kimse yenilmez değilmiş, sadece filmlerdeki süper kahramanlar.

"Hadi Lizka," diye fısıldıyor Sofiya. "İndik." Ha?

Jet motorları dururken uykululuğumu gözlerimi kırıştıtararak atıyorum, motorların uğultusu, saatlerce süren gürültünün ardından buraya hiç yakışmayan sağır edici bir sessizliğe yerini bırakıyor. Uzuvlarım sertleşmiş, kaslarım ise beni ve Sofiya'yı bağlı tutan kelepçelerin soğuk metali ve kısıtlı pozisyonlardan dolayı ağrıyor.

Anatoly, uçağın açık kapısında duruyor, dışardan içeri sızan kör edici ışığın önünde silueti karanlık bir gölge gibi duruyor.

"Zincirlerini çözün," diye omzunun üzerinden bağılıyor.

Adamları, daha önce hiç görmediğim iki iri yarısı, bize doğru ilerliyor. Sofiya onlar yaklaşırken irkiliyor ama ben ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum

. Buna inandığım için değil, ama onu rahatlatacak bir şey söylemem gerektiği için.

"Uslu dur," diye uyarıyor Anatoly, metal kelepçeler bileklerimden düşerken.

Kelepçelerin bıraktığı kırmızı izleri ovuşturuyorum, derim hassas ve morarmış. Ellerim titriyor, sadece acıdan değil, aynı zamanda korku ve belirsizliğin yarattığı heyecandan da.

Bir şekilde, Sofiya ile bu kabustan nasıl kaçabileceğimizi bulmak için kederimi bir kenara bırakmam gerekiyor. Bu iki canavarın bizim pahasına güçlerini birleştirmesi düşüncesi o kadar korkutucu ki nefesimi kesiyor.

Jetten inerken, parlak güneş ışığı gözlerimi yakıyor. Nerede olduğumuzu bilmiyorum ve kimsenin bana bunu söyleyeceğini sanmıyorum. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, buradaki havanın daha sıcak olduğu. Rusya'dan çok uzaktayız.

Anatoly, pistte park etmiş şık, siyah bir SUV'ye doğru yol gösteriyor. Arkasında da aynı modelden bir araç duruyor.

Sofiya'ya bir göz atıyorum. Yüzü solgun ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Bakışlarımız sessiz bir şekilde buluşuyor ve onun için güçlü kalmaya çalışıyorum. Umarım bizim için bu durumu çözeceğimi biliyordur. Nasıl olacağını bilmiyorum ama yapacağım.

Eğer kurtulamazsak, Roman'ın ölümü boşuna olmuş olacak. Kaçmak için sonuna kadar mücadele etmemi isteyeceğini biliyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyım.

Kısa bir süre sonra, içinde seyahat ettiğimiz araç durur. Havaalanından ayrıldığımızdan beri gözlerim bağlı olduğu için dış dünyayı göremiyorum. Sert eller beni araçtan dışarı çıkarır ve kuru toprakla karışık deniz tuzu kokusu burnuma doluyor.

Anatoly'nin sesi sessizliği yırtıyor. "Yürü," diye emrediyor. Eli kolumu kavıyor ve direnmeye yer bırakmayacak bir güçle beni yönlendiriyor.

"Beni Sofiya'dan ayırma," diye yalvarıyorum. "Bizi bir arada tut, tek istediğim bu..."

"Talepte bulunacak durumda değilsin," diye tersliyor.

"Bunu senin için kolaylaştırabilirim ya da zorlaştırabilirim. Bana bu tek şeyi ver, Sofiya'nın yanında kalmama izin ver. Bunu yaparsan, işbirliği yaparım," diye pazarlık yapıyorum, sözlerimin bir etki yaratmasını umarak.

Anatoly duraksıyor, sonra isteksizce kabul ettiğini belirten bir homurtu çıkarıyor. “Herhangi bir şey denersen, Sergey buraya gelmeden önce kız kardeşini ezerim.” Sesinde karanlık bir ton beliriyor.

“Neden ben?” Soru, durduramadan boğazımdan kaçır. “İstediğin kişiyi seçebilirdin. Neden sana gönülden boyun eğecek milyonlarca insan arasından Sofiya’yı ve beni seçtin? Seni hiç sevmediğimi ve asla sevmeyeceğimi biliyorsun.”

“Ah, ama seni kontrol etmenin, direndiğinde seni kırmanın zorluğu... İşte bundan zevk alıyorum. Ailenin bu kadar çaresiz olduğunu ve her isteğime boyun eğmeye hazır olduğunu bilmek, eğlenceyi daha da artırıyor.”

Sesinde duyduğum o keyifli ton midemi bulandırıyor. “Sen hastasın,” diye fısıldıyorum.

“O keskin diline dikkat et. Unutma, Sofiya’nın kaderi senin elinde.”

Ağzımı sıkıca kapatıyorum, onu pes ettirebildiğim için mutluyum. Sofiya ve ben birlikte olmazsak kaçamayız.

Hâlâ gözlerim bağlıyken, bir merdiven çıkıp koridordan aşağı sürüklenirken neredeyse ayağım takılıp düşüyordum. Kapı açılırken kilitte anahtarın dönme sesi yankılandı ve başka bir talimat verilmeden içeriye itildim. Kız kardeşim de benden sonra kapıdan içeri itildi.

Kapı çarpıp kilidin tık sesi duyulduğunda, aceleyle göz bağımlı çıkarıyorum ve Sofiya’ya da aynısını yapmasını söylüyorum. Loş ışıkta gözlerimi kırıştırarak odayı tarıyorum—çıplak duvarları ve tek bir parmaklıklı penceresi olan sade, soğuk bir alan. Kalbim sıkışıyor. Kaçış yolu bir tane azaldı.

Odada bir masa ve birkaç sandalye var, ayrıca yerde bir yatak var; bu odanın nasıl kullanıldığını düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. Penceresiz, sade bir banyo bu odaya bağlı tek oda.

Durumumuzun gerçekliği yavaş yavaş kafama dank ediyor. Burası bir nezarethaneden başka bir şey değil.

Sofiya yanıma geliyor. Eli elimi buluyor ve sıkıca sıkıyor. “Liza,” diye fısıldıyor. “Neler oluyor? Anatoly neden bize böyle davranıyor?”

Başımı sallıyorum ve ondan çok uzun süredir sakladığım sırrı yutkunarak içime atıyorum. “Anatoly, senin sandığın gibi bir adam değil.” Benim

Sesi cam kırılır gibi titriyor. “İlk çıkmaya başladığımızda maske takıyordu. Büyüleyici ve karizmatikti; okuldan tanıdığım çocuktan çok değiştiğini düşünmüştüm. Ama gerçekte, hayal edebileceğimden çok daha kötü biri çıktı. Seni dertlerimle üzmek istemedim, o yüzden senden sakladım. Dürüst olmak gerekirse, çoğu insandan sakladım — yalanları, kontrolcü tavırlarını ve hatta bana fiziksel şiddet uyguladığını bile.”

“Bunu benden nasıl saklayabildin?” Gözleri yaşlarla doluyor. “Kendimi çok kötü hissediyorum. Bunca zaman acı çekiyordun ve ben hiç haberim yoktu.”

Hemen ona sarılmak için koştum. “Çünkü gerçekten kimsenin bilmemesinin en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Ailemizin paraya ihtiyacı vardı ve başka bir yol göremedim.”

“Neler yaşadığını hiç fark edemediğim için çok üzgünüm.” Titrek bir nefes aldı. “Ailemiz için kendini feda etmek zorunda kalmamalıydın. Ben de yardım edebilirdim. Keşke bu yükü tek başına taşımamış olsaydın.”

Boğazım düğümleniyor. “Lütfen kendini kötü hissetme. Aptalca bir seçim olsa da, bu benim kararımdı. Ama sana anlatmam gereken başka şeyler de var.”

Sofiya gözyaşlarını silip, yatağa göre daha rahat olan yere oturdu. “Bu, uçaktaki sinir kriziyle mi ilgili?”

“Evet.” Nereden başlayacağımı bile bilmeden yanına çöktüm. “Maxim Belov’un sağ kolu Roman Vasiliev’i hatırlıyor musun?” O başını sallayınca, boğazımdaki duygusal düğümü yutkunarak geçirdim ve kendimi devam etmeye zorladım. “Londra’da Kira’yı ve beni koruyordu, işte o zaman aramızda bir şeyler gelişmeye başladı. O, Anatoly’nin olmadığı her şey. Bana gerçekten önemliymişim gibi davrandı, düşüncelerimi ve duygularımı önemsiyormuş gibi. Beni daha iyi anlamak için *Jane Eyre*’yi bile okudu.

“Geçen hafta, Kira’yla değil, onunla saklanıyordum ve birden... ona sıırılsıklam aşık oldum. Birine bu kadar çabuk bu kadar bağlanabilmek ne garip. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve dünyadaki en güzel duyguydu.” Sesim kısıldı, boğazımda yoğun ve sıcak bir duygu kabardı. “Ama o gitti.”

Ağzı açık kalır. “Ne demek, gitti?”

“Anatoly’nin telefon görüşmesini duydun mu? Roman öldü.”

Bir duygu dalgası beni sarar. Sofiya beni kollarına alır ve omzunda ağlamama izin verir. İlişkimiz hiç böyle olmamıştı. Her zaman ona ben bakardım, ama dünyam parçalanırken, o benim çaresizce ihtiyaç duyduğum dayanağım oluyor.

Kendimi ondan çekince, kendi üzüntümün onun gözlerinde yansıdığını görüyorum. “Aşık mı oldun?” diye fısıldıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam ediyor, ben de onları silip atıyorum, ama yerlerine hemen yenileri geliyor. “Aşık oldum, ama ona söyleyemedim. Sergey Zhukov Roman’ı öldürdü ve Belov Çetesi’nin geri kalanını da öldürmeyi planlıyor. Maxim ve Kira’nın güvende olmasını diliyorum.”

Kira’yı kaybetme ihtimali düşünmesi bile çok korkunç. Beynimin bu konuya yönelmesine bile izin veremem.

Sofiya’nın yüzünde şaşkınlık beliriyor. “Yani... benim akşam yemeği yediğim Sergey mi?”

“O sadece Anatoly’nin iş ortağı değil, acımasız bir bratva lideri ve şu anda bazı... çok karanlık işlerde ortaklık yapıyorlar.”

“Aman Tanrım.” Dizlerini kavradı, vücudu korkudan titriyordu. “Bu yüzden mi buradayız? Bize korkunç bir şey yapacaklar, değil mi?”

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor, ama artık ondan gerçeği saklayamam. “Sergey seninle evlenecek, Anatoly de benimle evlenecek, böylece evlilik yoluyla ortaklıklarını pekiştirecekler.”

“Bu... bu gerçek olamaz.” Sofiya’nın yüzü soldu. “Evlenmek mi? Sergey ile mi? Bizi onlarla evlenmeye nasıl zorlayabilirler?”

“Onlar gibi adamlar istediklerini yapabilirler ve bizim bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

“Buna inanamıyorum.” Ayağa kalkıyor ve odada çılgınca volta atıyor. “Bekle.” Aniden duruyor. “Bununla ailelerimizin bir ilgisi var mı?”

Dudaklarımı ısırdım. “Ailelerimizin bu konuda *büyük* parmağı var. Anatoly’nin babamı, seni Sergey’e vereceğine dair bir sözleşme imzalamaya ikna ettiğinden eminim.”

Sofiya yumruklarını sıkar, yüzündeki ifade ne kadar ihanete uğradığını gösterir. “Kendi anne babamız nasıl bu kadar acımasız olabilir?”

diye bağıırır, öfkesi doruğa ulaşmıştır. “Sanki ben bir hiçmişim gibi beni sattılar! İkimizi de sattılar!”

Başımı sallıyorum. “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama şu anda buna odaklanamayız.” Söyleyeceğim tek kelimeyi bile kaçırmaması için onu omuzlarından tutuyorum. “Bu adamlar ahlaksız. Sana anlatmak bile istemediğim pisliklere bulaşmışlar. Önemli olan tek şey onlardan uzaklaşmak. Kendimizi kurtarmamız lazım.”

Pencereye doğru yürüyüp dışarıya bakıyor. “Nasıl? Gördüğüm kadarıyla etrafta sadece uçurumlar ve açık deniz var. Burada tamamen izole durumdayız.”

“Burası, silah olarak kullanabileceğimiz her şeyi aramamız gerekiyor. Belki içimizden biri hasta numarası yaparsa, dikkatlerini dağıtabiliriz ve... Bilmiyorum, kaçabiliriz. Yardım çağırmaya çalışabiliriz.”

Şüphe, alnında kırıışıklıklar oluşturur.

“Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için birlikte çalışacağız,” diye ısrar ediyorum. Onun da benim kadar buna inanması gerekiyor. “Başka türlü düşünmeyi göze alamayız.”

Uzaklara dalmış bakışları pencereden dışarı kayarken bana zayıf bir gülümseme atıyor. “Sen öyle diyorsan, Lizka.”

BÖLÜM

KIRK DOKUZ

ROMAN

BELKİ DE ÖLDÜM ve cehenneme gittim. Her yer kaos içinde, erkekler bağıyor ve botlar her yeri ezip geçiyor; durum kesinlikle öyle görünüyor.

Yüzüme keskin bir tokat geliyor, belki de Şeytan'ın kendisinden, ama gözlerimi açtığımda, önümde diz çökmüş, çılgınca beni okşayan Pavel'i görüyorum.

"Sen de mi öldün?" diye soruyorum.

Pavel kaşlarını çattı. "Bu odadaki tek ölü kişi Sergey."

Kendimi zorlayarak otururum ve Nikolai'nin silahından duman çıktığını görürüm, namlu hâlâ kardeşinin durduğu yere doğrultulmuştur. Sergey yerde hareketsiz yatmaktadır, etrafında genişleyen bir kan gölü vardır.

Zhukov muhafızlarının hepsi korkmuş görünüyor. Silahlarını çekiyorlar, ama Nikolai elini kaldırarak herkese geri çekilme işareti veriyor.

"Buradaki herkes, çok dikkatli dinlesin," diye gürler Nikolai.

Tüm gözler ona çevrilir ve odadaki herkes sessizliğe bürünür.

"Kardeşim Zhukov ismine layık değildi. Bu kardeşliğin hakiki başı benim. Eğer bununla bir sorunuz varsa, şimdi söyleyin. Gidmekte özgürsünüz. Ama kalırsanız, tam ve mutlak sadakat talep ediyorum."

Odayı tarar, ama kimse ayrılmak için kıpırdamaz. Bunun yerine, tüm muhafızlar tek dizlerinin üzerine çöker ve pakhan, yani patron Nikolai'ye bağlılıklarını gösterir. Nikolai başını sallar ve onlara kalkmaları için işaret eder. Sonra bana döner.

Bu durumda bir teşekkür pek yeterli olmayabilir, ama her halükarda Nikolai teşekkür edilmesini isteyen bir adama benzemiyor. Aslında,

kardeşini öldürmek için kendi nedenleri vardı.

Havada gerginlik hissediliyor, ama ayağa kalkıp Nikolai'ye doğru ilerliyorum.

Bakışları delici; her hareketimi takip ediyor, beni süzüyor ve dost mu düşman mı olacağımıza karar veriyor. Elimi uzatıyorum, dostluktan yana olduğumu açıkça belli ediyorum.

Çenesi seğiriyor ve kafasında düşüncelerin döndüğünü görebiliyorum. Ama o aptal değil. Bizimle ortaklık kurmak, en azından şimdilik, onun için en iyi seçenek. Başını sallıyor ve elimi sıkmak için bir adım atıyor.

"Anatoly'yi alt etmemize yardım etmek mi istiyorsun?" Gözlerine bakıyorum.

O, umursamazca omuz silkiyor, dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirliyor. "Yapacak daha iyi bir işim yok."

Nikolai ya tamamen kafayı yemiş ya da inanılmaz bir aktör, çünkü Sergey'in cansız bedeninin yanına diz çöküp ceplerini karıştırırken hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Kendi kanından olan birini öldürdüğü gerçeği karşısında hiçbir pişmanlık ya da duygu göstermiyor.

İçeri girerken kulak misafiri olduğumuz konuşmaya bakılırsa, aralarındaki güç mücadelesi uzun zamandır sürüyordu. Tüm adamları izlerken, Nikolai bir kez daha otoritesini göstermek zorundaydı. Fırsatı olsaydı, Sergey'in Nikolai'nin beynine bir kurşun sıkmakta tereddüt etmeyeceğinden hiç şüphem yok.

"Onu buradan çıkarın," diye emreder Nikolai muhafızlarından birine. Ayağa kalkar; elinde Sergey'in telefonu, cüzdanı ve sanırım aile arması olan bir yüzük vardır. "Bunu ofisime götürelim." Bize onu takip etmemiz için işaret eder.

Pavel ile bakışıyoruz, o da temkinli bir ifadeyle başını sallıyor. Anlaşılabilir bir durum, ama tereddüt edecek vaktimiz yok ve alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Sergey'in söylediklerine bakılırsa, Liza tehlikede ve her saniye çok değerli. Nikolai soğukkanlı olabilir, ama mantıksız değil. Aynısını kardeşi için söyleyemem.

Bodrumdan yukarı çıkarken Viktor yolumuzu keser, ağzı sert bir çizgiye bürünmüştür. Bu ifadeyi çok iyi tanıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum sertçe.

"Feliks öldü. Cesedi yol kenarında bulundu. Sofiya arabadan alınmış ve..." Tereddüt etmesi, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Liza da kayıp."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Geri çekiliyorum, ciğerlerimden tüm hava boşalıyor. "Mülküme biri girerse güvenlik alarmı çalardı."

Güvenlik kameralarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım ama canlı yayını açmaya çalıştığımda hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık.

"Lanet olsun!" diye bağıyorum.

Bu nasıl olabilirdi? Bunun olmasına nasıl izin verdim? Kalbim deli gibi atıyor ve panik tüm vücudumu sarıyor, ama kendimi kaybetmem Liza'yı ya da Sofiya'yı bulmamıza yardımcı olmayacak.

Nikolai'nin yüzü asık bir şekilde bana, "Ofisime gidelim. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Liza'nın acı çekip çekmediğini, yaralanıp yaralanmadığını ya da daha kötüsünün olup olmadığını merak ederken göğsümden öfke yayılıyor, ama bir sonraki hamlemizi planlamak için yıkılmışlığımı yutuyorum. Viktor, Pavel ve ben Nikolai'yi takip ederek bir kat yukarı, yüksek teknoloji bir güvenlik şirketinin genel merkezi gibi görünen bir ofise çıkıyoruz. Ben hariç herkes oturuyor.

Oturamıyorum; çok gerginim. "Kızın kaybolduğu ana kadar olan güvenlik kamerası görüntüleri bende."

Nikolai geniş bir bilgisayar konsolunun önüne oturur ve düğmelere basarak sistemini etkinleştirir. Elini uzatıp telefonumu alır. "Bunu bağlayayım, böylece bu ekranlarda çeşitli kamera görüntülerini gösterebileceğiz." Masasının üzerindeki düz ekran televizyon dizisine doğru başını sallar.

Telefonumu bağlar bağlamaz, görüntüleri gece yarısı ayrılmadan hemen öncesine geri sarıyorum. Çok geçmeden, kulübenin ana kapısına birkaç siyah sedanın geldiğini görüyoruz. Arabalardan birinden, korumalarla çevrili tanıdık bir silüet çıkıyor. Anatoly'nin silüetini her yerde tanırım.

Ekranlardan birinde tanıdık olmayan bir nokta gözüme çarpar. Küçük, uçan bir nesne belirir ve gökyüzünde hızla ilerler.

"Bu da ne lan?" diye diğerlerine işaret ediyorum.

Bunu yapar yapmaz ekranlar bozulmaya başlıyor, pikselli ve okunaksız görüntüler gösteriyor. Bir saniye sonra tüm ekranlar

karardı.

"Orospu çocuğu," diye küfrediyor Viktor, hepimiz şaşkın şaşkın bakarken. "Sinyallerinizi bozmak için bir drone kullanıyor. Ama... bu imkansız olmalı."

"Ciddi misin lan? Bunu nasıl yapıyor?" Önümdeki masaya yumruğumu vuruyorum.

Viktor, çenesini sıkarak inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Kullandığı teknoloji askeri düzeyde. Bu boku piyasada satın bile alamazsın. Özel kuvvetlerde falan bağlantıları olmalı."

Suçluluk duygusu omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. Bu benim hatam. Onun güvende olacağından emindim — ona güvende olacağına söz vermişim — ama yanlışmışım.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Pavel elini omzuma koydu. "Kendini suçlama dostum. Bunu önceden tahmin edemezdin. Hiçbirimiz edemezdik. Şu an için Liza ve Sofiya'yı bulmaya odaklanmalıyız."

Haklı olabilir, ama kendimi asla affetmeyeceğim.

Nikolai ofis koltuğuna yaslanır, düşünceli bir ifade sert hatlarını yumuşatır. Cebinden Sergey'in cep telefonunu çıkarır. "Kardeşimle Anatoly'nin ne kadar yakın çalıştığını düşünürsek, bence artık onun telefonunu hackleme zamanı geldi." Nikolai telefonu açarken kıkırdar ve başını sallar. "Aptal kardeşim biyometrik güvenlikle bile uğraşmamış. Lanet olası bir dikkatsizlik."

Telefon aniden elinde yüksek sesle titrer ve odadaki herkesin birbirine keskin bir bakış atmasına neden olur.

Nikolai, telefonu havaya kaldırarak sırtıyor. "Anatoly arıyor. İnsanlar Sergey ile sesimizin tıpatıp aynı olduğunu söylüyor. Hadi bu teoriyi test edelim." Telefonu hoparlöre alıp masanın üzerine bırakıyor, böylece hepimiz duyabiliyoruz. "Privet," diye cevaplıyor.

"Sergey, neredeydin lan? Seni pistte bekliyoruz."

Anatoly'nin burunlu sesi telefondan duyulur duyulmaz, içimde öfke patlar. Kontrolümü kaybetmemek için başımı başka yöne çevirmek, ellerimi pencere pervazına dayamak ve nefesime odaklanmak zorundayım.

"Bir iş çıktı," diye cevaplar Nikolai, Sergey'in kesik kesik ses tonunu taklit ederek. "Roman Vasiliev ve adamları bana beklenmedik bir ziyaret yaptılar. Önce onlarla ilgilenmem gerekti."

Telefonda bir sessizlik olur. "Ee?"

“Her şey halledildi. Artık Roman ve adamları için endişelenmene gerek yok. Ya da kardeşim için.” Nikolai son cümleyi söylerken sırtıyor.

“Güzel. Vasiliev hak ettiğini buldu. Umarım ölümünü yavaş ve acı verici hale getirmişsindir.”

Hattın diğer ucundan acı dolu bir çığlık duyulur. Bu Liza, bundan eminim.

İçimde acı bir nefret kokteyli kaynıyor ve tam çılgına dönmek üzereyim ki Pavel ve Viktor yanıma gelip, onu bulma şansımızı tehlikeye atmama izin vermeyeceklerini açıkça belirtiyorlar.

Ama lanet olsun, bu çok acıtıyor. Benim öldüğümü düşündüğü için acı çekiyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Nikolai'nin neden öldüğümüzü iddia ettiğini anlıyorum. Anatoly artık bir tehdit olmadığımı düşünürse, gardını indirecektir.

"Seni bekleyecek vaktim yok," diye tersledi Anatoly. "Bir uçak kirala ve orada bizimle buluş."

"Tamam." Nikolai duraksıyor. "Detayları bana tekrar mesajla gönder. Telefonumda bazı sorunlar yaşıyorum."

"Bu işi batırma, Sergey." Anatoly'nin sesi alçalır ve tüyler ürpertici bir hal alır. "Genç gelinin, onu ehlileştirmeni sabırsızlıkla bekliyor."

"Sabırsızlanıyorum." Nikolai'nin yüzü tiksinti ile buruşur. "Sanırım smokinimi hazırlamalıyım," der, kaçamak bir cevap vererek.

"Ne giydiğin umurumda değil, tek önemli olan günün sonunda bu iki kız kardeşin kanıyla birleşmiş olmamız."

Kaslarım geriliyor. Bir şeye yumruk atmak ya da bir odayı mahvetmek için can atıyorum — içimdeki bitmek bilmeyen gerginliği dindirecek her şeyi.

Pavel, Nikolai'ye bir kağıt parçası uzatır. Nikolai onu hızlıca okur ve sonra, "Peki ya Maxim Belov? O bizim için sorun olur mu?" der.

Anatoly alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Uçağı hâlâ havada. Moskova'ya iner inmez adamlarım onu bekliyor olacak. Uçağındaki kimse hayatta kalamayacak."

"Bunu duymak güzel. Yakında görüşürüz." Nikolai telefonu kapatır ve bana keskin bir bakış atar. "Adamı duydun. Bugün için büyük planları var. Bu işi nasıl halletmek istersin?"

Odayı bir uçtan diğer uca yürürken sırtım dikleşir.

Viktor'a döndüm. "Maxim'i uyar ve Maxim'in uçağı inmeden adamlarımızın Anatoly'nin adamlarını halletmesini sağla." O başını salladı. "Savin Rusya'da kalıp buradaki her şeyi koordine edecek. Üçümüz Anatoly'nin peşine düşeceğiz. Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

Sergey'in telefonuna bir mesaj geldi. Nikolai mesajı açtı. Bir dakika sonra, "Görünüşe göre Santorini'ye gidiyoruz. Bir düğünü mahvetmek için harika bir yer." dedi.

Ellerim yanımda yumruk haline gelir. Anatoly'nin son nefesini alan kişi olmak için sabırsızlanıyorum.

"Bir saat içinde buradan özel bir uçak ayarlayabilir misin?"

Nikolai'den zaten çok şey istedik, ama o enerji dolu. Yıllarca hapis yattıktan sonra, harekete geçmeye can atıyor gibi görünüyor ve bugün de hayal kırıklığına uğratmayacak.

"Bir şeyler ayarlayabilirim." Yüzünde hafif bir eğlence belirtisi beliriyor. "O pislği işkence etme sırası bana geldiğı sürece."

"Senden bu küçük zevki esirgemeyi aklımın ucundan bile geçirmem," diyorum. "Ama ilk sıra benim. Ve seni uyarıyorum, intikamım tam olacak."

Nikolai'nin yüzünde şeytani bir gülümseme belirir. "Anlaştık."

BÖLÜM ELLİ

LIZA

Ne kadar süre o odada tutulduğumuzu bilmiyorum. Saatler geçiyor gibi geliyor. Bir ara bize yemek veriliyor ama hiçbir bilgi verilmiyor. Düğünün bugün gerçekleşmeyeceği yönünde en ufak bir umut ışığı belirdiğinde, somurtkan bir gardiyan odaya dalıyor.

O, önümüze bir spor çantasını hiç nazik davranmadan yere atarken, Sofiya hemen yanıma koşar. "Kendinizi toparlamak için bir saatiniz var," diye emreder.

"Ne demek istiyorsun? Ne için kendimize gelelim?" diye arkasına bağıryorum, ama cevap verme zahmetine girmiyor, sadece kapıyı yüzüme kapatıyor.

Sofiya, biraz dinlenmeye çalışırken sırtımızı duvara dayayıp oturduğumuz yerden kalkar. O da benim gibi yorgundur. İkimiz de pek bir şey yiyemedik ve uçakta kısa bir şekerleme dışında neredeyse hiç uyumadık.

"Sence burada ne var?" Sofiya spor çantasına

Bir giysi çantası çıkarıyor ve onu yatağın üzerine koyuyor. fermuarını açarken midem bulanıyor. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

İki gelinlik çıkarıyor. Bir askıda benim adım, diğesinde Sofiya'nın adı yazıyor, sanki damatlarımız sevgili gelinleri için mükemmel gelinliği seçmişler gibi.

Boğazıma kismuk geliyor. Bu sahte düğün için giyinip süslenmemiz gerektiği düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Neden nasıl göründüğümüzü umursuyorlar bilmiyorum." Sofiya başını sallıyor, koyu renk kaşları birbirine yaklaşıyor. "Fotoğraf mı çekilecek?"

Fotoğraf mı çekilecek? Mutlu bir yüz takınmamız mı gerekiyor?" Omuzları çöküyor.

Keşke onu teselli edecek bir şey söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki henüz bir planımız yok. Olası senaryolar hakkında konuştuk, ama bunun nasıl sonuçlanacağını bilmek imkansız.

Sofiya spor çantasının kalan içeriğini masanın üzerine boşaltıyor. Kaşlarını çatarak, makyaj malzemeleri ve saç aksesuarlarıyla dolu gibi görünen bir kozmetik çantasını havaya kaldırıyor. Alışveriş çantasından iki çift topuklu ayakkabı, havlular ve çoraplar çıkarıyor. Bulduğu son eşya yüzünü bembeyaz yapıyor.

"Bu çok sapkın." Dantelli siyah bir sütyen ve neredeyse hiç görünmeyen bir tangayı havaya kaldırır.

Dantelli iç çamaşırları elinden kapıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. "Boş ver bunu. Sergey seni asla bunlarla görmeyecek—eğer ben buna engel olabilirim tabii."

Başını sallarken omuzları çöküyor. O kadar yenilmiş görünüyor ki kalbim acıyor. "Liza, rol yapmayı bırakmalıyız. Yabancı bir yerdeyiz, paramız yok, telefonumuz yok ve nerede olduğumuzu bilmiyoruz. Etrafımız iri yarı korumalarla ve bizi hizada tutmak için para alan adamlarla çevrili. Öldürülmeden nasıl kaçabileceğimizi bilmiyorum."

"Henüz bir planımız olmadığını biliyorum, ama bir yolunu bulacağız. Pes etme." İkimiz için de güçlü olmaya çalışıyorum, ama bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum.

Sofiya dudağını ısırıp başka yere bakıyor, göz teması kurmayı reddediyor. "Önce sen duş almak ister misin, yoksa ben mi alayım?"

"Sen önce gir," diye mırıldanıyorum.

O başını sallayıp havluları alır ve banyoya doğru sürünerek gider.

Duş akarken, onun zayıf, boğuk hıçkırıklarını duyuyorum. Duvara yaslanıp göğsümü kavıyorum, hüzün tenimi kaplıyor. Belki de kendimi kandırıyorum, buradan kurtulmamızın imkânsız olduğuna inanıyorum, ama başka ne seçeneğimiz var ki? Bekleyip Anatoly'nin bizim için hazırladığı kaderi kabul etmek mi? Bu, benim kabul edebileceğim bir seçenek değil.

Duvara yaslanarak, bana dövüşmeyi öğreteceğine dair Roman'ın sözünü hatırlıyorum — asla yerine getiremeyeceği bir söz. Bu,

onunla asla yaşayamayacağım anlardan biri. Zamanımız bizden çalındı.

O becerilerim olmasa bile, Roman'ın kaçmak için ne gerekiyorsa yapmamı söylediğini duyabiliyorum. Bana güveniyordu ve artık kendime de o güveni bulmamın zamanı geldi.

Kendimi toparlayıp, silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey bulmak için spor çantasını tekrar karıştırıyorum. Makyaj çantasında pek bir şey yok, ama kompakt aynayı kırıp keskin bir parça haline getirebilirim. Bir çift cımbız ve metal bir tırnak törpüsü de var; doğru kullanılırsa ikisi de hasar verebilir. Gülümsemeden edemiyorum. Bu çantayı kim hazırladıysa, beni hafife alma hatasına düşmüş.

Sofiya duştan çıktığında oldukça sakin. Sadece bir havluya sarılmış, bitkin ve yorgun bir halde ana odaya geri dönüyor. “Saçımı yapar mısın Lizka?”

“Bunu dert etme,” diyorum ona, bulduklarımdan cesaret alarak. “Bizi buradan çıkarmanın bir yolunu buldum.” Masanın üzerinde bir kenara ayırdığım eşyaları göstermek için ellerimi sallıyorum.

Şaşkınlıkla dudaklarını aralıyor. “Anlamıyorum.”

“Ayna ikiye kırılıp bıçak olarak kullanılabilir. Cımbız ve tırnak törpüsü birinin gözüne saplanabilir. Hatta stiletto topuklu ayakkabılarla da yaratıcı olabiliriz.” Onun içten şaşkınlığı beni güldürüyor. “Gördün mü, onlarla savaşıabiliriz.”

Yatağın kenarına oturur, duruşu çökmüştür. “Hayatımda bir sineğe bile zarar vermedim ve o muhafızlar devasa. Senin kadar güçlü olamadığım için üzgünüm. İnan bana, bu evlilik istediğim en son şey, ama bunun için ölmeye değmez.”

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. “Düğünden sonra Sergey bir düğün gecesi bekleyecek. İlk seferin, yaşının iki katı olan bir yırtıcıyla olacak. Böyle korkunç bir şey yaşamayı istemiyorum.”

Başını eğdi. “Ben de istemiyorum, ama hiçbir şey bizim ölmemize değmez.”

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak, omuzlarını nazikçe kavradım. Korkmaya her türlü hakkı olduğunu biliyorum, ama yine de savaşmadan teslim olma fikrinden nefret ediyorum. “Onlar için hayattayken değerliyiz, ölünce değil,” diye belirttim.

Sofiya'nın gergin yüzünden, fikrini değiştiremeyeceğimi anlıyorum. "Bu cehennemi atlatmalıyız, eve döndüğümüzde belki bir çıkış yolu bulabiliriz," diye yalvarıyor. "Maxim Belov'a bir mesaj ulaştırabilirsek, bize yardım edebilir, değil mi?"

Ellerim titriyor ve cildimde soğuk terler dökülüyor. Sofiya'ya onların hayatlarının da tehlikede olduğunu söylemeyeceğim, çünkü bu düşünce beni umutsuzluğa sürüklüyor. Kalan tüm gücümü yok edecek.

Gülümsüyor ve başımı sallıyorum, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum. Elini avuçlarımın arasına alıyorum. "Haklısın. Biz güçlüyüz. Bugün atlatmalıyız, kaçmanın yolunu sonra buluruz." Kendi sözlerime inanıyor muyum emin değilim, ama umut dolu bir yalan acımasız bir gerçeklikten iyidir.

Sofiya titrek bir nefes verir. "Hazırlanmalıyız. Bana çılgınca bir şey yapmayacağına söz ver. Lütfen... kendine dikkat et."

"Yapacağım. Sen de aynısını yapacağına söz ver." Yarım bir gülümsemeyle ekliyorum, "Ama Sergey uyurken taşaklarını kesme fırsatın olursa, yap."

Kıkırdamaya başlıyor. "Şu anda beni nasıl güldürdüğünü bilmiyorum, ama bunun için seni seviyorum." Sofiya bana sıkıca sarılıyor, kucaklaması kelimelerin ifade edemediği her şeyi anlatıyor.

BÖLÜM ELLİ BİR

ROMAN

HELİKOPTERİMİZ Santorini'nin gözlerden uzak güney ucuna inerken, ada mavi ve beyazın hakim olduğu bir manzara olarak önümüzde uzanıyor.

Viktor, Pavel ve Nikolai hemen işe koyulur ve güvenli evimizi dizüstü bilgisayarlar, uydu bağlantıları ve drone görüntüleri için monitörlerle donatılmış bir komuta merkezine dönüştürürler. Mutfak masası, benim ayırmam gereken çeşitli ateşli silahlar ve taktik teçhizatla doludur, ama ben çok gerginim ve hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Liza'yı ve onun ne kadar zor bir dönemden geçtiğini düşünmek ruhumu kemiriyor. Keşke daha iyi bir planım olsaydı, ona hala hayatta olduğumu haber vermenin bir yolu olsaydı, ama elimde hiçbir şey yok. Tek stratejim Anatoly'yi ve onunla ilişkili herkesi ortadan kaldırmak.

Siktir et. En azından kendimi işe yarar hale getirmeliyim. Yanımıza alacağımız silahları düzenlemeye başlıyorum, ama mermi sayısını üçüncü kez yanlış saydığımda, Pavel odanın diğer ucundan endişeli bir bakış atıyor.

"Biz hallederiz," diye beni teselli ediyor. "Dışarı çık bir sigara iç. Yakında yola çıkacağız ve kafanı toparlaman lazım."

Monitörü kurmakla meşgul olan Nikolai, dikleşip ceketinin cebinden bir matara çıkarır ve bana uzatır.

"Teşekkürler dostum." Matara'yı alıyorum.

Güvenimi kolay kolay kazanamazsınız, özellikle de yeni tanıştığım birine karşı, ama bu şartlar altında başka seçeneğim yok. Ortak bir düşmanımız var ve bu dünyada bu, birini müttefik haline getirmek için çoğu zaman yeterlidir, en azından şimdilik.

Parlak Akdeniz güneşinin altına adım attığımda, içimi derin bir acı kaplıyor. Liza bu adanın bir yerlerinde; çok yakın, ama sanki bir dünya kadar uzakta.

Anatoly, işlediği her ahlaksız eylem için acı çekecek, ama Liza'ya veya Sofiya'ya herhangi bir şekilde zarar verdiyse, yemin ederim boğazını kendi ellerimle parçalarım. Günlerce işkenceyi uzatacağım, bir kedinin fareyle oynadığı gibi onun ıstırabını tadını çıkaracağım, ta ki asla gelmeyecek bir merhamet için yalvarana kadar.

Kahretsin. Düşüncelerim yine karardı. Kafamı sallayıp matara içimden derin bir yudum alıyorum, içki sinirlerimin pürüzlü kenarlarını zar zor yumuşatıyor.

Viktor, elinde bir uydu telefonu ile dışarı çıkar. "Maxim." Telefonu bana uzatır. "Az önce Moskova'ya indi."

"Bratan," diye cevap veriyorum, sesim endişeden gergin. "Sen ve Kira iyi misiniz?"

Yorgunluktan ağırlaşmış bir sesle homurdanıyor. "Hepiniz sayesinde iyiyiz. Uçağımız daha yere inmeden adamlarımız Anatoly'nin tüm korumalarını ortadan kaldırdı. Pistte bir katliam yaşandı," diyor acı bir memnuniyetle. "Moskova havaalanında bir daha hoş karşılanacağımızı sanmıyorum."

Kafamı kaşıyorum ve masmavi denizi seyrediyorum. "Birinin Anatoly'yi uyarması mümkün mü?"

Maxim alaycı bir şekilde güldü. "Ona haber verecek kimse kalmadı, ama her halükarda, bu işi biz hallediyoruz. Burada olanları dert etme. Yapman gerekenlere odaklan."

Kahretsin, söylemesi kolay, yapması zor. Maxim, Liza ile aramızda geçen her şeyi bilmiyor ve şimdi ona anlatmanın sırası değil. "Kira nasıl?" diye soruyorum.

"Liza için endişeden deliye dönmüş durumda. Bu hoşuma gitmiyor. Bebek için iyi değil."

"Ona, Liza olmadan bu adadan ayrılmayacağımı söyle. Ona bir şey olmasına izin vermeden önce ölürüm."

"O bunu biliyor. İkimiz de biliyoruz." Hattın diğer ucunda ağır bir sessizlik var. "Sanırım bu hikayenin daha fazlası var."

Gözlerimi kapatıp kulübenin önündeki küçük taş yolda volta atıyorum. Neyi nasıl bildiğini bilmiyorum ama zamanı geldiğinde

ona her şeyi anlatmam gerekecek.

“Var,” diye itiraf ediyorum. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Maxim boğazını temizledi. “Gitmeden önce, Nikolai Zhukov meselesi ne durumda? Ona güveniyor musun?”

Bir an durup, içeriye doğru bakışımı kaydırarak Viktor'la birlikte bilgisayar monitörlerini kuran Nikolai'yi göz ucuyla izliyorum. “Bu görevi tamamlayacak kadar ona güveniyorum. Her şey bittiğinde, Zhukov Bratva'nın başı olarak hak ettiği yerde, bizim müttefikimiz olarak kalıp kalmayacağına ya da düşmanımız olup olmayacağına karar vermesi gerekecek.”

“Eğer biraz akıllı varsa, ki öyle görünüyor, bizim tarafımızda kalacaktır,” diyor Maxim.

Nikolai kesinlikle zeki, ama anladığım kadarıyla, bu adam duygusuz. Aile geçmişi ne olursa olsun, Nikolai kardeşinin beynini patlatmış olmaktan en ufak bir pişmanlık göstermedi, her ne kadar bunu hak etmiş olsa da.

“Seni bırakacağım. Akıllı ol. Duyguların kararını gölgelemesin. Yapman gereken bir iş var.”

Göğsüm derin, rahatsız edici bir acıyla sıkışıyor. Bu sıradan bir görev değil. Bugün her şey tehlikede. Eğer bunu başarırsam, sevdiğim kadınla birlikte uzaklara gideceğim. Ama başarısız olursam... Kahretsin, bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum. O yüzden düşünmeyeceğim.

Maxim'e veda edip elimdeki matara bakıyorum. Votka yardımcı olmayacak. Bu noktada, Liza ve Sofiya'yı sağ salim bulmak dışında hiçbir şey yardımcı olmayacak. Matara bir kenara atıp kulübeye giriyorum.

Nikolai bana bakıyor, buz mavisi bakışları çok yoğun. “Tam zamanında geldin,” diyor. “Anatoly'ye mesaj attım, adada olduğumu haber verdim.”

“Ve?” diye soruyorum, tam o sırada Nikolai'nin elindeki Sergey'in telefonu çalıyor.

O sırtıyor. “Sanırım öğreneceğiz.” Nikolai telefonu hoparlöre alıp cevap veriyor.

“Neredesin?” diye bağırır Anatoly diğer uçtan.

“Az önce geldim. Büyüleyici bir ada, değil mi?” Nikolai, Sergey'inki gibi sesini daha az boğuk hale getirir.

“Bütün gün vaktimiz yok. Acele et lan. Moskova'ya dönüp, hayatta kalan Belov Çetesi üyelerini

ortada olanları ortadan kaldırmamız gerekiyor."

Nikolai alaycı bir şekilde gülümser. "Ne, genç gelinimle bana söz verilen düğün gecesini yaşayamayacak mıyım?"

Anatoly sertçe nefes verir. "İşini çabuk bitirirsen, törenden sonra onu alıştırmak için vaktin olacak."

İçimde bir tiksinti dalgası yayıldı. Bir genci tecavüz etmekten bahsediyordu. Bunun bedelini kesinlikle sikinden geçireceğim matkapla ödeyecekti.

"Nerede buluşalım?" diye sorar Nikolai boğuk bir sesle.

"Kıyıda küçük bir şapel var. Koordinatları sana gönderirim. Etrafı sadece kayalıklar ve keçilerle çevrili. Gelinin korkarsa, tek kaçış yolu dik bir uçurum."

Nikolai zorla karanlık bir kahkaha attı. "Mükemmel." Telefonundan bir ses geldi ve birkaç kez kaydırıldı. "Anladım. Yarım saat içinde orada olurum."

"Güzel. Her şey hazır. Bensiz başlayın. Önce müstakbel karımla baş başa kalmam lazım. Başka bir adam için bacaklarını açtı, bence kilisede beyaz gelinlik giymeye cesaret etmeden önce küçük bir ders alması gerekiyor."

Lanet olası pislik.

Gerginlik çenemi kilitliyor ve ellerim yumruk oluyor. Öfkeyle patlamamak için elimden gelen tek şey bu. Siktir et. Sadece sikini değil, vücudundaki her deliği de deleceğim.

Duvara dönüp başımın üstüne avucumu bastırıyorum, nefesimi düzeltmeye çalışıyorum. Dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki az kalsın bir azı dişim kırılacaktı, ama bu şimdilik öfkemi kontrol altında tutmama yardımcı oluyor. Zamanı geldiğinde öfkemi serbest bırakacağım.

"Neredesin?" Nikolai'nin sesi gerginliği kesiyor.

"Şapele yakını. Merak etme. Beni yakında göreceksin."

Görüşme sona erer ve odayı sessizlik kaplar. Hepsi benim kendime gelmemi bekliyor.

Son bir nefes alıyorum, arkamı dönüp onlara bakıyorum.

Nikolai, dövmelele kaplı kollarını göğsünde kavuşturur. Hepimizin vücudunda dövmeler var, ama onun derisinin neredeyse her santimini kaplayan dövmeler, tehditkar tavrını daha da pekiştiriyor. "Plan nedir, çocuklar?"

Çenemi ovuşturuyorum. "Biz Liza'yı kurtarıırken sen Sofiya'yı oyalaman lazım."

Kaşları alnına doğru yükselir. “Nasıl zaman kazanacağım?”

"Muhafızları paralı askerler, kiralık katiller. Muhtemelen Sergey'in neye benzediğini bilmiyorlardır. Şapele git ve şüphe çekmeden oyalanmanın bir yolunu bul."

Nikolai, traşlı kafasını avucuyla okşadı. “Anladım.”

Viktor bilgisayarın başına geçer, parmakları klavyede uçar gibi hareket eder. “Anatoly şapelin yakınında olduğunu söyledi, o yüzden Liza’nın da yakınlarda olduğunu varsayıyorum. Bölgenin üzerinde bir drone’u dairesel bir şekilde uçuracağım. Liza’yı bulmamıza yardımcı olabilecek bir ipucu görebiliriz—ya adamları ya da bir araç.”

“İyi fikir.” Pavel, Viktor’un omzunun üzerinden ekranlara bakıyor.

Nikolai odadan çıktı ve birkaç dakika sonra smokin giymiş olarak geri döndü. Kaşlarımı kaldırmadan edemedim. Resmi kıyafet giymiş olarak görmeyi en son beklediğim kişi oydu.

“Smokin mi? Cidden mi?”

Kollarını iki yana açar. “Ben hazırlıklı olmayı seven bir adamım.”

“Şuraya bak. İşte bu!” Viktor, ekran üzerinde çatısında haç bulunan küçük, beyaz badanalı bir yapıyı işaret eder. “O şapel.” Drone’u sahil boyunca uçurur. “Ve önüne siyah SUV’ler park edilmiş şu eve bak.”

Yaklaşıyorum. Buradan bakıldığında, kayalık arazinin ortasında izole edilmiş, bakımsız bir çiftlik evi gibi görünüyor. “Sence onları orada mı tutuyor?” diye soruyorum.

“Buna bahse girerim.”

Ekrana bakarken, iki iri yarı adam, ince yapılı, siyah saçlı bir kadının iki yanında beliriyor. Saçları daha kısa olmasaydı Liza sanılabilirdi. Kesinlikle Sofiya, omuzları çökmüş ve elinde bir buket çiçek sallanıyor.

Nikolai bakışlarını ekrana dikti; gözleri şiddetli bir parıltıyla karardı. “O çok genç,” diye mırıldandı, aniden dikleşip yakalarını düzeltti. “Beyler, izninizle. Gösteri başlıyor.” Arka cebine uzandı ve iki anahtar demetini bana doğru fırlattı.

Onları yakalıyorum, kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyorum.

“ATV’lerin anahtarları—bu adada dolaşmanın en iyi yolu.” Nikolai mutfağa doğru büyük adımlarla yürür, orada silahlanır, bir tabancayı pantolonunun arkasına, bir bıçağı da ayak bileği kılıfına sokar.

Nikolai’ye yaklaşıp elimi uzattım. “Teşekkür ederim.” Belki biraz erken olabilir, ama o bizim için zaten risk almıştı ve ben buna saygı duyuyordum. Elimi sıkıca kavradığında gözlerimiz buluştu, sonra arkasını dönüp kapıdan kayboldu. Bir ATV motorunun gürültüsü uzaklaşırken ben Viktor’a dönüyorum.

"Evi kaç tane koruma çevreliyor?"

Viktor kaşlarını çattı. “Beş ya da altı kiralık silahlı adam var gibi görünüyor. Anatoly’den henüz iz yok.”

“Onun gelmesini bekleyecek vaktimiz yok. Çıkmamız lazım.”

Viktor klavyesindeki birkaç tuşa basar. “Dronu telefonumdan kontrol edebilirim.”

"Güzel. Hadi işimizi halledelim."

Silahlar, şarjörler ve ihtiyaç duyulursa diye birkaç küçük patlayıcıyla dolu masaya yöneliyoruz. Kevlar yelekler, dürbünler ve gece görüş gözlükleri gibi taktik teçhizat da var.

Pavel bana sertçe başını salladı. “Kararları sen ver.”

“Sadece Liza ve Sofiya’yı sağ salim eve getir. Başka hiçbir şey önemli değil.”

BÖLÜM

ELLI-İKİ

LIZA

SOFİYA ve ben pencereden dışarı bakarak bundan sonra ne olacağına dair bir ipucu ararken, kilitte bir anahtar dönüyor ve kapı açılıyor. Daha önce spor çantasını bırakan gardiyan kapının eşiğinde duruyor, heybetli figürü ışıkla çerçevelenmiş. Bu sefer yalnız değil; yanında ikinci bir gardiyan daha var. Adam kel ve en az onun kadar ürkütücü.

Sofiya ve ben, onlar içeri girerken dönüp sessizce yüzlerine bakıyoruz. Kalbim göğsümde çarpıyor, ağır atışları her şeyin değiştiği bu anın ciddiyetini yansıtıyor.

İlk gardiyan Sofiya'yı işaret ediyor. "Sen bizimle geliyorsun," diyor sert bir sesle.

Kız kardeşimle aramızda panik dolu bir bakış alışverişi yapıyoruz. Neden şimdi bizi ayırıyorlar?

Sofiya'nın bugün tek başına kalacağı düşüncesi içimi endişeyle dolduruyor. Onu korumak imkansız olabilir, ama elimden gelen her şeyi denemeye kararlıyım.

Sofiya'nın önüne geçip yolunu kesiyorum. "Anatoly ayrılmayacağımız konusunda anlaşmıştı. Birlikte olmadıkça hiçbir yere gitmiyoruz."

Muhafız alaycı bir şekilde gülümser. "Seçeneğiniz yok. Emirlerim açıktı, sadece o." İki adam odaya daha da girer, korkutucu varlıkları zaten boğucu olan mekanı daha da daraltır. "Gidelim. Hemen!"

Sofiya'nın gözleri korkuyla büyür, ama sanki onunla gidecekmiş gibi bir adım atar.

Onu durdurmak için kolundan tutarım. “Seni korkutmaya çalışıyor,” diye hatırlatırım. “Bize dokunmayacaklar. Anatoly, düğün günümüzde bize dokunmalarına izin vermez.” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bundan o kadar da emin olamıyorum. Cesaretimi toplayıp gardiyanlara meydan okurum. “Anatoly ile konuşmak istiyorum.”

Kel muhafız bana öfkeyle bakar. “Senden emir almayız. Şimdi çeneni kapat ve yolumdan çekil, yoksa onu buradan sürükleyerek çıkarırım.”

Kız kardeşim elini omzuma koyar ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldar: “Sorun çıkarma. Buna değmez.”

Elleri titriyor ve gerginlikten çenesi sıkışmış. Korkuyor; elbette korkuyor. Ben de korkuyorum, ama ayrılırsak ne olacağı konusunda daha çok korkuyorum.

Ben daha fazla tartışmadan Sofiya beni nazikçe kenara itip öne çıkıyor.

“Ne yapıyorsun? Bu kadar kolay pes edemeyiz,” diye yalvarırım.

Yüzünde hüznü dolu bir ifade var. “Bunu zaten zor olan halinden daha da zor hale getirmeyelim.”

Kız kardeşim şık giyinmiş ve her yönüyle güzel bir gelin gibi görünüyor.

Ama koridorun sonunda onu bekleyen bir canavar var.

İçgüdüsel olarak kel muhafıza saldırıyorum, parmaklarımla gözlerini tırmalıyorum. O küfrederek geriye sendeliyor, tam o sırada ikinci muhafız beni yakalıyor, demir gibi sıkı bir tutuşla beni sertçe yere itiyor. Yere çarptığımda çenemden keskin bir acı geçiyor.

Sofiya’nın acı dolu çığlığı, onu sürükleyip götürürken duyduğum son şey. Ben kendime gelip oturmaya çalışmadan kapı güm diye kapanıyor. Bu gerçeküstü bir kabus. Yalnızım, sersemlemişim ve soğuk, acımasız zeminde titriyorum.

Gözlerimin köşelerine yaşlar doluyor ve ezici bir umutsuzluk hissi ciğerlerimi sıkıştırıyor. Hiç bu kadar güçsüz, bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim. Ama sevdiğim birini zaten kaybettim; bir başkasını daha kaybetmeyi reddediyorum.

Ne kadar zor olsa da, kendimi yerden kaldırıp dik duruyorum. İmkansız gibi gelse de, Sofiya’nın kendi başının çaresine bakabileceğine inanmalıyım, tıpkı benim de aynı şeye odaklanmam gerektiği gibi.

Anatoly yakında beni almaya gelecek. Ve Sofiya haklı olsa da — bu adamları alt edemem — yine de elimden gelen her şeyle karşı koyacağım.

Giydiğim gelinlik, Moskova'da provasını yaptığım gelinlik değil. Abartılı ve prensesvari, asla giymeyi seçmeyeceğim bir şey. Ama olumlu tarafı, süslü gelinliğin tül ve dantel katmanları arasında saklanma yerleri bulmam sadece birkaç dakika sürüyor.

Metal tırnak törpüsünü, iç korsenin narin dikişine sıkıştırıyorum; burada gizli ama kolayca ulaşılabilir bir yerde. Cımbız ise belin yakınındaki dantel kıvrımının altında bir yer buluyor. Kırık makyaj aynasının parçasını, kumaşı veya cildimi kesmeyecek bir yere dikkat ederek elbisenin arkasındaki yastıklı astara sıkıştırıyorum. Fazla bir şey değil, ama kendimi savunmak için elimdeki en iyi şans bu.

Koridordan ayak sesleri duyduğumda, içimdeki her şey korkuyla geriliyor. Kapı açılıyor ve smokin giymiş Anatoly karşımda duruyor. Bu zorla yapılan düğün için oynadığı sapkın giyinme oyunu, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

Gözleri vücudumda dolaşıyor, ama beni çekici bulduğunu ima eden bir şekilde değil, daha çok ayakkabısına yapışmış köpek pisliğiymişim gibi. "Şu haline bak, bakire gibi beyaz giyinmişsin." Başını eğiyor, dudakları küçümsemeyele kıvrılıyor. "Ne büyük bir yalan bu. Seni seçtim çünkü saf olduğunu düşünmüştüm, evlenene kadar bacaklarını kapalı tutan az sayıdaki sürtükten biri olduğunu. Meğer sen bir fahişeden başka bir şey değilmişsin."

İrkilirim ve boynumdaki tüyler diken diken olur. Onda bir tür dengesizlik var. Şiddet, yüzeyin hemen altında kaynıyor.

Bana doğru yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak sırtım duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. O yaklaşırken kendimi kapana kısılmış bir av gibi hissediyorum.

"Şimdi sana fahişelere nasıl davrandığımı göstereceğim." Sözleri zehirli bir tıslama gibidir.

"Ben hiç kimsenin fahişesi olmadım." Sesim titriyor. "Roman'ın dokunuşunu arzuluyordum çünkü o beni gerçekten iyi hissettiriyordu. Beni ve zevkimi önemsiyordu. Senin için aynı şeyi söyleyemem."

Anatoly'nin yüzündeki ifade karanlık ve tehditkar bir hal alıyor, sonra yüzüme sert bir tokat atıyor.

Gözlerim yaşarırken ılık atıyorum ve göğsüne itiyorum, ama o bileklerimi yakalayıp duvara sıkıca bastırıyor. Parmakları boynumdan aşağıya doğru hesaplı bir yol çizip, kalp şeklinde kesilmiş yakadan taşan göğüslerimin üst kısmını okşarken vücudum isyan ediyor.

"Beni iğrendiriyorsun," diye bağıriyorum. "Çekil üstümden."

"Seninle ne istersem onu yaparım." Çenemi sertçe kavradı ve ağzını benimkine indirdi.

Öpücüğü iğrenç ve içimi bir mide bulantısı dalgası kaplıyor. Dilini zorla ağzıma sokuyor, dudaklarımın arasına defalarca dalıyor —bundan sonra ne olacağından korktuğumun bir işareti. Onu üzerimden atmak için çaresizim, ama o kıpırdamıyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ona zayıflığımı göstermek istemediğim halde, onları durduracak gücüm yok. Beni çıplak bırakmış ve ona karşı ne kadar savunmasız olduğumu yüzüme vurmuş.

"Bunu kendin yaptın. Roman'ın ölümünden sen sorumlusun. Her şeyden."

Onun sözlerinin doğru olmadığını biliyorum, ama yine de içimi mide bulandırıcı bir suçluluk duygusu sarmış durumda. İçimdeki bir parça, Roman'ın ölümünden her zaman kendini sorumlu hissedecek.

Anatoly beni yatağa fırlatıyor, üstüme çıkıyor ve ellerini boynuma doluyor. Nefes almaya çalışıyorum ve onu itmeye çalışıyorum, ama başım dönüyor ve gözlerimin önünde beyaz noktalar dans ediyor. Sıkıca tutarken yüzü korkunç bir ifadeye bürünüyor.

Bayılacağım sandığım anda, tutuşunu gevşetiyor. Öksürüyorum ve her çaresiz nefes alışımında ciğerlerim yanıyor. Rahatlamam geçici oluyor, çünkü elbisemi yukarı çekip bacaklarımın arasına yerleşiyor. Pantolonunun çoktan ayak bileklerine kadar indiğini fark edince içimi yeni bir korku dalgası kaplıyor.

Gururumu bir kenara bırakıp yalvarıyorum: "Lütfen, bunu yapma. Lütfen. Bu hiç..."

Ne olduğunu bile anlamadan, eli sıcak ve sert bir şekilde yanağıma çarptı. Acıdan başım yana doğru savruldu. Bir elimle yüzünü tırmalarken, diğer elimle aşağı uzanıp tırnak törpüsünü kavradım. Ya şimdi ya da asla.

Elimi geriye çekerek törpüyü derme çatma bir hançer gibi kavradım. Hızlı bir hareketle, tüm gücümle törpünün sivri ucunu Anatoly'nin boynuna sapladım.

Kükreyerek geriye düşüyor, gözleri vurulmuş bir hayvanınki gibi çılgın ve odaklanmamış. Fırsatı kaçırmayıp, onu üzerimden atmak için sertçe tekmeliyorum. Geriye doğru sendeleyerek yere düşüyor ve ben de onun tutuşundan kurtuluyorum.

Kalbim çarparken, ayağa kalkıp kilitli olmayan kapıdan dışarı fırladım. Koridorda koşarken nefesim kesik kesik geliyordu. Çaresizlikten, birinci kata doğru koştum, bir sonraki köşede bir güvenlik görevlisiyle karşılaşmamak için içimden dua ediyordum.

Merdivenlerin altında, hangi yöne gideceğimi düşünerek kısa bir süre duruyorum. Odamızın penceresinden bakıldığında, mülkün arka tarafı nispeten sakin ve ıssız görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve umarım evin arka tarafıdır diye umarak o yöne doğru koşuyorum. Kaçma şansımın çok az olduğunu düşünürsek bu belki de pervasızca bir hareket olabilir, ama alternatifim Anatoly'ye teslim olmak ve bunu asla isteyerek yapmam.

Arka kapıyı açıp dışarı fırladığımda, yukarıdan gelen gürültü Anatoly'nin peşimde olduğunu gösteriyor. Onu yaraladım, ama onu durdurmaya yetecek kadar değil.

Nefes nefese, etrafıma bakıyorum — henüz muhafız yok, ama güvende olduğumdan çok uzağım. Solumda, arazi açık çalılarla kaplı, acımasızca açıkta. Sağımda ise zemin, uçurumun tepesine doğru dik bir şekilde yükseliyor. Tırmanış tehlikeli, özellikle de bu saçma topuklu ayakkabılarla, ama gözden kaybolmak için en iyi şansım bu. Yeterince yükseğe çıkarsam, umarım saklanacak bir yer bulabilirim.

Yukarı doğru koşarken, Anatoly'nin öfkeli çığlıkları havayı dolduruyor. Aklını kaçırıyor, muhafızlarını mülkün arkasına çağırıyor.

Kalbim davul gibi çarpıyor, ama Anatoly'nin bağırıışlarını zihnimden uzaklaştırıp ilerlemeye devam ediyorum. Yokuşu tırmanırken defalarca tökezliyorum, her düşüş bir öncekinden daha sert oluyor. Üçüncü kez yere çakıldıktan sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara atıyorum. Çıplak ayakla da durum pek iyi değil; sivri kayalar ayaklarımı kesiyor, ama başka çarem olmadığı için dişlerimi sıkıp acıya katlanıyorum.

Saatler geçmiş gibi geliyor —gerçekte ise sadece birkaç dakika geçmiş— arkamı hızlıca bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Gördüğüm manzara kanımı donduruyor.

Anatoly bana yaklaşıyor. Hemen arkasında, yokuşun dibinde, bir grup muhafızı var.

"Kendi iyiliğin için koşmayı kessen iyi olur," diye hırılıyor Anatoly.

Nefes nefese, dönüp kendimi dik tepeye doğru zorluyorum. Kaçacak yer yok, saklanacak yer yok; tek kaçış yolu yukarı. Tırmanmaya devam etmeliyim ve onlardan kaçabileceğimi ya da en azından saklanabileceğimi ummalıyım.

Gücüm hızla azalıyor. Adrenalin patlaması yaşasam da vücudumun rezervleri tükenmiş durumda ve hızımın düştüğünü hissedebiliyorum.

Arkamı hızlıca bir bakış, en kötü korkularımı doğruluyor: Anatoly bana yaklaşıyor, korumaları da hemen arkasında.

"Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Saklanabileceğini mi? Hayatta yapamazsın! Hemen dur, yoksa bu senin için çok kötü bitecek."

Onu görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel.

Teslim olmamı istiyor, ama bu beni nereye götürür ki? Eğer beni yakalarsa, ölmüş sayılırım.

Şimdi dört ayak üstündeyim, beni alt üst etmeye çalışan yorgunluğa rağmen ilerlemeye devam etmek için çaresizce kendimi sivri kayaların üzerinden tırmanmaya zorluyorum. Umutsuzluk göğsümü tırmalıyor, ama ben ona şiddetle karşı koyuyorum. Sofiya'yı bu dehşetle tek başına baş başa bırakamam ve Roman da son nefesime kadar savaşmamı beklerdi. O pes etmezdi, tıpkı benim pes etmeyeceğim gibi. Ama dinlenmem lazım.

Yüzüm serin kayaya değiyor ve nefesimi toparlıyorum. Biraz güç toplamaya başlarken, kulakları sağır eden bir patlama havayı yırtıyor. Evden alevler ve duman yükseliyor ve ardından gelen şok dalgası beni neredeyse devirecek.

Vay canına! Neler oluyor? Otomatik silah sesleri havayı yırtıyor.

Bu benimle mi ilgili?

Neler olduğunu anlamaya vaktim yok çünkü patlamaya rağmen Anatoly hâlâ peşimde. Adamlarına emirler vermek için duraksıyor — mülkü güvenli hale getirmeleri ve ne olduğunu anlamalarıyla ilgili bir şeyler — ama yine de ilerlemeye devam ediyor.

"Sana benden kaçma demiştim, seni küçük orospu." Sesi zehir dolu.
"Seni yakalayacağım ve hayal edebileceğinden

düşündüğünden daha fazla acı çektireceğim. Sonra da kız kardeşine geçeceğim."

Korkudan midem düğümleniyor, ama sözleri beni sersemliğimden uyandırıyor. Tepeyi tırmanmak için daha fazla güç sarf ederken nefesim ciğerlerimde kesik kesik girip çıkıyor ve kaslarım protesto etmek için çığlık atıyor.

Aşağıda silah sesleri ve bağırışlar devam ediyor, ama Anatoly yaklaşıyor, o kadar yakın ki, düz bir yolda kalmaya çalışırken onun hırıltılı nefeslerini ve küfürlerini duyabiliyorum.

Arkamı dönüp bakma hatasına düşüyorum. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, ayak parmağım bir kayaya takılıyor ve sert bir şekilde yere düşüyorum. Sanki parmağım ikiye ayrılmış gibi, yoğun ve delici bir acı parmağımı sarıyor.

Dişlerimi sıkarak, keskin sarsıntıya rağmen ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ayağımı toprakta sürükleyerek ilerlemeye çalışıyorum, ama nafile. Ayağıma basar basmaz ateş gibi bir acı hissediyorum. Tekrar tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ayağımı arkamda sürüklemek zorunda kalsam bile ilerlemeye çalışıyorum.

Ama bunu aşmanın bir yolu yok. Benim için her şey bitti.

Yapabileceğim tek şey, kendimi korumak için top gibi kıvrılıp başımı ellerimle örtmek.

Vahşi bir hareketle beni sırt üstü çeviriyor.

Pürüzlü kayalar derime batıyor, sırtımı acımasız bir şiddetle sıyrıyor.

Üzerimde duruyor, yüzü öfkeyle kaplı. "Bunu nasıl yaptın lan?" Eli boğazımı buluyor, nefes almaya çalışırken sıkıyor.

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken gözlerimi açıp onun ölü gözlerine bakıyorum. Neyi nasıl yaptım?

"Belov'la mı çalışıyorsun?" diye devam ediyor. "Öyle mi? Ona nasıl mesaj gönderdin? Lanet olsun, hemen söyle."

Sözleri kafamı karıştırıyor ama artık savaşmaktan yoruldum. Sonuna kadar savaştım ama artık her şeyin bittiğini kabul etmem gerekiyor. O kazandı.

Kim bilir, belki Roman diğer tarafta beni bekliyor olabilir. En azından bu güzel bir düşünce.

"Söyle bana," Anatoly öfkeyle ve daha daha da konuşmamı konuşmamı imkansız hale getiriyor. Kahretsin, nefes almakta bile zorlanıyorum.

Görüş alanımın kenarları karanlıkta bulanıklaşmaya başlıyor ki, aniden, bir daha asla duyamayacağımı sandığım bir ses havayı yırtıyor.

“Maxim değildi—benim. Sürpriz, orospu çocuğu. Ölülerden döndüm.”

BÖLÜM ELLI ÜÇ

LIZA

Roman'ın sesinin tınısı o kadar canlı, o kadar gerçek ki, kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve deli gibi atıyor. Belki de çaresizlik insanı halüsinasyon görmeye itiyor?

Sonra gözlerimi açıyorum.

Olamaz. Bu nasıl mümkün olabilir?

Onu canlı görmek midemi bulandırıyor. İnanamama, sevinç, kafa karışıklığı... hepsi içimde dönüp duruyor.

Anatoly benden koparıldığında gerçeklik yerine oturuyor. Roman, Anatoly'nin saçlarından tutup başını geriye doğru çekiyor, yüzü soğuk ve stoik bir maske gibi, onu birkaç metre uzağa sürüklüyor. Tereddüt etmeden, Roman yumruğunu kaldırıyor ve Anatoly'nin yanağına sert bir darbe indiriyor. Anatoly geriye sendeliyor, burnundan kan akıyor.

Roman bana bakmak için geri dönüyor, gözleri o kadar endişeyle parlıyor ki kalbim dolup taşıyor. Hâlâ şoktayım. Bu adam — içtenlikle onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm — burada, karşımda, beni kurtarıyor. Bu hem çok yoğun hem de inanılmaz bir duygu.

"Ben iyiyim," diyorum. Yaralarım bekleyebilir, ama Anatoly'yi öldürmek bekleyemez.

"Bu sefer gerçekten işleri batırdın, Anatoly. Ölümünü ne kadar acımasız hale getireceğimi bilmiyorsun, ama yakında öğreneceksin."

Aşağıda ortalık sakinleşti, ama bu Anatoly'nin korumalarının peşimize düşmeyeceği anlamına gelmiyor. "Roman, başkaları da var," diye sesleniyorum ona. "Buradan gitmeliyiz."

Bana güven verici bir gülümseme atıyor. "Pavel ve Viktor onlarla ilgileniyor. Anatoly ne tür salaklar tutmuş bilmiyorum, ama onları alt etmek çocuk oyuncağıydı." Gözleri vahşi bir

parıldıyor. "Bu anı aceleye getirmeyelim. Bence Anatoly günahlarının bedelini ödemeli, sence de öyle değil mi?"

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," diye çığlık atar Anatoly, yüzü kanla kaplıdır. "Ne oldu lan?"

Roman, Anatoly'nin üzerine çöktü ve yumruğunu Anatoly'nin çenesine indirdi; havada acımasız bir çatırtı yankılandı. Anatoly inledi, başı darbenin şiddetiyle yana savruldu.

"Bence şu anda soru soracak durumda değilsin, ama hikaye bu kadar güzel olduğu için, kendimi tutmayacağım."

Anatoly, Roman'a çaresizce yumruk sallayarak karşılık vermeye çalışır, ama onun rakibi olamaz. Roman daha iri, daha güçlü ve dövüşte çok daha yeteneklidir. Roman, Anatoly'nin karnına keskin bir dirsek darbesiyle karşılık verir, bu da onun acı içinde ikiye katlanmasına ve kusmasına neden olur.

Roman'ın intikamını almasını izlemek için kendimi dikleştiririm. Soğuk hava ve zonklayan ayağıma rağmen, Anatoly'nin acı ve aşağılanma yaşamasını izlemek son derece tatmin edicidir.

Anatoly işini bitirdiğinde, Roman bıçağı boğazına dayar. Anatoly'nin nefesi kesik kesik gelir, bir zamanlar düzgün olan smokini artık kan ve kusmukla kaplıdır.

"Ee, dediğim gibi," diye hırlar Roman. "Bugün telefonda konuştuğun adam, Sergey olduğunu sandığın adam, aslında onun kardeşi Nikolay'dı. Şu anda Sofiya'nın yanında."

Sofiya, Sergey ile evlendirilmeyecek mi? Şaşkınlıkla nefesimi tutarım.

Roman başını kaldırır, bana seslendiğinde sesi yumuşaktır. "O artık güvende. Endişelenmene gerek yok."

Rahatlamaktan kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Nikolai hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Roman ona güveniyorsa, bu benim için yeterli.

Anatoly, Roman'ın yüzüne tükürmeye çalışır, bunun üzerine Roman ona sert bir kafa atar ve burnunu parçalar. Midem bulanır, ama gözlerimi başka yere çevirmeyi reddediyorum.

"İşin ilginç yanı, Sergey'i öldüren Nikolai'ydi, o da senin yaptığın iğrenç işleri ortaya çıkardıktan sonra. Kadın ticareti. İğrenç." Roman başını sallıyor. "O pislik Sergey'le gizlice iş yaptığını fark edemeyecek kadar aptal olduğumu mu sandın? Sen insan denilemeyecek kadar zavallı birisin."

“Siktir git,” diye bağıır Anatoly, sesi kısık ve kırılmıştır. “Onu da siktir et. Keşke ikiniz de operadan sonraki saldırıda ölseydiniz.”

Roman’ın gözleri kararır ve dişlerinin arasından ısıık çalar. “Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur. Zaten yeterince boka batmış durumdasın.” Roman bıçağı Anatoly’nin şah damarına dayar. “Söyle bana, neden operadan sonra Liza’nın ölmesini istedin? Gösteriyi izlerken parmaklarımin üzerinde boşaldığını bildiğin için mi?”

Anatoly yüksek sesle homurdanır, nefesi düzensizdir. “O gece senin ölmen gerekiyordu. Liza’nın ödü patlayacak kadar korkup itaat etmesi gerekiyordu. Ama o kaltak dersini almadı.”

Roman’ın gülümsemesi o kadar soğuk ve çarpık ki, omurgamdan bir titreme geçer. “Görünüşe göre sen de dersini almamışsın.”

Roman, hızlı bir hareketle çelik bıçağı Anatoly’nin yanağına saplar. Yaradan kan fışkırır; manzara o kadar korkunç ki gözlerimi başka yöne çeviririm.

“Liza’ya her zarar verdiğin için sana bedelini ödeteceğim. O istemediğinde ona her dokunduğun için. O senin için fazla iyi. Her zaman öyleydi.”

Anatoly başını bir yandan diğer yana sallıyor, kanı altındaki zemine sızıyor.

Roman çenesini kavrar ve eğilip kulağına hırlayarak, “Umarım Liza’nın benim yüzüğümü takacağını ve karnında benim bebeğimi taşıyacağını bilerek cehennemın kapılarına gidersin. Sen şeytanın kendisi tarafından kışına alırken, ben her gece onun içine gömülmüş olacağım.”

Roman’ın gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözlerindeki o saf duygu beni neredeyse mahvediyor. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor. En kötüsünü düşündükten sonra, onun hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini duymak, umabileceğimden çok daha fazlası.

“Bu kısım için gözlerini kapatsan iyi olur,” diyor Roman.

Başımı dizlerime gömüyorum, Anatoly’nin ham, ilkel çığlıklarının sesine irkiliyorum. Roman ne yapıyorsa, şiddetli ve son derece acımasız, ama bunu eski nişanlımdan daha çok hak eden kimse yok. Eğer midem kaldırırsaydı, son darbeyi ben vururdum.

Bir süre sonra her şey sessizleşir ve Roman sırtıma dokunur. “Liza,” diye fısıldar, “bitti. Bana bak. İyi olup olmadığını

iyi olduğunu bilmem gerek."

Başımı kaldırıp derin bir nefes alıyorum. "İyiym," diyorum başımı sallayarak, gözlerimden yaşlar akarken. "Senin sayende iyiym."

Roman eğilip beni kucaklayarak sağlam göğsüne yaslar. Anatoly'nin kanıyla kaplı olsa bile, bu dünyadaki en harika his. Yaralı olabilirim ve eski nişanlımın parçalanmış cesedi sadece birkaç metre uzakta, dik ve kayalık bir tepede duruyor olabiliriz, ama Roman'ın kollarında böyle tutulmak kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en harika his.

Elimi yüzünde gezdiriyorum, onun gerçek olduğuna hayret ediyorum. Bunun Roman'ın ta kendisi olduğuna. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. Gittiğine inanmıştım. Sonsuza dek. Ruhum parçalanıyormuş gibi hissetmişim."

Sıcak gözleriyle gözlerime bakarken, başparmağını yanağıma sürerek gözyaşlarımı siliyor. "Sana böyle acı çektirdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim." Beni öpüyor, sonra alnını alnıma dayıyor. "Anatoly'nin öldüğümü, artık bir tehdit olmadığımı düşünmesi gerekiyordu."

Beni o kadar sıkı sarar ki nefes alamayacak hale gelirim. Roman çok üzgün görünüyor.

Yüzünü tutup kendime doğru çekiyorum. "Gerekli olanı yaptın ve bunu sana asla karşı kullanmayacağım. Benim için geldin. Önemli olan tek şey bu." Kendimi ondan çekip umutla gözlerine bakıyorum. "Birlikte olacağımızla ilgili söylediklerinde ciddi miydin?"

"İnan bana, milaya. Bundan sonra, dünyaya karşı ikimiz varız. Seni çok seviyorum ve ayrıken bunu yüzüne söyleyemediğim için pişmanım. Ama bu doğru ve tek umursadığım şey seni benim yapmak."

Göğsüm duygularla dolup taşıyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu an her şey demek.

"Ben de seni seviyorum, Roman." Bu mutlak gerçek. Bunu bedenimde, kemiklerimde ve iliklerime kadar hissediyorum. "Hiç mümkün olabileceğini düşünmediğim kadar. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar."

Ağzı çaresizce benimkini ele geçiriyor. Sanki dokunuşuma aç kalmış gibi beni öpüyor. Ben de ona aynı şiddetle karşılık veriyorum.

"Bir daha söyle," diyor. "Bir kez yetmez." "Seni seviyorum, Roman Vasiliev."

“Bu kulağıma müzik gibi geliyor, bebeğim.” Gözleri vücudumdan aşağıya, şişmiş ayağıma kayıyor. “Lanet olsun. Yaralanmışsın. Bir doktor bulmalıyız.”

Başımı şiddetle sallıyorum. “Eve döndüğümüzde doktora gidebiliriz. Bugün yaşadıklarından sonra kız kardeşimi görmem lazım.” Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. “Kira, o iyi mi?”

“Kira ve Maxim iyi. Herkes iyi, sadece sen ve Sofiya için endişeleniyorlar.” Alnımı öpüyor ve sertçe nefes alıyor. “O sana zarar verdi mi...”

“Denedi ve az kalsın başardı,” diye açıklıyorum, bunu sormasının ona ne kadar zor geldiğinin farkında olarak. “Ama ben boynuna bir tırnak törpüsü sapladım. Senin bıçağın kadar hasar vermedi ama kurtulmamı sağladı. Yine de, o anda gelmemiş olsaydın...” Alternatifi düşünmek bile istemiyorum.

“Ama geldim ve önemli olan da bu. Artık sonsuza kadar birlikteyiz.”

Sıcaklık karnımı dolduruyor ve yorgunluk üzerime ağır bir yük gibi çökünce gözlerim kapanıyor. Tek yapabileceğim, o tepeyi yavaşça inmeye başlarken göğsüne sokulmak. Gözlerimi kapalı tutarak hiçbir şey söylemiyorum, Roman’ın beni daha önce hiç kimsesinin kucaklamadığı kadar sıkı kucakladığının tadını çıkarıyorum.

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

BÖLÜM ELLI DÖRT

ROMAN

LIZA VE SOFİYA, uçak havalanır havalanmaz kıvrılarak uykuya dalıyor. Liza'nın yaralı ayağı özenle yukarı kaldırılmış.

Onları bu kadar huzurlu görmek beni çok duygulandırıyor, özellikle de yaşadıkları cehennemden sonra. Ama o kabus artık geride kaldı. Anatoly'nin hayatımın bir saniyesini daha çalmasına izin vermeyeceğim.

Anatoly'nin Liza'nın üzerinde durup, parmaklarını boğazına dolayarak onu öldürmeye hazırlandığını izlediğimde hissettiğim gibi bir korku daha önce hiç yaşamamıştım. Dindar bir adam değilim, ama Liza'nın zarar görmemesi ve onu kesin ölümden kurtarmak için zamanında yetişmiş olmam için insanlığın bildiği her tanrıya dua ettim.

Bu kabus benim için bir şeyi netleştirdi: Liza benim geleceğim. Onun için her şeyden vazgeçerim. O yanımda değilse hiçbir şeyin önemi yok. Hayatıma girdiğinden beri kalbimin, zihnimin ve varlığımın her köşesini doldurdu. Artık önümüzde hiçbir engel yok.

Nikolai yanıma geldi, bakışları Sofiya'nın uyuyan bedenine sabitlenmişti. Smokin ceketini çıkarıp dikkatlice üzerine serdi, ondan hiç beklemeyeceğim bir şefkatle ona bakıyordu. Onu tanıdığım süre boyunca tek bir damla duygu bile göstermeyen bir adam. Ki, itiraf etmeliyim ki, çok uzun bir süre olmadı.

Bir uçuş görevlisi yaklaşıp istediğim kaşmir battaniyeleri bana uzatıyor. Birini Liza'nın, diğerini Sofiya'nın üzerine örtüyorum, Nikolai'nin ceketini ise hâlâ Sofiya'nın üzerinde bırakıyorum.

Sonra Nikolai'ye konuşmamız gerektiğini işaret ediyorum.

Uçağın arkasına, Viktor ve Pavel'in oturduğu yere doğru ilerlerken kabin ışıkları kısıldı. Onlara katılır katılmaz ortam gerginleşti. Cevaplanması gereken çok fazla soru vardı.

Nikolai'nin Sofiya'yı nasıl kurtardığıyla başlayarak.

"Bana ne haltlar döndüğünü açıklayabilir misin?" Koltuğuma yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Nikolai'ye sert bir bakış atıyorum.

O ise rahat bir nefes verir. "Hangi kısmı anlamadın?"

Lanet olsun. "Parmağında neden bir alyans olduğunu açıklayan kısım."

"Doğru. O." Ayak bileğini dizine dayar ve parmaklarını birleştirir. "Bana zaman kazanmamı söylemiştin. Zaman kazanıyordum. Yunan Ortodoks töreni uzadıkça uzadı—harika bir törendi."

"O daha on yedi yaşında!" diye tısladım.

Omuz silktili. "Yaşam ya da ölüm meselesiydi. Etrafım, Sergey olduğuma inanmasalardı beni o an öldürecek olan, tetiği çekmeye hazır bir avuç muhafızla çevriliydi."

Kahretsin, bu adam gerçekten kafayı yemiş. Ama haklı olduğu bir nokta var.

Liza'yla tepeyi indiğimde, Viktor ve Pavel Anatoly'nin adamlarını öldürmüş ve bölgeyi kontrol altına almışlardı. Viktor, Anatoly'den çaldığı bir arabayla Liza'yı güvenli eve götürdü; Pavel ve ben ise şapele doğru ilerledik. Dışarıdan her şey sessizdi, ama içeride neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Silahlarımızı kaldırarak kapıyı kırıp içeri girdik, ancak tüm muhafızların öldüğünü, Nikolai ve Sofiya'nın ise kaybolduğunu gördük. Tam çıldırmak üzereydim ki Viktor arayıp Nikolai ve Sofiya'nın ATV ile güvenli eve kaçmayı başardıklarını söyledi.

Adada kalmanın getirdiği riskleri göz önünde bulundurarak, en iyisinin bir an önce eve dönmek olduğunu düşündük.

Bu, Nikolai'den bilgi alabileceğim ilk fırsat. Uçağa binerken Liza bana sormamış olsaydı, evlendiklerini bile bilmeyecektim. İlk başta şaka yaptığını sandım, ama hem Nikolai hem de Sofiya parmaklarında yüzük takıyor.

Viktor telefonuna bakarken boğazını temizliyor. "Ben avukat değilim, ama burada okuduğum kadarıyla, evlilik rızası

, evlilik geçerli değildir." "İşte bu!" Nikolai kollarını havaya kaldırdı.

Heyecanla elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Sofiya muhtemelen çok korkmuştu."

Nikolai'nin yüzü asılır. "Benim Sergey olmadığını biliyordu çünkü daha önce kardeşimle tanışmıştı. Ona zarar vermeyeceğimi söylemeye çalıştım, ama evet, çok korkmuştu."

Pavel bacak bacak üstüne atar ve pencereden dışarı bakar. Hepimiz gibi, o da günlerdir düzgün yemek yememiş, uyumamış ve duş almamış gibi görünür. "Altı muhafızı da nasıl alt ettin?"

Nikolai'nin dudakları köşesinden yukarı kıvrılır. "Muhafızlara, kutsal birliğimize kilise sıralarından şahit olmaları gerektiğini söyledim. Aptallar bunu yuttu, oltaya takıldı ve kilise sıralarında ördekler gibi sıraya dizildiler. Kapıya gözcü dikmeyi bile akıllarına getirmediler." İnanamıyormuş gibi başını sallar. "Gelinle öpüştükten hemen sonra patlamalarınızı duyduk ve onlardan önce harekete geçmem gerektiğini anladım." Başını yana eğdi. "Neye uğradıklarını anlamadan ölmüşlerdi."

Sinirden dudaklarım kıvrılıyor. Sofiya'yı öpmüş mü? Ona bunu yapmasını kesinlikle söylememiştim, tıpkı onunla evlenmesini söylemediğim gibi. Yöntemlerini ne kadar sevmesem de, onu güvende tuttu ve önemli olan tek şey bu.

"Seni evlendiren rahibe ne oldu?" diye sordu Viktor.

"Silahımı gösterdiğim anda rüzgar gibi kaçtı. Anatoly'nin adamları onu töreni yapmaya zorlamıştı. Adamı suçlayamam. Kabul etmeseydi ölmüş olacaktı."

Uçuş görevlileri hepimize viski getiriyor ve bu tam da zamanında geliyor. Sanki bu dünyadaki son içkimizmiş gibi bir dikişte içiyoruz.

"Şişeyi bize bırakın," diyorum uçuş görevlisine.

Bir tur daha içtikten sonra, hepimiz arkamıza yaslanıp düşüncelerimize dalıyoruz. Ama merak ettiğim bir şey var.

Nikolai'ye dönüyorum. "Şimdi ne yapacaksın?"

Çenesini kaşıyor. “Geri almam gereken bir bratva var. Ben hapisteyken Sergey kendi adamlarını getirmiş—onunla birlikte kaçakçılığı yürüten adamları. Hepsi bana bağlılık yemini etseler de, buna inanmıyorum. Sergey’in sırrını saklayan her bir orospu çocuğunu ayıklayacağım, sonra da sıfırdan yeniden inşa etmem gerekecek.” Yavaşça, düşünceli bir şekilde viskiden bir yudum alır. “Umarım St. Petersburg’u ele geçirmek için Belov Sendikası’nın desteğini alırım.”

Önümdeki tepsiye parmaklarımla hafifçe vuruyorum. “Maxim ile görüşüp onun onayını almalısın, ama kendini değerli bir varlık olarak kanıtladın. Kurallarımıza uyarsan, desteğimizi almaman için hiçbir neden yok.”

Nikolai’nin hapishanedeki günleri ve Zhukov Bratva’nın geçmişi hakkında merak ediyorum. Özellikle de Anatoly, Sergey ile ortaklık kurana kadar nispeten sessiz kaldıkları için. Ama siktir, o konuşma bekleyebilir.

Ellerimi başımın arkasına koyup pencereden dışarı bakıyorum. Yapacaklar listem sonsuz; Rusya’ya döndüğümüzde çete için halletmem gereken milyonlarca lanet şey var ve ben hiçbirini atlamayacağım.

Ama tek bir önceliğim var: Liza ile bir an önce evlenmek. O benim duvarlarımı yıktı, ruhumu doldurdu ve donmuş kalbimi eritti.

Söylenecek başka bir şey yok. Onu sonsuza kadar benim olarak ilan ediyorum.

BÖLÜM

ELLI BEŞ

LIZA

Saf mutlulukla uyanıyorum.

Gözlerimi açtığımda, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara karşımda. Roman, bacaklarımın arasına girip işine koyulurken, bacaklarım onun güçlü omuzlarına atılmış durumda. O, klitorisimin üzerinde dilini gezdirip sonra da onu ağzının derinliklerine emmeye başladığında, ben çığlık atıp bir avuç dolusu saçını kavradım. Bu tam bir coşku.

Ve sonra yepyeni bir his beni hazırlıksız yakaladı.

Dili daha aşağıya, çok daha aşağıya iniyor. Islaklık kıcımın aralığını kaplıyor.

Dudaklarımdan şaşkın bir inilti kaçıyor. "Ne yapıyorsun?" Cevabı alçak bir mırıldanma. "Seni iyi hissettiriyorum."

O bu yasak bölgeyi ilk kez keşfederken, utangaçlık duyarak kalçalarımı sıkıştırıyorum.

"Zaten beni iyi hissettiriyordun," diye ciyaklıyorum, ama dilinin arka girişimde dolaşmasının da oldukça iyi hissettirdiğini inkar edemem.

"Sabırlı ol. Seni hazırlıyorum."

"Beni neye hazırlıyorsun... Oh."

Parmaklarından biri dilinin olduğu yeri izliyor. Sonra bir parmağı içeri kayarken açıklığımda hafif bir baskı hissediyorum. Orada tutuyor, yüzeysel tutuyor.

Tamam, vay canına. Bu, düşündüğümde çok daha zevkli. Dili klitorisimin etrafında daireler çizdiğinde omurgamdan bir titreme geçer ve o en iyi yaptığı şeyi yapmaya devam eder.

Bu benim için keşfedilmemiş bir alan, ama Roman beni iyi hissettirebileceğinden emin görünüyor.

"Rahatla, milaya." Klitorisime, ağzımı öpeceği gibi yavaş ve seksi bir öpücük konduruyor, tam da parmağını ileri doğru daldırdığı sırada; her iki his de birleşerek zevkimi artırıyor.

Altımdaki çarşafları sıkıca kavrarken uzun, alçak bir inilti çıkarıyorum. Dili klitorisimin üzerinde dans etmeye devam ederken, parmağını içimde çeviriyor. Yabancı bir his olmasına rağmen, içimde zevk kıvılcımları büyüyor.

"Bunu çok seviyorsun," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Daha önce benim için hiç bu kadar ıslanmamıştın."

Bu doğru mu? Bilmiyorum çünkü düşünme yeteneğimi yitirdim. Anlaşılmaz kelimeler ağızımdan dökülüyor.

Dudakları arasında klitorisimi emdiğinde, sırtımı kavislerim ve kendinden geçmiş bir kadın gibi kıvrılırım, boğazımdan çıkan vahşi sesleri tutamam. Amım kasılır ve zevk dalgaları beni şaşırtan yoğun bir orgazma dönüşür. Hiç bu kadar sert bir orgazm yaşadığımı sanmıyorum ve kendime gelmem birkaç dakika sürer.

Roman, nefesim düzeline kadar nazikçe beni yalamaya devam ediyor ve ben derin bir nefes veriyorum. Parmağını yavaşça kıkımdan çıkardığında titriyorum. Derin bir kahkaha atıyor. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyorsun."

Yüzümde yavaşça memnuniyet dolu bir gülümseme beliriyor. Bu adamdan hiç doyamayacak mıyım? "Beklenmedik bir şekilde, hoşuma gitti. Harikaydı."

Dudakları hâlâ parıldayan Roman yanıma yerleşir, dirseklerine dayanır ve beni dikkatle izler. "Günaydın, milaya," diye fısıldar ve dudaklarıma şehvetli bir öpücük kondurur.

Kendi tadımı alıyorum ve bu kanımı kaynatıyor. "Sana da günaydın," diye nefes nefese söylüyorum.

O eğilip yüzümdeki saçları geriye iterken, ben de çarşafın altından onun penisini avuçlarımla kavrırım.

"Bunu gerçekten güzel bir sabah yapalım mı?" diye umut dolu bir gülümsemeyle soruyorum.

İnliyor ama dokunuşumdan uzaklaşıyor. "Bunu ne kadar istesem de, Kira ve Maxim yakında burada olacaklar. Kira'yı senden uzak tutmak imkansız ve ben bunu denemeye niyetim yok."

"Muhtemelen denemesen daha iyi olur," diye gülümsüyorum.

İki gün önce Yunanistan'dan döndüğümüzden beri Roman'ın çatı katında kalıyoruz. Doktorun dinlenmem için verdiği katı talimatlara uyarak, kırık parmağımı iyileştirmeye çalışıyorum. Neyse ki, bu ve hafif bir susuzluk dışında, Sofiya ve ben ciddi yaralanmalar yaşamadan kurtulduk, ancak ikimiz de zihinsel ve fiziksel olarak bitkin durumdayız.

Ama en derin izleri bırakan zihinsel yaralar, özellikle de Sofiya için. Dünyası altüst oldu; lise son sınıf öğrencisiyken, eski kayınbiraderinin her bakımdan bir manyak olduğunu ve ebeveynlerinin kendi çıkarları için onu bir deliye takas etmeye hazır olduklarını öğrendi. Üstüne üstlük, Nikolai ile evli. Şey, belki.

Roman'ın avukatı evliliğin yasal olarak geçerli olup olmadığını araştırıyor, ancak koşullar göz önüne alındığında bu şüpheli.

Başta Nikolai'ye çok kızgındım, ama Roman bana durumu açıkladığında, sonuçtan pek memnun olmasam da Nikolai'nin yaptıklarının nedenlerini anladım.

Parmaklarımı Roman'ın hafif sakal izlerinin üzerinde gezdiriyorum ve her zamanki gibi, onun yoğun bakışları altında kalbim bir an duruyor.

Yüzündeki ifade hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Senden hiç özür dilemedim," diyor yumuşak bir sesle.

"Özür dilemek mi?" Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir. "Ne için?"

Parmağı yanağımı okşadı. "Sana ve Sofiya'ya evimde güvende olacağınızı söz vermiştim, ama sonunda olmadınız. Acı çekmen, o canavarın saldırısına uğraman ve neredeyse zorla alıkonulman benim hatam."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Nasıl kendini suçlayabilirsin? Buradaki tek suçlu Anatoly. Şey, Sergey de biraz suçlu," diye ekliyorum, gerginliği kırmaya çalışarak.

Roman'ın bakışları hâlâ karanlık. "Kendimi asla affetmeyeceğim."

Alnımı onun alnına dayarım. "Kendini affedemezsen, hayatın çok uzun olacak Roman. İşin her zaman tehlikeli olacak ve bu, senin olabileceğim anlamına geliyorsa bunu kabul edebilirim. Sonsuza kadar. Ama sen bunu kabul edebilir misin?"

Yüzündeki çizgilerde acı belirirken, o başka yere bakıyor. "Belki de artık bazı zor kararlar almaman zamanı gelmiştir."

"

Kaşlarımı çatarak elimle yüzünü nazikçe okşadım. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Tereddüt etmesi hissedilir derecede. "Ne olursa olsun seninle mutlu olacağım."

Parmağımı kolunda gezdiriyorum, dokunuşumun altında kaslarının gerildiğini hissediyorum. "Emekli olmaya hazır değilsin. Bundan eminim. Ama her şeye sahip olmanın bir yolu var. Hem beni hem de çeteyi elde edebilirsin. Bizim tarafımızda bazı ayarlamalar gerekecek. Ama pes etme—bunu bir ders olarak gör. Ne gerektirirse gerektirsin, senin yanında bu hayatı istiyorum."

Sözlerimi tartıyormuş gibi başını eğdi. Bir an sonra, parlak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Öyleyse... sana bir şey sormak istiyorum."

O, komodinin çekmecesini açıp, hiç şüphesiz bir mücevher kutusu olan şeyi çıkardığında, heyecanla sinirlerim titriyor. Bu günün gelmesini umuyordum, ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum.

"Aç şunu," dedi boğuk bir sesle. "Maxim ve Kira'nın yolda olduğunu biliyorum, ama siktir et, bekleyemem."

Ondan küçük siyah kadife kutuyu almak için yatakta daha dik otururken ellerim titriyor. Kutuyu açıp muhteşem pembe safir yüzüğü gördüğümde nefesim kesiliyor ve gözlerim duygudan doluyor. Taş, parlak oval kesimli ve minik, ışıltılı elmaslarla süslenmiş narin bir gül altın yüzüğe yerleştirilmiş. Mükemmel.

"Sana çok yakışacağını düşündüm." Roman'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. "Peki... bu bir evet mi? Benimle evlenir misin?"

"Evet. Bin kez evet. Beni daha mutlu edecek hiçbir şey yok." Sanki doyamayacakmışım gibi onu tutkuyla öptüm. Yüzüğü parmağıma takarken gözlerim yaşlarla doldu.

"İyi mi yaptım?" diye mırıldanıyor.

"İyi olmaktan da öte." Yanağımdan bir gözyaşı siliyorum. "Ben bile daha iyisini seçemezdim."

"Bir şey daha var." Yatağın altına uzanır. "Bunu sana vermek için uzun zamandır bekliyordum."

Bana Londra'da almayı reddettiğim *Jane Eyre*'nin ilk baskısını uzatır. Gözleri benimkilere kilitlenir; derin, yoğun ve duygu dolu.

“Saklamışsın.”

“Bir gün evet diyeceğini biliyordum. Hayatımın geri kalanında denemeye devam edecektim.”

Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda *boşalır* ve onu yatağa geri itmek üzereyim ki, Kira’nın sesi kapının diğer tarafından gelir.

"Tamam, aşk kuşları, yataktan kalkma zamanı."

"Bize bir saniye ver," diye sesleniyorum. "Biz, şey... bir şeyin ortasındayız."

Bir duraksama oluyor. “Tanrım, bu *iş* daha ne kadar sürecek?” Maxim’e dönerek, “Eminim son zamanlarda pek çok şey yapmışlardır,” diyor.

Roman ve ben birbirimize gülümsüyoruz. Beni öpmek için eğilirken gözleri sevgiyle parlıyor. Öpücüğü yumuşak ve tatlı, ve biliyorum ki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak—ne hayatım, ne geleceğim, ne de kesinlikle kalbim.

Kira yüzüğüme bakmaktan kendini alamıyor. Roman'la birlikte olduğumuzu öğrenmenin şokundan mı, yoksa pembe safirin göz kamaştırıcı parlaklığından mı başı dönmüş, bilmiyorum ama biraz sersemlemiş görünüyor.

Boğazını temizliyor. “Yani, netleştirelim, ikinizin arası Sanctuary’ye gittiğimiz gece mi başladı?”

Roman sırtıyor. “Bizi bir seks kulübüne götürdün. Ne bekliyordun ki?”

Kira, kanaryayı yiyen kedi gibi gülümsüyor. “Aynen öyle.”

Anladığımda gözlerimi kısıyorum. “Bizim birlikte olmamızı mı planladın?”

“Böyle bir şeyi planlayamazsın, ama ikinizin birbirinize bakışlarınızı en başından beri gördüm. Aranızda bir şey olduğunu biliyordum. Ben sadece en uygun koşulları yarattım.”

Ağzım açık kalır. “Birbirimize mi baktık? Londra’ya gidene kadar Roman’dan şiddetle nefret ediyordum.”

Roman boynuma öpücük kondurmak için eğilir. “Ne derler bilirsin: aşk ile nefret arasında ince bir çizgi vardır.”

Hâlâ Kira’nın itirafının şokunu atlatamamışım. “Seni küçük şeytan. Sınırlar konusunda ciddi bir konuşma yapacağız,” diye şakayla karışık onu azarlıyorum.

Eğlenerek homurdanıyor. “Lütfen. İkiniz arasında başından beri bir kimya vardı. Hepimiz fark ettik.” Söylediklerini doğrulamak için Maxim’e bakıyor.

Maxim ellerini önüne kaldırıyor. “Ben bu işe karışmıyorum.” Kira dudaklarını büzüyor. “Anatoly ile mutsuz olduğumu biliyordum, ama paramı ya da yardımımı asla kabul etmedin. Cupid rolünü oynamaya ve içgüdülerimin doğru olup olmadığını görmeye değer olduğunu düşündüm.”

Şaşkınlıktan çok eğlenmiş gibi görünen Roman'a bakıyorum. O, boynumu öpmek için eğiliyor. “Kira, belki de çöpçatanlıkta yeni bir kariyerin olabilir,” diyor.

Maxim gözlerini devirdi. “Lütfen onu cesaretlendirme.”

Kira, onun kaburgalarına dirsek atar. “Belli ki bu işte harikayım.” Kanepede birbirine sarılmış duran Roman’ı ve beni işaret eder.

İç çekip yüzümü onun omzuna yaslıyorum.

Roman başımı öper ve kanepeden kalkar. “Maxim’le konuşmamız gereken bazı işler var. Sizi baş başa bırakalım.”

Kira kanepede bana daha yakın oturur. Kira ve Maxim’e hemen hemen her şeyi anlatmış olsam da, söylemem gereken başka bir şey daha var.

“Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Nakliye anlaşması, hamilelik ve Anatoly’nin tehditleri yüzünden yardım istemeye çok korkmuştum. Tek istediğim Sofiya’yı ve hepinizi korumaktı.”

Omzumu sıkıyor. Gözlerinde duygu parlıyor. “Neden özür diliyorsun? Böyle bir cehennem yaşamadığın için üzülen benim. O bir canavardı ve onun sana yaptığı kötü muamelenin hiçbirini hak etmemiştin. Seni koruması gereken insanlar sana zarar veriyorsa yardım istemek zor oluyor.”

Dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey bu.

Çenesi sertleşir. “Ailen ona fırsat verdi ve bedelini ödemeleri gerek.”

“Ödeyecekler,” dedim basitçe.

Sofiya ve ben, ailelerimizle hiçbir şey yapmak istemediğimiz konusunda anlaştık. Bize kalırsa sokaklarda yaşasınlar. Roman onları öldürmeyecek çünkü o zulmü omuzlarımda taşımak istemiyorum. Onlar korkunç seçimler yaptılar ama ben yapmak zorunda değilim. Yine de yoksulluk içinde yaşayacaklar ve toplumdan dışlanacaklar ki bu, annem için ölümden bile kötü olabilir.

Kira hafifçe içini çekip başını omzuma yasladı. “Şimdi planlamamız gereken bir düşün var.” Elini hafifçe çırttı. “Küçük planımın böyle biteceğini hiç düşünmemiştim.”

Boğazımdan bir kahkaha çıkar. “Aceleye gerek yok. Büyük planlar yapmaya başlamadan önce Sofiya’nın yerleştiğinden emin olmak istiyorum.” “O henüz biliyor mu?” Kira parmağımdaki yüzüğü işaret eder parmağımdaki yüzüğü işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. “Bundan hemen sonra ona söyleyeceğim. Günlerdir odasında saklanıyor. Her şeyi sindirebilmesi için ona zaman tanımak istiyorum, ama aynı zamanda kendini hayattan koparmasını da istemiyorum.”

“Kafası çok karışık. Muhtemelen biraz zamana ihtiyacı var.”

“Okula geri dönmek mi, yoksa bu dönemi uzaktan mı bitirmek istediğine karar vermeye çalışıyor.” Omuz silkтім. “Bu kararı kendisi vermeli.”

Fark ettiğim bir şey var ki, o da Sofiya’yı hayatın önüne çıkardığı her engelden ve zorluktan koruyamayacağım. Kendi seçimlerini yapmalı ve kendisine neyin doğru olduğunu öğrenmek için kendi yolunu çizmeli.

“O bir yolunu bulacaktır. Ve sana ve Roman’a sahip olduğu için şanslı.

Biz de her zaman onun yanında olacağız.”

Elini sıktım. “Sen harikasin. Roman’la beni bir seks kulübünde tanıştırmış olman beni hâlâ biraz şok etse de.”

Göz kırptı. “Erotik tiyatroda demek istedin herhalde.”

Kıkırdıyorum. “Sen iyi insanlardansın, Kira Belov.”

EPILOG

LIZA

O GÜNÜN İLERİ SAATLERİNDE, Sofiya'nın yatak odasının

kapısını çalarım. "Gir," diye mırıldanır.

Kapı kolunu çevirip içeri giriyorum. Sofiya yatakta uzanmış, pencereden dışarı bakıyor; eve geldiğimizden beri neredeyse hep böyle yapıyor. Orada öylece uzanmış, umutsuzca.

"Bugün nasılsın?" diye soruyorum.

Sofiya omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, her gün olduğu gibi."

Sofiya'nın zorlandığını biliyorum. Dünyası ayaklarının altından kayıp gitmiş. Ailesi, arkadaşları ve geleceği olduğuna inandığı rahat hayatı, birkaç saat içinde duman olup uçup gitmiş. Bundan sonra ne yapacağına karar vermek için zamana, alana ve muhtemelen iyi bir terapist ihtiyacı var. Şu anda eski hayatını yitirmiş olmanın yasını tutuyor.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı? Aklında bir şey var mı?" Endişe omuzlarımı gerginleştiriyor.

O içini çekiyor. "Daha önce konuşmadığımız bir şey yok. Söylenmesi gereken bir şey yok."

Dudaklarımı ısıyorum. "Dinle, şu anın en uygun zaman olmadığını biliyorum, ama sana bir haberim var." Elimi kaldırıp Roman'ın bana verdiği nişan yüzüğünü gösteriyorum. "Hemen olmayacak," diye açıklama ihtiyacı duyuyorum, "ama gelecekte bir zaman."

Gülümsüyor ve bana sarılıyor, eve geldiğimizden beri ilk kez gözlerinde küçük bir ışıltı görüyorum.

"Senin adına mutluyum. Gerçekten. Roman'la nasıl olduğunuzu gördükten sonra, Anatoly'yle kendin gibi davranmadığını anladım."

Yanağından bir tutam saçı çekip alıyorum. “Artık hepsi geride kaldı.”

İçini çekip bana daha iyi bakabilmek için dönüyor. “Roman ve sen birbirinize çok yakışıyorsunuz. Birbiriniz için yaratılmışsınız. Yaşadıklarından sonra, bu mutluluğu herkesten daha çok hak ediyorsun.”

Bir zamanlar ulaşılamaz bir rüya olarak gördüğüm hayat, artık gerçeğe dönüşmek üzere ve ben bile buna inanamıyorum. “Teşekkür ederim.” Yanına uzanıp, tıpkı çocukluğunda yaptığım gibi tırnaklarımı kolunda gezdiriyorum. “Bunu duymak benim için çok anlamlı.”

Bir an sessizlikten sonra boğazını temizledi. “Bir karar verdim,” dedi. “Okula geri dönmek istemiyorum. Her şey değişti ve tüm bunlar yaşanmadan önceki kızmışım gibi davranamam.”

Gözlerimle gözlerini aradım ve başımı salladım. “Kendinden başka biri olmana gerek yok. Kimse senden bunu istemiyor.”

Ellerini başının arkasında birleştirir. “Evet, ama insanların nasıl konuştuğunu bilirsin. Bunlarla uğraşmak istemiyorum. Okulu çevrimiçi olarak bitireceğim.”

Onu gerçekten anlıyorum, gerçekten, ama her küçük acıyı düzeltme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Sofiya’nın yanında olacağım, bundan sonra ne olursa olsun ona yardım edeceğim. Yarın bir terapistle görüşmesi için randevu ayarladım, ama bir şeyi aşmanın tek yolunun, duygularını bastırmak değil, onları yaşamaya izin vermek olduğunu bizzat biliyorum.

Şu anda benim de başa çıkmam gereken pek çok şey var, ama Roman’ın yanımda olması bana iyi geliyor.

"Yakında on sekiz yaşına gireceksin," diye hatırlatıyorum ona. "Artık bir yetişkinsin, istediğini yapmakta özgürsün. Belki biraz seyahat etmek istersin ya da, bilmiyorum, Londra'da oyunculuk dersi alırsın, ya da onun gibi bir şey."

"Belki." Bir sürü yüzüğünden biriyle oynuyor. "Avukattan haber aldın mı?"

Kaşlarımı çattım. “Ne hakkında?”

Derin bir nefes alıyor. “Evlilik hakkında. Hâlâ...” Sözcükler boğazında takılıyor.

Kafamı salladım, bunu unutmuş olduğum için kendime kızdım. “Avukatlar bunun yasal olarak bağlayıcı olmadığına eminler. Her halükarda,

Roman ve ben senin için hallededeceğiz. Bir saniye bile endişelenme.”

Vücudunu bir titreme sardı. “Nikolai’yi tekrar görmek zorunda mıyım?” “Neden görmen gerektiğini anlamıyorum,” diye onu teselli ettim.

Nikolai’yi tekrar görme fikrinin rahatsız edici olduğunu tahmin ediyorum; bu ona hayatının en kötü günlerinden birini hatırlatacaktır. Şapelde olanları onunla konuşmaya çalıştım ama o bu konuyu benimle konuşmak istemiyor. Belki de olayın üzerinden çok az zaman geçtiği içindir.

Roman, zaten yarı açık olan kapıya hafifçe vurduktan sonra odaya girdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve sözsüz bir soru *sordu. Sofiya nasıl?* Ona hafifçe başımı salladım.

“Yemek yakında gelir. En sevdiğin tacoları sipariş ettim,” diyor Sofiya’ya.

İçim ısıyla doluyor. Roman, Sofiya’nın evinde rahat hissetmesi için çok çaba sarf etti. Her ne kadar zorlu bir mücadele olsa da, o da benim kadar Sofiya’nın iyileşmesine kendini adanmış durumda.

“Ne dersin?” diye soruyorum kız kardeşime. “Yemeğe hazır mısın?” “Tabii. Bir dakikaya çıkarım.”

Başımı sallayıp şakağına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

Mutfakta Roman bana bir kadeh şarap uzatır ve yaralı parmağıma baskı yapmamam için tezgâha oturmamda ısrar eder. Güçlü kollarıyla beni sarmalarken boynuma burnunu sürter ve nabzımın attığı yere bir öpücük kondurur.

Vücudumdan bir titreme geçer. “Bu aklıma bir şey getirdi,” derim ona, göz kırparak. “Bu sabah başladığımız işi bitiremedik.”

Gözlerime bakabilmek için biraz geri çekiliyor. “Merak etme. Evlilik görevimi unutmadım.”

“Henüz evli değiliz.” Ona bir mutfak havlusuyla vuruyorum.

“Yakında, bebeğim, yakında.” Gülümsüyor. “Sofiya haberi nasıl karşıladı?”

Düşünceli bir şekilde şarabımdan bir yudum alıyorum. “Bizim için mutlu oldu. Ama genel olarak hâlâ oldukça üzgün. Yine de bir karar verdi. Okula geri dönmek istemiyor.”

“Onu suçlayamam. Ailenin düşüşüyle ilgili dedikodular şehrin her yerine yayılacak.”

Başımı sallıyorum. Ailemin Sofiya'yı ve beni sanki onlar için hiçbir önemi yokmuş gibi satmaya hazır olması her zaman canımı yakacak, ama ben bu gerçekle barıştım. Herkesin iyiliği için, hayatımda onlar olmadan yoluma devam etmem gerekiyor.

“Sen ve Maxim, Petrovichler konusunda ne yapmaya karar verdiniz?” diye soruyorum.

“Anatoly'nin tatilde trajik bir kazada öldüğünü söylemeye karar verdik. Yetkililere rüşvet verdik ve ailesi de bu hikayeyi duyacak.” Yüzünü buruşturur. “Onun şiddet uygulayan bir canavar olduğunu saklamaktan nefret ediyorum, ama gerçeği ortaya çıkarmak sana ve Sofiya'ya istenmeyen bir ilgi çekecektir. Bu riski göze alamam.”

“Onun hiç var olmadığını unutmak istiyorum.” Titriyorum. “Bu arada, Sofiya evliliğin feshi hakkında sordu. Eminim bu işi bir an önce halletmek istiyordur.”

Roman elini boynuna götürdü. “Evlilik cüzdanı yetkililere sunulmadığı sürece, iptal edilecek bir şey yok. Her halükarda, Nikolai bratva'nın yönetimini devralmak ve St. Petersburg'u güvence altına almakla meşgul. Ama önümüzdeki birkaç hafta içinde, Maxim ile görüşmek ve örgütlerimiz arasında bir anlaşma yapmak için Moskova'da olacak. Bir şeyle ilgilenmemiz gerekirse, o zaman halledebiliriz.”

“Kulağa hoş geliyor.” Kollarımı açıyorum.

Roman kollarımın arasına girer, beni sarmalar, neye ihtiyacım olduğunu tam olarak bilir. “Seni ne zaman karım yapacağım?” diye boğuk bir sesle boynuma fısıldar.

“Ne olursa olsun, ben sonsuza kadar seninim. Ama düşünüyordum da...” Kaşlarını kaldırdı.

“Büyük bir düğün istemiyorum. Sadece yakın aile ve arkadaşlarımı istiyorum ve bunu kulübede yapabilmeyi umuyordum—annenizi anmak için.”

Benden uzaklaşır ve bana bakar, gözleri duygu dolu bir şekilde parıltıyor. “Yaza kadar beklersek, dev meşe ağacının altında yapabiliriz. Orası annemin en sevdiği yeri.”

Gülümsedim, kalbim kabardı. “Buna bayılırım. Seninle sonsuza kadar birlikte olmayı sabırsızlıkla bekliyorum, Roman Vasiliev.”

“Lanet olsun, bebeğim.” Elini başımın arkasına koydu, bakışları yoğundu. “Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum, ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kimse bana senin verdiğin hissi veremiyor.” Sözleri nefesimi kesti. “Sen beni tamamlıyorsun. Dünyamı alt üst ettin ve beni daha iyi bir adam yaptın. Sen yanımda olmadıkça bu hayat yaşamaya değmez.”

Kahretsin. Gözyaşlarım durmadan akıyor. Böyle bir aşkı bulacağımı hiç hayal etmemiştim; derin, gerçek ve her şeyi tüketen bir aşk.

“Benim için de aynı,” diye fısıldıyorum, o gözyaşlarımı silerken. “Zamanın sonuna kadar senin olmak dışında istediğim başka bir şey yok.”

Roman benim sığınağım, koruyucum, her şeyim.

Okuduğunuz için çok teşekkürler!

Roman ve Liza'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[Buraya tıklayın](#) ve BONUS EPİLOG'u doğrudan e-posta kutunuza alın.

SAVAGE REIGN, serinin bir sonraki kitabı!

Nikolai ve Sofiya'nın kitabını okumak için [BURAYA TIKLAYIN](#).

MONICA KAYNE'DEN DİĞER KİTAPLAR

KOZLOV İMPARATORLUĞU SERİSİ

[Acımasız Varis](#)

[Zalim Aldatmaca](#)

[Şiddetli Yemin](#)

[Parçalanmış Tac](#)

BRATVA KRALLARI SERİSİ

[Acımasız](#) -

[Hükümdarlık](#) -

[Vahşi](#) -

[Hükümdarlık](#)

[Zalim](#)

[Hükümdarlık](#)

Tüm kitaplarım birbirinden bağımsız olarak okunabilir. Kitaplarda aldatma yok, gerilim dolu sonlar yok ve mutlu son garantisi var.

TEŞEKKÜR

Ruthless Reign, yazması en kolay ve en zor kitabımdı. İlk taslak çok kolay oldu, ancak ikinci taslak, Roman ve Liza'nın kimyasının tam olarak tutuşmasını sağlamak için diş çekmek gibiydi!

Nina ve Sierra, bu kitabı şekillendirmemizde verdiğiniz paha biçilmez geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Kolay olmadı, ama ikiniz de cesaret verici ve destekleyiciydiniz, bunun için sizi seviyorum.

Chanel, Kalie ve Good Girls Author Services'daki herkese destekleri ve sıkı çalışmaları için çok teşekkürler ve sevgiler. Her zaman beklentilerin ötesine geçiyorsunuz.

Jose, Keanna, Ashley ve Cassie, TikTok hesaplarımı yönettiğiniz için teşekkürler (diğer adıyla "sürtük telefonu", bunun için teşekkürler Cassie).

Milaya (tatlım) *ismini* öneren Nana the Book Babe'e (ve erkek arkadaşına) teşekkürler. Eminim birçok okuyucu size teşekkür edecektir!

Her zaman olduğu gibi, benim tarafımda olan, sosyal medyada düzenlemeler yapan ve kitaplarımı ne kadar sevdiğinizi bana bildiren sokak ekibime ve destekçilerime kocaman bir teşekkür. Bunun kalbimi ne kadar doldurduğunu bilemezsiniz.

Son olarak, birçok "çalışma hafta sonu"nda çocuklarımızla ilgilenen aileme —anne babam ve kayınvalidem ile kayınpederim dahil— sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Sevgiler,
xo Monica

YAZAR HAKKINDA

Monica Kayne, belgesel TV yapımcılığından gururlu bir romantik yazarlığa geçiş yapan bir isimdir. Esprili ve mizahi bir üslupla karanlık ve baş döndürücü romantik romanlar yazmaktadır. Yazmayı en sevdiği karakterler, tatlı bir şekilde sahiplenici olan kötü çocuklar ve onların karşı koyamadığı, cesur ve sivri dilli kahramanlardır. Seksi hikayeler hayal etmediği zamanlarda, mükemmel bir negroni ve izleyeceği bir sonraki Kore dizisini aramakla meşguldür. Ailesiyle birlikte Kanada'nın Toronto şehrinde yaşamaktadır.

www.monicakayne.com

Facebook'ta [Monica's Mafia Queens'e](#) katılın!

